

The background is a dark, textured surface, possibly black or very dark brown. Scattered across the surface are several autumn leaves in shades of orange, yellow, and brown. A gold-colored ribbon or cord is draped across the top and middle of the cover, forming a loop. The title is written in large, white, serif capital letters, with the second word in a slightly different shade of white or light gold.

ETTİĞİMİZ YEMİN

ÖLÜM BİZİ
AYIRANA DEK.

MONTY JAY

*İki yıl. Geçmişimiz dirilmeden önce
bu kadar süreliğine huzur bulabilmiştik. Çünkü
kötücül bir istekle, açlıktan kıvranarak mezarından
kalkmış ve bizi oraya gömmek için hazırlık yapmaya
başlamıştı. Kaybettiğim aşkın intikamını almak hem
geçmişimi tüketmiş hem de en yakınlarımın
geleceğini tehlikeye atmıştı.*

Bize tek bir seçenek, tek bir imkân sunulmuştu.
Ponderosa Springs'e dönecektik ya da sonuçlarına
katlanacaktık. Ama bu sefer tehlikede olan sadece
kötü şöhretli Hollow Erkekleri değildi.

O da tehlikeyeydi.

Lanetlenmiş ve... kendi iyiliği için fazla inatçı olan
bir kadın. Coraline Whittaker ve benim ortak
bir düşmanımız vardı. Coraline'in ona duyduğu korku,
benimle çalışmayı kabul etmesinin tek nedeniydi.

Birbirimizi korumaya söz vermiştik.
Düşmanımızın varlığının acısını birlikte paylaşacaktık.
Ölüm bizi ayırana ya da onun rüyalarını kâbusa
dönüştüren adam mezara gönderilene dek... Fakat
benim istediğim şey sadece intikam değildi.

Coraline'ı istiyordum.

Sırları olan tek yer Ponderosa Springs değildi.
Onu benden almadan önce, tüm dünyaya sırrımı
açıklayacaktım. O çürümüş kasaba, benim olan şeyleri
çalanlara ne yaptığımı biliyordu. Tanrı bile onları
benim kötülüğümden kurtaramazdı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ETTİĞİMİZ YEMİN

Özgün Adı: The Oath We Give

Monty Jay

Çeviren : Barış Sever
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Aslıhan Kopuz
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2819

1. Baskı: Aralık 2025
ISBN: 978-625-366-259-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2023 by Monty Jay
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Weaver Literary Agency aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Dalgıç Çarşısı Apt. 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Serfika No: 46025
Tel: 0212 613 17 33

HOLLOW ERKEKLERİ SERİSİ-5

ETTİĞİMİZ YEMİN

*Düzenleme
Ny.ozlem*

MONTY JAY

Çeviren: Barış Sever

Ninova

İÇERİK UYARISI

Okurların olay örgüsünün keyfini çıkarmaları için körlemesine gitmelerini seviyorum ancak bu kitabın karanlık romantik türünde olduğunu önceden belirtmem gerektiğini hissettim. Bu kitap uyuşturucu, cinsel istismar, çocuk istismarı, insan ticareti, şiddet tasviri, intihar düşüncesi, detaylı cinsel sahneler gibi bazılarımızın tetikleyici bulabileceği hassas konular içermektedir. Bunlardan herhangi biriyle ilgili bir sorunuz varsa, lütfen buradan sonrasına devam etmeyin.

*Kötü adamı anladığı için,
peri masallarına inanmayan herkese.
Ve hayatımın serisini bitiren kendime.*

“Sonunda her şey birbirine bağlanır.”
Charles Eames

Calma Listesi

Hex Girl - Dreadlight, Maiah Wynne
Black Magic Woman - VCTRYs
Lifeless Stars - Palaye Royale
Heartless - Dermot Kennedy
I Need My Girl - The National
THE DEATH OF PEACE OF MIND - Bad Omens
Follow You - Bring Me The Horizon
Another Life - Motionless in White
Dial Tone - Catch Your Breath
Broken - Palaye Royale
Voices - Motionless in White
Destroy Myself Just For You - Montell Fish
Eternally Yours - Motionless in White
MACHINE - Neoni
Rain - Sleep Token
Pretty Little Fears - 6LACK, J. Cole
Talk to a Friend - Rain City Drive
Alkaline - Sleep Token
Sugar - Sleep Token
Spiracle - Flower Face
Shameless - Camila Cabello
A Thousand Years - James Arthur
Desert Rose - Lolo Zouaï
Sex and Candy - Alexander Jean
Let Me Be Sad - I Prevail
Unknown/Nth - Hozier
Without You - Lapalux
Infra-Red - Three Days Grace
Past Life - Sølvi
Lose Control - Teddy Swims
Whiskey N Honey - Hueston
Till Death Do Us Part - Rosenfeld

YAZARIN NOTU

Selam! Ben Monty! Kitaba başlamadan önce söylemek istediğim birkaç şey var.

Öncelikle okuduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum ve size minnettarım.

İkincisi, bu kitap çok sayıda ruh sağlığı bozukluğunu ele almaktadır. Ruh sağlığı bir spektrumdur ve herkesi başka biçimlerde etkiler. Yarattığım karakterlerin bu belli bozuklukların ve hastalıkların standardı olduğu iddiasında değilim. Her yıl 43.8 milyon yetişkin ruhsal hastalıklardan mustariptir. Amerika'da her 5 yetişkinden 1'i ruhsal hastalık geçiriyor. Her 25 yetişkinden 1'i (10 milyona denk gelmektedir) ciddi bir ruh hastalığıyla neşesine devam ediyor. Ben de bir ruhsal hastalık ve yanlış bir teşhisinin etkileriyle yaşamaktayım. Silas ve Coraline karakterlerini meydana getirirken kapsamlı bir araştırma ve özen gösterdiğimi herkesin bilmesini isterim. Fakat yine de ben bir uzman değilim. Silas'ın karakteri ve travmaları, benzer bozukluklar yaşayan diğer insanların tecrübeleriyle aynı olmayabilir. Lütfen yazdıklarımın bütün bir topluluğu yansıttığını düşünmeyin. Bu tarz ruhsal rahatsızlıklarla ilgili sorularınız varsa bizzat deneyimi olan çevrenizdeki insanlara danışmanızı tavsiye ederim.

Üçüncü olarak, bu vesile ile şizofreniye dair bazı yanlış bilgileri de paylaşmak isterim. Şizofreni, ruh sağlığı alanında en fazla yanlış teşhis edilen ve yanlış anlaşılan hastalıklardandır. Sayfayı çevirince WebMD'den alınma bazı bilgilerle karşılaşacaksınız.

Siz ya da bir sevdiğiniz ruh sağlığı sorunları yaşıyorsa lütfen bir uzmana başvurup tedavi olun. Yardım istemek herkes için o kadar da kolay bir şey değildir. Bu sizi zayıf yapmak yerine daha da güçlü kılar.

Sevgilerimle

MJ.

1 numaralı efsane: Dissosiyatif kimlik bozukluğu (DKB) anlamına gelmesi... Şizofreniye dair en büyük yanılgılardan biridir. Bir ankete göre Amerikalıların yüzde 64'ü bu hastalığın DKB ile ilgili olduğunu, yani kişinin birden fazla kişiliğe sahipmiş gibi davranması ile alakalı olduğunu düşünmektedir. Oysa şizofreninin en yaygın semptomlarından biri kafanızda sesler duyup yanlış düşüncelerle hareket etmek, halüsinasyonlar ve sanrılar görmektir. Yani DKB ile aynı şey değildir.

2 numaralı efsane: Şizofreni hastalarının çoğunun şiddet eğilimli ya da tehlikeli olduğu düşüncesi... Film ve dizilerde çılgın katil hep kim olur? Genellikle bu hastalıktan mustarip karakterlerdir. Oysa gerçek hayatta durum farklıdır. Şizofreni hastaları bazı zamanlar öngörülemez davranışlar sergilese de aslında çoğu şiddet eğilimi göstermezler. Özellikle de tedavi gören insanlar söz konusuysa. Hatta şizofreni hastalarının şiddet mağduru olma ihtimali daha yüksektir. Ayrıca başkalarına zarar vermekten ziyade kendilerine zarar verme eğilimleri vardır ve intihar oranı bir hayli yüksektir. Bu tarz bir beyinsel bozukluğa sahip kişiler, şiddet içeren eylemlerde bulunduklarında genelde çocukluğa dair davranış sorunları ya da madde bağımlılığı tarzında başka bir rahatsızlık da söz konusu olabilir. Fakat bu bozukluk tek başına fiziksel olarak saldırganlık eylemi ortaya koymaz.

3 numaralı efsane: Kötü ebeveynliğin neden olacağı düşüncesi... Bunun için bilhassa anneler suçlanır. Fakat şizofreni bir akıl hastalığıdır. Genler, travmalar ve uyuşturucu tüketimi gibi bir sürü nedeni olabilir. Ebeveynlerin eylemleri bu hastalığa yol açmaz.

4 numaralı efsane: Eğer bir ebeveyn şizofreni hastasıysa çocuğu da öyle olur düşüncesi... Genlerin rolü vardır. Fakat anne ya da babanızdan birinin bu hastalığa sahip olması sizin de olacağınız anlamına gelmez. Riskler yükselse de genin tek neden olduğuna dair bilim insanlarının ortak bir görüşü yoktur. Birtakım virüsler, doğum öncesi yetersiz besin alma gibi diğer faktörler genlerin etkinleşmesinde rol oynayabilir. Ebeveynlerinizden biri şizofreni hastası ise sizin de olma ihtimaliniz yüzde 10'dur. Birden fazla kişinin bu hastalığa sahip olması riskinizi arttırabilir.

5 numaralı efsane: Şizofreni hastaları zeki değildir düşüncesi... Bazı araştırmalar, bu hastalığa sahip kişilerin dikkat, öğrenme ve hafıza gibi zihinsel beceri testlerinde zorluk yaşadıklarını ortaya koymuştur. Fakat bu durum onların zeki olmadıklarını söylemez. Tarih boyunca birçok yaratıcı ve zeki şizofreni hastası var olmuştur. Hatta bilim insanları psikoz ile yaratıcılık arasındaki bağı genetik olarak araştırmaktadır.

6 numaralı efsane: Şizofreni hastalarının hastaneye yatırılması gerektiği düşüncesi... Geçmişte akıl hastaları hastanelere, hatta hapisanelere gönderilirlerdi. Fakat uzmanların bu hastalıkla ilgili bilgileri arttıkça hastaneye yatırılması gereken kişi sayısı azalmıştır. İhtiyaç duyulan bakım düzeyi semptomların şiddetine bağlı olarak değişmektedir. Birçok hasta bağımsız bir şekilde yaşayabilirken, bazıları ailesi ya da destekleyici mekânlarda hayatını sürdürürler. Hastalık hallerinde doktorla yakın temasta olmak ve gerektiği takdirde tedaviye yardımcı olacak desteğe sahip olmak önem arz etmektedir.

7 numaralı efsane: Hastalık sahibi kişinin iş sahibi olmayacağı düşüncesi... Şizofreni iş bulmanızı ve her gün düzenli olarak işe gitmenizi zorlaştırabilir. Fakat doğru tedavi yardımıyla birçok kişi kendi beceri ve yeteneklerine uyan işler bulabilmektedir.

8 numaralı efsane: Şizofreni insanı tembelleştirir düşüncesi... Bu hastalık giyinme ya da duş alma gibi günlük bakım işlerini daha zor hale getirebilir. Fakat bu durum bu kişilerin tembel olmaları anlamına gelmez. Onlar yalnızca günlük rutinleri için biraz yardıma ihtiyaç duyarlar.

9 numaralı efsane: Ani bir psikotik kırılma ile gelir düşüncesi...

Gerçeklik: Bazı büyük psikolojik olaylar şizofreni teşhisine yol açabilir. Fakat bu belirtiler zamanla ortaya çıkar ve fark edilmeleri güç olur. Eğer erken belirtiler söz konusuysa;

1. Daha az sosyal olabilirsiniz
2. Normal aktivitelere daha az ilgi gösterirsiniz
3. Günlük hayattan çekilirsiniz

Hayaller ya da halüsinasyonlar gibi diğer belirtiler daha sonradan ortaya çıkabilir.

10 numaralı efsane: Tedavi edilemez düşüncesi... Şizofreninin bilinen bir tedavisi olmasa da belirtileri yönetip hayatınız üzerindeki etkisini azaltıcı tedaviler olmak mümkündür. Antipsikopatik ilaçlar dengenizi bularak olası gelecek belirti risklerini azaltmaya yardımcı olabilir. Konuşma terapisi ve bilişsel davranışsal terapi ile stres yönetimi daha iyi bir yaşam için yararlı araçlardır. Fakat şizofreni zamanla kötüleşebilir. Genellikle ömür boyu sürecektir bir tedavi gerektirir.

Tedavi ile birlikte teşhis sahibi insanlar dolu ve yaratıcı hayatlar sürdürebilirler.

GİRİŞ

Silas

*Özgürlükten Önce
Şubat*

“Sen şizofren değilsin.”

On yıl.

Rosemary Donahue dışında birinden bu sözleri duymak için on yıl beklemiştim. Yaşayan ve yetkin birinin, aslında uzun zamandır bildiğim bir gerçeği doğrulayacak sözleri söylemesini çok uzun bir süre beklemiştim.

Sözleri bakışlarımı hiç etkilemedi. Evergreen Sağlık Enstitüsü’nden Jennifer L. Tako ile göz göze geldik. Hemen hemen bir yıldır, haftada üç kere görüşüyorduk. Sol gözünün hemen altında porto şarabı rengi bir doğum lekesi olan bu kısa boylu ve gri saçlı kadın, gençlik günlerimden beri duymaya ihtiyacımı olan tek şeyi bana söylemişti.

Rahatlatıcı bir sessizlik içinde birkaç dakika bekledim. Üzerimden bir yük kalkmasını, onaylanma hissinin beni sarsmasını bekledim ama öyle bir şey olmadı. Kabullenilmekten başka bir şey hissetmedim.

Hayatımın büyük bir bölümünü, başkalarını korumak adına uydurduğum bir yalanla geçirmiştım. Bazıları sessizliğimi hak etmese de bazıları bunu bedelini ödemededen elde etmişti. Artık bu gerçeklikle burada oturup geleceğim için ne anlama geldiğini anlamak zorundaydım.

Yalan olmayan bir yaşamı sürdürmeyi öğrenebilecek miydim?

Jennifer burnunun üstünde duran, oval çerçeveli gözlüğünü düzeltti. Bacak bacak üstüne atarken yüzünü ekşitti. Bize de onları okumak için gerekli araçları verdiklerinin farkındalar mıydı?

“Bu teşhise onay veren kişi nasıl bir doktormuş acaba? Son derece pervasız bir davranış sergilemiş ve bence doktorluk lisansının gözden geçirilmesi gerekiyor.” Gözlerini aramızdaki sehpa indirirken bakışları yumuşadı. “Ona neden böyle bir teşhis koyduğunu soramayacağımız için üzgünüm, Silas. Çünkü bana göre sen en azından bir açıklamayı hak ediyorsun.”

Dilimi ısırđım.

Ponderosa Springs onun asla anlayamayacağı, iğrenç sırlarını ve yolsuzluklarını örtmek için her şeyi yapan bir yerdi. Buna doktorlar da dahildi. Tepki görmekten kaçınmayı ya da yalan söylememeyi sağlayacak kadar güçlü bir Hipokrat yemini, bu kasabanın insanına işlemezdi.

“Evet,” dedim düz bir sesle. “Bence de.”

O doktor adına artık yanıtlanmamış bir soru kalmamıştı. Aileme neden yalan söylediklerini, neden teşhise uyum sağlamak için tıbbi raporlarla oynadıklarını artık biliyordum. Üzüldüğüm tek şey, o doktorun bunların hesabını vermeden bir tekne kazasında hayatını kaybetmiş olmasıydı.

Elbette Jennifer’ın bunların hiçbirinden haberi yoktu. Zaten beni doğru bir şekilde değerlendirmesi için bilmemesi gerekiyordu. Ronald Brewer’ın, acımasız bir kasabayı ve sevgi dolu ebeveynlerini on iki yaşındaki bir çocuğun şizofreni hastası olduğuna inandırma nedenini kimse bilemezdi.

Bir sırdı. Mezara kadar tutacağıma yemin ettiğim türden bir sırdı. O güne kadar da tutmayı başarmıştım. Onu koruyabilmemin tek yolu buydu.

Onu daima güvende tutacağıma dair verdiğim söz, onun ölümüyle bozulmuş olsa da Rosemary'nin mezarının başında ona zarar verenlerin yaptıklarının yanına kalmayacağına dair yemin etmiştim. Bir daha asla böyle şeyler yapamayacaklardı.

Stephen Sinclair'in başına ödül konmuştu ve o ödül için Tanrı'nın bile yüzüne tükürürdüm.

"Tepkine şaşırdığımı söylemem gerekiyor," dedi Jennifer başını hafifçe eğerek. "Ama seninle tanıştığımдан beri daima durgun bir su gibiydin, Silas Hawthorne. En derindekileri kimse bilmiyor, değil mi?"

Yanıt olarak dudağımın köşesi hafifçe kıvrılmıştı.

"Şizofren olmadığını ne zamandır biliyorsun?"

Deri koltuğa yaslandım, cam ve çelikten yapılma ofisi gözlerimle tararken kollarımı geniş göğsümün üzerinde kavuşturup derin bir nefes verdim.

"On beş yaşımdan beri."

On iki yaşımıdayken de biliyordum, farkındaydım ama onlar beni bunların hepsinin hayal gücümün ürünü olduğuna ikna etmekte oldukça başarılı olmuşlardı. Kararlıydılar. "*Kız falan yok. Hiçbir zaman da olmadı,*" demişlerdi bana.

Kız var olmamıştı ama sesi kafamdaydı. Zihnimin bana oynadığı hastalıklı bir oyundu.

Hem de hiç durmadan.

Söylediklerimin önemi yoktu. Kimse bana inanmamıştı.

O yüzden kabullenmiş, sessiz kalmıştım. Eğer sözlerimin bir ağırlığı yoksa neden konuşacaktım? Beni öyle bir koşullandırmışlardı ki, kısa bir süreliğine ben bile onlara inanmıştım.

"İlacı bıraktığın zamanlardan mı bahsediyorsun?"

Başımı yavaşça sallayarak onayladım. "B vitamini ilaçları." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Terapistimin nor-

malde kafama göre ilaç değiştirmemi hoş görmemesi gerekiyordu ama Jen bu konuda daima anlayışlı olmuştu. Olağandışı durumum da göz önüne alındığında, bence gülümsemek hakkımdı.

“Yaşadığım olay, ben...” Duraksadım. Bu soruyu sormak zorunda olduğum için kendimden nefret ediyordum. Kendime güvenim kalmayacak kadar beni şüphe ettirdikleri için nefret ediyordum. “Buraya yatırıldığımdaki o olay neydi?”

Geçen yılın bahar aylarına dair bir kâbusun parçaları hafızamda canlandı. Sage Donahue, kız kardeşinin ölümünden sonra Ponderosa Springs’e geri dönmüştü. Frank Donahue’nun evini alevler içinde izlerken hayatımda ilk kez duyduğum sesler, iblislerin arasında dans ediyordu.

Böyle parça parça anlar gözümün önüne geliyordu, çoğu zaman muhatabının ben olmadığımı hissediyordum. Sanki sadece bir film izliyordum ve ana karakter tesadüfen bana benziyordu.

“Hastaneye yatırılmana neden olan olay psikotik bir krizdi. Duygusal olarak bağlı olduğun bir insanın ölümüyle hayal bile edilmeyecek büyüklükte bir travma yaşadın. Bu travma yıllarca sana inanılmaması ile birleşince istesen bile durduramayacağın bir sarmalın içine girmene neden oldu. Başına gelenler talihsiz bir tesadüftü, şizofreni değildi.”

Kucağındaki kâğıtları karıştıran Jennifer konuşmaya devam ederken kaşları çatılmıştı.

“Tahminlerime göre çocukluğunda kaydettikleri kısımlar da farklıydı. Doktor Brewer’ın kayıtlarında hemen hemen hiç bilgi yok. O yaşta birine bu kadar ciddi bir teşhis koymaya yetersiz.”

Elimde olmadan ofladım.

Hayatımın ilk bölümüydü.

Yardım dileyerek çığlık atan bir cocuktum. Sebebi gör-

düğüm halüsinasyonlar ya da sanrılar değildi. Kimse beni ne dinliyor ne de duyuyordu. Panik halindeydim. Korkuyordum, üstelik gördüklerime de inanmıyorlardı.

“Ailen ve az miktardaki kayıtlardan anladığım kadarıyla, erken yaşlarda depresyon belirtileri göstermişsin. Ailen muhtemelen seni bu sebeple doktora götürmüş. Davranışlarındaki ani değişimler onları korkutunca senin için her zaman en iyisini istemişler, hâlâ da öyle. Maalesef yanlış kişilere güvenmişler. Bunun bedelini sen ödediğin için üzgünüm, Silas.”

Jen’e yeniden döndüğümde üzüntüsünün samimi olduğunu gördüm. Bir yanının benim ve başıma gelenler için endişelendiğini biliyordum. Sağlığım nedeniyle duyduğu sahici endişe onu bu sonuca götürmüştü.

Bu açıklama bir yanıttı.

Kabul etmekten nefret ettiğim bir güvenceye ihtiyacım vardı.

Oraya yatırıldığımda hakkımda söylenen her şeye inanıyordum. Her fısıltı, yalan, dedikodu ve abartılmış gerçeklere inanıyordum.

Çünkü Sage geri döndüğünde ve Rosemary’nin ölümünün birinci yıl dönümü yaklaşırken yeniden bir şeyler duymaya başlamıştım. Ta ki gerçek olduklarına inanana kadar yine bir şeyler görmeye başlamıştım. En sonunda yalan sözlere güvenip önem vermiştim.

Vay canına, diye düşünmüştüm. Onlar haklıydı, şizofreni hastasıydım ve lise birinci sınıftan beri ilaç almıyordum.

Zihnimin içi berbat bir yere dönüşmüştü. Yani önceden de öyleydi ama bu defa farklıydı. O yıl kötücül köklerden ölümcül dikenler filizlenmişti. Zihnimden sızan siyah bir katran, bütün gözeneklerime nüfuz ederek beni boğmuş ve aldanma sebep olmuştu.

Eğilip sürünerek çoğu insanın hayal bile edemeyeceği korkunç yaratıklara doğru akmıştı. Canavarlarımla şeytanlarım,

zihnimin duvarlarından kayarak insana benzer şekiller almış ve korkuyla beni felç etmişti.

Hastaneye yatırıldığımdan beri zihnimde yoklardı, geri dönmemişlerdi ancak varlıklarının hatırasını kabullenerek onlara alışmışım. Zihnimden ve onun üretebileceği kötülüklerden çok daha korkunç bir canavara dönüşebileceğimi fark etmişim.

Ben o canavarlardan çok daha kötüsüydüm.

Ne de olsa ben hep gerçektim ve öyle kalacaktım.

“Ponderosa Springs sakinlerine ‘şizo’ lakabının artık geçerli olmadığını sen mi söyleyeceksin?”

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime yerleştirdim ve Jennifer’ın yüzünü ekşitmesini izledim. Bana nazik, güven verici bir tavırla gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Muhtemelen karşısındaki çocuğun ne kadar zor bir hayat yaşadığını düşünüyordu.

“Bence dostların ve ailen buradan çıktığında bu haberi duyurmana yardımcı olabilirler.”

Bir anda bedenim gerilirken omuzlarım kasıldı, midem düğümlendi.

“Hayır.”

Başka bir seçeneğe yer bırakmayacak şekilde söylemişim.

“Silas,” dedi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak. “Burada geçirdiğin süre boyunca topladığım tıbbi kanıtları ve verileri sunabilirim. Bu yanlış teşhisin kanıtı bizzat benim.”

Boğazımda hissettiğim kaşıntı damağımı tırmaladı. Solunum yolumun derinliklerine yerleşen tıkanmayı hissederken ellerim birbirine dolandı. Alışkanlıkla başparmaklarımı çıtlat-tım.

Başımı iki yana salladım. “Onlara söylemek istemiyorum. Yani henüz değil. Ben...” Kaşlarımı çatıp dudaklarımı birbirine bastrdım. “Doktor-hasta gizliliği geçerli olsun. Ben kimseye söylemeyeceğim. Sen de öyle.”

Her bir hareketimi analiz eden Jennifer beni sessizce izliyordu. Beni tahlil ettiğinden emindim. Davranışım ile ilgili nasıl bir sonuca varırsa varsın, fikrimi değiştirmeyecektim.

Bunu biliyordu.

“Senden ve aileden faydalandılar. Hepiniz önceliği sağlığınız olarak belirlemesi gereken bir uzmana güvendiniz ama o sizi en zayıf yerinizden istismar etti. Bu yaptığı en hafif ifadeyle ihmalkârlıktı. Yaptıklarını hiçbir özür telafi edemez. Fakat artık iyileşmen için sen, ailen ve dostların birlikte çalışabilirsiniz.”

“Hâlâ depresyondayım.” Koltuğa yaslanıp ellerimi başımın arkasında kenetledim ve gözlerimi tavana diktim. “Kronik bir kederliyim. Tam anlamıyla iyileşip sağlığıma kavuşmadım, Tako.”

İnatçılığım dan duyduğu rahatsızlığı, dudaklarını titreten iç çekiş ile belli etmişti. Onunla konuşmaya başlamam bile bir ay sürmüştü, o zamanlarda da tek kelimelik yanıtlardan fazlasını vermiyordum. Yani istemediğim bir şeyi yapmayacağımı iyi biliyordu.

Yine de şansını denemekten geri durmuyordu ve bu özelliğini daima takdir etmiştim. İradeli, sert bir kadındı.

“Ruh sağlığı zor bir meseledir. Yanıtları az, yalnızlığı bol ve ömür boyu sürecek sorular dizisi gibidir. Umut etmek senin hakkın,” dedi bana. “Yeni bir başlangıç yapıp yeni bir yöne doğru ilerlemek hakkın, Silas.”

Dişlerim dilime batarken azı dişlerim gıcırdadı ve çenemdeki kaslar seğirdi. Gözlerimi diktiğim gri tavanı neredeyse delik açmaya çalışırcasına izlemeye devam ettim.

“Bana inanmayacaklar ve onları suçlamıyorum,” dedim sesli düşünerek.

Umut.

Ailemin bana inanmasını umut ederek defalarca anlatmaya çalışmış, en sonunda vazgeçmiştim.

Beni dinleyeceklerini umut ederek yaşadığım o anları dostlarıma anlatmak istemiştim ama içimde bir şeyler beni hep engellemişti.

Rosemary ile tanıştığımda ilk defa umut hissetmiştim. Şu lanet dünyada gerçeği bir tek onun bildiğini biliyordum. Peki şimdi o umuttan geriye ne kalmıştı?

Yalnızca onu kaybetmenin acısı.

Umudu boş vermiştim çünkü o beni çok daha uzun bir süre önce boş vermişti.

“Onlara şans vermezsen seni şaşırtamazlar.”

Onunla tartışmanın bir anlamı olmadığından yalnızca başımı salladım. Anlamayacaktı. Henüz çok küçük yaşlarda öğrendiğim bir şeyi anlamasına yardım edecek bir diploma yoktu.

Kimsenin inanmayacağı sözler sarf etmek yerine, sessiz kalmak her zaman daha iyiydi.

BÖLÜM BİR

Sönmüş Yıldızlar

Coraline

Özgürlüğün Sekizinci Ayı

Kasım

Elimdeki kâğıt yırtıktı.

Dolabımın arkasına sıkışmış, turuncu renk bir çift *Vans* ayakkabının içine sıkıştırıldığı için buruşmuştu. Açıkçası bana verildiği gündeki beyazlığını korumasına şaşkındım.

Başparmağımı üzerine karalanmış rakamların üzerinde gezdirdim. Ay ışığı, rakamları net bir şekilde görmemi sağlayacak aydınlığı sağlıyordu. Yan tarafına sırtımı yasladığım ailemin evinin beyaz tahtaları sırtıma batıyor, çatının dokusu uyluklarıma sürtünüyordu.

O gece gökyüzü çok parlaktı. Işık kirliliği olmadığı zaman, Oregon sahilinin Samanyolu'nun en güzel manzaralarından birini sunduğundan birçok insan habersizdi.

Bir zamanlar o çatıda saatlerce sırtüstü yatıp havaya dumandan halkalar üfler ve evrenin ne kadar büyük olduğunu düşünürdüm. Yıldızlar bana göz kırparken sanki, "*Sırlarımızı bilemezsin ama güzelliğimizi hayranlıkla seyredebilirsin,*" diyormuş gibi gelirdi. Ben de kendi kendime gülümserdim.

Gözyaşları yanaklarımı ıslatıyordu. O kadar rahat bir şekilde akıyorlardı ki, rüzgârın esintisi olmasaydı farkına bile varmazdım.

Normalde böyle değildim. Ağlamaklı, üzgün bir insan değildim. Sık sık sarhoş bir halde aile evimin çatısına çıkmaz, kendime acıyarak ağlamazdım. Hayat durmadan hareket eden bir acı sarkacı gibiydi. Herkes böyle şeyler yaşayabilirdi, özel değildim.

Belki de babamın ofisinden çaldığım pahalı konyak ya da rüzgârın burnuma taşıdığı yağmur kokusu yüzünden özenle sakladığım bu duygular meydana çıkıyordu.

Eskisi gibi davranmaya devam edip kaçırılmadan önceki halime geri dönersem, hayatımın da normale dönüp dönmeyeceğini düşünmeye devam ediyordum. Mesela geçen hafta lise arkadaşlarımla buluşmuştum. Yaz tatillerimizde her perşembe gittiğimiz kafede oturmuştuk. Dün babam ve üvey anem, bir sanat sergisine gitmemi istediği için oraya gitmiştim. Bu gece ise çatıya çıkmış, yıldızları seyrediyordum.

Luca's Kafe'nin çayı acı ve soğuk gelmişti. Bir zamanlar tanıdığım arkadaşlarım hayatlarını değiştirmiş yabancılardan ibaretti. Benim hayatım ise durgunlaşmıştı. Bana daima keyif veren sanat da artık eskisi kadar dolu gelmiyordu. Yıldızlar bile eskisi gibi parlak değildi.

Aynaya baktığımda her zamanki halimi görüyordum. Ailem ve arkadaşlarımla bildiği görüntüydü. Oysa artık o Coraline değildim. Farklı biriydim. Daha önce hiç bu kadar korktuğum olmamıştı. Artık nefes almaktan, hareket etmekten ve yaşamaktan korkuyordum.

İçten içe ben hâlâ *Kirke**'ydım.

O bodrumdan fiziksel olarak çıkmış olabilirdim ama mental olarak hâlâ orada yaşıyordum.

Bundan nefret ediyordum. Korku içinde yaşadığım, durgunluğun içinde kaybolduğum ve hayatıma devam edemedi-

* Yunan mitolojisinde büyücü tanrıçadır. (ç.n.)

ğim için kendimden nefret ediyordum. Kaçırılmış, dövülmüş ve tecavüze uğramıştım. Ne olmuştu yani? Bunu yaşayan milyonlarca insan vardı. Üstelik ben şanslıydım, kurtulmuştum. Bu kadar üzülmemem gerekiyordu.

Lise birinci sınıftan beri kullandığım yatağım fazla yumuşaktı. Çok fazla güneş alıyordu, ayrıca her şey gürültülüydü. Yemekler yaşamsal bir gereklilikten ibaretti. Mutluluk artık benim için ulaşılmaz bir hayale dönüşmüştü.

Hayat bu kadar zor olmamalıydı.

Rüzgâr parmaklarımın arasında tuttuğum küçük kâğıt parçasını dalgalandırıyordu. Ellerim titreyerek asla aramayacağımı düşündüğüm o yedi rakamı çevirdim. Oysa kendi kendime bunu yapmayacağıma söz vermiştim. Fakat artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Hem ne zararı olabilirdi ki?

Arama sesini duyar duymaz kapatmak istedim. Çok saçmaydı. Hayatta kalmıştım. Zengin ailem beni parlak ve yepyeni bir insan yapmak için hazırdı. Hem yaşadıklarımın daha kötüsü de olabilirdi.

Parmağım kapatma tuşunun üzerindeyken hoparlörümünden cızırtılı bir ses yankılandı.

“Coraline.”

İsmim dilinden acelesiz bir şekilde yükseldi. Son hecesine kadar zamanını kullanarak sabırla telaffuz etmişti.

“Ben olduğumu nereden bildin?”

Kalbim göğüs kafesimin içinde gerginlikle çırpınıyordu. Yanıt vermesini beklemiyordum. Belki de bir yanım, telefonun telesekreter çıkana kadar çalmasını umuyordu.

“Ben bir siber güvenlik firmasının mirasçısıyım,” dedi sanki bu durumu açıklıyormuş gibi. “İyi misin?”

Son sekiz aydır o soruyu tekrar tekrar duyuyordum. Fakat ondan duymak? Gözlerimden daha fazla yaş akmaya başlamış, göğsüm iyice sıkışmıştı.

Tanrım, bundan nefret ediyordum.

Nasıl açıklayabileceğimden emin değildim ama içtenlikle

sorduğunu biliyordum. Sadece nezaketen sormuyordu, iyi olduğumu söylemem beklentisi içinde değildi. Gece ve çıtırdayan kurlara benzeyen sesinde samimi bir endişe vardı.

Göğsümde yankılanan hıçkırık sesleri dışarı sızarken geri kalanını saklamak için elimi ağzıma götürdüm. Bedenim titriyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatmışım. Ağlamaktan nefret ediyordum. Hayatımın ve bu kasabanın hiçbir yerinde var olmaması gereken bu zayıflığı, bu kırılganlığı göstermekten nefret ediyordum.

“Neredesin?”

“Hayır, yapma. Ben iyiyim,” dedim aceleyle ve kimse görmemesine rağmen başımı iki yana salladım. Olduğu yerden kalkıp bana yardım etmeye gelecekmiş gibi bir hışırtı duymuştum.

Beni hiç tanımayan bir yabancıydı.

Titremesine engel olmak için dudaklarımı ısırđım. “Seni uyandırdım mı?”

“Hayır,” dedi sadece.

Bu ana kadar bir planım yoktu. O dolabın arkasında unutulmuş bir çift ayakkabıya tıklmış numarayı neden aldığımı bile bilmiyordum.

Hastanede beni görmeye geldiğinde kızgındım.

Kendime duyduğum nefret ve öfkenin beni hayatta tutacağım düşünüyordum. Yaşamak için ihtiyacım olan enerjiyi vereceğini sanmışım ama aylar geçtikçe öfkem sönmişti. Delinmiş bir balon gibiydi. Artık göğsümde sadece anılarla ıslanan bıçakların delerek açtığı bir boşluk vardı.

Bir süre görüştüğüm terapistim sebebinin kederden kaynaklandığını söylemişti. Bodrumda ölen o kızın yasını tutuyordum ve hayatta kalan kızla barışmaya çalışıyordum. Sanırım çok yorulmuştum.

Kâbus görmeden nadiren uyuyordum, gündüzlerim ise endişeyle dolu oluyordu. Daima arkamı kollama ihtiyacı hissediyor, canavarımın sözünü tutacağı günün gelmesini bekliyordum.

Üzerimde çok fazla baskı vardı. Ağırlığı artık omuzlarımı parçalıyordu, boğulduğumu hissetmekten çok yorulmuştum. Hiç nefes alamıyordum. Bunu neden kimse göremiyordu? Zihnimin ellerinin boğazıma sarıldığını neden anlamıyorlardı?

Çünkü ben aynaya her baktığımda görüyordum.

“Bana görünmeyen iblislerle savaşmanın nasıl olduğunu bildiğini söylemiştin,” diye söze başladım. Nereye varacağımı bilmiyordum ama ucunun mantıklı bir yere varmasını ümit ediyordum. “Bunu söylerken samimi miydin?”

Arka planda yatak gıcırtısı ve battaniye hışırtısı gibi çok fazla ses vardı. Gecenin sessizliğini boğuyordu. Başımı iki yana salladım. Bu çok aptalcaydı.

“Özür dilerim. Muhtemelen meşguldün...”

“Her bir kelimesinde samimiydim,” diyerek telefonu kapatma telaşımın önünü kesti.

Başımı yaslayıp yıldızlara bakarken onun da normalde parlayan gökyüzünün ne kadar sönük olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordum. Belki de bunların hepsi başıma gelenlerin yan etkisiydi.

Sohbetimize sessizlik hâkim olurken hattın diğer tarafında bir kapı tıklaması yankılandı. Bulunduğu yer neresiyse son derece sessiz bir yer olmalıydı. Yaşanan bu kadar şeyden sonra onun yaşamına devam edip edemediğini, o lanet olası durumda sıkışıp kalanın bir tek ben olup olmadığımı merak ediyordum.

Çatallaşan bir sesle sessizliği bozdu.

“Neden aradın?”

Yapabilseydim gülerdim. Gecenin birinde tanımadığım bir kız beni arasaydı aynı soruyu ben de sorardım. Yani sonuçta onu neden aramıştım ki? O benim için ne anlam ifade ediyordu?

“Ben...”

“Sakin yalan söyleme,” diye sertçe araya girdi ama kötü bir niyeti yoktu. Sanki ben daha konuşmadan, ne söyleyece-

ğimi düşündüğümü biliyormuş gibi soğuk gerçeği yüzüme vurmuştu. “Ben telefonun öbür ucunda bir sesim sadece. Beni bir insan olarak değil, sadece bir ses, bir kulak olarak düşün.”

Bana hiçbir şey borçlu değildi. Ne bir gram nezaket ne de bu saçma görüşmeye bir saniye ayırmak zorunda değildi. Fakat o şefkatli cömertliği sanki içimde bir şeyleri kırmıştı.

Kimsem yoktu.

Etrafımda iyi niyetli birçok insan vardı ama aslında düşüncelerimle yapayalnızdım. Rüyalarımda beni rahatsız edip kötücül halimden beslenen deneyimlerim hakkında konuşabileceğim kimsem yoktu.

Kimse korku ya da utancın nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu. Kurtarılmama rağmen ortadan kaybolmadıklarını, hâlâ içimde yaşamaya devam ettiklerini bilmiyorlardı. Katrana dönen kanımın kendilerine sıçramasından korkarak o kapağı bir türlü kaldırmıyorlardı.

Hepsi sadece bodrumdaki dehşeti öğrenmek istiyordu. Haber kanalları, gazeteler insanların merakını beslemek için doğrudan sözler duymak istiyorlardı. Ancak kimse benim üzerimdeki etkileriyle ilgilenmiyordu.

Ben Ponderosa Springs’te bir manşetten ibarettim. Ailem için bir ödüldüm.

“Kimsem yok.” Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırmaya çalıştım. “Kimsenin başıma gelenleri anladığını zannetmiyorum.”

“Onlar iblisleri göremiyorlar, değil mi?”

Başımı iki yana sallarken hıçkırığımı yüzünden zorlanarak güçlükle cevap verebildim. “Hayır.”

Kimse onları görmüyordu. Başıma gelenler için kendimden nasıl nefret ettiğimi, suçluluğun beni yiyip bitirdiğini anlamıyorlardı. Benimki, kimsenin başına gelmemesini dilediğim türden bir utançtı.

“Bir yıl önce bugün kaçırıldım.”

Hiçbir şey söylemeden sessizliğin uzamasına izin verdi.

Sebebinin konuşma cesaretini toplamam için bana alan açması olduğunu biliyordum. En sonunda eski Coraline ile birlikte gömdüğüm kelimeleri yüksek sesle söyleyebilecektim.

Sekiz aylık özgürlük, sekiz ay yeni bir hapishaneye kapatılmam ve bu defa hapishane gardiyanımın bizzat kendim olması... Ne polise ne terapistime ne de aileme bunlardan bahsetmiştim. İçimdeki o hapishane, kendimi mahkûm etmeye devam ettiğim sürece bir gün yok olacağıma inandığım bir mahzendi.

Ancak konuştuğum kişi bir insan değildi.

O sadece bir sestti.

“Bir partiden çıkıyordum.” Gözlerimi sımsıkı kapattım, yeniden açtığımda o geceye geri dönmeyi umuyordum. Böylece o gece asla dışarı çıkmazdım. “Gittiğim ilk üniversite partisiydi. Birçok şeyin ilki olacağını düşünmüştüm.”

Arkadaşlarımızla tokuşturduğumuz tekilalarımız aklıma gelince dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü.

“Hayata yeni başlarken kimsenin başına kötü bir şey gelmez, değil mi? Zenginlerin, benim. Özellikle de benim başıma gelmeyeceğini sanıyordum.”

O geceye dair bazı kısımları çok iyi hatırlıyordum. Yüksek sesle çalan müzik, tanıdığım ve tanımadığım insanlar... Tekila olduğunu sandığım içkiler, karnımı ağrıtabak kadar gülmem...

Kollarımı artık benim için bir yabancıya dönüşmüş olan lisedeki en iyi arkadaşşıma dolamış, “*Bu hayatımın en güzel gecesi!*” diye bağırırmıştım.

“Bir arkadaşım beni eve bırakacaktı ama kafayı bulup bir kanepeye kıvrılmıştı. Rasgele bir yerde uyuma düşüncesi hoşuma gitmediği için kampüse yürümeye karar verdim. Sadece birkaç kilometrelik bir mesafeydi. Fakat evden çıktıktan sonrasını hatırlamıyordum. Zihnimde kara bir delik vardı. Ama ben...”

Dizlerimi göğsüme doğru çekip alnımı bacaklarıma yasladım. Telefonu kulağıma bastırırken gözyaşlarımmın acısını

bütün bedenimde hissettim. Kimse görmüyorken o geceyi hatırlamak, özgürce acımı yaşamak ve ağlamak için kendime izin verdim.

Beni duyan ve yargılayan tek kişi hattın ucundaki sestti.

“Uyandığımda çıplaktım, üşüyordum. Üzerime hortumla su sıkarak beni kontrol etmişlerdi. Geceleri hâlâ ellerini üzerimdeymiş gibi hissediyorum ve bedenime dair konuşmalarını duyup üzerime tutulan flaş ışığını görür gibi oluyorum. Beni ne kadara satabileceklerini konuşmuşlardı. Çığlık atmaya çalışıp çalışmadığımı bile hatırlamıyorum çünkü verdikleri o uyuşturucular her şeyi bulanık hale getiriyordu. Beni öyle çok kendimden geçirdiler ki...” Dilimi metalik kan tadını hissedecek kadar sertçe ısırdım. “O bodrumda kaldığım ilk birkaç hafta yoksunluk bile çektim. Tek başımaydım. Kusmuk içindeydim, durmadan deli gibi kramplar yaşıyordum. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak tam bir işkenceydi. Üstelik bunlar daha başlangıçtı... O bodrumda ölmeyi dilemiştim.” Sesimin yerini alan hıçkırıkla birlikte hattın diğer ucundaki yabancıya gözyaşı döküyordum. “Aslında geri dönmek ve orada ölmek istiyorum. Benden o kadar çok şey almışken canımı neden almadılar ki? Neden içimi böyle bomboş bıraktılar?”

Son kelimelerimi karanlık gökyüzüne doğru asla alamayacağım bir cevap için haykırdım. Her gün kendime sorduğum milyonlarca soru vardı ve birine bile yanıt bulamıyordum.

Neden bu kadar zayıftım? Neden benim başıma gelmişti? Neden onu korları hâlâ damarlarımı yakacak kadar çok sevmiştim? Benim üzerimde nasıl bu kadar kontrolü olabilmmişti?

Ağlamalarım bir yanıtla kesildi. Cevabı yıldızlardan değil, hattın diğer ucundan almıştım.

“Doldurman için.”

“Ne?” dedim kaşlarımı dehşet içinde kaldırarak.

Sesi durgun bir su gibi sakindi. “Hayat dolduracak yerin olsun diye seni boş bıraktı. Sadece kendimizin izin vermesi halinde öyle boş ve sığ kalırız.”

“Nasıl? Nereden başlayacağım? Ben...”

“Öğren, Coraline. Sen bir amaç için hayatta kaldın. Nedenini öğren.”

“Senin sadece bir kulak olman gerekmiyor muydu?” dedim hafifçe gülerek. Yanaklarımdaki yaşları silip derin bir of çektim. Bütün bu yoğun duygular başımı döndürüyordu.

“Ve bir ses,” diye karşılık verdi. Onu göremesem de nedense kelimelerinden hafifçe sırtıttığım görebildiğimi hissediyordum.

Hafifçe yağan yağmur kollarımı ıslatıyordu. Sanki doğa bana duygu boşaltma seansımın sona erdiğini söylüyordu. Fakat beni birkaç saniye daha da olsa yeryüzüne bağlayacak, herhangi bir şeye sahip olmanın rahatlığını yaşatacak o anın içinde oyalandım.

O anda Sinclair Korku Evi’nden kurtulan Coraline Whittaker olmak zorunda değildim. Ödüllü dâhi sanatçı ya da James Whittaker’ın kızı da değildim. Kendimi onun uğruna bu kasabaya hapsedtiğim kızın ablası da değildim.

Yalnızca Coraline’dım. O anda iyiydim ve bu kadarı yeterliydi.

“Ölmek istemiyorum,” diye fısıldadım.

“O zaman ölme.”

Yağmur biraz daha hızlanmıştı, damlalar çatıdan sekiyordu. Dudaklarıma düşen bir damlayı yalayıp damlaların göz yaşlarımı yıkamasına izin verdim. Belki yeterince yağarsa aralarındaki farkı bile anlamazdım.

“Nasıl yaşanır onu da bilmiyorum.”

“Kimse bilmez.”

Sınırları bir kenara koyup ondan bir tavsiye daha istedim. Hattın diğer ucundaki adam hakkındaki söylentiler haricinde fazla bir şey bilmiyordum ama Rosemary Donahue’nun onun için ne anlam ifade ettiğini herkes biliyordu. Belki de az sonra telefonu bu yüzden yüzüme kapatacaktı.

“Rosemary’yi kaybettikten sonra nasıl yaşadın?”

Kederinin hep güzel olduğunu düşünmüştüm. Çok erken kaybedilmiş bir aşkın canlı hatırasıydı.

Fakat beni şaşırtarak ne telefonu kapattı ne de siktir olup gitmemi söyledi. Yalnızca bir iç çekti ve karşı tarafta çakılan bir çakmağın sesini duydum.

“Yaşamadım.”

“Ne yani ölü müsün?” dedim alaycı bir sesle.

“Bilmiyor muydun?” dediğinde yine o gülümseme gözümde canlandı. Zihnimde dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görebiliyordum. “Benim içten içe öldüğümü söylüyorlar.”

“Bana da lanetlendiğimi söylüyorlar. Hangisi daha kötü acaba?”

Yağmur hızlanırken çatıdan kayıp intihar etme düşüncelerine kapılmadan önce içeri girsem iyi olacaktı. Ölme planı yapmışken kazayla ölünebilir miydi?

“Teşekkür ederim,” dedim ağlamalarım yüzünden çatallaşan sesimle.

“Sorun değil,” diye mırıldandı. İsteddiğimden fazlasını vermem için beni zorlamamıştı.

Gökyüzü şimşeklerle aydınlanırken uzaklarda gökgürültüsünün sesi yankılanıyordu.

“Beni geri arama. Ben de aramayacağım. Ben sadece...”

“Biliyorum.” Bir an duraksadı. “Bana bir şey açıklamana gerek yok. Hem ben sadece bir sesim, unuttun mu?”

O telefon görüşmesiyle düzelmeyeceğimi biliyordum. Ne korkularım geçecek ne de travmalarım iyileşecekti. Yine de hayatta olmak ve iyi olmamak da güzeldi. Konuşacak birinin varlığı, her bir nefesim için nasıl mücadele ettiğimi birilerinin bilmesi iyi bir şeydi.

O telefondan sonra günün geri kalanını atlatmak için hissiz ve duygusuz halime geri dönmek zorunda kalacaktım. Kendime bir daha tekrarlamamak üzere o zayıflık anıma bir kereliğine kapılmak için müsaade etmiştim.

“Coraline,” dedi kapatmadan önce.

“Efendim, Silas?”

Hattın diğer ucundaki ses, sadece bir ses ya da kulak olmadığı hatırlatmıştı. En nihayetinde o da içindeki acıyı, boşluğu hissedip onu doldurmanın yollarını arayan bir insandı.

“Ben travma ve kayıplarım için yaşamamayı öğrenmek zorunda kaldım. Onlara rağmen yaşıyorum. Sen de onun kazanmasına izin verme.”

BÖLÜM İKİ

Durgun Sular Derinden Akar

Silas

*Özgürlüğün İkinci Yılı
Mart*

Hayat kayıptı.

Zaman dilimleri arasındaki boşluklar, onlarla nasıl başa çıkabileceğimizi düşündüğümüz anlardan ibaretti. Bütün o dikkat dağıtıcı deneyimler, sonunda hepimizin öleceği gerçeğinden kaçınmamız için bizden saklanan şeylerdi.

“Bitmek üzere, Bay Hawthorne. Buradan çıkmadan önce hayati değerlerinizi tekrar kontrol edebiliriz.”

“Bir an babamın dirildiğini sandım, Taylor.” Yaptığı baba şakası karşısında hafif gülüşmeler duyuldu. “Daha önce de defalarca söylediğim gibi Scott demen yeterli.”

O anda vücuduna birtakım kimyasallar pompalanmasma rağmen babam önlüklü genç kadına gülümsüyordu.

Günün geri kalanı boyunca gülümsese de fark etmezdi. Gözler asla yalan söylemezdi ve onun gözlerinde kemikleri yorgun bir adam görüyordum. Hemşire makineyi kontrol ettikten sonra bizi baş başa bırakarak çıktı, eğilip yerdeki boş kabı aldım.

Leğeni göğsüne doğru tutarken sandalyem gıcırdamıştı. Önceki gibi yumuşakça gülümsedi ve midesindekileri az da olsa boşalttı.

Gözlerimi karşıdaki yumurta kabuğu beyazına boyalı duvara diktim. Babam zayıf görülmekten, en zayıf düştüğü anlarda ona bakılmasından nefret ederdi. Hep böyle olmuştu. O anda gururunu korumak için elimden geleni yapıyordum ve onu yavaş yavaş öldüren o hastalık dışında bir şeyler düşünmeye çalışıyordum.

Tam da o anda. O arada kalmışlık hissinin ortasında.

Kendimi babamsız bir hayata hazırlıyordum. Levi ve Caleb'e o olmadan nasıl yaşayacaklarını öğretmeye hazırlanıyordum. Annemin duyacağı kederin ağırlığını omuzlarında taşımak için kaslarımı geliştirmeye çalışıyordum.

Fakat ölüm için yapılabilecek çok bir hazırlık yoktu. Cenaze planlayabilir, mezarı alabilir veya yasla ilgili kitaplar okuyabilirdiniz. Ancak nihayetinde bunların hiçbir önemi olmazdı. Ölüm her defasında halıyı ayağınızın altından çekip almanın bir yolunu bulurdu.

Kanseri iyice ilerlemişti. Başından beri farkındaydık. Aslında babam tedavileri annem için alıyordu. Onun yanında biraz daha fazla kalabilmek için çabaladığını görmesini istiyordu.

Bakıldığında bencilce, hatta kimilerine göre zalimce bile olabilirdi. Ancak konu sevdikleri olduğunda insanlar hep bencil olmaz mıydı?

Ayrıca Scott Hawthorne sevdiği şeylerden, özellikle de annemden öyle kolayca vazgeçmezdi.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıp ağzım silmek için elindeki peçeteyi kaldırdı. “Annene bu sabah buzdolabındaki yoğurdun bozuk olduğunu söylersin.”

Yoğurt, tabii ya.

Demek kemoterapinin sert yan etkilerinden biri değildi, öyle mi?

“Bir dahakine yulaf ezmesini suçlarız,” diye cevapladım. Ne kördü ne de saf bir adamdı. Ben ne olduğunu görsem de sadece durumu büyük oğluna itiraf etmek istemiyordu.

Ebeveynler bizlerin de onları analiz ettiğimizi ne zaman fark ederlerdi?

Babamın ölene kadar güçlü bir iradeye sahip olamayacağını biliyordum, yine de o hissi verebilmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

“Sana gönderdiğim veri noktalarının üzerinden geçtin mi?”

“Sync Tech hakkındaki düşünce ve değerlendirmelerim zaten e-postada mevcut, baba.”

Çöp kutusuna gittim, kabı boşaltıp geri döndüm.

“Peki yönetim kurulunun satın alım fikrini beğendin mi?”

Bilgisayarlar daima en çok ilgi duyduğum şeyler olmuştu. Bana mantıklı varlıklarmış gibi gelirlerdi. Soru sormazlardı, sorun çıkardıklarında çözümü için bir kod bulunurdu. Sorun aile şirketini anlamaktan ziyade orada çalışanlardı.

İnsanlar benim işim değildi. Büyük ihtimalle hiçbir zaman da olmayacaklardı. Duyguları anlayıp hissetsem de günün her saniyesinde aktif olmalarını sevmiyordum. Üstelik insanlarda onlardan tonlarca vardı. İnsanlar kullanım kılavuzlarına sahipti ama sistemlerini geçersiz kılamazdınız. Ayrıca çoğu zaman size kalan aslında gerçekte elde ettiğiniz şey olmazdı.

Koltuğuma geri gömülürken iç çektim. Canım sigara istiyordu. Hastanelere özgü o klinik kokusundan kurtulmamı sağlayacak bir şeyler arıyordum.

Son iki yılım sanki dünya iyileştiğimi fark ederek, “*Al bakalım. Yas tutarken kaçırdıkların,*” dercesine aceleyle geçip üstüme yüklenmişti.

Bana hâlâ baş etmeye çalıştığım kalıcı bir baş ağrısı hediye etmişti.

“Güvenlik danışmanlığı hizmetleri etkileyici. Kâr marjları makul. Yönetim kurulunun neden ilgilendiğini anlayabiliyorum.”

“O zaman?”

Ona döndüğümde kaşlarını merakla kaldırmıştı. Çöktük gözleriyle bana bakarken bedeni gün geçtikçe daha da zayıf görünüyordu. İnsanların dilinden her zaman anlamasam da içlerini okuyabiliyordum. Bunu önümdeki adama bakarak bir kere daha içimden teyit ettim.

“Satın almayı istemem için yeterli değil. Tehdit istihbarat önlemleri en hafif ifadeyle zayıf. Olaylara müdahale hızları bir hayli yavaş.” Başparmağım ve işaretparmağımla kafamdaki zonklamanın geçmesini ümit ederek gözlerime bastırdım. “Üstelik sahibini hiç sevmiyorum.”

Güldü. Hayatım boyunca evimizin her köşesinde duyduğum aynı kahkahaydı. Derinlerden gelen bir gülüştü. O öldüğünde de sesi koridorlarda çınlayacak mıydı, yoksa zaman onu da mı benden çalacaktı?

Ölüm düşmanım değildi.

Düşman zamandı.

“Evet, biraz götün tekidir.”

Komiğime gitmişti. Bu çok hafif bir tabirdi.

“Evlat,” dedi ve uzanıp kolumu tuttu. “Senin yaşındayken bunların zor şeyler olduğunu biliyorum. Ben senin yaşındayken sadece hangi bara gideceğimi düşünürdüm. Şirketi ellerine bu kadar erken bırakmak istemezdim ama...”

“Biliyorum,” dedim düz bir sesle. Zaten bildiğim bir şeyi bana anlatarak enerjisini boşa harcamasına gerek yoktu. “Sorun değil.”

“Bu işte hep iyiydin zaten,” dedi hafif gülümsemesiyle. “Bilmekte yani.”

Geçen sonbahar babama konan acı teşhis, yirmi iki yaşında Hawthorne Tech CEO’su olarak görevi devralmam anlamına geliyordu. Erken mezun olup babamın altında çalışmaya çoktan başlamıştım ve çok fazla kişinin bundan memnun olduğunu söyleyemezdim.

Belki de bu milyonlarca dolar değerindeki şirketi devral-

manın istediğim son şey olduğunu bilselerdi biraz rahatlayabilirlerdi. Fakat canlarını sıkan şeyin yaşım olmadığını biliyordum.

Hepimiz fedakârlık yapmak zorundaydık ve ofiste mental sağlığım ile ilgili fısıltıları dinlemek babam için katlanabileceğim bir şeydi. Beni seviyordu, ailemiz için çok şey yapmıştı. Aile mirasımızın emin ellerde olduğunu bilmesini sağlayıp en azından onu biraz rahatlatabilirdim.

“İçgüdülerin çok iyidir. Hatta en iyisidir, Silas. Onlara da-ima güvenirsen başarısız olmazsın,” dedi sert ve güven verici bir sesle. “Yönetim kuruluna yola Sync Tech ile devam etmeyeceğimizi söyleyeceğim.”

Ona doğru başımı sallarken cebimdeki telefon titredi. Çıkardığımda Rook’tan gelen mesajı gördüm. Oluşturduğu mesajlaşma grubundaki son mesajda, ağzında sardığı sigara ile bir fotoğrafı vardı.

Taktığı güneş gözlüklerinde güneşin yansıması görünüyordu, cildinde daha önce görmediğim türde bir bronzluk fark etmiştim. Göğsündeki birkaç yeni dövme aramızdaki mesafe nedeniyle kaçırdıklarımızı düşünmeme sebep oldu. Fakat sırtışı hâlâ çocukluğumdan beri bildiğim Rook’a aitti.

Thatcher: *Göğsün ortaokul sıralarındaki karalamalara benziyor.*

Rook: *Senden güzel kaktüslere sarıldığım olmuştu.*

Boğazımın derinliklerinden alaycı bir ses yükseldi. İkisi de henüz çocukça didişmelerinden kurtulamamışlardı ve içlerinden birisi durmadıkça duyguları incinene kadar kavgaları sonsuza dek sürecekti. Duyguları incinecek kişinin Rook olduğundan emindim.

Thatcher’ın duyguları ise Lyra’ya bağlıydı. Bizim için geride bir şey kalmamıştı.

Alistair: *Kapatın çenenizi.*

İşte grubun babası Caldwell bizi kurtarmaya gelmişti. Rook'a güneş kremi sürmesini söylememesi beni şaşırtmıştı. Birbirimizden uzaklaşmıştık ama özümüzde saçlarımız beyazlayana kadar görüşmeye devam edecektik.

Zaman, mekân, mesafe ve ölüm...

Hiçbiri bir gerçeği yok edemeyecekti. Birbirimizin ruhunun derinliklerini biliyorduk. Bunu yüksek sesle belirtmemize gerek yoktu. Bu sadece kaçınılmaz gerçeklikti.

Nereye gidersek gidelim, ne kadar değişirsek değişelim biz yine aynı bizdik. Bizi birbirimize bağlayan o görünmez ip hep var olacaktı. Çocukken keşfettiğimiz bu bağı asla bırakmayacaktık.

Onların her biri kan bağmdan daha gerçek kardeşlerimdi.

Düzenli olarak sadece Thatch ile görüşüyordum. Stephen Sinclair tutuklandıktan sonra ikimiz de kasabada kalmayı tercih etmiştik. Hatta okuldan mezun olduğumuzda bizimkiler yanımıza destek olmaya bile gelmişlerdi.

İki yıl olmuştu.

İntikam düşüncesi olmadan yaşadığımız iki yıl. Bir yandan hızla geçip gitmiş, bir yandan da sanki hiç geçmemişti. Cesetleri gömdüğümüz zamanlar dün gibi geliyordu.

Yine de her şeyi göğsümde hissediyordum.

Zaman parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Kederimin aşamalarına göre şekillenmişti.

Kabullenmek en acı tarafıydı.

“Çocuklar iyi mi?” diye sordu babam. Muhtemelen ekrana şöyle bir göz atmıştı. Daima böyle meraklı olmuştu.

“Hayattalar,” diye homurdanarak koltuğuma iyice gömüldüm.

“Şaşırtıcı.”

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Bunun ne kadar şaşırtıcı olduğunu aslında bir bilseydi... Bütün o ihanet ve cinayetlerden

zarar görmeden nasıl kurtulduğumuzdan, hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam ettiğimizden habersizdi.

Dışarıdan yaşıyor gözüküyorduk.

Her birimizin üzerinde silinmeyecek izler kalmıştı. Sadece bizim görebildiğimiz yaralarımız birbirine karışmıştı. Hayatta kalsak da bu işin içinden yara almadan çıkamamıştık.

“Alistair yakın zamanda evlendi,” dedim. Dostlarından bahseden normal insanlar gibi yetişkin hayatlarındaki sıradan gelişmeleri paylaştım.

Bakışlarının ağırlığını hissederek ona döndüm. Büyümüş gözlerinde ve hafifçe kalkmış kaşlarında şüpheli bir ifade vardı.

“Yani o kız da kabul etti, öyle mi? Onunla kendi rızasıyla kilisede yürüdü?”

Hırıltılı bir sesle güldüm. “Öyle gözüküyor.”

Söylediklerime inanmamış gibi başını iki yana salladı. Onu suçlayamıyordum. Alistair Caldwell evlenecek bir kişiye çok da benzemiyordu. Daha çok köşesinde daldığı düşüncelerle ölüp gidecek birine benziyordu.

Babam onun sadece öfkeli ve sorun çıkaran hallerini görmüştü. Ailemin dostlarıma dair asla anlamayacakları şeyler vardı. Onları onaylamadıklarım hiçbir zaman açıkça söylememişlerdi ancak bunu yüzlerinden okuyabiliyordum. Fakat beni mutsuz edeceğini bilerek arkadaşlıklarımı benden söküp almaya çalışmamışlardı.

Onlar çocukları benim tanıdığım gibi tanımıyorlardı. Kimse tanımıyordu.

İnsanları Alistair kadar önemseyen birini daha önce hiç görmemiştim. Sevdiği biri için kendini feda edebilecek onun gibi birini tanımamıştım.

Aslında kendi hastalıklı biçimimizde de olsa hepimiz birçoğundan daha fedakâr insanlardık.

“Ben ölmeden önce evlenmeyi mi planlıyorsun yoksa? Bana bir torun mu vereceksin?”

Gözlerimi devirerek ona baktım. “Annemi fazla dinliyorsun.”

Babamı da bu işe karıştırmasına şaşırmamıştım. Bana bir daha aile dostlarının kızlarından bahsederse aile yemeklerine gitmeyi bırakacaktım.

Ölmeden önce istediği şeyi ona verebilmeyi çok isterdim. Fakat biriyle evlenmem imkânsızdı. Asla olmayacaktı.

“Rosemary’yi kaybetmenin senin için zor olduğunun farkındayım,” dedi zayıf elini omzuma koyarak. “Ancak yeniden sevmek senin hakkın.”

Çenem kasıldı.

Herkes bunu bana söylemeyi çok seviyordu. *Rosemary de benim mutlu olmamı istermiş. Hayatıma devam etmeliymişim. O da böyle olsun istermiş.* Sanki onlar Rosemary’yi benden iyi tanıyorlarmış gibi...

Bunu zaten bilmediğimi mi düşünüyorlardı? Benim sevecek birini bulup hayatıma devam etmemi isteyeceğini ben bilmiyor muydum? Rosie’nin yaptığım onca şey yüzünden mezarında dört döndüğünden emindim. Hayatıma devam etmemi istediğinin farkındaydım.

Ayrıca içimden bir parçam öyle de yapmıştı. Son iki yılını onun asla geri dönmeyeceğini kabullenerek geçirmiştim. Beni başka bir insanla olmaktan geri tutan şey Rosie’ye olan aşkım değildi.

Daima aşkın beden ve ruh arasında akan bir su olduğuna inanmıştım. Bir yol kapandığında akışı durduramazdınız. Aşk mutlaka bir çıkış yolu bulurdu.

Beni tutan şey yeniden sevmeyi reddeden yanımdı. Birini kaybetmenin acısını bilerek ruhumu kilitlemiştim. Kendime bir daha asla böyle bir şey yapmayacaktım.

“Evet,” dedim yalnızca. Başka ne diyebilirdim ki?

Telefonum elimde titredi ve kilitli ekrana baktığımda bu defa grup sohbetinden gelen bir mesaj olmadığını gördüm. Gelen bir e-postaydı.

Ofis dışında ve babamın kemoterapi seanslarında iş maillerimi sessize alırdım -aman ne sorumlucu bir davranış- bu yüzden gelen mesajın iş değil kişisel hesabıma geldiğini gördüm. İlk anda *spam* olduğunu düşündüm ancak açtığımda kaşlarım çatıldı.

Gönderenin belirsiz olduğu şifreli bir video dosyası vardı ve bir satırlık bir metin iliştilmişti.

Siz dördünüzle işim bitmedi. Eve dönme vakti geldi, çocuklar.

Dosyayı indirmeye başladığımda banka hesaplarımı ele geçirmeye çalışan bir virüs olmasını ümit ediyordum. Hemşire geri döndüğünde babam dikkatini benden ona çevirdi ve hemşire kemoterapi ilacını çıkardı.

Tüylerim ürperirken oda olduğundan biraz daha soğuk gelmeye başlamıştı. Telefonum yüklemeye devam ederken onu daha sıkı tuttum ve ümidimin aksine mesajın sahibinin rasgele bir *hacker* olmadığını tahmin ettim.

Zaten şans asla yanımda olmazdı.

Babamın sesi arka planda hemşirenin sesine karışarak kaybolmaya başlamıştı. Videoya odaklandıkça zihnim o odadan uzaklaşıyordu. Oynatma düğmesine basmadan önce sesi kısıtğımdan emin oldum.

Beni karşılayan karanlık ekran bir süre öyle kaldı. Çok geçmeden ekran aydınlanırken kayıt yapan kişinin kamerayı yukarı doğru kaldırdığını gördüm. Karşımda daha önce şahit olduğum bir sahne vardı.

Yaşadığım bir sahneydi.

Rook, Alistair ve ben yeni tutuşmuş bir ateşin etrafında çember oluşturmıştık. Rook ateşi harlarken Alistair ve ben, Connor Godfrey'in parçalanmış cesedini ateşe atıyorduk.

Hepimiz kanla kaplanmış bir halde, Lyra Abbott'ın arka bahçesinde bir cesedi ortadan kaldırıyorduk. Yüzlerimiz açıkça ortadaydı. Ne inkâr edebilirdik ne de avukatlarımız bizi kurtarabilirdi.

Her bir dakikası kim bilir kimin telefonunda kayda alınmıştı. Bizden bir şeyler isteyen, tanımadığım insanlar...

Çenem seğirirken kaslarımın acı vererek gerildiğini hissettim. Beni dalga dalga saran duygularım başa çıkamayacağım kadar yoğundu. Hepsi birbirine karışırken öfkeyle kükreyerek birbirine dolanıyorlardı.

“İyi misin, evlat?” diye uzaktan gelen bir ses duydum.

İki yıl mıydı? Hepsi bu kadar mıydı yani?

O lanet kasaba iki yıl içinde ölümden mi dönmüştü? Bir parça etle yetinmeyeceği kesindi. Elbette bizi tamamen yutmak istiyordu.

Başımı telefonumdan kaldırıp babamın endişeli gözlerine bakarak başımı salladım.

“İyiyim.”

Birbirimize baktık. Hayatım boyunca tanıdığım bir yüzdü. Karşımda beni sorgusuz sualsiz sevip destekleyen bir adam vardı ve onunla nasıl konuşacağımı bilemiyordum.

Ezici bir suçluluk duygusu içimi yakarken bağırsaklarımda sefil bir acı hissediyordum. Bütün o duygular, bana konulan yanlış teşhisten beri ardımdaki o lanet yük ağır ve dayanması imkânsız bir pranga gibi her bir adımda peşimden sürükleniyordu.

Ona her şeyi anlatmak istiyordum.

Hiçbir zaman şizofren olmadığımı, Rosemary’yi korumak için sessiz kaldığımı ve bana inanmayıp o kötü doktora götürdüğü için ondan nefret etmediğimi söylemek istiyordum.

Ona anlatmak istediğim çok şey vardı. Üstelik zamanımız tükeniyordu.

Babam oğlunu tam olarak tanımadan mı ölecekti?

Karşısına tüm dürüstlüğümlle çıkabileceğim bir zaman gelecek miydi? Ne zaman kelimeler bu kadar kıt kalmayacaktı? Sesim duyulacak kadar rahat edebilecek miydim?

İyi miydim? *Hayır.* Yine de başımı sallayarak öyle olduğumu söyledim.

Kimsenin inanmayacağı kelimeleri saçarak risk almaktansa sessiz kalmak her zaman daha iyiydi.

BÖLÜM ÜÇ

Uğursuzluk

Coraline

Bu restoranda kendini manken gibi hisseden tek kişi ben miydim?

Poz verilmiş, giydirilmiş ve sergilenir gibi etrafa yerleştirilmiş? Yanımdan geçerken bakıp ne kadar şık olduğumu, kıyafetimin ne kadar zarif durduğunu ve saçlarımın ne kadar parlak olduğunu seyredebilecekleri bir manken miydim?

Hiçbiri cansız bir manken olduğumdan şüphelenmiyordu. Belki de sırları da buydu. Ben istemeden suyumu dolduran garsonlar, yanımdan geçerken babamla konuşan Ponderosa Springs elitleri... Hepsi bedenimde eriyen plastiğin kokusunu alabiliyordu. Hepsi sahte olduğumu bilseler de seslerini çıkarmıyorlardı.

Ben duygusal olarak ayakta zor duran, kalbi kırık, tatlı bir kızdım. Köpekbalıklarının dünyasına yeniden uyum sağlamaya çabalayan küçük bir balıktım. Aralarında yaptıkları en favori şakaydım.

Çatalımla aşırı pahalı somonumdan bir parça daha koparıp

uzaklaştırdım. Yıllarca dillerini aşındıran sigara ve yalanlarla artık hiçbir şeyin tadını alamayan insanlara servis edilen türde bir balıktı.

“Yemeğinle oynamayı bırak.”

Parmaklarımnın arasındaki çatalı sıkıca kavradım. Onu insanların içinde bıçaklayamazdım.

İki ay sonra Mayıs ayında yirmi yaşına girecektim ve orada oturmuş, olay çıkarmamak için üvey annemden mırıldanarak özür diliyordum. Eleştirel bakışlarını üzerimden çektiğini hissedince çatalı tutan elimi gevşettim.

Regina'nın uzun zamandır beni neden hiç sevmediğini bir türlü anlamamıştım. Doğduğumdan beri beni tanırdı ama beni kendi kızı gibi sevmek yerine, kötü üvey anne klişelerini sahiplenmeyi seçmişti. Bana baktığında gördüğü şeyi ancak büyüdüğümde anlayabilmişim.

Onun harika taşlarla döşeli yolunda bir engeldim. Başka bir ilişkinin ürünüydüm. Hayatım boyunca babamın başka bir kadına da âşık olmuş olmasının bedelini bana ödetmişti.

“Bağış etkinliği için elbiseni seçtin mi, Coraline?” Babamın derin sesi ince porselenleri titreterek yankılandı.

James Whittaker güçlü bir insandı. Tekliflerle dolup taşan o yerde talep gören bir adamdı. Tüm sorularına evet yanıtı alırdı ve gözlerine bakmak risk işiydi.

Bakışlarına karşılık verirken yaşlandıkça dış görünüşümün giderek farklılaştığını düşündüm. Her geçen gün gitgide anneme benzemem onun nefretini körüklüyordu. Ben onun kaybettiği ve her şeyi feda etmeyi göze aldığı aşkı hatırlatan bir varlıktım.

Ne tür bir kadın, nesiller boyu zengin bir erkeğin şöhret ve başarı dolu geleceğini feda etmesine neden olabilirdi?

Lanetli bir kadın.

Gözlerimin kahverengiden ziyade yeşile yakın oluşuna kıyasla eskiden daha yakındık. On üç yaşına kadar bana “dos-tum” derdi, her pazar günümüzü limanda geçirirdik. O balık

tutarken ben çizim defterimle uğraşırdım. Saçlarımın iki parçası beyaza döndüğünde birlikte vakit geçirmeyi bırakmıştık.

Kendime kaçırılmam yüzünden birbirimizden uzaklaştığımızı söylüyordum ama bu aslında kendimi avutmak için uydurduğum bir yalandı. Üniversite arkadaşlarının şantajı yüzünden Halo ile ilişkili olduğu iddiaları, zaten gergin olan ilişkimizi çok daha zorlamıştı.

Yıllar önce kırılan parçalarımızı toplamaya zahmet bile etmemiştik. Bunun yerine, yabancı insanlara dikkatimizi verip kırılan camların topuklarımızı kesmesine müsaade etmiştik.

Gerçeği kabul etmektense acı içinde kalmak daha iyiydi.

Gerçi bana karşı acı tavrından memnundum.

O bodrumdan çıktığımda bana en önemli dersi vermişti.

İnsanı kendisinden daha iyi gören bir kimse yoktu.

“Gitmeyeceğim.” Önümdeki su bardağından küçük bir yudum içerken soru yağmuruna ve pasif-agresif tavırlara kendimi hazırlıyordum.

Herkese açık bir yerde olduğumuz için konuşmalarımız fısıltılar ve zoraki gülümsemelerle geçiyordu. Çünkü etrafımızda biriken akbabalar en ufak bir dedikodu kırıntısı için hevesle bekliyorlardı ve babamın istediği son şey bir kere daha olumsuz şeylerle dikkat çekmekti.

Bu benim işime geliyordu çünkü gözler üzerimizdeyken üstüme fazla gelemeyeceklerdi. Sonuçta ben onların ölümden dönmüş çocuklarıydım. Kişisel *Harry Potter*’larıydım. Beni ne kadar az umursadıklarını gösterirlerse reklamlarını o kadar kötü yapıyor olacaktı.

“Nedenmiş? Bizi ailece orada bekliyor olacaklar. Üstelik Senatör Bloom’un oğluna, onu görmeyi dört gözle beklediğini söyledim.”

Carlson Bloom, diye içimden geçirdim. Babasımn yeniden seçilme partisinde tuvalette bana kokain içirmeye çalışan, küresel ısınmaya inanmayan ve kendini yeniden dirilen İsa sanan bir pislikti.

Elbette bunların hiçbir önemi yoktu. Komünist parti üyesi olmasını bile sorun etmezlerdi. Zengin biriyle evlenip gen havuzunu kanlı para ve prestijle doldurduğum sürece sorun yoktu.

Bu sayede hakkımda konuştukları zamanlar başarılarımı madde madde sayarak sanki onların marifetiymiş gibi nasıl mükemmel ebeveynler olduklarıyla övünürlerdi.

Azı dişlerimi birbirine sürterken dudaklarımı sıkarak gülümsedim.

“Özürlerimi iletmek zorunda kalacaksınız. O akşam ders vereceğim.”

Regina alaycı bir tavırla mırıldandı. “Eminim iptal edebilirsin. Zorunlu değil zaten. Onlarla yeterince zaman geçiriyorsun. Yaklaşan hayırsever sanat galasından daha bahsetmedim bile. Bir gün katılmamanı eminim anlayışla karşılayacaklardır.”

O huysuz ses tonu kulaklarımı tırmalarken elimdeki çatalı ona sokma isteğini tekrar alevlendirmişti. Boğazımda metalik bir tat hissettim. Sırf içimde olanları görebilmeleri için candan yapılmış her şeyi parçalayacak kadar bağırıp görüş alanıma giren her şeyi kırma dürtüsüyle doluydum.

Onlara ve o çürümüş kasabaya dış görünüşümün altında ne kadar öfkeli ve aşağılık olduğumu göstermeyi istiyordum. Uykulu hayatlarını dehşete düşürecek kadar nefret ve sefalet dolu bir gücüm vardı.

Varlığımla onları bir daha adımı yüksek sesle anamayacakları kadar korkutabilirdim.

Sol tarafımdan yaklaşan nazik bir el elimin üzerine kondu. Yumuşak parmaklar elimi sıkana kadar uyluklarımı saran elbisenin o kadar sıktığımı fark etmemiştim. Gece mavisi kumaşı bir kenara bırakıp güven veren bir tavırla gülümsedim.

Akşam yemeklerinde sessiz oturuşumun nedenini, toplumun elleriyle bir kukla gibi beni oynatıp her sefilce sözü nasıl yuttuğumu hatırlatıyordu. Dilimi ısırđım ve kendini beğenmiş saçmalıklarını ağzıma dolayarak yuttum.

Kız kardeşim.

“Onlar için sorun olmaz,” diye düzelttim. “Fakat o ders o kızların sahip olduğu tek sağlıklı eğlence.”

Bir parça balık alıp ağzıma götürdüm ve cevaplarını beklerken yavaşça çiğnemeye başladım. Patlamam için bana bir neden vermelerini umuyordum. Lilac’ı korumak için çenemi sıkı tutabilsem de dayanabileceklerimin de bir sınırı vardı.

“Bence inanılmaz bir şey yapıyorsun, Cora.” Lilac’ın nazik sesi merhem gibi gelmişti. Yumuşacık, sarı buklelerini izlerken her şeye rağmen iyi bir insan olduğu için ona minnettardım. “Oradaki kızlar seni çok seviyor.”

O olmasaydı bu korkunç yerden çoktan kaçmıştım. Elbette Ponderosa Springs yaşı yüzünden Lilac’ı bir yıl daha zincirleyeceği için ona kızgın değildim. Bir yıl sonra onu kendi istediği gibi özgür olabileceği bir yere götürebilecektim.

O, on yedi yıl boyunca beni sadece sevmişti. Onun gözünde lanetlenmemiştim. Lilac sırf ben üstümdeki baskıya dayanamadığım için onu gerçekten seven tek kişi tarafından terk edilmeyi hak etmiyordu.

Bir yıl daha sessiz acıma katlanacaktım ve sonra ikimiz de sonsuza kadar özgür kalacaktık.

“Ne kadar da insancılsın,” diye mırıldanmıştı Regina. Şarap kadehinin sapından tutup içkiyi çalkaladı. “Kendini hayırseverliğe bu kadar adanmışken nasıl koca bulacaksın? Artık çocuk değilsin.”

Ağzımı açtım ama babam hızla araya girdi.

“Seni, özellikle de sanatını desteklediğimizi biliyorsun, tatlım. O kızlar için yaptıkların hayranlık verici. Fakat...”

“Fakat?” dedim başımı hızla ona çevirerek.

Gözlerim cümlesini tamamlaması için ona meydan okuyordu ama o kimseye boyun eğmeyen birisi olduğundan cümlesini bitirmişti.

“O tür insanlarla çok fazla vakit geçirmemelisin. Sağlığın için iyi değil.”

İşte sonunda biraz dürüstlük görmüştüm.

İnsanlara *Gelecek Nesil Sanat Ödülü*'nü kazandığımı söylemek başarıydı. İnsanların sanat eserlerimin sanat dünyasını nasıl değiştireceğine dair yazacağı makaleler etkileyici olacaktı. Halo'nun elinden kurtulan kızlara sanat dersleri vermem beni nazik biri olarak gösteriyor olabilirdi ancak aslında bunları *gerçekten* umursayamazdım.

İnsan gibi davranıp kalbim varmış gibi yapmalıydım. İtibar o lanet kasabada o kadar önemliydi ki, biraz çaba göstersen bile inanırlardı. Fakat içten içe soğuk bir insan olup sadece dış görünüşüm ve banka hesabımla ilgilenmem bekleniyordu.

Ödül kazanan eserin intihar girişimimden sonraki günlerde ürettiğim bir eser olması aslında hiçbirisi için önemli değildi. Oysa beni ölmekten alıkoyan bir şey, bir ses ve kendimden daha büyük bir eser yaratma isteğim olmuştu.

Yani haftada iki defa derslerime katılan kadınlarla ilgilemezdim.

Onlar ya toplumdan dışlanmış ya da uyuşturucu bağımlısı kişilerdi ve benim imajımı lekeleyen çürük elmalar olarak görülüyorlardı. Kasaba o insanların toplum hayatında ilerleme göstermelerini takmıyordu çünkü başlarına gelenler yüzünden o insanlar oldukları yerde donup kalmışlardı.

Yaşadıkları travmalar yüzünden teselliye uyuşturucuda aramışlardı ve bazıları o kadar çaresiz haldeydiler ki, hissizleşip olanları unutmak için bedenlerini kimyasallara boğuyorlardı. Birçoğu evden çıkmaya bile korktukları için normal işlerde çalışamıyorlardı. Hayatta kaldıklarından dolayı bile kendilerini şanslı hissettiklerinden başlarına gelecekleri kimse umursamıyordu.

Sanki ölmemeleri yeterliymiş gibi davranıyorlardı.

Hiçbiri benim yaptığımı yapıp onları anlayabilmek için itibarlarını lekelemek istemiyordu. Aslında benim de o kızlardan bir farkım yoktu.

Sadece *Manolo Blahnik*'in ürettiği bir çift topuklu ayakkabı ile travmamı süsleyecek kadar param vardı, o kadar.

“Nasıl insanlar yani? Hayatta kalanları mı diyorsun?” Ağzımı silerek acı tadı gidermeye çalıştım. “On beş yaşında bir kızın da stüdyoma geldiğinden haberin var mıydı? On beş dedim. Kaçırılıp satıldığında on üç yaşındaymış. Söylesene, nasıl bir insanmış o kız, James?”

“Coraline,” dedi ve nerede olduğumuzu hatırlatmak istercesine gözlerini kırıştırdı.

Sanki umurumda olacaktı.

Onların ayrıcalıklı şemsiyesinden asla göremeyeceklerini anlayarak başımı iki yana salladım ve peçetemi önümdeki tabağa attım.

“Üzgünüm ama yerel gazeteyi alıp hafızanızı tazelemeniz gerekiyor. Benim de o kaçakçı çete tarafından kaçırılan kızlardan biri olduğumu unutmuşsunuz anlaşılan.” Babama doğru buz gibi bir bakış fırlattım. “Stephen ile olan arkadaşlığın sayesinde satılmaktan kurtulduğum için sana teşekkür etmemi falan mı bekliyorsun, sevgili babacığım? Yoksa beni özel kılan ve saklanmamı sağlayan lanetli genlerim için anneme mi teşekkür etmem gerek?”

Sesim kabul edilebilir seviyenin biraz üzerindeydi. Başkaları ne düşünürse düşünsün, ben o kasaba tarafından lanetli olarak anılıyordum. Hakkımda düşündükleri yüzünden uykularım kaçmıyordu.

Uykularımı kaçıran şeytanlarımdı.

“Bizimle bu şekilde konuşma,” dedi üvey annem suçlayıcı bir tavırla beni işaret ederek. “O dairede kalıp ücretsiz ders verme özgürlüğü sağlayan benim param. Bunu unutmasan iyi olur.”

“Babamın parası, Regina. Yoksa unuttun mu? Bu aileye ucuz ayakkabıların ve umudunla gelin geldin.” Dudaklarımda acı bir gülümseme belirmişti. “Ama tabii ki beni kesip atabilirsin. Elite'deki hisselerimi sattıktan sonra o paraya da ihtiyacım olmayacak.”

İkisi de dilini yutmuş gibi yüzüme bakarken dedemin bana, aileye ait petrol mühendisliği şirketinden hiçbir avukatın elimden alamayacağı büyükçe bir pay bıraktığını hatırlamışlardı. Bunu rakiplerimizden birine kolayca satabilirdim ve Lilac mezun olduğunda yapmayı planladığım şey tam da buydu.

Sinirli ve aslında hâlâ karnım aç bir halde sandalyemi itip kalkmaya hazırlandım.

“Cora,” dedi Lilac nazik bir şekilde. “Gitme.”

Ayağa kalktıktan sonra eğilip alnından öptüm. Parfümünün tatlı kokusu burnuma doldu. Yeniden doğrulurken kaşlarımı düzelttim.

“Yarın maçtan önce görüşürüz. Akşam kimya ödevinle ilgili yardıma ihtiyacın olursa bana mesaj at.”

Başını aşağı yukarı sallayarak barış teklifimi kabul etti. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptığımı biliyordu. O bodrumda yaşadıklarına rağmen onun hatırı için babam ve Regina’nın yanında durmanın benim için ne kadar zor olduğunun farkındaydı.

Sırf onun yakasını rahat bırakmaları için beni bir midilli gibi etrafta sergilemelerine ses çıkarmıyordum. İnsanların dikkati lanetli kardeşe kayarsa kimse Lilac’ı kirletmezdi. O da huzur içinde yaşamaya devam edebilirdi.

“Senin için araba çağırayım,” dedi James ağzında asla dökmeyecek bir özür gizleyerek.

“Gerek yok,” dedim masadan uzaklaşarak.

“Coraline...”

“Bırak gitsin,” dedi Regina elbisesinden görünmez bir tüyü silkeleyip gülümseyerek. “Olay çıkarmaya gerek yok. Pazar günü *brunch* için görüşüyoruz değil mi?”

Cevap vermek bir yana, ona ikinci kez dönüp bakmadım bile. Topuklarımın sesi yankılanırken masamızdan uzaklaştım. Herkesin gözünün üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kafalarını çevirirken çıkan sesler bile neredeyse kulağıma geliyordu.

Bıraktım baksınlar. En azından ben gittikten sonra konuşacak bir şeyleri olurdu.

En sonunda dışarı çıktığımda temiz havayı ciğerlerime çektim ve çantama uzanıp sigaramı çıkardım. Gerginliğimi gidermek için bir şeylere ihtiyacım vardı.

Çantamın dibindeki telefonumun ekranının yandığını ve bir mesaj geldiğini gördüm.

Nikotin ihtiyacımdan vazgeçip telefonu alarak daireme yürümeye hazırlanırken bir an hareketsiz kaldım. Ana ekrandaki bilinmeyen numarayı görünce omurgam çökmüş, dilim adeta körelmişti. Bütün savunma kalkanlarımın indiğini hissedebiliyordum.

Telefonum elimden düşüp parçalandı. Arabalar geçip gidiyor, insanlar durmadan hareket ediyordu. Fakat zihnimdeki çılgınlığım ölümcül bir kükremeye dönüşürken ben öylece hareketsiz kalmıştım.

Bilinmeyen numara: Beni özledin mi?

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM DÖRT

Şantaj

Silas

İnsanlar sürekli olarak kendilerinin iki farklı versiyonuyla savaşırdı.

Dünyaya gösterip insanların tüketimine sundukları kişi ve kimse izlemediğinde dönüştükleri kişi...

Bu kötü bir şey değildi. Hepimiz böyleydik.

Gözlerim Ponderosa Springs'in kalabalık ana caddesinde o düz, kahverengi saçlı kadını takip ediyordu. Güvenlik kamerasının çözünürlüğü yüzünden kadının beyaz tişörtündeki lekeler bulanıklaşmıştı.

Yanından geçen birkaç adam ya durarak ya da durmadan ona doğru bakıyordu.

Onların farkında olup olmadığından emin değildim.

Yani adamların ona ilgisinin farkında mıydı bilemiyordum.

O etrafta dolanırken kendilerini tutamıyorlardı. Bakmak, hayranlık duymak mecburiyeti hissediyormuş gibi davranıyorlardı. Dikkatlerini çeken şey sadece güzelliği değildi. Onun çekiciliğinde açıklanamaz bir şey vardı.

Acaba lakabı buradan mı geliyordu? Stephen'm o lakabı bana haykırmasından çok daha öncesinde de öyle mi diyorlardı ona? O korkunç evden kanatları kırılmış halde kaçtığından beri bunu merak ediyordum.

Saat gibiydi. Öğlen oldu mu stüdyosuna girip kısa bir süre ortadan kayboluyordu. Yirmi dakika. Onu hemen her gün yirmi dakika boyunca ekranımda görürdüm ve her seferinde kendime aynı şeyi sorardım.

Beni aradığı gece karşımdaki hangi versiyonuydu? Coraline Whittaker'ı lanetli yapan şey neydi?

Kamuya açık trafik kameraları aracılığıyla insanları izlemek yasadışıydı ve ayrıca ahlaki açıdan belirsiz türde bir eylemdi. Yaptığım şeyin doğru olduğu iddiasında değildim. İsteseydim çok daha detaylısını yapabiliirdim. Yani onun önünden geçtiği bütün kameraları tek tek ele geçirebiliirdim ama bu hareket benim gibi biri için bile çok fazla kaçardı.

Evet, bir katildim ama kadınların sınırlarına saygı duyacak şekilde yetiştirilmiştim.

Coraline ve ben arkadaş değildik. Onun için endişelenmem de gerekmiyordu. Fakat korktuğu zaman çıkardığı sesi duymuştum. Telefonun diğer ucunda onun korkusunu hissetmiştim. Kimse bu şekilde korkmayı hak etmiyordu.

Bu yüzden ekranda izlediğim o kız bana bir yabancı olsa da ve onun için çok uzun zaman öncesinde kalmış bir sesten ibaret olsam da iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Onu yirmi dakikalığına olsa da izlemek bir nevi beni rahatlatıyordu.

“Silas! Hâlâ orada mısın?”

Gözlerimi bilgisayardan çekip masadan telefonumu aldım ve hoparlörü kapatıp kulağıma götürdüm.

“Evet,” diye mırıldandım boğazımı temizleyerek.

“O e-postada ne vardı?”

Sinirden çenem titremeye başlamıştı. Alistair'a değil, duruma sinirliydim. Asıl sinirlendiğim şeyin ise şantaja uğra-

mamız mı, yoksa bunu yapan kişinin cidden bu konuda iyi olması mı olduğundan emin değildim. Siyah şapkalı bir *hacker* olmalıydı.

Önceki gün yine uğursuz bir e-posta daha almıştım fakat bu defa video yoktu. Sadece bir cümle vardı.

Beni eve getirtmeyin.

Ne bir imza ne de bir isim vardı. O geçen gün gönderilen video bile hepimizi birden hapse düşürecek nitelikte bir kanıttı. Tüm emeklerimiz ve kaçtığımız bunca şey, o videonun basma sızdırılmasıyla mahvolacaktı.

Başımın yeniden ağrımaya başladığını hissettim. Kim bilir, belki de hiç geçmemişti.

“Hiçbir şey,” dedim iç çekerek. “Çok fazla düğüm var ve orijinal gönderiye ulaşmam biraz zaman alacak. Bunu gönderen kişi gizlilik için ya çok para ödemiş ya da benden çok daha iyi.”

Egom için birincisini kabul ediyordum.

“Az önce anlattıklarını anlamış gibi yapacağım,” diye homurdandı Alistair. Arka planda can sıkıcı uğultular vardı. Dövme makineleri muhtemelen fazla mesai yaptığı için telefonu bekletmiş olmalıydı. Sanırım gereğinden fazla meraklı olan Briar’ın planımızı uygulamaya koymadan önce öğrenmesini istemediği için evden çıkmıştı.

“Henüz lokasyonu tespit edemedim,” dedim basitçe.

E-postalarına yanıt olarak zararlı yazılım göndermeyi denemiştim ancak açılmamıştı. Gönderen her kimse ardına düşeceğim uzun bir iz listesi bırakmıştı. Aralık bir kapı bulabilme ihtimalim bile birkaç hafta sürebilirdi.

İki lanet yıl.

Bu kadarcık mıydı yani? Bize bu kadar huzur mu layık görülmüştü?

O kasabayı veya kimsenin oradan sağ çıkmamasını umursadığım yoktu. Artık biz dördümüz de toprağın altına girene kadar durmayacaklarından her zamankinden daha fazla emindim.

Yüzümü sinirli bir şekilde ovuştururken Rook ve Alistair için her şeyden fazla üzülüyordum. Thatcher ve ben hâlâ burada yaşıyorduk. O kendi arzusuyla, bense mecbur olduğum için kalmıştık. Fakat geldiğimiz noktaya kadar sessizce yaşamayı başarmıştık.

Oysa yeni hayatlarımızda ve rollerimizde çok rahattık. Devam edip unutmaya, karanlıkta lekelenmiş hayatlarımızı kurmaya, o lanet yerin üstümüze sürdüğü kara lekeyi silmeye çaresizce çabalamıştık.

Oysa asla kurtulamadığımız şeyler vardı.

Paçamızı bırakmayı reddediyorlardı.

“Rook, intikam peşindeki kişinin o kokainman süt çocuğu olduğundan emin. Stephen tutuklandığında soyadı bir hayli zarar görmüştü.”

Burun kıvırdım. “Easton Sinclair bilgisayar okumuş olabilir ama benden iyi değil. Japonya’da bir ağaç devrilse bile Rook onu suçlar.”

Alistair’ın boğuk kahkahası kulağıma hoş gelmişti. Bizler zaten kahkaha atan türden çocuklar değildik ama Alistair hiç atmazdı. Sanki artık daha fazla gülüyordu.

Yine o tanıdık suçluluk duygusu içime yerleşti, mideme saplanarak içimde bir oyuk açtı. Bana asla söylemeyeceklerini biliyordum ama her şeyin nedeni bendim. Başlatmaya çalıştıkları her şey benim yüzümden mahvolmuştu. Benim dengesizce, çaresizce intikam arayışım yüzünden olmuştu.

En çok ihtiyaç duyduğu anda Rosemary’nin yanında olmadığım için duyduğum suçluluk duygusuyla başlamıştı. Fakat artık arkadaşlarımın da tehlikeye düşmesiyle her şey yeniden başa dönmüştü.

“Birilerini tutabilirdi...”

Ofisimin duvarlarında yüksek sesli iki vuruş yankılandı. Sandalyeye biraz yaslanarak hayatımın parçalarını bölümlere ayırmaya çalışıyordum. Bir yanım geçmişimle uğraşmak

zorundayken diğer yanım bir tür gelecek inşa etmeye uğraşıyordu.

“Gitmem gerek.”

“Bu defa son, Silas,” dedi Alistair kendini ikna etmeye çalışmasına. “O lanet yere son kez dönüyorum. Sonu ölüm olsa bile.”

Ciddiydi. Hem de her kelimesinde. Eğer bu defa çözüp geçmişimizi temizlemezsek bu kasaba zaten onu öldürecekti. Alistair’in kasabadan ayrılıp Seattle’da yeni bir hayat kurma, kimsenin tanımadığı bir insana dönme yeteneğini neredeyse kıskanacaktım.

Hayatında ne fısıltılar ne de dedikodular olacaktı. Sadece var olacaktı.

Nasıl bir his olduğunu hiç bilemediğim bir şeydi. Kim olduğum hakkında sabit bir önyargısı olmayan birilerinin yanında yaşayamamış, sadece var olamamıştım.

O görmese de başımı aşağı yukarı salladım. “Anlaşıldı.”

Hat kesilince kapının diğer tarafındaki kişiye içeri girmesini söyledim. Finans departmanından Ted olmaması için dua ediyordum. O adam beni deli ediyordu.

Dualarım yerine ulaşmış olmalıydı ki, kapıyı babamın açtığını gördüm. Özel dikim takım elbisesiyle içeri girdi. Başını dik tutmaya çalışıyordu. Sendelediğini, kemoterapi gibi zayıflatıcı bir şeyden geçtiğini hayal etmek bile zordu.

Odaya girerken ölçülü adımlarla ilerledi. Ayak sesleri tıkkırdarken bir anda arkamdaki tavandan tabana uzanan pencerelerden atlayabilmeyi istedim.

Scott Hawthorne en son okulu asıp annemin vazolarından birini kırdıklarında o taş ifadesini takınmıştı. Sonrasında bir daha asla o yüzünü görmemiştim.

“Konuşmamız gerekiyor, oğlum.”

Olamaz.

Masamın önündeki deri koltuğa otururken arkama yaslandım. Masamın üzerine türlü kâğıtlar dağılmıştı. Gözlerini bana çevirmeden önce onlara baktığını fark ettim.

Ciğerlerinden yükselen öksürüğü yüzünden bir an eliyle ağzını kapattı.

“Birilerini arasam mı?” dedim elimi telefona doğru götürerek.

“Hayır,” deyip elini sallayarak beni durdurdu ve nefesini topladı. “İyiyim.”

Çelik gibi soğukkanlı tavrına yeniden kavuşması için biraz bekledikten sonra sandalyeme yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Annen ve ben her şeyin kontrolünü bu kadar çabuk ele alman gerektiğini düşünürken bunun bir sorun olabileceğini aklımızdan geçirmemiştik,” dedi ve ağzının kenarım eliyle silip devam etti. “Fakat ne yazık ki, yönetim kurulu tavrını değiştirmeye niyetli değil.”

“Ne için?”

Görevi devralma oylamasına aylar vardı, hem daha şimdi-den çoğunluğun oyunu garantilemiştim. O görevi üstlenecek başka kimse yoktu. Hawthorne ailesinin en büyüğü bendim ve yönetim kurulu bu aile geleneğimizi daha önce hiç bozmamıştı.

Üzerimden bir suçluluk dalgası daha geçti. Yanlış bir şeyler mi yapmışım? Belki bu işe bayılmıyordum ama babam için mücadele edecek kadar seviyordum.

“Hawthorne Tech CEO’su olabilmen için evli olmak zorundasın.”

Bana yanlış teşhis konmasından bu yana yüz ifadelerimi kontrol edebilmeyi hızlıca öğrenmişim, hissettiklerimi tek-düze bir yüz ifadesinin ardına saklayabiliyordum.

Gerçeği kendime saklayıp duygularımı içimde tutmak da-ima daha kolay olmuştu. Fakat o anda yaşadığım şokun yüzüm-den okunduğundan emindim.

Evlenmek mi?

“Hangi lanet yıldayız?” diye sorarken buldum kendimi.

Şirketin yönetim kurumlarının ne kadar katı olduğunu, ne

kadar disiplinli davrandıklarını geçmişte defalarca görmüştüm ama bu da neydi böyle?

“Fazla antika bir gelenek olduğunu biliyorum,” dedi elini alnına koyarak. “Fakat şartı koyan büyükbabandı ve onlar da bu gelenekten hiç sapmadı. Onlarla ne kadar konuşmaya çalışsam da fikirlerini değiştirmediler.”

Aslında evrenin bu kötü şakasına gülmek istiyordum. Görünüşe göre hiç bitmeyen bir şaka devam ediyordu. Ben verdikçe o almak istiyordu.

Sessizlik karşılığında sesimi, kabul edilme karşılığında huzurumu vermiştim. Peki ne olmuştu? Asla yapmak istemediğim bir şeye mi zorlayacaklardı beni?

Siktir olup gidebilirlerdi.

“Silas.” Babamın sesinde derin bir hüznün vardı. Gözlerimi gözlerine çevirdim. “Senin için asla böyle bir şey istememiştim. İkimizin de bolca zamanı olacağını düşünmüştüm. Oysa bu...”

“Biliyorum...” dedim ve samimiydim.

Annemle babamın benim için istediği tek şey mutlu olmamdı. Çocuklarından istedikleri tek şey yalnızca mutlu olmalarıydı.

Parmaklarımı göz çukurlarıma bastırarak baş ağrımın geçmesini diledim. Jennifer’ın stresle başa çıkabilmem için öğrettiği teknikleri içimden geçirdim.

Ancak bu stres herhangi birinin bile başa çıkabileceğinden fazlaydı.

“Bir yolunu bulurum,” dedim uyuşmuş bir şekilde. Nasıl başa çıkabileceğimi o an bilemesem de başaracağımdan emindim. “Ne kadar vaktim var peki?”

O videoyu yok etmek için yeterince vaktim olsaydı kendime bir eş bulmayı daha sonra düşünebilirdim. Aynı evlerde yaşayacağımız ve evlilik öncesi sözleşme imzalamayı kabul edecek biri gerekiyordu. Zenginlerin görücü usulü evlenmesi bir tabu değildi. Yani kendime bir eş bulma sürecinden geçmem gerekecekti.

“Mesele de bu zaten. Bulmanı istemiyorum,” dedi babam. Başımı kaldırıp merakla yüzüne baktım.

“Hawthorne Tech’i satmayı düşünüyoruz. Çok fazla yatırımcı var...”

“Hayır,” dedim ve sesim babama karşı olmasını istediğimden daha öfkeli çıktı. “Sen bu şirket için çalıştın. Ailemiz çalıştı ve benim yüzümden mahvolmayacak.”

Bunu yapamazdım...

Hiçbir şeyin benim yüzümden parçalanmasına izin veremeyecektim.

Kalp atışlarım hızlanırken balyozla vuruyorlarmış gibi kafamda ezici bir baskı hissettim. Babam ölmek üzereydi. Ne kadar zamanı kalmıştı? Arkadaşlarımın özgürlüğünü tehdit eden bir siber suçluyla uğraşırken şimdi de evlenmek zorundaydım.

Zihnimin karanlık bir yere doğru sürüklenmeye başladığını hissediyordum. Kırık kollarımla ilk seferinde zar zor çıkabildiğim bir çukura sürükleniyordum. Kulaklarıma okyanusun uğultusu gelirken oda sanki önümde bükülüyordu.

Kontrolümü kaybediyordum, sıkıca tuttuğum parmaklarımdan arasından kayıp gittiğini hissediyordum. Hayatımı kontrol edemezken zihnimi nasıl edebilirdim?

“Sen aşk evliliği yapmayı hak ediyorsun, Silas,” dedi babam nazikçe. “Mutluluk ve neşe hakkın. Bir heves ya da zorla evlenmemelisin. Aile mutluluğunun ne olduğunu öğrenmeni istiyorum.”

“Baba,” dedim nefes almakta zorlanarak.

Ölüyordu ve benim için şirketinden vazgeçiyordu.

Rosemary benim yüzümden ölmüştü.

Hepsi benim hatamdı. *Hepsi.*

“Bu durum tartışmaya kapalı, Silas. Yönetim kuruluna durumla alakalı planı çoktan sundum. Annen zaten kabul etti...”

Karanlığa doğru yuvarlandığımı hissederken beynimde statik bir uğultu çınlamaya başlamıştı. İçimdeki kötülük beni

tamamen yutmasın diye tutunacak bir şey arıyor, adeta boğuşuyordum.

Dışarıdan bakınca kendimi toparlamış ve sakin görüldüğümünden emindim. Fakat zihnimde olup bitenleri kimse görmezdi. Durumu kurtarmanın bir yolunu arıyordum.

Senin hatan. Hepsi senin hatan.

Göğsüm yanıyordu ve söylemek istediğim sözler dilimin ucundaydı. Yalvarmak, özürler dilemek istiyordum. Dünyaya denediğimi ve olanların benim suçum olmadığını haykırmak istiyordum.

Yapmayın!

Beni suçlamayın!

Çaresizliğin sularında savrulurken elim zihnimde bir dala takılıp sıkıca tutunmaya çalışıyordu. Yaratıklar şaklattığı dişleriyle beni yiyip bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Başka bir seçeneğim olmadığından, hayatımda ilk defa babama yalan söyledim.

“Bir kız arkadaşım var.”

BÖLÜM BEŞ

Sessiz Evlilik

Coraline

Ben bir bağımlıydım.

Her şeyden önce içimdeki boşluğu doldurmak için öyleydim.
Bunun için ekstazi ve alkol kullanıyordum.

Birinin sorgulaması halinde, Stephen'a göndermeden önce bana verdikleri ilaçları suçlayabilirdim. Kafayı bulma arzusu bana zorla dayatılmıştı. Bu durum, cumartesi günlerini sarhoş ya da kafası güzel geçirmeksizin bu hayatı yaşayamayacak kadar güçsüz olduğumu kabul etmekten daha kolaydı.

Fakat dürüst olmak gerekirse, biri bunu sorsaydı muhtemelen defolup gitmesini söylerdim.

West Trinity Falls sakinleri arasında hayli popüler bir nargile bar ve yabancıların kaçış noktası olan Vervain'in salonundan duman örtüsünden faydalanarak geçtim.

Meyveli, baharatlı, toprağımsı ve baş döndürücü bir dumanı.

Farklı çiçeklerle otların kokusu dönüştüğü dumanlarla her şeye puslu bir filtre katmanı ile kaplıyordu. En sevdiğim

uyuşturucu etkisini göstermeye başladığında tenim karıncalandı ve titredi. Sanki uzaklarda çakan bir şimşek giderek yaklaşırken her an bana çarpacak gibi kükrüyordu.

Arka tarafta kırmızı bir ışıkla aydınlanmış çıkış kapısını gördüm. Bar müşterilerine yukarıdan bakan siyah giyinmiş koruma, sert bakışlarla etrafı izliyordu.

Çantamı açıp eski, buruşuk bir sakız kâğıdını çıkardım ve önümdeki tehditkâr bakışlı adama uzattım. Adam iki parmağı arasında tuttuğu alüminyum kâğıdın içine yazılı kelimeleri okumak için başını eğdi.

Sessiz evlilik.

Şifre doğruydu, ayrıca elbisem yeterince kısaydı. Bu gece belki de gümüş rengi dumanlı göz makyajım ve mor rujumun etkisiyle şans benden yana olmuştu. Muhtemelen hepsinin birleşimiydi. Çıkışa doğru başını salladığında yanından geçip kapıyı açtım.

Sahte kapı açıldığında bileklerime sahte sis sızmaya başladı. Vervain'in derinliklerine gizlice süzüldüm ve kendimi her ayın iki cumartesi gününe ayırdığım zehirli cennetime bıraktım.

Gizli barlardan esinlenerek tasarlanmış gece kulübü hayat doluydu.

Parlıyor, vızıldanıyor, yanıyordu.

İçerideki renk cümbüşüyle ekstazinin birleşimiydi. Oradan geçerken sanki uçuyordum. Duvarlar, tavan ve zemindeki karmaşık desenleri hayranlıkla izlerken başım dönüyordu.

Müzik damarlarımda akıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel gelmemişti. Tüm engellerim artık kalkmıştı ve aklımda sadece zirveye ulaşmak vardı.

Gecenin karanlığında yapay bir mutluluğun boş günlerimi doldurmasını bekliyordum.

Kulübün ortasındaki yarı saydam bara doğru ilerledim. İçeriden aydınlanan bar, kafası güzel insanlar için harika bir

atmosfer ve görsel efekt oluşturunuyordu. Bara ulaştığımda ellerimi tezgâhın kenarına dayadım, serinliği yanan vücudumu serinletti.

Her yönden bara doğru gelen insanları izledim. Yuvarlak yapısı barmenlere üç yüz altmış derece hareket etme imkânı veriyordu. Mor saçlarını fark ettiğim Tinx'in dikkatini çekmek için elimi kaldırdım.

Kafasının yarısı tıraşlı eksantrik barmen bana anlamlı bir bakış attıktan sonra parmaklarını bir şişe *Casamigos Blanco*'ya dolayıp müşterilerin arasından geçti ve boş bir shot bardağını önüme sertçe bıraktı.

"Geçen cumartesi seni özledik, fıstık." Konuşurken dudaklarındaki gümüş halka ışığın altında parladı. Önümdeki bardağa şeffaf sıvıyı döktü. Bu kızı ilk tanıdığımda çok kıskanmıştım.

Nasıl oluyordu da uyuşturucu etkisinde olmadan veya sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan kendini bu kadar doğal bir şekilde yansıtabiliyordu? Sadece kendisi olabiliyordu?

"Paramı özlemişsindir," dedim göz kırparak. Gece boyunca barın arkasında saklaması için cüzdanımı ona uzattım.

"Bıraktığın bahşişler kiramın yarısı ediyor, fıstık," dedi omuz silkerek. "Yağcılık yaptığım için beni suçlayamazsın"

Bu yabancı sesi duymamın tek nedeninin uyuşturucu olduğunu bilerek sevimsiz bir kahkaha attım. Ne kadar da acıktıydı, değil mi? Uyuşturucu etkisinde olmadığım da gülemiyordum bile.

Onun kirasının yarısı, benim hesap kayıtlarımda fark edemeyeceğim kadar küçük bir şeydi. Oradaki insanların çoğu, hayatları boyunca servetimin dörtte birine erişebilmek için çalışırken ben o servete doğuştan sahip olmuştum. Yani Tinx'ten daha fazla hak ettiğimden değildi.

Tek sebebi, ikimizin farklı dünyalarda doğmasıydı.

Ben Ponderosa Springs'te, o ise West Trinity Falls'ta doğmuştu.

Orası kuralların uyulacak bir şeyden ziyade öneri olduğu

ve otoritenin daima hor görüldüğü bir yerdi. Oradakiler yirmi dakika uzaklıkta, benim doğduğum yerdeki vatandaşlardan çok farklıydılar. Zenginlere karşı isyan eden duygularından pişmanlık duymayan bir tavra sahiptiler.

West Trinity Falls rol yapmazdı. Oranın özü, insanın özgürlük arzusu ve kendi şartlarına göre bir yaşam sürme isteğinin bir kanıtı gibiydi. Bunların hepsi yasaların sınırında dans edip statükoya meydan okumak anlamına gelse bile öyleydi.

Bu yüzden bizim kasabanın çocukları buraya gelmeye can atarlardı. Kıyıdan gelen tuzlu su, şenlik ateşi kokusuna karışırken gece damarlarımızı elektrikleştirir ve canlarımız ne halt etmek isterse onu yapardık.

Şu anda burada istediğim şey olabilmek için bulunuyordum. Kâbuslarım ve hayallerimden uzaklaşmak için gelmiştim.

“Bana bir dilim limon getir, önümüzdeki üç ayın kira parasını alırsın,” dedim hafifçe ve elimin üzerine tuzla bir şerit çektim.

İsteseydi ona çok daha fazlasını öderdim.

“Hey! Bir bira daha alacağım!”

Şeytan sana ulaşamadığında yerine sarhoş, kendini ayrıcalıklı sanan bir adam gönderirdi.

Barın önüne doğru itişip kakışarak gelen adam, boş şişeyi tezgâhın üzerine sertçe koyarken bana çarpmıştı.

“Çenenin kapatman gerek,” dedim ona doğru dönüp kirpiklerimi kırıştırarak. “Her istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?”

Tinx o pisliğin birasını önüne iterken gülümsemesini gizlememişti. Köşede saklanan arkadaşlarının yanma dönmesi için hızlı davranmıştı. Arkadaşları ise yaklaşmaya asla cesaret edemeyecekleri kadınlara bakıp duruyorlardı.

“Sürtük,” diye mırıldanarak beni baştan aşağı süzdü ve alaycı bir tavırla sırtıttı.

“Tanrıya şükür!” dedim elimi göğsüme koyup somurarak. “Bir an benden hoşlandığım sanmıştım.”

Eminim ki yanımdan ayrılırken kafası karışmıştı ve aşırıya kaçan hakaretinin ona bir üstünlük sağlayıp sağlamadığını merak ediyordu. Fakat elime döktüğüm tuzu dilimle temizlerken onu umursayacak halim yoktu.

“O sürtük görüntünün altında altın bir kalbin var, Whittaker.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak ve çoktan diktiğim tekilamın gırtlığımı yakışını hissettim. “Hepsi karmanın beni becermesini engellemek için bir numara.”

Öne doğru uzanıp parmaklarının arasındaki limonu aldım ve ısırdım. Limon boğazımdaki ateşi daha da harlamıştı.

Ben iyi bir insan değildim.

Kötü, öfkeli ve kindardım. Görmezden gelinmiş travmalar, asla cevaplanmayacak sorularla doluydum. Umursadığım tek insan Lilac’tı.

İyi değildim. Mahvolmuştum ve düzeltmenin de bir yolu yoktu.

Ancak bu gece bunun bir önemi yoktu. Umduğum tek şey DJ’in çaldığı her şarkı ve içtiğim her yakıcı tekilayla uyuşmuş halde eve gidebilmektir. Alkol ve ekstaziden bir örtünün altında daha da derinlere kayarak hiçbir şey hissetmeyecektim.

Zihnim o kadar zayıftı ki, beni esir alan kişiye âşık olmama bile izin vermişti. Bunların hepsini ise aptalca bir şaka olduğunu düşündüğüm o mesajdan kurtulmak için yapıyordum.

İçimin ne kadar boş olduğunu inkâr etmek içindi

Bir *shot* daha içince artık dans pistine çıkmaya hazırdım. Böylece aldığım yasadışı şekerin etkileri ortaya tam zamanında çıkacak, dalgalarının kıyımda çırpınışını hissedecektim. Tam orada, beni mutluluk içinde boğmaya hazır olacaktı.

“Coraline?”

Omuzlarım gerildi, gövdem kasıldı.

West Trinity Falls’un kimliğini gizleyişi en çok ihtiyacım olan şeydi. Burada beni o güne kadar sadece birkaç kişi fark etmişti. Tamamen özgür olduğum bu yerde nefret ettiğim özüm yalnızca birkaç kere dönmek zorunda kalmıştım.

Dilimde acı bir tat hissettim.

Başımı çevirince gözlerime dikilmiş bir çift meraklı yeşil gözle karşılaştım. Işık huzmeleri yüzümüzü keserken dalgalı halindeki siyah buklelerine, minik bedenini saran kırmızı elbisesine baktım.

Hem herkese benziyor hem de kimseye benzemiyor gibiydi. Onu tanımayacağımı sanmamı zorlaştıran belirgin, ufak tefek özellikleri vardı ama diğer yandan da başka biriyle kolayca karıştırılabileceğim kadar gizemliydi.

“Seni tanıyor muyum?” diye sordum dürüstçe. Sesimde hafif bir suçlayıcılık da vardı. Savunmacı bir pozisyon almak istesem de uyuşturucu etkisiyle hareketlerim ağırlaşmıştı.

Başını aşağı yukarı salladığında dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Lyra Abbott. Liseyi, ortaokulu ve hatta ilkokulu birlikte okuduk...”

Kaşlarım birbirine yaklaşıırken seğirdi. Onu hafızamda bulmaya çalışmak oldukça zordu. Belki zihnimin durumundan dolayıydı, belki de hatırlamadığımdandı. Kaçırılmadan önceki zamanlara dair her şey bulanıktı.

“Hatırlamaman sorun değil. Birbirimizi pek tanıdığımız söylenemez. Hatta hiç konuşmamıştık bile. Sadece bir yanına uğramak istedim...”

“Eğer üzgün olduğunu söyleyip olanları öğrenmeye gel-diysen,” diye tersledim ve burun deliklerimi genişleterek derin bir nefes aldım. “Hemen gidebilirsin. Bu mesele hakkında artık konuşmuyorum. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedikten sonra bardan kendimi iterek ayaklandım ve kalabalığın içinde kaybolmaya hazırlandım. Ne ses tonumdan ne de suçlamalarımın etkilenmemesi kendi iyiliğineydi. Sanki ne dersem diyeyim, yine de bana karşı nazik kalacak gibi bir tavrı vardı.

“Sana bir içki ısmarlamaya gelmişim,” dedi arkasını işaret ederek. “Yani biz bir şeyler ısmarlamak istemiştik.”

Arkasında iki kişi daha vardı. İlk başta fark edemeyeceğim kadar geride duruyorlardı.

Sage Donahue yıllar geçtikçe daha da güzelleşmişti. Lisede herkesin neden ona bu kadar hayran olduğunu rahatça görebiliyordum.

Ponderosa Springs'in sevgilisi, çilek sarısı saçları, çilli soluk teni ve kendine özgü kırmızı dudaklarıyla çok daha fazlasıydı. Yıllar ona olgunluk ve yumuşaklık vermişti ama bir dakika...

Dilimi altdudağımın üzerinde gezdirdim. "Neden?"

Sage'i fark etmemle parçalar yerine oturdu.

Lyra umursamaz bir tavırla omuz silkti ve görünce canımın çektiği turuncu kokteyinden bir yudum aldı. "Kimse bu kulüpte yalnız görünmemelidir."

"Yalnız değilim," diye kendimi savunmaya çalıştım ama sanırım daha çok yenilgiyi kabullenmek gibiydi. "Ayrıca benim size içki ısmarlamam gerekmez mi? Yani sonuçta burada olma nedenim sizin erkek arkadaşlarınız. En azından bu kadarını yapabilirim."

"Koca diyelim," diye yeni bir ses kulağımda yankılandı. "Ve bize hiçbir şey borçlu değilsin. Lyra sadece nazik olmaya çalışıyordu."

Gözlerim bardağı kavrayan eline kaydı. Tahmin ettiğim gibi yüzükparmağında siyah bir desen dövmesi vardı.

Briar Lowell'ı ilk defa yakından inceleme fırsatı buluyordum. Kendisinden biraz daha kısa boylu Lyra'ya yaklaştı. Keskin gözlerle, hiçbir şey kaçırmadan beni izliyordu. Yine alaycı bir yorum yapmam ihtimaline karşı tetikte duruyordu.

Eğer bahis oynamak isteseydim, Ponderosa Springs'in en kötü şöhretli adamımın onu seçme nedeninin sevdiklerini koruma konusundaki hevesi olduğu üzerine oynardım.

Onları hemen tanıyamamıştım ya da gerçekten tanıımıyordum ama onlar beni çok iyi tanıyorlardı. Hollow Erkekleri, Halo'nun ortaya çıkmasında büyük rol oynamıştı. Onlar olmasaydı yüzlerce kayıp kıza neler olacağını kimse bilemezdi.

“Dinle.” Yutkunmaya çalışırken boğazım sıkıştı. Bir içkiye daha ihtiyacım vardı. “Nazik davranman gereken bir insan değilim. Ben berbat biriyim, dahası berbat bir arkadaşım. Sen benden çok daha iyilerini hak ediyorsun.”

“Lanet kulübe hoş geldin o zaman, kızım. Lyra buralarda başıboş gezenleri toplamakta iyidir,” dedi Sage elini Lyra’nın omzuna koyup bana bakarak. “Ah, bir de o kötü kız tavırları var ya? Onda yaramaz. Ekstazi yolculuğunla da kavga etmeyi bırak ve evet de. Benden sana tavsiye, bu şekilde çok daha kolay olur.”

Lisedeki Sage olsaydı bana dönüp bakmazdı bile. Bu halini ise tanıımıyordum.

Altdudağımı ısırdım.

Kahretsin. Boğazımın gerisinden bir hırıltı yükseldi.

Ekstazi inanılmaz bir şeydi. En iyisiydi ama etkisi başladığında kimseye acımazdı. Etki etmeye başladığında o çirkin dünyada geriye güzellikten başka bir şey kalmazdı.

İçimdeki ümit kayboluyordu. Damarlarımdaki coşku ayak parmaklarıma akıyordu. Onlara evet dememek için bir neden bulamıyordum. Sevilmeyi hak ettiğim dünyanın kollarına kendimi bırakmak istiyordum.

“Birer kadeh?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

“Birde kalır mı hiç?” dedi Sage gülümseyerek. “Ne içersin?”

Düzleştirilmiş saçlarımı arkaya doğru düzeltirken parmaklarımın hissini iyice yakalamak için acele etmedim.

“Tekiladan başkası da mı varmış?”

Briar ilk defa gülümsemişti.

“Tanrıya şükür,” dedi Tinx’e yumuşak bir hareketle işaret ederek. “Şu sürtüklerin votkalı içkilerinden bıkmıştım.”

Sage haklıydı. Bir kadeh asla yetmezdi.

Uyuşturucu tüm ateşiyle damarlarımdan akıp alkol vücudumda dolaşırken her şey rengârenk görünmeye başlamıştı. Mutlulukla dolu bir sis gözlerimi kamaştırıyordu.

Orada kötü hiçbir şey bana dokunamazdı.

Ayaklarımın altındaki yarı saydam dans pistinin altındaki neon ışıkları ritme göre yanıp sönüyordu. DJ çalan bir şarkıyı sonrakine kusursuz bir şekilde bağlayarak harika bir iş çıkarıyordu. Hoparlörlerden yayılan yeni şarkıyla birlikte sağımdaki kızıl saçlı kız çığlığı bastı.

İnce, sıcak elleri omuzlarımı kavrayıp beni ileri geri sallıyordu. Ter ve ışığın teninde yarattığı parıltı o daha konuşmadan beni gülümsetti.

“Bu lanet şarkıya bayılıyorum!”

Gülerek başımı geriye doğru attım. O kalabalıkta kocaman dünyanın yalnızca minicik bir parçasıydım. Her yerde bedenler dolaşıyor, kalçalar sallanıyordu. Kalp atışlarım hızlanmış, başım dönmeye başlamıştı.

Sage omzumu bıraktığında dönüp etrafımı saran kızlara baktım. Lyra’yla Briar el ele dans ederken siyah ve sarı saçları bukleler halinde dalgalanıyordu.

Daha önce yaptığımız küçük sohbet, içki siparişlerimiz ve sevdiğimiz şarkılara attığımız çığlıklardan ibaretti. Belki sohbet etmiş, belki de etmemiştik. Bildiğim tek şey, hakkımda bir şeyler öğrenme niyeti olmaksızın insanlarla vakit geçirmekten hiç bu kadar mutlu olmadığım gerçeği idi. Karşımda özel haber peşinde, otuz dakikalık şöhret için yaklaşan kan emici sülükler yoktu.

Hepimiz eğlenmek için oradaydık.

Onlar yeniden buluşmuşlardı. Bense kaçtığım için oradaydım. Bizi bir araya getiren mükemmel bir sessizlikti.

Elektronik dans armonisi fiziksel olarak canlanmış gibiydi. Hoparlörlerden cızırdayarak yayılan müzik, bedenimi dans etmeye zorlarken ışık girdapları üzerimde geziniyordu.

Acaba Ponderosa Springs elitleri beni şu anda görseler ne düşünürlerdi?

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp hafifçe eğilirken gözlerimi kapattım ve kendimi ritmin büyüüne bıraktım. Sesler yavaşça yükseliyor, ortamdaki gerginliği artırıyordu. Yükselen ritim, zirve noktasına çıkan bir hız trenini anımsatıyordu.

Zirveye ulaştığımız anda her şey sustu ve gözlerimi açtım, geri dönen ani müzik dalgası kulübün içinde yavaşça hareket etmeye başladı. Etrafımı saran kızlarla birlikte diğerlerine katılıp biz de zıpladık.

Kör edici gülümsemeler, dağınık saçlar ve havadaki esrar kokusu...

Tam bir coşku haliydi.

Saf bir zevk.

Fakat güzel olan hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi.

Dünya üzerinde gerçekliği sonsuza dek yok sayacak kadar alkol ya da uyuşturucu yoktu.

Olanları gözücuyla gördüm.

Zıplamayı bırakan Sage sağ kolunu kaldırıp kalçalarını ileri geri hareket ettirdi. İçkisi bardağının kenarından taşarak yere dökülüyordu.

Arkasına sinsice yaklaşan adamı fark etmeseydim bu detay da dikkatimi çekmezdi. Adamın kolunu kaldırıp içkinin içine bir şey atmasına, ardından hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşmasına biraz geç tepki verdim.

Bir anda kendimi mutluluk içinde boğulduğum Vervain'den çıkıp on sekiz yaşındaki halimde buldum. O an yine üniversite partisinden eve yürüyor, sendeleyecek kadar içtiğimi hatırlıyordum.

Bedenim sanki bana ait değilmiş gibi hissettiriyordu. İçimde hayatta olduğumun farkında olmayan, kullanılmamış bir öfkeye tepki veriyordu.

“Hey, seni pislik!” diye bağırdım koyu renkli tırnaklarımı gömleğinin kumaşına geçirip onu kendime çekerek. “Sen kızların içkisine ilaç mı katıyorsun, aşağılık herif?”

Kulübün havası bir anda değişerek düşmanca bir hale büründü. Gerilim o kadar yoğundu ki, nefes almakta zorlanıyordum.

“Ne?”

Belki de o kelime Briar ya da Lyra’dan gelmişti. Çalan müziğin gürültüsü yüzünden kimden geldiğini çok iyi anlamamıştım.

Yağlı saçları yüzünün önüne düşen adam kaşlarını öfkeyle çatarak elimden kurtuldu.

“Ne halttan bahsediyorsun sen?” diye öfkeyle sordu.

Sage’in içkisini elinden alırken dilimi kanatacak kadar ısırılmıştım.

İçkisinin üzerinde henüz çözülmesi tamamlanmamış bir hap yüzüyordu. Titreyen elimle bardağın içindeki sıvıyı yüzüne fırlattım. Alkol ağzının kenarından damlıyordu.

“Ne halt ediyorsun?” dedi yüzünü kötü niyetli bir tavırla silerken. “Bunun bedelini ödeyeceksin, sürtük!”

Daha önce hiç bu kadar agresif davranmamış, önce vurup sonra soran bir kız olmamıştım. Fakat görünüşe bakılırsa ilklerin gecesi yaşanıyordu.

Yumruğumu yüzüne indirdiğimde kolumdaki tepmeyi neredeyse hissetmemiştim. Burnundan fişkıran kan altımdaki zemine şelale gibi akıyordu. İnsanlar gerilim dolu havayı fark ettiğinde kaos çıktı.

Bağırmalar ve itişmeler güvenlik gelene kadar sürdü.

Her şey bulanıklaşıyordu. İnip kalkan göğsümle birlikte zihnim karışıyordu. Hissetmemem gereken duygular içimde kabarmaya başlamıştı. Kolumu geriye çektiğimde burnunu tutan adam benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben yeniden vurmaya hazırlandım.

Kan kaybettiğini görmek, kanında boğulup tam bu noktada ölüp gitmesini istiyordum.

Tam savurduğum sırada biri kolumu yakaladı. Güçlü bir hareketle beni geriye, sert bir gövdeye doğru çekti. Çarptığım adamın kollarından kurtulmaya çalışırken tekmeler savursam da işe yaramıyordu. Yerimden kıpırdayamıyordum.

Lanet olsun, güvenlik görevlisi sert bir adam olmalıydı.

Tırnaklarımı kollarına geçirirken *Godzilla*'ya saldıran bir yavru kediden farksızdım. Zaten dövüş tarzımın da onu pek etkilediğini zannetmiyordum. Adam beni önümüzdeki kala-balıktan uzaklaştırmıştı.

“Kızlar! Onları bırakamam!” diye bağırdım. Az önce tanıştığım arkadaşlarımı bulabilmek için çılgınca etrafıma bakınıyordum.

Kızları bir anlığına gördüğümde üç büyük gövdenin onları koruyarak kargaşadan uzaklaştırdığını fark ettim. Rahatsızlık içinde kıpırdanan midemde adrenalin ve alkolün şiddetli bir karışımı etki etmeye başlamıştı.

Kusmak üzereydim. Kalabalık kulüpten uzaklaşıp loş ışıklı, تنها bir koridora ilerledik. Beni nereye götürüyordu?

Hayır, hayır, hayır. Bir daha olamazdı. Buna izin veremedim.

Ayaklarım yeniden yere değerken zihnimin derinliklerinde uzaktan gelen müziğin yankısı vardı. Sırtım serin duvara değdiğinde açıkta kalan tenim karmcalanmıştı.

Kaslı kolların hapsindeydim. Beni o eski soğuk, yalnız gecelere zincirleyen bağların ağırlığını hissediyordum. Dilimde küf tadı bırakmayan temiz havanın özlemi vardı.

İçimde az önceki mücadelecî ruhtan eser yoktu. Korkunun beni tamamen yutarak hissizleştirmesine izin vermiştim. Geçmiş ve yaşadığım ana dair korkuların kasırga gibi esmesiyle birlikte ellerim kontrolsüzce titriyordu. Korkunç bir şeyler olmak üzere olduğuna dair bir his midemi bırakmıyordu.

Zihin tehlikeli bir yerdi ve zihnim kapıldığı fırtınayla beni boğarken çaresizce çılgın rüzgârların ortasında demir atacak bir yer arıyordum.

“Lütfen,” diye yalvardım.

Tanrım, kendimden nefret ediyordum. Boğazımın derinliklerinde acı bir şekilde boğulan yalvarışımı sesli olarak dile getirdiğim için kendimi çok zavallı hissediyordum. Başımı iki yana sallarken gövdermi duvara yasladım.

Tekrar o bodruma dönemezdim.

Yeniden kurban olamazdım.

Bunu yapamazdım.

Travmamın anıları boğazımda düğümlenmişti. Benim için geri döneceğini söylediğinde bunu fiziksel olarak yapacağını anlamam zaman almıştı. Sığlaşan soluğum hava almaktan korkar gibiydi. Ciğerlerime küçük nefesler çekiyordum.

Stephen Sinclair beni asla yalnız bırakmayacaktı.

Havada kokusu varmış gibiydi Her adımında arkamda varlığını hissediyordum. Rüyalarımda sesini duyuyordum. Onun elinden ancak ölümün merhameti beni kurtarabilecekti.

Herkesin gözünün önünde parçalanışımı durduramıyordum.

Zaman, üzerimdeki etkisini yitiriyordu. Saniyeler sonsuzluğa uzanırken her şey ileri geri hareket ediyordu. Etrafımdaki her bir duygu ve sesin, her bir hareketin titreşiminin fazlasıyla farkındaydım. Duyularım aşırı hızla çalışıyor, her bir duygu acımasızca üstüme yığılırken kendimi her an çözülmek üzereymişim gibi hissediyordum.

Göğsüm daha fazla sıkışmış, gövdem titremiş ve kaslarım tehditten kaçmaya hazırlanırcasına gerilmişti. Duvarlar üzerime çökecekmiş gibi geliyordu.

Kaçıp güvenli bir yol bulmam gerekiyordu ama güvenliğin gerçeğin hiç farkında olmadığım düşünüyordum.

“1851 yılında *Adolf Anderssen*, *Lionel Kieseritzky*’ye şah mat yapmak için hem kaleleri hem de veziri feda etti.”

Ensemdeki tüyler diken diken olurken, irkilmem kollarıma yayıldı. Zar zor duyduğum kelimeleri beynim algılamakta zorlanıyordu.

Yalnızca ses vardı.

Gece göğü kadar sakın ve pürüzsüzdü.

Silas Hawthorne.

“Final hareketi 23.Qh6#, hamlesine “Ölümsüz Oyun” adını kazandırdı.”

Benimkilerden çok daha büyük, sıcacık eller başımın her iki yanını kavradı. Parmak uçları söylediği kelimeleri adeta saç derime masaj yaparak yediriyor, saçlarımı ikna edici bir şekilde parmaklarının arasındaki boşluktan geçirip kafamın içine ulaştırıyordu.

Gözlerimi açtığımda kaşlarım hâlâ seğiriyordu. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım hayal kırıklığı, kafa karışıklığı ve korkunun bir karışımıydı. Karanlık koridorda seçebildiğim tek şey onun vücut şekliydi.

“*Bobby Fischer*, yüzyılın maçını Soğuk Savaş sırasında gerçekleştirmişti. İnsanlar yıllarca o satranç maçının siyasi bir savaşın sembolü olduğunu konuştular. *Fischer* kazandı, Dünya Satranç Şampiyonu olan ilk Amerikalı oldu.”

O saçma sapan konuştukça kafamdaki baskı azalıyordu. Göğsümdeki gerginlik yavaş yavaş gevşiyor, nefesim düzensiz olsa da yavaşlıyordu. Satranç tarihi olduğunu zannettiğim bir konudan bahsediyordu. Rasgele, temelsiz bir konuydu ama zaten aklımı dağıtan şey bağlam değildi.

Sesti.

Bu ses telefon hoparlöründen kulağıma bir şeyler mırıldanıp beni ölüme atlamaktan alıkoyan sesle aynıydı. Karanlığın ve sıcaklığın karışımına benzeyen, göğsünün derinliklerinden gelen düşük sesli bir gümbürtüyü andırıyordu. Hiçliğin içinde titreşen bir mumdu.

“*Shāh māt*, kralın düşüşü ya da ölümü anlamına gelir. Bunun çevirisi de...”

“Şah mat!” dedim öksürerek.

Ekstazi hâlâ damarlarımdaydı, alkol ve adrenalinle çarpışıyordu. Bitkin düşmüştüm. İçimdeki fırtına dinse de bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmurun altında duruyor gibiydim.

Başımı ellerinin arasında tutarken parmaklarını boynumun dibinde kıvrarak beni kendine çekti. Alnım göğsüne düştü, gömleğine sinmiş tütün ve tıraş kolonyasının kokusu burnuma doldu.

Bedenim onunkinde bir şeyler arıyordu. Sakinlik, rahatlık... Bilemiyordum.

Dünya hâlâ pusluydu ve beni yere düşmekten alıkoyan tek şey onun varlığıydı.

“Coraline.” Adımı bir sırrı söylercesine fısıldadı. “Benim için nefes al, *hex*. Nefes al.”

Ağırlığımı üzerine bıraktım. Kaldırıp kaldıramayacağından emin değildim ama nedense bir şekilde kaldıracağını biliyordum. Burnumdan aldığım ağır nefesler, dudaklarımdan titrek dalgalar halinde döküldü.

“Beni yargılama, Silas,” dedim gözlerimi sıkarak. Sızan gözyaşlarımı yüzümde hissediyordum. “Sakın yapma...”

Kimseye söylememesini, unutmasını ve beni zayıf birisi olarak görmemesini istiyordum.

Bu benim için ölümcül olurdu.

Savunmasız halim damarlarım yarılmış gibi içimden sızarken durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir kişinin bile görmüş olması yeterdi.

İçten içe ne kadar zayıf olduğunuzu bir kişinin bile bilmesi yeterdi. Bu kadarı bile sizi yok edebilirdi. Buna izin veremedim. O noktadan çıkmaya bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

“Acını öldürmek için seçtiğin yöntemi nasıl yargılayabilirim?”

Bir parçam onu itip kaçmak ve bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordu. Fakat daha küçük başka bir parçam fazla yorgundu ve kolları inkâr edemeyeceğim kadar sıcaktı.

“Şey yapabilir misin...”

Duraksamıştım çünkü ne soracağımdan ya da nasıl soracağımdan emin değildim. Sadece yanımda kalmasını istiyordum. Henüz gitmemeliydi. Çökmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sonra gidecektim. Gururumun kalan parçalarını toplayıp yaşananlar bir rüyaymış gibi davranacaktım.

Sadece birazcık daha...

“Ne istersen,” diye mırıldandı. Olduğu yerde durarak benden uzaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Başımı arkaya yatırarak yüzüne bakmamı sağladı. Başparmağı yüzümdeki bir damla gözyaşını sildi.

O gece Silas’a ilk kez gerçek anlamda bakıyordum. O küçük koridorun azıcık ışığı yüzünde bir parıltı meydana getirmişti.

Bir anlığına, bomboş bir odada sadece gözlerimiz aracılığıyla birbirine bağlanmış iki yabancıydık Örtüşmeyen geçmişlerimizle iki ayrı dünyaydık. Sadece bir saniyeliğine de olsa ondan etkilenme ihtimalimin olduğu bir dünyayı hayal etmek için kendime izin verdim.

Karanlık gözleri ıslanmış toprak gibiydi ve o kadar boşlardı ki, sanki yaşamla doldurulmak için bir kıvılcım dileniyorlardı. Düz alnından biçimli kaşlarına, güçlü burnunun eğimine kadar yüzünün tüm ayrıntılarını izledim.

Yumuşak, masum şeyler olan çiller açık kahverengi tonundaki yanaklarına dökülmüş toz taneleri gibiydi. Davetkâr dudaklarını gülümser halde görmek için inanılmaz bir istekle dolmuştum. Göz kamaştırıcı beyazlıkta olduğunu bildiğim dişlerini sergileyişini görmek istedim.

Ona dokunma arzumu yok saydım.

Onu şöhretinin ötesinde tanımayı hiç istememiştim. Beni tanıyıp görmesini de öyle. Boş bir odada baş başa kalmış iki yabancıydık ve bana fazla yaklaşması halinde ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Ben âşık erkeklerin parmaklarını batırdıkları bir zehirdim.
Dokunuşumun hatırasıyla onları komaya sokardım.
Prenses falan değildim. Sadece çürüten bir elmaydım.
Mutlu sonları yıkmak için var olan bir zehirdim.
Ne ona ne de bir başkasına iyi gelirdim.
“Bırak beni.”

BÖLÜM ALTI

Canavarın Dönüşü

Coraline

“Bayan Whittaker?”

Tabureme yaslanıp önümdeki tuvalin yanından baktım. Soyadıyla seslenilmek için fazla gençtim. Fakat karşımdakini görünce böyle hitap edilmem daha anlamlı gelmişti.

“Merhaba, Faye. Coraline desen daha iyi. Tam olarak öğretmenin sayılmam,” dedim çoğu kişiye davrandığımdan daha nazik bir tavırla. Belki de bana Lilac’ı anımsattığı için ona böyle yaklaşıyordum. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Evet, pardon. Haklısın, benim hatam,” dedi yanakları kızarak. Bir tutam pembe saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Merak ediyordum da... Acaba sorun olmazsa... Yani amacım problem yaratmak değil. Düşünüyordum da eğer yapabilirsem...”

“Ne istiyorsun?” diye sordum. Uzattıkça saçmalamaya başladığım çok iyi biliyordum.

Sebebinin gençliği ve yaşadıkları olduğunun farkındaydım ancak dünya onun için kolay bir yer olmayacaktı. Hayatta ne

istediğini talep etmeyi öğrenmediği sürece ondan her şeyini alacaklardı.

İçten içe çürüyor olsa bile sesinin canlı kalması gerekiyordu. Yoksa asla başarıma şansı olamazdı.

Hızlıca başını sallayıp dikleşti.

“Eve biraz boya götürebilir miyim? Ana renkler yeter. Annem yakında bana kendi setimi almak için para biriktiriyor. O zamana kadar biraz ödünç alabilir miyim diye soracaktım.”

Soğuk kalbim onun için çektiğim acıyı hissettirecek kadar buz tkeşti. Bekâr annesi West Trinity Falls’tan onu buraya getirebilmek için bile yeterince para harcıyordu. Evde dört çocuk daha yolunu gözlerken o seti tamamlaması epey zaman alacaktı.

Ayağa kalkmadan taburemde döndüm ve stüdyo boyunca uzanan malzeme raflarının olduğu duvara yürüdüm.

Fazla çantalardan birini alıp kapağını açtım ve doldurmaya başladım. Faye hâlâ öğrenmeye devam etse de suluboyada inanılmaz yetenekliydi. O yüzden akrilik boyalara bir paket açılmamış *Winsor&Newton* paketi ekledim. Asla kullanamayacağım boyalardı çünkü bunlardan nefret ediyordum. Düz ve yuvarlak fırçalar çıkardım. Kâğıt, birkaç küçük kap, bir rulo maskeleme bandı, birkaç kalem ve çizim pusulası da ekledim.

Böylesi herhangi bir sanat malzemesi dükkânı alışverişinden daha iyi olacaktı. Pahalı boyalardı ve eğer akıllı biriye o malzemelerden uzun süre faydalanabilirdi. Çanta artık neredeyse ağzına kadar dolduğunda üzerini kapatıp ona uzattım.

“Al.”

Dünya ondan çok fazla şey almıştı. Daha yeni on beşine girmişken geride neredeyse hiçbir şeyi kalmamıştı. Daha bir birey bile olamadan geri alınmaz bir travma sahibi olması yeterince adaletsizdi.

Yüzü aydınlandı, gözleri akmaya hazır yaşlar yüzünden parlıyordu.

Eğer ağlarsa yemin ederim ki kışına tekmeyi basacaktım.

Ağlamak, başa çıkabildiğim bir durum değildi. Ne kendimde ne de bir başkasında. Çünkü o durumdaki bir insana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. O yüzden elimden geldiğince böyle durumlardan kaçınmaya çalışıyordum.

En sonunda seni daha kötü hissettiren türden bir sıvı kaybından başka bir şey değildi.

“Hayır, bunu yapamam,” diye itiraz etti elini kaldırarak. “Onlar senin boyaların.”

“Yani onlarla istediğimi yapabilirim, değil mi? Al işte, Faye. İçindeki her şeyin yeri doldurulabilir. Sen ise iyi bir öğrencisin ama pratik yapmaya ihtiyacın var. Yani aslında senden çok kendim için veriyorum. Kötü iş çıkarman beni iyi göstermeyecektir.”

Sözlerim onu güldürdü. Burnunu çekerken gözyaşlarını tutmayı başarmıştı. Çantayı almasını sağlayacaksa, bunu benimle ilgiliymiş gibi gösterebilirdim. Eğer tek bir kişiye bile faydam olacaksa tipik bir Whittaker taklidi yapmaya razıydım.

Ağır hareketlerle, minnetle çantayı benden aldı ve omzuna astı.

“Teşekkür ederim,” dedi başını hafifçe sallayarak. “Bunu nasıl geri ödeyebileceğimi bile bilmiyorum.”

“Çıkarken ışığı kapatırsan ödemiş oluruz. Haftaya görüşürüz.” Tuvalimişövalessinden çekip duvarın yanındaki ahşap masalardan birinin üstüne düz bir şekilde bıraktım.

Omzuma attığım bezle temizlik yaparken hoparlörlerden yumuşak bir ses yükseldi. *Augustana*’nın “*Boston*” şarkısı 2000’lerin başı listemi başlatmıştı.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum arkamda varlığını hissetmeye devam ettiğimde.

O gün unuttuğum tüm fırçalarla paletleri topladım ve o konuşurken hızla sabunlu lavaboya fırlattım.

“Bize daima sanatımızda direkt olmamızı söylüyorsun ve bence bu, hayatta da aynı şekilde olmamızı söyleme şeklin.

Sanırım grup toplantılarına neden katılmadığımı merak ediyorum. Bence bazı insanlara yardımın dokunabilir. Ne kadar normal olduğunu, hayata ne kadar iyi uyum sağladığını gösterebilirsin.”

Omuzlarım gerildi.

Normal.

Kimse normal değildi. Bu kavram insanların üzerine yıkılan toplumsal bir terimdi fakat yaşam deneyimleri ne olursa olsun, aslında kimse normal değildi. Özellikle de ben. Ancak imajım beni öyleymişim gibi yansıtıyordu. Bu yüzden beni öyle varsaydığı için ona kızamıyordum.

“Ailemin yeterince parası olması sayesinde uyum sağladım. Yani iyi olmam için bana para ödendi. Gerçek sorunları olan o kadınların yanında bulunmam, onlara tokat atmak gibi olur.”

“Öyle değil...”

“Git,” dedim ona dönmeden kapıyı işaret ederek. “Annene selamlarımı ilet. Haftaya beş buçukta görüşürüz.”

Bunu konuşmamızın bittiğine dair bir işaret olarak kabul etmiş olmalıydı, en sonunda kapıya doğru ilerleyen ayak seslerini duydum. Garaj tarzı kapı tavana kadar açıldığında mekânın içi tamamen ortaya çıktı.

İçeriye dolan temiz hava, boya ve kimyasal kokularını başka bir yere taşıırken bu kapıyı Oregon’un berbat havası yüzünden istediğim kadar açık tutamadığımı düşünüyordum.

Arkamı döndüğümde hâlâ kaldırımdaydı. Yolun iki tarafına baktığı sırada oturduğum yerden ona seslendim. Bana bakmak için dönerken esen rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu.

“Birisi bana hayatta kalmamın bir nedeni olduğunu söylemişti. Sana öğrettiğim şey de buydu. Seninkinin ne olduğunu bulmak için kendine iyi davran. Benimkine göre değil, kendi koşullarına göre iyileş.”

Hepimiz nasıl iyileşip yolumuzu nasıl çizeceğimize dair bir yanıt aradığımız için sorduğunun farkındaydım. Gerçek

şuydu ki, bunun tek bir formülü yoktu. İşleri zorlaştıran, sabahları istekle uyanmamızı sağlayacak o şeyi bulmaya çalışmaktı.

Gülümseyerek hafifçe el salladı. “Teşekkür ederim, Coraline.”

Ardından karşıya geçip annesinin arabasına bindi ve beni stüdyoda yalnız bıraktı. Faye daima hep en son ayrılırdı çünkü yapmamam gerektiği halde annesi işten çıkana kadar burada takılmasına izin verirdim.

Bağlanmanın ikimize de bir faydası olmayacaktı. Gideceğimi bilerek bağlanmak ise hiç doğru değildi. Etrafta bu kadar iyi insan varken beni rol model olarak görmesini istemiyordum. Ben gerçekten de ne örnek alınacak ne de hayran olunacak birisiydim.

O bodrumda olanlar ve zihnimin hayatta kalabilmek için yaptıkları...

Utanç verici ve zayıf iradeli şeylerdi. Faye ya da diğer kadınların yaşadıklarının yanına bile yaklaşamazdım.

Oysa Faye’e göre ben toparlanmış ve iyileşmiştim.

Geçen gece neredeyse hiç tanımadığım bir adamın kollarına yığıldığımı, nefesimi toparlar toparlamaz ise yaptıkları için teşekkür etmeyi bile reddederek kaçtığımı bilseydi...

Beni olduğumdan çok daha farklı görürdü.

Aynaya baktığımda benim rastladığım kişiyle karşılaşırdı.

Omuzlarımı çevirerek kendi kendime o anıyı unutmamı söyledim. Silas Hawthorne ile karşılaşmadan iki yıl geçirmiştim. O gece tek seferlik bir şeydi. Ondan bir kez daha kaçabilmişim. Onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım.

Depodan dönüştürdüğüm, kirası fena sayılmayacak yerin vitrinini temizlemek için zaman ayırdım. Beton zeminini sıçrayan boyaların izi süslüyordu. Daire şeklinde dizili bir grup boş şövale, her sanatçıya ihtiyacı olan mahremiyeti sağlayacak genişlikte bir alan sağlıyordu.

Başkasına verilmesi için izin çıkmadığı sürece tuvaldeki her şey sahibine aitti.

Belki biraz zaman almıştı ama sonunda güvenli olduğunu düşündüğüm bir alan yaratabilmeyi başarmıştım. Hafif te-rebentin kokusunu inkâr edemezdim fakat yaktığım lavanta mumlarının iyi mücadele ettiğini söyleyebilirdim.

Elimde tuttuğum sulama sürahisini dökmemeye dikkat ederek metal merdivenlerden indim. Açıkçası tavandan sarkan ve odanın etrafına yayılmış bitkilerin ölmeden dayana-bilmelerine şaşırıyordum. Duvarlar boyunca uzanan yapay sarmaşıkların yeniden yerleştirilip yerlerin paspaslanması gerekiyordu.

Bu yeri en başta bencilce sebeplerden dolayı almıştım. Ka-çıp gidebileceğim, ortalığı dağıtıp yaratıcılığımı tatmin ede-bileceğim ve meraklı gözlerden uzakta nefes alabileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

Savunmacı ve soğuk olmanın dışında bir şeyler yapmak gerçekten yorucuydu.

Ailem dostlarına burayı bir gün sanat galerime çevirece-ğimi ve sanat dünyasına yeni adımlar attığımı anlatmaya ba-yılıyordu. Sanki eserlerimi o insanlarla paylaşacaktım da...

Buna bayılırlardı. Biraz daha tanınıp bir sürü burnu hava-da insanın tek teselli kaynağımın üstünde tepinmelerine izin vermemi çok isterlerdi. Babamın farkında olmadan bir seks ticareti çetesini desteklemiş olması ve ellerinden kurtulmam yeterince ilginç değil miydi yoksa?

Sanat mahrem bir şeydi. Sanatçı izlenmeye hazır olmadan, esere dair sevgisinde kararlı olmadan eleştiriye açılmamalıydı.

Süpürgeyi malzeme dolabına yerleştirdiğim sırada tele-fonum çaldı. Kalbim bir anlığına korkuyla dolsa da ekranda Lilac'ın adını görünce rahat bir nefes aldım.

Yanıt verme tuşuna bastığımda sesi hoparlörlerden süzül-dü.

“Birinin bu kadar siyah giymesinin mümkün olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Resim günü olduğunu bildiğin için mi *Kiss* grubunun beşinci üyesi gibi giyindin?”

Alaycı bir tavırla telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırdım. “Sana da merhaba, tatlı kardeşim.”

“Selam, merhaba, her neyse. Şimdi soruma cevap ver.”

Lilac Whittaker doğduktan sonra ailesinden aldığı tüm iyi yönleri tüketip büyüdükçe çok daha fazlasını, yani kendi özelliklerini kazanmıştı. Beni ayakta tutanın onun gülümseyişi olduğuna sahiden inanıyordum ve onun mutluluğu uğruna dünyaları verirdim.

Aslında birçok zaman kendimden çok onun için yaşadığımı düşünmüştüm. Onun mutluluğunun güvencesi, neşesi beni hayatta tutuyordu. Karanlığın her çöküşünde ve rüyalar fazla gerçek görünmeye başladığında onu düşünürdüm.

Tatlı, küçük Lilac’ın artık devam edemeyecek kadar yorulduğundan kendimi öldürdüğümü öğrenmek zorunda kalmasını, kendini suçlamasını ve acımın ona musallat olmasını asla istemezdim. Bunu ona yapamazdım.

Onu korumak için hayatım boyunca ne kadar acı çekmem gerekiyorsa çekecektim.

“Neden okul yıllıklarıma bakıyorsun?”

“Dolabımdaki bir kutudan çıktı. Tam bir hazine,” dedi gülererek. Sayfaları çevirdiğini duyabiliyordum. “Emo olayına kendini gerçekten de adamışsın.”

Stüdyoya doğru ilerleyip tabureleri silmek için temizlik spreyini alırken gülümsedim.

“Siyah annenin en sevmediği renkti. Sessizce isyan etmeye çalışıyordum.”

Benimki gibi ebeveynlerle büyüdüğünüzde, bir gencin ailesine isyan etmek için yapabileceği çok seçenek olurdu. Konuşmaya başladığım yaştan beri sabırlarını test ediyordum.

Kendime kızdıracak kadar sınır koymuştum ama bir yandan da notlarımı mükemmel tutardım ve raflara dizili sanat

ödüllerimle hâlâ değerli bir attım. Sadece sosyetei korkutacak kadar vahşiydim.

On sekiz yaşına bastığımda artık ne siyah göz kalemlerime ne de metal çivilere ihtiyacım kalmıştı. Üniversitede her istediğimi yapabileceğimi düşünüyordum ve bu zihniyet yüzünden bir bodruma kapatılmışım.

Fakat artık kız kardeşim için *onlara* iyi davranıyordum.

“Sen ve Emmet tatlıymışsınız. Hatta göz kalemi seksi bile sayılır.”

Şaşkınlıkla nefes aldım. O ismi duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Aklıma getirmeyeli ne kadar vakit geçmişti?

Lanetli kalbim yüzünden hayatlarını mahvettiğim erkeklerin kısa listesi için yeterli bir rol model sayılabilirdi. Sanırım canımı en çok o yakmıştı. Birbirimizi on altı yaşındaki çocukların sevebileceği her şekilde sevmiştik.

Resmi raporlar köprüden atlama sebebinin depresyon olduğunu yazsa da herkes sebebin ben olduğumu biliyordu. Cenazesine katılmama izin vermeyen ailesi de durumun farkındaydı.

Bir gün önce ayrılmamız tesadüf değildi. İlişkiyi bitirme sorumluluğunu ben üstlenmişim. Benim hatamdı.

Üvey annem şaka niyetine bana cadı diyordu ama aslında haklıydı.

Lanetliydim.

İçimde erkeklerin kalbini parçalayan bir zehir vardı. Kemiklerim erkekleri çılgına çeviren bir kara büyü taşıyordu. Lanetim, aşkı ölümcül bir silaha dönüştürüyordu.

Bana âşık olmaları korkulacak bir şey değildi. Asıl korkulması gereken, ben onlara âşık olduğumda neler olacağıydı.

Sevdiğim erkekler ya kaybolmuş ya ölmüş ya da akıllarını kaybetmişti. Büyüye herkes inanmıyor olabilirdi. Lanetler kimsine gerçekçi gelmeyebilirdi. Fakat trajedilerin ortak nok-

tasının her zaman kendiniz olduğunu fark edene dek başınıza çok fazla şey gelebiliyordu.

“Buluşmalarımız için beni almaya geldiğinde sana jelibon getirirdi. Onu severdin.”

Emmet hakkında konuşmak eski bir sınıf arkadaşından bahsetmeye benziyordu. İzlediğim, hakkında bir şeyler duyduğum ama aslında gerçekte tanımadığım bir insan hakkında konuşmak gibiydi.

Eskiden olduğum kişiyle şimdi olduğum kişi arasındaki mesafeyi ölçmek imkânsızdı.

“Elbette. Çocuktum ve bana şekerleme getirirdi. Onu kimseyle kıyaslamam bile,” dediğinde kollarını havaya kaldırdığını gözümde canlandırabiliyordum. “Sen kimseyle çıkmadığın için iyi bir kardeş olup kimseyi sorgulayamıyorum.”

Boş heveslere kapılmadığını umuyordum. Hayatımda bir daha asla romantik bir ilişki olmayacaktı. Bunu doğru fırsat karşıma çıkmadığı ya da şakalara kalkan olması için öylesine söylemiyordum.

Ruh eşim göklerden inse de kader aynaya aradığım kişinin ismini yazsa da arkamı dönüp görmezden gelir ve oradan uzaklaştırdım.

“Yalnızlığı seviyorum, Li. Canımı sıkıyor.”

Tabureleri temizlemeyi bitirip malzemeleri dolabın altına kaydurdım. Ardından bir dizi kil heykelin olduğu ahşap masaya yaslandım.

“Evet, sıkıyor.”

Kaşlarımı hayretle kaldırdım. “Pardon?”

“Kimse yalnız olmayı sevmez. Özellikle de sen, Cora. Sana yaklaşan insanlara tersleyici, soğuk tavırlarınla o halini göstermeyi seviyorsun. Bunun için seni suçlayamam. Fakat bana bundan zevk aldığın yalanını söyleme. Seni tanıyorum.”

Benden daha genç olabilirdi ama aptal değildi. Onu her

şeyden koruyamazdım ve her şeyi anlamasa dahi bu kadar ayrıntıya ihtiyacı yoktu. Ablasının o sonbahar akşamı kaybolan kişiyle aynı kişi olmadığını biliyordu.

“Terapi için Cash App mi yoksa Venmo mu kullanmalıyım?”

“Bu akşam sana gelirim, *gnocchi* yaparsan ödeşmiş oluruz.”

Hafifçe güldüm. “Ne zaman?”

“Aman Tanrım,” dedi aniden.

Konuşmamızın hafif ve şakacı tonunun değiştiğini hissetmiştim. Yaptığım her şeyi bırakıp anahtarlarımı aramaya, aile evimize gitmeye hazırlandım.

Arka arkaya aynı şeyi tekrar ediyordu. “Aman Tanrım, aman Tanrım. Olamaz, olamaz...”

“Lilac,” dedim onu paniğinden kurtarmaya çalışarak. “Neler oluyor?”

“Coraline, ben...” diye kekeledi. Korkusu boğazını düğümlemişti. “Haberler. Haberleri aç.”

Kafa karışıklığım endişeme karışıyordu. Nefes almam gerektiğimi kendime hatırlatarak her bir soluğuma odaklandım. Televizyonun kumandasını bulduğumda terli avuç içimden kayıp düştü.

Fakat nasıl olduysa açma tuşuna basabildim ve ekran aydınlandı. Acil durumlarda girilen canlı yayın bütün yerel kanallarda yayınlanıyordu.

Haber spikerinin sesi dikkatimi ona vermem için zorluyordu. Söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Her bir ses, içimdeki kaosa bir yenisini ekliyordu. Gürültü, kemikler ve dişler... Travmalarımın unutulmuş mezarı hoyratça yeniden kazılıyordu.

“Coraline! Cora! İyi misin? Neredesin? Yola çıkıyorum.”

Telefonum yere düşerken Lilac’ın sesi gitgide zayıflıyordu. Ayaklarım öne doğru sendeledi, vücudumun ağırlığı dizlerimin taşıyamayacağı kadar artmıştı. Bir elimle uzanarak

masaya tutunmaya çalıştım. Yere düşmemek, ayakta kalmak için uğraşıyordum.

O mesajın bir şaka ya da bir tesadüf olmadığını biliyordum. İçgüdülerime güvenmem gerekiyordu. Lilac ile bu lanet yerden daha erken kurtulmalıydık.

Önümde kırmızı renkli bir ekran belirdi. Sol tarafa hafızama kazılı bir yüzün sabıka kaydı fotoğrafı yerleştirilmişti. *Old Spice* kokusu burnuma geldiğinde midem bulanmaya başladı.

“Son dakika. Dün gece Rimond Cezaevi’nden bir mahkûm firar etti. Mahkûmun iki yıl önce ulusal bir seks ticareti organizasyonuna karıştığı için tutuklanan Stephen Sinclair olduğu bildirildi. Kolluk kuvvetleri adamın silahlı ve tehlikeli olduğunu düşünüyor.”

İçimdeki hastalıklı yanımla rahatlamıştı. En azından bekleme oyunu nihayet bitmişti. Mevzu artık sadece zamandı. O bodrumdan dışarı adımımı attığımdan beri o herifin bana geri dönmenin bir yolunu bulacağını biliyordum.

Nefesimi tutmuş bir halde canavarı bekliyordum.

Stephen’in yüzü yeniden ekranda belirdi. Göğsüm artık çatlayacak gibiydi, içimdekilerin taşmak üzere olduğunu biliyordum.

Onlara söylemiştim. Günlerce haykırmışım.

Ben onun *Kirke*’siydim ve Stephen Sinclair her zaman benim için geri dönecekti.

BÖLÜM YEDİ

Gölgeler Düşüyor

Silas

Çalılarla ağaçların neredeyse hiç olmadığı patikada ilerlerken uğuldayan rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Havada tuz kokusu vardı ve patikanın ucuna geldiğimde, artık ufukta kaybolan geniş araziye görebiliyordum.

Kararan gökyüzünün önünde üç silüet belirdi.

Uçurum, Oregon sahili üzerinde yükseliyor ve sadece yerlilerinin bildiği Black Sands Koyu plajının üzerine gölge düşürüyordu. Dalga seslerinin sivri kayalıklara çarptığını duyabiliyordum, bu ses bile tek başına birçok anıyı canlandırmaya yetiyordu.

Son kez bir araya geldiğimiz günden beri buraya adımımı atmamıştım. Tenha, gizli ve bize ait bir yerdi. Büyüdüğümüz, ayrı yollara gittiğimiz ve yeniden bir araya geldiğimiz yerdi.

Burayı bulduğumuz andan beri bizim olmuştu.

Uluyan rüzgârın sesi uzun zamandır evimiz olarak benimsediğimiz sahil kasabasında yankılanıyordu. Burası bizim kırılma noktamızdı. Her köşe başında ihanet ve sırların olduğu o lanet yerde yaşamaktan bıkmıştık.

Uçurum kenarına doğru ilerlediğim sırada yavaşça batmaya başlayan güneş, bulutların ardında kayboluyordu.

“Eve hoş geldiniz,” diye selamladım rüzgâra takılan sesimle.

Rook bana bakmak için arkasını döndü, açık kahverengi saçları ters taktığı şapkasının kenarlarından çıkmıştı. Beni sıkıca kucaklarken sırtıyordu. Sanki geri döndüklerinden beri ilk kez buluşmuşuz gibi davranıyordu. Yine de bazen Rook’un istediğini yapmasına izin vermeniz gerekiyordu.

Duman. Her zaman duman gibi kokardı.

Sırtına hafifçe vurduktan sonra uzaklaştım ve Thatcher’ı sessizce başımı sallayarak selamladım. Fiziksel temastan kaçınmak için ellerini çoktan cebine sokmuştu. Alistair omzuna attığı deri ceketıyla uçuruma çıkan köşeyi dönen son kişi oldu.

Lise yıllarından beri giydiği ceketin aynısı olduğundan emindim.

“Kızlar iyi mi?”

“Evimi ele geçirmekle meşguller,” diye homurdandı Thatcher.

“Kimse seninle yaşamaya bayılmıyor, kaktüs. Kafana çok takma.”

“Dönüşümüzün ilk gecesi ve Rook şimdiden birini öldürdü,” dedi Alistair çenesi seğirirken. Elini yüzüne götürüp öfkeyle ovuşturdu. “Burası bir kara delikten başka bir şey değil.”

“Ben kimseyi öldürmedim. Sadece uyuşturup köprüden atlamasına yardım ettim. Yasalar önünde ikisi birbirinden farklı şeyler.”

Thatcher gözlerini devirdi. “Hukuk Fakültesi’ne yeni girdin. Biraz sakın ol.”

“Yine de senden daha fazla,” diye mırıldandı Rook ve eline doldurduğu ekşi şekeleri ağzına tıktırdı. “Yanlış bir kişiyi bıçakladığında o fazlalıklara ihtiyacın olacak.”

Seksen yaşına geldiğimizde bile çocukça tartışmalarımıza devam edecektik.

Son sözü söylemeden duramayan Thatcher, rüzgâr ceketini savururken kendini beğenmiş bir tavırla duruyordu.

“Senin aksine, ailem beni çok seviyor ve mirasımı elde etmek için yargı sisteminin içinde çalışmak zorunda değilim, ufaklık.”

Alistair’dan şaşkınlık ve kahkaha karışımı bir ses yükselse de öksürerek bastırmaya çalıştı. Başımı iki yana sallayarak yere eğdim ve nefesimi tutup altdudağımı ısırdım.

Biz orada dikilirken Rook küfürler savurmaya başlamıştı. Fakat açılan miras konusu, bana orada olma sebeplerimizden birini anımsatmıştı.

İletişim kurma, konu açma ve küçük sohbetler konusunda asla iyi olmamıştım. Eskiden sadece ihtiyacım olanı söyleyip yoluma devam ederdim. Hiçbirimiz bundan fazlasına ihtiyaç duymazdık.

Vervain’deki gece hariç.

Hafızam bana Coraline’ı ve gömleğime asılan ellerini hatırlattı.

İlk kez biri benimle konuşmak için çaresizce karşımda beklemişti. Birinin sesime ihtiyaç duymasının nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Fakat mırıldandığım her bir kelimede erimiş, gözlerindeki vahşi ifade kaybolurken yeniden nefes almaya başlamıştı.

“Evlenmem gerekiyor.”

Rook’un dudaklarından anında, “Siktir,” kelimesi döküldü. Başımı kaldırdığımda üzerime çevrilmiş üç çift gözle karşılaştım. Tam da beklediğim gibiydi. Kararan gökyüzünden yağmur damlaları düşmeye başlayınca kapüşonumu kafama geçirdim.

“Baban yüzünden mi?” diye sordu Alistair. “Seni biriyle zorla evlendirmiyor, değil mi?”

“Hayır ama yönetim kurulu yasal olarak birine bağlanma-

mam halinde CEO'luk görevini bana vermiyor." O inatçı baş ağrısının geri döndüğünü hissettim. "Babam şirketi satmak istiyor."

"O zaman bırak satsın."

"Olmaz."

Dişlerimi sıkarak Alistair'a küstah bir tavırla baktım. Beni anlamıyordu ve anlamasını da beklemiyordum. Elinde olsaydı aile soyadını çürümeye terk edeceği için bu fikri yüzünden onu suçlayamazdım.

Oysa benim ailem için aynı durum söz konusu değildi.

Onlarla tanıştığımda kendimi yabancı hissetmememin bir nedeni de buydu. Arkadaşlarımın hepsi aileleri yüzünden çok zor çocukluklar geçirmişlerdi. Benimkinin de yanlış teşhisler yüzünden çok iyi geçtiğini söyleyemezdim. Yine de sebebi annem ve babamın beni sevmemesi değildi.

O yüzden anlamazlardı.

Her ne kadar bana değil, doktora inamp işleri batırmış olsalar da beni kurtarmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

"Babam tüm hayatını beni severek geçirdi. Bu şirket onun, benim soyadım. Şirketin satıldığını görerek ölmesine izin vermeyeceğim."

"O zaman evlenecek misin? Yoksa sahte bir eş mi kiralayacaksın?"

"Babama bir kız arkadaşım olduğunu söyledim."

Yaptığım en akıllıca şey sayılmazdı, kendimle gurur duyduğum da yoktu. Ancak bana zaman tanınması gerekiyordu ve aşk için evleneceğime dair ona ümit vermediğim sürece bunu yapmayacaktı.

Her zaman olduğu gibi yapmak zorunda olduğum şeyi yapacaktım.

"Silas, bunu tüm kalbimle söylüyorum," dedi Rook yüzünde şaşkınlık ifadesiyle. "Ne bok dönüyor lan?"

En büyük problemi onun çıkaracağını farkındaydım. Benim çıkar için bir evlilik yapmam, Rook'u çılgına çevirecekti. Çünkü daha iki gece önce kız arkadaşının içkisine ilaç attığı için bir adama bir şişe ilaç içirip köprüden buz gibi sulara yuvarlanmış olmasına rağmen yumuşak kalpli bir insandı.

Rosemary'yi kaybettiğimden beri tek isteği mutluluğumdur. Bu yüzden, beni bu kadar koruduğu ve ilaçlarım konusunda başımın etini yediği için ona asla kızamazdım.

Ona söylemek normalde daha kolay olmalıydı ama koruyucu tavrı bazen işleri zorlaştırıyordu.

"Bu işi çözeceğim," diyebilmişim yalnızca.

Her halükârda çözecektim, sadece o anda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Harika," dedi Thatcher ellerini çırparak. "Çünkü yaklaşan düğününden daha önemli bir meselemiz var. Stephen Sinclair hapisten çıktı ve bize şantaj yapıyor. Bununla ilgili ne yapacağız?"

"Sen videoda görünmüyorsun bile, gerzek. Muhtemelen bir uyarıyla paçayı sıyırsın," diye homurdandı Rook cebinden esrarlı sigarasını çıkarırken. "Hem o nasıl kaçabilmiş ki?"

"Yardım alarak. Onun kaçan tek mahkûm olup olmadığını öğrenmek için aradığımda bana böyle söylediler."

Çakmağın çakılma sesi yankılandı ve Rook'un başının etrafını bir duman bulutu kapladı. "Tabii babacığın hapiste olduğundan emin olman gerekiyordu," diye mırıldandı sigarasından derin bir nefes çekerek.

"Silas'ın o e-postayı çözümlemesini bekleyemeyiz. Harekete geçmemiz gerek," dedi Alistair. "Gönderen Stephen ise nerede olduğunu bilmiyoruz. Başka birisi bile olsa, yine de boku yedik demektir."

Başımın giderek ağırlaştığını hissediyordum.

Taşıdığım suçluluk duygusu nereye gitsem peşimden ge-

len bir gölge gibiydi. Karın boşluğunda hissettiğim bu duygu bana karşımdaki üç kişiyi ve onların sevdiklerini nasıl tehlikeye attığımı hatırlatıyordu.

İntikam konusundaki öfke ve çaresizliğim bir kez daha hayatlarını mahvetmişti. Bir şey olur da hapse girer veya ölürlerse sorumlusu ben olacaktım. Hepsi benim hatamdı ve yükü omuzlarımdaydı.

Bencil kederim onları lanetleyecekti.

“Özür dilerim.” Bundan daha iyi ne söyleyeceğimi, yaptıklarımı nasıl geri alacağımı bilmiyordum.

“Ne için?”

Kaşları seğiren Rook’un gözleri içtiği sigara yüzünden kızmaya başlamıştı.

“Bu benim hatam,” dedim ellerimi ceplerime sokarak. Yağmur damlatan gökyüzüne baktım. “Geri dönmek zorunda kaldınız. Şantaj yapılıyor. Yani yaşanan her şey hep benim suçum. Rosemary’nin ölümünü unutamadığım için intikam almak istedim. Sizleri...”

“Kapa çeneni.” Alistair’ın sesi uzakta yankılanan gök gürültüsüyle birlikte gümbürdedi. “Kimse kafamıza silah dayamadı. Hepimiz neye imza attığımızı biliyorduk. Yani yine olsa aynı şeyi yapardım. İntikam isteyen tek kişi sen değildin. Hepimiz kendi payımızı almak istedik.”

“Bu işi birlikte başlattık, birlikte bitireceğiz,” diye ekledi Rook. “Bitirince hepimiz bu lanet yeri arkamızda bırakacağız.”

“Yani elimizdeki tek ipucunu takip edeceğiz ve Rook’un hiç hoşuna gitmeyecek,” diye mırıldandı Thatcher.

BÖLÜM SEKİZ

Kanvastaki Sesler

Coraline

“Artık güvendesin.”

O zaman kendimi neden bu kadar açıkta hissediyordum? Neden her adımda kendi ruhumu terk ediyormuşum gibi hissetmeye devam ediyordum?

O tanıdık mekânın korumasından uzaklaştırılıyor, çok az şey söylenip bilinmeyene doğru itiliyordum. Ayaklarım sürüyor, geri dönmek için çaresizce direniyordu. Gitmek istemiyordum.

Ancak cezanın acısıyla uğraşmaktansa itaatkâr kalmanın her zaman daha iyi olduğunu öğrenmiştim.

Üniformalı iki kişi, iki polis memuru kolumu kavrayarak yanımda durdu.

“172’den merkeze. 1798 West Crew Bulvarı’na bir ambulans gönderilmesi gerekiyor. Yüzünde ve kollarında ciddi kesikler olan bir kadın var ”

“10-4, 172, kurtarma ekibi yolda.”

Sesleri televizyon paraziti gibiydi. Havaya yayılıp cildim-

de çatırdayan rasgele seslerden ibaretti. Kulaklarımı amaçsızca dolduran bir uğultu gibiydi. Kelime olarak tanımam imkânsızdı, yalnızca sesler olarak varlardı.

Onun dışında başka insanları görmenin bu kadar şok edici olacağını hiç düşünmemiştim. O adam dışında birinin bodruma inmesi düzenimde bir karmaşa yaratmıştı. Onun dışında bir insanın var olmasının şaşkınlığını yaşıyordum.

Başka bir yüz görmeyeli ne kadar olmuştu? Kendi yüzümü en son ne zaman görmüştüm?

Acı veren sert elleriyle beni son basamağa çıkarıp açık bir kapıdan geçirdiler ve güneş ışığının dolduğu bir odaya götürdüler. İrkilerek hemen gözlerimi kapatmış, başımı omzuma indirmiştim.

Bedenim odaya giren sert güneş ışığından uzaklaşmak istiyordu. Gözlerim yanarken bir süre ışığa uyum sağlamaya çalıştım. Odayı ve etrafındakileri kavramaya çalışarak baktıktan sonra gözlerimi tekrar kapattım.

Göz kapaklarımı her aralayışında görüntüler ışıklar halinde belirliyordu.

Cilalı mobilyalar, akıllı ev aletleri, pürüzsüz dekorasyon ve hepsini saran büyük bir zenginlik vardı. Üstelik gördüklerim kocaman bir resmin ufak bir parçasıydı. Evin üst katıydı.

Ben alt katında yaşamıştım.

Onca zaman başımın üstünde bir ev vardı. İnsanlar koşturup hayatlarına devam etmişlerdi. Birkaç metre altlarındaki varlığımdan habersizlerdi.

İlerlediğimiz sırada gözlerimi eğip ayaklarımı kaplayan is ve kiri gördüm. Her bir adımında parkenin üzerinde leke bırakıyordum. Ön kapıya yürürken yanından geçtiğimiz kişiler gitgide bulanıklaşıyordu. Uyuşmuş gövde mi sürüklemelerine izin verdim, yaladığım dudaklarımın üstündeki ölü deri ve çatlakları hissettim.

Açık duran ön kapıya yaklaştığımızda temiz havanın kokusu burnuma doldu. Evden çıkıp merdivenlere adım atar atmaz

beni sardı. Boğazımı yakarak giren temiz havayı ciğerlerim adeta yutmuştu. Bedenim titriyordu, ani oksijen akışı yüzünden başım dönmeye başlamıştı.

Temiz hava solumayalı ne kadar zaman olmuştu?

Görüşüm düzelmeye çabalarırken midem bulanıyor, duyularım dış dünyanın kaosu içinde boğulmuştu. Aynı anda çok fazla şey oluyordu. Parke taşlı araba yolunu kaplayan polis arabaları, sirenler, bağırışlar...

Tüylerim ürpermişti.

Siren ve gürültü içinde onun sesini duyabiliyordum. Acı ve öfkeyle bağırıyordu ama sesi artık dayanma sınırına gelmiş sinirlerime merhem gibi geliyordu.

“Ste...” diye kekeledim ancak boğazıma takılan sesim çıkmadı.

Bir el ince kolumu sıkıca kavrayıp nazikçe sıktı. “Sorun yok. Gidiyor. Götürüyoruz onu. Artık sana zarar veremeyecek.”

Hangisinin sözleri olduğundan emin değildim. Çünkü o anda yalnızca göğsümdeki sıkışıklığa odaklanabiliyordum.

Gidiyor muydu?

Korkum çenemi sıkıp kalbime yapışmıştı ve geriye kalan her şeyimi de iştahla yutuyordu. Tırtıklı dişleri güçlkle atan kalbimi parçalamaya hazırды.

Korku ne kadar sık beslense de açlığı hiç dinmeyen bir canavardı.

Stephen çimlerin üzerinde birkaç polise direniyor, onu arabaya bindirmeye çalışan memurlara karşı koyuyordu. Ellerini arkadan kelepçelemişlerdi, kirli sarı saçları girdiği mücadeleye yüzünden sallanıyordu.

Gözlerimi yakan yaşlar yanaklarıma süzülürken çenemin gıdıklandığını hissettim. Yanımda kaldığı gecelerde de saçları böyle görünürdü.

İkimiz bodrumda bir köşede serili, ince bir şiltenin üzerinde yataydık. Başımı göğsüne yaslar, sıcak nefesini tenimde

hissederdim. Avuçlarım hâlâ saçlarının yumuşaklığını hatırlıyor, ipeksi dokusunu özliyordu.

Saatlerce orada uzanır, duvara yapıştırmama izin verdiği kara kalem çizimlerime bakarak ben uykuya dalana kadar bana gününü anlatırdı. Hiç konuşmadığımız o yalnız anlarda her şey yolunda gibi gözükürdü.

Ne bir acı ne de üzüntü vardı. Sadece biz vardık.

Onundum ve o da benimdi.

“Coraline...”

Bedenim artık neredeyse içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Beni tutan ellerden kurtulmaya çalışarak öne doğru sendeledim. Zayıf bacaklarım gövdemin altında titriyor, ağırlığımı taşımakta zorlanıyordu. Bozuk koordinasyonumla kurtulduğum ellerden kaçıp koşarken halsizdim, yine de beklediğimden de hızlı bir şekilde dengemi bulmuştum ve sonunda sabit bir hızla koşabilmeyi başarmıştım.

Çimler ayak tabanlarımı okşuyordu. Karışık saçlarım rüzgâra karışıyor, sırtıma doğru savruluyordu.

“Stephen!” diye bağırdım. Haykırışımın gücü hassas boğazımı neredeyse parçalasa da acıyı umursamıyordum.

Sesim dikkatini çekince başını bana doğru çevirdi, beni gördüğünde kaşları çatıldı. Bu mesafeden bile keskin mavi gözlerini görebiliyordum. Rüzgârın gücüyle lekeli gömleğim açılınca oradaki eskimiş bandajım ortaya çıktı.

Beni gördüğünde sert bakışları aniden yumuşadı, yüzü gevşerken gözlerini kapattı. Midem düğümlendi. Bir sonraki hamlem, polis memurlarını hazırlıksız yakalamıştı.

Kendimi ona doğru attım.

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm. Arkamızdaki arabanın kapı sesi gürültüyle yankılandı. Burnuma odun ve baharat kokusu geldi.

Ruhum kadar bedenim de ona tutunuyordu. O benim yer

çekimimdi. Dünyam, güneşim ve ayımdı. Kim bilir ne zamandır onun sesinden başkasını duymamıştım. Onun dokunuşundan başkasını hissetmemiş, başka bir hava solumamıştım.

Onsuz hayatımı çok az hatırlıyordum. Kendi ismime bile yabancılaşmıştım.

Stephen Sinclair benim evimdi. Bileklerim bana bağladığı zincirlerin hasretiyle sızlıyordu. Beni besleyen onun elleri, hem kıran hem de birleştiren yine onun öpücüğüydü. Beni ondan başkası sevmemişti.

Sadece o olmuştu.

“Beni terk etme,” diye bağırdım ellerimi gömleğine gömüp kendime çekerek. Gözyaşlarım kumaşı ıslatıyordu. “Lütfen, söz verdin. Beni asla terk etmeyeceğine söz verdin. Ben hep uslu oldum.”

İç çekişini yanaklarımda hissettim. Dudaklarını başıma bastırduğında nazik dokunuşu ona daha fazla yaklaşmamı sağladı. Bir uğultuyu andıran sesi korkumu yatıştırmıştı.

“Kirke, benim tatlı kızım,” diye mırıldandı. “Sadece onlara gerçeği söylersen geri dönebilirim. Seni orada tutmadığımı söyle. Benimle kalmak isteyen sendin. Onlara söyle ki, seni terk etmeyeyim.”

Kirke.

Yalnızca Kirke.

Patlamamdan dolayı şok olan polisler yeniden hareket edebilmişlerdi. Hızla yanıma gelip ellerini bana uzattılar ve bizi şiddetle ayırdılar ama ben bırakmayı reddettim.

“Ben...” Sözlerim bir hıçkırıkla kesildi, titremem kırılğan kemiklerim için dayanılmaz bir hal aldı. “Korkuyorum, Stephen. Beni nereye götürüyorlar? Gitme, lütfen gitme.”

Bedeninin benden ayrılışı sarsıcıydı. Sıcaklığın yerini anında terk edilmişliğin acı soğuğu aldı. Etrafım sarmalanarak geri götürüldüm. Yine de mücadele etmeye devam ediyordum. Tekmeliyor, tırmalıyor ve çığlıklar atıyordum.

Ayrılamazdık. Beni bırakmasına müsaade edemezdim.

Bunu anlamıyorlar mıydı? Göremiyorlar mıydı?

Onu seviyordum. O beni seviyordu.

Ağladım, ağladım ve ağladım.

Gözyaşlarım tükenene, geriye yalnızca kuru hıçkırıklar ve titremeler kalana kadar ağladım. Gözlerim sonunda kapandığında duyabildiğim tek şey, benden uzaklaştırılırken söylediği veda sözleriydi.

Bana ettiği son sözlerdi.

“Benimsin ve senin için geri döneceğim, Kirke. Senin için mutlaka geri döneceğim. Sen sadece bana aitsin.”

Yanımdan geçen birisi omzuma dokununca gözlerimi kırıştırdım. Bir an durup nerede olduğumu, ne yaptığımı hatırlamaya çabaladım. İnsanların sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Dikkatimi yeniden etkinlik için sergi salonuna dönüştürdüğüm stüdyomu doldurmuş insanlara çevirdim. Buğulanmış gözlerimi kırıştırdım. Topuklu ayakkabılarımın içindeki ayak parmaklarımı kıpırdatarak altımdaki zemini hissetmeye çalıştım.

Onların zevki için sergilenen stüdyomda dolaşan insanları izledim. Gümüş tabaklarda dans eden ordövrlerin kokusunu alabiliyordum.

İyiyim. Burada değil. İyiyim.

Geçen gün aldığım o kısa mesaj mevcut hayatımda kalma-
mı zorlaştırıyordu. Kâbuslarım daha da kötüleşirken geçmişe
dair görüntüler bir anda zihnime doluyordu.

Sanki son iki yılda başardığım küçük şeyler uçup gitmişti.
Rüzgârda savrulan yapraklar gibilerdi. Aptalca bir şaka ya-
pan birinden gelen bir mesajla yine parçalanmış, içim dışıma
çıkmıştı ve kanayan ellerimle parçalanan organlarımı toplu-
yordum.

İnsanlarla dolu odada durmuş, çalışmalarımı hayranlıkla

izlemelerine izin veriyordum. Diğer yandan içindeki utancı görüp görmediklerini merak ediyordum. Acaba ne kadar zayıf olduğumu, beni esir eden kişiye âşık olduğum için ne kadar budala gibi hissettiğimi görebiliyorlar mıydı?

Olanlar hakkında türlü yazılar yazıp aşırılık derecesinde röportajlar isteyen insanlar beni yargılıyordu. Sanki çektiğim işkencelere iki dakika dahi olsa dayanabileceklermiş gibi...

Hiçbiri hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Bedenimin dayanmak için katlandıklarından habersizlerdi.

“Bu parça müthiş, Coraline.”

Yumuşak bir dokunuşun dirseğime değmesiyle irkildim. Başımı çevirip karşımdaki yüzü tanıdığım da omuzlarım gevşedi.

Hedi Tenor.

Komşu kasabadan kalbi kırık bir anneydi. Tek evladı Emma, Stephen tutuklandıktan sonra babamın nakliye konteynerlerinden kurtulan birçok kızıdan biriydi.

Fakat Emma’nın hikâyesi sevinç dolu bir kurtarılma hikâyesi değildi. Ciddi yaraları yüzünden soğuk ve sessiz bir hastane yatağında sadece üç ay hayatta kalabilmişti. Hedi, Emma’nın anısına Light’ı kurmuştu.

Kuruluş, Sinclair ailesinin onlarca yıldır işlettiği çetenin kurbanlarına adanmış bir organizasyondur. Halo binlerce kadının kaçırılıp kaybolmasından ve öldürülmesinden sorumluydu. Light, ailelere ve kurbanlara kaynak sağlama konusunda yardımcı oluyordu.

Barınma, terapi, grup danışmanlığı, finansal destek... Topluma yeniden entegre olmaya çalışırken yüzleşecekleri türlü zorluklar için onlara yardımcı oluyorlardı.

“İki yüz bin dolar biraz fazla değil mi? Yani inanılmaz bir iş ama yine de büyük bir fiyat,” dedi burnunu kırıştırarak. Etrafındaki zenginliğin farkında bile olmadan pahalı şampanyayı dudaklarına götürdü.

En azından ben şampanya olduğunu düşünüyordum. Ça-

lışmalarımın satılması haricinde bu galadaki hiçbir şeyden haberim yoktu. Etkinliği Regina'nın organizasyon uzmanına bırakmıştım. Çünkü bunların hiçbirisi benim için önemli şeyler değildi.

Bir zamanlar sokağı kaplayan kasvetli bir depo olan mekânı, yaratıcılığın nefes alabileceği bir sanat stüdyosuna çevirmek için aylarca çalışmıştım. Burası sanatçılar için bir sığınaktı.

Dış cepheyi olduğu gibi bırakmıştım çünkü yıpranmış tuğların dokusu oldukça çekiciydi. Yüksek tavanlardan olabildiğince çok ışık girmesi için yerleştirdiğim büyük pencerelerle uyumlu, orijinal kirişlere şöyle bir göz attım.

Beton zemin pürüzsüz bir şekilde cilalanmıştı, önceki dersten kalan boya lekeleri hâlâ duruyordu. Çalışma masaları ve çizim tahtalarının ortadan kaldırılması iyi olmuştu. Deponun duvarları, misafirlerin eserlerimle süslenmiş duvarları görebilmeleri için düzenlenmişti. Hatta bir zamanlar eski koltuk ve kapılarla dolu rahat salonu daha küçük, daha zarif bir alana dönüştürmüşlerdi.

Sofistike, lüks ve görkemliydi.

Yani nefret ettiğim her şeydi.

“Zengin bir pislik iki katını çoktan ödedi bile,” dedim. “Hepsi satıldı.”

Ponderosa Springs'in yüksek sosyetesı -üvey annem ve babam da buna dahildi- hep birlikte bu etkinliğe katılmışlardı. Böyle bir etkinliği nasıl kaçırabilirlerdi ki? Ne de olsa ölüm-den kurtulan Coraline Whittaker, tek seferlik olmak üzere özel bir sergide eserlerini satıyordu.

Söylentiler ve derin cepler için kaçırılmayacak bir fırsattı.

Hedi'nin gözleri kocaman oldu. “Burada on iki sanat eseri var. Bu kadar fazla paranın bağışlanmasına müsaade edemem. Bir kısmını kendine alman gerekiyor.”

Sert bakışlarımı üzerine diktim. “Edebilirsin ve edeceksin.” Dönüp tasarımcı kıyafetleri içindeki burnu havada in-

sanlara baktım. “Bu insanlardan para aldığın için suçluluk duymamalıydın. Emin ol senin cebinde olması, onlarda kalmasından çok daha iyidir.”

Paralarını uyuşturucu ve şantaj için kullanıyorlardı. Yeni yatılara, eskortlara inanılmaz miktarda para saçıyorlardı. En azından bu şekilde o paraların nereye gideceğine az da olsa ben karar veriyordum.

Zaten sanat eserlerine bu kadar rahat fiyat biçmemin sebebi de buydu. Hedi ve ekibine yardımcı olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu.

“Yani sevmediğin açıkça ortada olan insanlara kendini maruz bırakıyorsun ama tek bir toplantıya gelmiyorsun, öyle mi?” Kaşlarını kaldırıp merakla yüzüme bakmıştı.

“Karmaşık bir durum,” dedim omuz silkerek. “O toplantılara benden çok daha fazla ihtiyacı olan insanlar var. Benim yüzümden sınırlı kaynakların boşa harcanmasını istemem.”

İlk tanıştığımızda beni aylarca grup seanslarına katılmaya ikna etmeye çalışmıştı. Bunun yerine kendi gözlerini oymayı tercih edeceğimi söylemiştim. Travmalarımı insanların önünde dökmeyi sevmiyordum, ayrıca sözlerimde ciddiydim.

Bunlara benden daha fazla ihtiyacı olan insanlar vardı.

Fakat kurtulan insanlara ders vermekle ilgilenir miyim diye sorduklarında hemen kabul etmiştim. Birçok şeyi reddetsem de buna benim de ihtiyacım vardı. Batmamamı sağlayacak bir şeye tutunmam gerekiyordu.

Daha önce hiç sanat dersi vermemiştim, üstelik kendimi bir öğretmen olarak da görmüyordum. Onlara farklı sanat malzemelerini tuval üzerine nasıl uygulayacaklarını açıklıyordum. Gerisi onlara kalıyordu. Birlikte geçirdiğimiz iki saatte ne yapmak istedikleri konusunda özgürlerdi.

Konuşabilir ya da susabilirlerdi. Resim veya çizim yapabilirlerdi. Heykel yapabilir, kalıp çıkarabilirlerdi. Buraya girdikleri andan itibaren kırıklıklarını kapının ardında bırakmalarından başka bir beklentim yoktu.

Sanatta kendimizin en çirkin halini ortaya koymamıza izin verilirdi, bu sayede güzel bir şey yaratma imkânı oluşurdu.

Başını hafifçe eğerek iç çekişini izledim. “Bunu neden yaptığını anlamıyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Neyi?”

“Bunu işte,” dedi yüzümü işaret ederek. “Paranın olması senin de başından bir şeyler geçtiği gerçeğini değiştirmiyor. Yaşadıkların hâlâ geçerli, bebeğim. Para acını çekip alamaz. Senin de canın yanabilir ve yanındaki insanlarla acın hakkında konuşmaya hakkın var.”

Karnımda bir çukur vardı, midemi bulandıran taşlar beni aşağı çekiyordu. Onu çok net duyuyor, söylemek istediklerini çok iyi anlıyordum. Fakat o beni asla anlamayacaktı.

Suçluluk ve utanç duygusunu...

Geceleri soğuk havada onun dokunuşunu nasıl arzuladığımı, merdivenden indiğini görünce artık yemek yemenin bile öneminin kalmadığını düşündüğüm zamanlar aklıma geldikçe her geçen gün kendimden daha fazla nefret ediyordum. Sadece onu görmek, onun olduğu yerde olmak istiyordum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi düşününce midem bulanıyordu. Benim sorunum neydi? Kim böyle bir şey yapardı ki?

Cevap vermek yerine başımı sallayıp dikkatimi yeniden resmime verdim. Sessizliğimin yanıt olacağını düşünüyordum ve bunu anlayacak kadar nazik birisi olan Hedi için bu kadarı yeterliydi.

“Bu resmi ne zaman yaptın?” diye sordu konuyu yumuşakça değiştirerek.

“Bir yıldan fazla olmuştur.”

Harcadığım dört günü hatırlıyordum. Gecenin ortasında yatağımdan kalkmış, sarsak adımlarla buraya gelmiş ve sabah olup kuşlar cıvıldayana kadar boş tuvale bakmıştım.

Fırçayı elime almam için bir gün geçmesi gerekmişti. As-

linda yapacağım şeyi çok net görebiliyordum ama ellerim sanki nasıl resim yaptığımı unutmuştu. Bu bile kendi başına yeterince acı vericiydi.

İyi olduğunuzu düşündüğünüz tek şeyi yapamaz hale gelmek gerçekten de çok üzücüydü.

Fakat fırçam tuvale değer değmez kas hafızam devreye girmişti. Yağlı boya tabloyu oluşturan her bir vuruş ve dokunuş, açılmış damarlardan akan kanlar gibi yayılmıştı.

“İsmi nedir? Resimlerinin ismi var, değil mi?”

Gözümü tuvale diktim.

Resimde yüzü ikiye bölünmüş bir adam vardı. Üst yarısı kararmış arka plana kusursuzca karışıyor, uzaktaki küçük bir kozmos gerçeküstü bir etki yaratıyordu. Yüzünün alt yarısı görünür haldeydi. Doğru halini yapabilmek saatlerimi almıştı. Sert ağız çizgisi, teninin mavi-gri tonu ve heykelmiş gibi hareketsiz duruşunu yansıtmak uğraştırmıştı.

Kimden ilham aldığımı bilmeleri imkânsızdı. Bir yabancı-
nın satın aldığı resimlerin çoğu içimdeki o ham, derin ve acı veren yerden geliyordu.

Fakat evren ısrarcıydı.

İçimdeki o yeri bilen *bir kişinin* olduğunu, son zamanlarda sık sık bana hatırlatıyordu. Duymuş, şahit olmuş ve sakinleştirmişti.

Tanıdık bir ses Hedi'nin sorusunu yanıtlarken tüylerim ürperdi.

“*Tuvaldeki Sesler.*”

BÖLÜM DOKUZ

Teklif

Silas

Buraya temiz kalbim yüzünden gelmemiştim.

Light'ın davetini kabul ettiğimde sanatçının Coraline olduğunu biliyordum.

Orada olacaktı, ben de onu görmek istemiştim.

Vervain'de olanlardan ve Stephen'ın kaçış haberini aldıktan sonra onunla iletişime geçmediğinden emin olmalıydım. Yaptığım hiç mantıklı olmayabilirdi, yine de görmek istemiştim.

Coraline Whittaker kasaba için bir gizemdi.

Benim için de öyleydi.

O bir serap gibiydi. Işınları bükerek yüzeyin altında bilinmeyen bir kızın görüntüsünü meydana getiren optik bir fenomendi.

Kendini dönüştürdüğü şeye hayrandım. Acısını öfkesine dönüştürmüştü. Fazla meraklı haber ekiplerinin ellerini ısırmış, kasaba halkı ona fazla yaklaşmasın diye bakışlarını sertleştirmişti.

Korkulan birine dönüşmüştü.

Nasıl bir şey olduğunu bilirdim.

Korkutucu olmak daha kolaydı. İnsanlar senden korkarsa yaklaşma riskini almazdı.

Açıkçası ben de Coraline'ı tanıımıyordum.

Nelere güldüğünden ya da en sevdiği renkten habersizdim. Büyüyünce ne olmayı istemişti ya da midyeye alerjisi var mıydı, bilmiyordum.

Durumu benim açımdan tuhaf yapan da buydu. Neredeyse hiç tanımadığım bir insanla *bağ kurmuştum*.

Onu çoğu insanın tanıdığı şekilde tanımlıyor olabilirdim ancak çoğu insanın asla anlamayacağı bir şekilde tanıyordum.

Travmalarımız aynı ruhtandı, iç içe geçmiş bir yolda karşılaşan iki yabancıya ait ruhsal bir çalkantıyı paylaşıyorduk. İkimiz de kaçıyor, unutmaya çalışıyorduk. Bu yüzden geçmiş bizi cezalandırıyordu.

Light'ın bu organizasyonu düzenlemesi benim için manevi bir bonus olmuştu.

Hedi Tenor kuruluş aşamasında babamın şirketine gelip kurucu ortak olmamızı istemişti. Yönetim kurulu bunu Hawthorne adını iyi bir şeyle bağdaştıracığı için uygun görmüştü. Oysa ben reddetmişim.

Bunun yerine ihtiyaçları olduğunda onlara Rosemary adına bir bağış yapıyordum. Bu kuruluşun ve Hedi'nin çalışmalarının Hawthorne Tech için pazarlama aracına dönüşmesini istememiştim.

O kızlar bundan fazlasını hak ediyorlardı.

“Sen ne görüyorsun?”

Başımı çevirip yanımda hareketsiz duran Coraline'a baktım. Omuzlarımız arasında birkaç santimlik belirgin bir boşluk bırakmıştı. Başkalarıyla arasına duygusal olarak da fiziksel olarak da bariz bir mesafe koyduğunu gösteriyordu.

Gözlerimle narin burnunun eğimini izlerken çivit rengi tırnaklarıyla beyaz bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Ne mi görüyordum?

Oradaki hemen her erkeğin bir şekilde dikkatini çekip hayranlık duyduğu bir kadın görüyordum.

Sebebi sadece eserlerin sahibi olması değildi. Cazibesi yüzünden de ilgi çekiyordu. Birçok güzel kadın vardı ama o başkalarının üzerindeki etkisinin farkında olmadan dikkatleri üzerine çekiyordu. Yürüyüşünde, konuşurken yaptığı jestlerde ve duruşunda vardı.

Gözlerinde, dudaklarında düz bir çizgi halinde ilerleyen mesafeli bir parıltı vardı. Bu hali onu yaklaşılmaz kılıyordu ve zihninde yüzen düşünceleri yüzünden kimse onu rahatsız etmek istemiyordu.

Yine de...

Kendinizi alamıyordunuz. Neredeyse onu yakından görmekten başka çareniz kalmıyordu.

Gümüş rengi elbisesi tüm kıvrımlarını sarıyor, göğüslerinin ortasındaki derin dekolteyle aşağı iniyordu. Sol bacağı, kalçasına kadar açıktı. Başkalarında tenin zarif bir gösterimi olan yırtmaç, onda tam anlamıyla baştan çıkarıcı bir hale bürünüyordu.

Ellerimi cebime koyup yeniden tabloya döndüm.

“Çok fazla şey düşünüp çok az şey söyleyen bir adam.” Sesimin, o sessiz koridordakiyle aynı etkiyi yaratıp yaratmadığını merak ediyordum.

“*Forbes* ‘30 Yaş Altı 30 Kişi’ yazısında senin bir sanat eleştirmeni olduğunu söylemeyi unutmuş,” dediğinde gözücuyla ona baktım ve kollarım göğsünde kavuşturmasını izledim.

“Hakkımda okuduğun her şeye inanıyor musun?”

“Okuduğum *çok az* şeyin hepsi de yalanmış gibi gözüküyor.” Beni ne kadar az umursadığını hatırlatmak istercesine “çok az” ifadesini üzerine bastırarak söylemesi gözümünden kaçmamıştı. “Çok konuşmadığını da söylüyorlardı ama pek öyle görünmüyor.”

“Seninle farklı.”

Cevabım onu şaşırtmıştı. Belki dürüstlüğüm belki de inançsızlığı yüzündendi. Çok fazla konuşmadığım doğrudu. Ne eğlenmek için ne de yabancılarla fazla konuşmazdım ama onunla konuşmayı seviyordum.

Sesimin birileri tarafından duyulduğu ve istendiği fikri hoşuma gidiyordu. O bunu reddetse de bahsettiğim o birileri aslında kendisiydi. Sanırım Coraline Whittaker bana inandırmak istediğinden çok daha fazla benimle ilgileniyordu. Vervain’deki o gece, onu uçurumdan düşmekten alıkoyan şey benim sesim olduğu için mi içinde bana karşı bir merak vardı?

Hissetmişim.

O bağı hissetmişim. Sinclair malikânesinden ayrıldığımda hissettiğim bağlantı buydu. Hastanede onu ziyaret ettiğimde de aynı şeyi hissetmişim. Beni aradığı zaman sadece ikimizin anladığı dil de aynı bağlantıydı. O kulüpte gözlerimi ondan alamamamı engelleyen kaderin ağlarıydı.

Aramızda bir sır gibi örülmüştü.

Makası alıp kesememek onu öldürüyordu.

Daha fazlasını arzulamam da beni öldürüyordu.

Dahasını istememeliydim. Özellikle de ondan.

“Bunun beni özel hissettirmesi mi gerekiyor?”

Başımı yana doğru çevirdiğimde o gece ilk defa göz göze geldik. Bakışlarında hiç utanma yoktu, doğrudan üzerime dikmişti. Koyu renk kaşlarından birini kaldırmıştı, kırmızı dudakları eğlenceye yer bırakmayan düz çizgi halini almıştı.

Sert bir güzelliğe sahipti, yüzünde yumuşaklığa dair çok az iz vardı.

Yumuşak, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Ön kısmındaki beyaz tutamları kulak memesini süsleyen elmasları göstermek için kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Her bir hareketi, onu ihtiyatlı olma sanatında mükemmelleştirmiş dünyaya karşı bir korunma çabasına benziyordu.

“Onun gibi bir şey,” dedim gözlerimi çekmeden.

İnsanların onun soğuk yanını görmelerini istiyordu.

Fakat kestane rengi gözlerindeki sıcaklığı gizleyemiyordu. Gözler yalan söylemezdi. İnsanlarla arasına koyduğu mesafeyi hatırlatan soğuk ilgisizliğine rağmen, yüzeyin altında yumuşak bir yaratığın izleri duruyordu. Sadece saklanmıştı.

Etrafına kurduğu görünmez kaleyle kendini diğer herkes-ten koruyordu. Sanırım buna kendisi bile dahildi.

“Teşekkür için mi peşime düştün?” diye sordu kıstığı gözleriyle sertçe bakarak. “Yoksa Vervain’de ortadan kaybolduğum için özür mü bekliyorsun? Söyle de bu işi bitirelim ve birbirimizin varlığından habersiz hayatlarımıza devam edelim.”

Sadist yanımın bu hallerinden zevk aldığını hissediyordum. Alaycı tavırları ve inatçılığı beni hiç rahatsız etmiyordu. Coraline’ın düşmanı değildim ama bir tehdittim.

Bu tavrının benim karşımda işe yaramadığını bilmek onu sinirlendiriyordu.

Çok sevimliydi.

“Seni neden bu kadar rahatsız hissettiriyorum, Coraline?”

Sanki ona vurmuşum gibi irkilirken kaşları havalandı.

“Öyle bir şey yok,” dedi çenesini hafifçe kaldırarak.

“Gerginsin,” diye mırıldandım.

Kaşlarını öyle kaldırdığını görünce dudaklarımın köşesi seğirdi ve ağzıma yayılan sırtışa engel olamadım. Yanakları inkâr edemeyeceği bir pembelikle renklenmişti.

İnsanlarla anlaşma konusunda iyi olmayabilirdim ama bulmaca çözmekte mükemmeldim.

Coraline’ın hoşuna gidiyordum ama bu gerçeklik onu rahatsız ediyordu. Biraz daha zorlarsam karanlık haliyle yüzleşmek zorunda kalabilirdim.

“Pardon?” dedi alaycı bir tavırla ya da öyle göstermeye çalışarak.

“Kollarını önünde birleştirdin ve gergin duruyorsun. Böyle sıkmaya devam edersen tenine ellerinin izleri çıkacak,”

dedim ve sözlerim üzerine kollarını gevşetmesini izledim. “Bedenin bana rahatsız olduğunu söylüyor. Nedenini sordum sadece.”

Uzanıp şampanya tepsisiyle yanımızdan geçen bir garsondan bir kadeh alırken bakışlarını kaçırmıştı. “Ben sadece benden ne istediğini bilmek istiyorum. Lütfen ön sevişme olmadan söyle.”

Dilimi dişlerimde gezdirdim, başımı sallayarak cinsel ima dolu sözlerini takdir ettim. O ise sanki piyonumu benim saha- ma geçirip şah çekmiş gibi kendini beğenmiş bir tavırla karşımda duruyordu.

“Senden ne isteyebilirim ki?”

“Pekâlâ,” diye iç çekti ve kadehini dudaklarına götürüp bir yudum aldı. “Artık sana iki iyilik borcum var.”

Ona bunların aslında iyilik olmadığını söylemek üzereydim. Ne telefonunu açmam ne de koridorda sakinleştirmem karşılık bekleyerek yaptığım şeyler değildi. Fakat araya bir başkası girmişti.

“Silas!” diye bağırdığını duydum birilerinin. Dönüp bakınca şirketin pazarlama işleri müdürü Daniel Highland ile karşılaştım. “Bu gece geleceğini söylememiştin.”

Uzattığı eli sıkarken olabildiğince sarsarak tokalaştım.

Daniel solucanın tekiydi.

Solucanlar kendi kendini kopyalayabilen, kullanıcı müdahalesine ihtiyaç duymadan yayılan kötü amaçlı yazılımlardı. Altındakileri de yozlaştırıp hepsini kendisinin minyatürüne dönüştürürlerdi.

Yönetim kurulu CEO’luğuma onay verir vermez ilk işim onu kovmak olacaktı.

Fiziksel olarak zararsız olabilirdi ama işyeri atmosferi için zehirliydi. Özellikle de görevi devralmamdan ya da genel olarak benden hoşlanmadığını düşününce... İşyerinde incinmiş egoları tatmin edecek vaktim olmayacaktı.

“Seninle görüşmek görev tanımlarımın içinde değil.” Az

önce Coraline ile konuşurken kullandığının aksine, ses tonum oldukça sertti.

Yaltakçı gülümsemesi iğrençti, ağzına büyük gelen porse-len dişleriyle kocaman sırıtıyordu.

“Tamam, patron sensin. Bu arada neredeyse unutuyordum,” dedi başını iki yana sallayıp gülümseyerek. “Ofisten çıkarken babanla karşılaştım. Biriyle çıktığından haberim yoktu. Hatta ofiste kimse bilmiyor gibiydi.”

Çenem kasılmış, cebimdeki parmaklarım öfkeyle kıvrılmıştı. Takım elbisemin içinde saklı tabancam namluya sürülü mermiyi üstüne boşaltmam için adeta yalvarıyordu.

Babamın aldığı kanser teşhisini daha kendisi duyurma şansı bulamadan anlatan da bu koca ağızlı herifti. Babamın omuzlarındaki yükü hafifletmek için söylediğini iddia etmişti ama ben onun niyetinin pekâlâ farkındaydım.

O kendini büyük hissetmek amacıyla karşısındakinin gururunu kırmaktan zevk duyan türden bir adamdı.

“Özel hayatımı kendime saklamayı severim.”

“Elbette.” Başını iki yana sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Sadece zihinsel sorunlarından ötürü senin gibi birinin ciddi bir ilişkiyi nasıl yürüttüğünü bilemedim. Kontrolü tamamen eline alınca beynin fazla hırpalanacak, değil mi?”

Şizofreni hastası olsaydım bile bu herif ne hakla böyle konuşabiliyordu?

Daniel’in ruh hastalıkları hakkında ufacak bile fikri yoktu. Gerçi ellili yaşlarının sonunda geç dönem depresyonu yüzünden intihar edeceğini tahmin ediyordum, yine de bu meselelerde cahilin tekiydi.

Bu tarz rahatsızlığı olan kişilerin neler yapabileceğinden ya da yapamayacağından bile habersizdi. Onun için bunun gibi şeyler en fazla kötü karakterlerin orijinal öyküsü olmaktan ileriye gitmezdi. Onun gözünde ben şiddet eğilimli, kont-

rolü imkânsız bir manyaktım. Bu düşünceleri, gerçek şizofreni hastalarının yaşadıklarından ancak bu kadar uzak olabilirdi.

Fakat toplum için anlamaktan ziyade şeytanlaştırmak daima daha kolaydı.

“Bu arada şanslı kız kim? Buralı biri mi? Kırk beş yıldır burada yaşıyorum. Tanışmamış olmamamız imkânsız.”

Soracağından adım gibi emindim. Yalan söylemeyeceğimi bilirdi. En azından öyle olmasını ümit ediyordu. İşini geri alabilmek için yapmayacağı şey yoktu.

Ne verecek bir cevabım ne de hazırladığım bir yalanım vardı.

“Coraline Whittaker.”

Başımı hızla sağa çevirdim. Yumuşak eliyle kolumu kavramış, bedenime yaslanmıştı. Lavanta kokusu burnuma doluyordu.

Ona uymamı söylemek istiyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. İyiliğimin karşılığını mı ödemeye çalışıyordu? Yoksa yardım etmek mi istiyordu? Coraline kendini neye bulaştırdığının farkında değildi. Bunun Daniel ve benim için anlamım bilmiyordu.

Ponderosa Springs’in lanetli kadını benim kurtarıcı meleğim mi olacaktı?

“Şanslı kız benim.” Gözlerine yansımayan gülümsemesiyle bakışlarını Daniel’a çevirdi. “Silas ile mi çalışıyorsun?”

Adımı söyleme şekli ensemeye iğneler batmış gibi hissettirmişti. Uzun zaman önce kaybolup gittiğini sandığım bir duygunun içimde biriktiğini hissediyordum.

Arzu.

İsmimi yeniden onun ağzından duyma arzusu içindeydim.

Daniel’ın gözleri irileşirken dişlerimi sıktım. Daniel’ın onun varlığı karşısında şok olduğundan emindim.

“Öyle.” Boğazını temizleyerek şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Yine de rahatsız edici bir tavırla gözünü dikmeye devam ediyordu. “Az önce annen Regina’yla karşılaştım. Bir erkek arkadaşın olduğundan bahsetmedi.”

Keskin tırnaklarının ceketime batışını hissederken dikleşip büyüleyici bir gülümseme takınmıştı.

“Üvey annem,” diye düzeltti. “Bazı insanlar başkalarının özel hayatları hakkında konuşmayı sevmezler. Ama senin hoşuna gidiyor galiba. Biraz dedikoducuyuz, değil mi?”

Daniel’in kendini beğenmiş gülümsemesi silinip gitmişti. Coraline’in bakışları karşısında küçülüyordu. Oysa Coraline topuklu ayakkabılarına rağmen ondan kısaydı.

Bu dünya ona servetini üzerine nasıl giyeceğini öğretmiş, sonra da bunun için onu cezalandırmıştı. Buna rağmen onu yeri geldiğinde kalkan olarak kullanmasına engel değildi.

“Hımm,” dedi kaşlarını öfkeyle kaldırarak. “Oysa Regina bana heyecan verici haberleri hızla yayan bir kadın gibi gelmiştir. Üvey kızının nişanlanması yeterince heyecanlı bir haber sanıyordum.”

İşte.

İşler boka saracaktı.

Kız arkadaşım olduğuna dair söylediğim küçük yalan sonunda evlenme teklif edeceğimi planladığımı babama söylememe kadar varmıştı. Paniklemiştim. Babam beni sürekli sorguya çekmiş, o hayali kızla tanışmak istediğini söylemişti.

Ona duyması gerekenleri söylemiştim ve endişelenmesine gerek kalmamıştı. Bu işi bir şekilde çözebilirdim, böylece o da kendi iyileşme sürecine zayıf da olsa odaklanabilecekti.

Stresini azaltmak amacıyla şirketi devralmışım, tersi için değil. Benim için yaptığı onca şeyden sonra onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Bunu yapamazdım.

Bunun için yalan söylemem gerekiyorsa söyleyecektim.

Sevdiğim insanlar için yapmayacağım şey yoktu.

“Hızlı bir nişan oldu sanırım. Zamanlaması da harika. Tam da yönetim kurulu medeni durumun sebebiyle senin CEO’luğunu reddetmek üzereyken.”

O adamı yüzünün ortasından vurma fikri hiç bu kadar hoşuma gitmemişti ama o benim dertlerimin son sıralarındaydı.

Kolumda istemediği halde sahte nişanlı rolünü oynayan bir kadın vardı. Koluma geçirdiği tırnaklarıyla en yakın çıkışa koşmaya hazırdı. Panikten parmakları titriyordu, odanın duvarları üstüne geliyormuş gibi hissettiğinden de emindim.

Onu daha fazla korkutmak istemediğimden kolumu nazikçe aldım ve beline doladım. Daha önce defalarca kez yapmışım gibi rahattım.

İri elim belini kaplarken bedeninin sıcaklığı yan tarafıma yayılıyordu. Boğazının derinliklerinden hafif bir inilti geldi. Acele etmedim. Belki de beni ısırmadan bu kadar yaklaşma izin verdiği tek an olduğu içindi.

Başını çevirip bana baktığında kahverengi gözlerinin ışıldadığını gördüm. Gardını indirdiği halinde bir yumuşaklık vardı ve bu hali de en az sert halleri kadar nefes kesiciydi.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp parmağımla yanağını okşadım. Kötü şeyler yapmış bu ellerin, böyle narin şeylere dokunmasına izin verilmemeliydi.

“Zamanı gelince öğrenirsin,” dedim kelimeler dudaklarımdan su gibi akarken.

Coraline’ın dikkati tamamen benim üzerimdeydi. Daniel’in bir başka saçma yorumuna rağmen gözlerimi ondan çekmedim.

“Henüz yüzük yok mu?”

Kafamı sallayıp beyaz saçlarından bir tutam aldım ve parmaklarımla arasında ovuşturdum. Ona bakmamaya devam ederek cevapladım.

“Birlikte seçeceğimiz zamanı bekliyoruz.”

Gözlerim ondan başka bir yere bakmak istemiyor, reddediyordu. O da bana bakıyordu. Daniel artık benim için yoktu ve Coraline iyi gözüküyordu.

Ona benimleyken güvende olduğunu söyleme arzusuyla dolmuştum. Ona ben varken kimsenin dokunamayacağını bi-

liyordum. Ben yanındayken asla olmazdı. Muhtemelen onun yaşadığı travma aramızda böyle bir bağ kurmuştu.

“Pekâlâ,” dedi Daniel boğazını temizleyerek. “Caroline, seninle tanışmak bir zevkti. Şirketin bağış etkinliğinde görüşeceğiz değil mi?”

“Coraline,” diye düzelttim ve kafamı çevirip öfkeyle ona baktım. Sesim hırıltılı çıkmıştı. “Orada olacağız.”

Meslektaşım yıkıcı tavırlarını da alıp yammızdan ayrılırken Coraline’ın benden uzaklaştığını ve tam da Vervain’de yaptığı gibi çıkışa yöneldiğini fark ettim.

Benden kaçarken en sevdiğim şeyin kovalamak olduğundan habersizdi.

Daha yavaş adımlarla onu izledim ve stüdyosundan çıktığında kırmızı rujlu dudaklarının arasına bir sigara kıştırıldığını fark ettim. Sanırım bir çakmak arıyordu.

Ceketimin cebine uzanıp bir paket kibrit çıkardım, aramızda bir barış anlaşması gibi parmaklarımın arasında tutarak ona uzattım.

Kibritlerden birini çıkarıp sigarasını yaktıktan sonra sırtını tuğla duvara yasladı. Başını gökyüzüne çevirerek ciğerlerini dumanla doldurdu, ardından ardından üflediği dumanı geceye karıştırdı.

“Bunu bilerek mi yaptın?” diye sordu bir nefes daha çekerek. “Bana tuzak kurup sana borçlu olduğum iyiliklerden birini mi tahsil ettin?”

Az önceki sert tavrı on katı olarak geri dönmüştü.

Çenemin gerildiğini hissettim. Benim onu kullanacağımı düşündüğü için kızgındım. Fakat o beni tanımıyordu bile. Başka ne umabilirdi ki?

“Zaten bir nişanlım olmadığını sana düşündüren neydi?”

Sigarasını iki parmağı arasında tutan Coraline bana döndü. Havada inkâr edilmesi imkânsız bir gerginlik vardı. Öfkesinin ağırlığı üzerime çökerken yüzünün zarif hatları ve kıvrımları

sokak lambasının ışığı altında parlıyordu. Açıktaki teni gecenin soğuğuna maruz kalıyordu.

“Yakında evleneceğim kocam, beni Vervain’de senin yaptığın gibi tutarsa onu öldürürüm. Bu yerde bol bol hikâye anlatırlar. Yaptığın kötülükler ve taşıdığın kötü özelliklerine dair hikâyeleri durmadan sayıklarlar, Silas Hawthorne.” Sözleri gecenin rüzgârına takılırken sigara dumanının kıvrımları gibi süzülüyordu. “Sadakatsizlik bunlardan biri değil.”

Ona karşı tamamen şeffaf olup söylenenlerin hiç de doğru şeyler olmadığını gösterme dürtüsü içimde kıvranıyordu. Konuşma ve kendim gibi olma isteğiyle doluyordum.

Bence Coraline, daha insan kendini tanımamışken dünyanın hakkında varsayımlarla bulunmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ponderosa Springs hikâyeleri severdi. Ne kadar korkutucu olursa o kadar hoşlarına giderdi. Coraline’ı bir kurban olduğu ve her zaman da öyle olacağı konusunda sindirmişlerdi. Sanki kaçırılmayı kabul etmiş gibi zehirli ilişkiler içinde olmayı alışkanlık edinmiş, lanetli bir kadındı. Bana şizofren olduğumu, çocukken şahit olduğum bir suçu örtbas etmem için böyle olmam gerektiğini söylemişlerdi. Sessizliğim, asla inanılmayacağıma dair duyduğm korkudan değil, akıl hastalığından olacaktı.

Burada istemediği hikâyelerle karşı karşıya kalan iki kişiydik ve başkalarının hakkımızda yazdığı kelimelerden bir gerçeklik çıkarmaya çalışıyorduk.

“Babam kanser,” dedim dürüstçe çünkü uzun zamandır ilk kez yapabilecekmişim gibi hissediyordum. “Soyadımı taşıyan şirketi devralmam için evlenmem gerekiyor. Evlenmezsem şirketi kaybedeceğiz.”

Coraline anladığını belli edercesine başını sallayıp sigarasının külünü silkti.

“Yani para meselesi,” diye mırıldandı yapmaması gereken bir varsayımda bulunarak.

“Aile meselesi.”

Bir nefes daha çekip duman dudaklarının etrafında dans etmeden önce konuştu.

“Bu boktan kasabadaki son düzgün aileye sahip olmak nasıl bir şey?”

“Neye bulaştığının farkında olmadığını biliyorum, Coraline. Ama bu anlaşmanın ikimiz için de faydası olabilir. Stephen hazır firar etmişken sana yardım edebilirim...”

“Beni korumana ihtiyacım yok,” dedi yaslandığı yerden hırsıyla doğrularak. İsmi duyunca içinde sanki bir şeyler alevlenmişti. “Onunla ilgili kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok.”

“Sana teklif ettiğim şey korumam değil, *hex*.”

Lakabı ağzından istemeden çıkmıştı.

“Öyle mi? Ne peki? Para mı?” dedi dudaklarında beliren acı gülümsemeyle başını sallarken. “Soyadım yeterince para ediyor zaten. Teşekkür ederim, akıllı çocuk.”

Avucumla yüzümü ovuşturdum. Lanet olsun, ne kadar da inatçıydı. Ben onu düzeltmeden önce kendinden fazla emin gözüküyordu.

“İntikam,” dedim hızlıca. “Sana intikam şansı sunabilirim.”

Bir de koruma vardı tabii ama bunu ona söylemeyecektim. Kontrolün kendinde olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. O yüzden böyle zannetmesini umursamayacaktım.

Birkaç dakika kadar ağzını kapalı tuttuktan sonra sigarasını sokağa fırlattı, seçeneklerini içinden tartıyor gibi bir hali vardı. Çantasını alıp içinden bir ruj ve ayna çıkardı.

Dudaklarını dikkatlice birbirine sürttükten sonra serçe parmağıyla fazlalık ruju temizledi.

“İhtiyacım yok.”

Avucundaki minik aynayı kapatırken çıkardığı tıkırtıyla birlikte gözlerimi kırpıştırarak dudaklarının çizgisini takip ettim.

“İntikam onu hâlâ umursadığım anlamına gelir. Stephen Sinclair’i artık takmıyorum.”

Bana doğru attığı her adımda topukları tıkırdarken kaldırımda kıpırdamadan durdum. İstesem de hareket edebileceğimi sanmıyordum. Özellikle de teninden yansıyan gölgeleri ve gözlerindeki kararlı bakışları görünce başka da bir şey yapmıyordum.

O kadında anlayamadığım ancak içimi, ellerimin arasında sonunda kıpkırmızı izler bırakacak kadar bedenini sıkma isteğiyle dolduran bir şeyler vardı.

“Babana olanlar için üzgünüm, Silas.”

Küçük avucu ceketimin üzerinden kayıp omzumdaki aslında var olmayan tüyleri temizledi. Hareketi sahteydi ama gözlerinde samimiyet vardı.

“Ama hayır,” dedi küçük bir gülümsemeyle. “Benim gibi birine bağlanmak istemezsin. Eğer kasaba hakkımda bir şeyler fısıldarsa sadece bir tanesine, lanetli bir kadın olduğuma inan.”

BÖLÜM ON

Gece Geç Saatler

Coraline

Telefonun yan tarafındaki kapatma düğmesine basarken ellerim titriyordu, ekranın simsiyah bir hale gelmesini izliyordum. Cevaplanmamış mesajlar kayboldu ve iPhone'u sakince yanımdaki çöp kutusuna attım. Metal kutunun dibinden çarpma sesi gelmişti.

İki dirseğimi lavaboya dayayıp nefes almaya çalışırken başım omuzlarıma üzerine düştü.

Beni özledin mi?

Aşkımın nasıl hissettirdiğini unuttun mu?

Bugün en sevdiğim rengi giymiştin.

Beni görmezden geldiğinde neler olduğunu hatırlıyor musun, Kirke?

Dört köşesine de hâkim olduğum o restoran tuvaletinde yalnız olduğumu bilmeme rağmen dönüp kontrol etme ihtiyacı hissetmiştim.

Başımı iki yana salladım, dişlerimi sıkarken gözümde bir damla yaşın geldiğini hissettim.

Geceler uzundu.

En son ne zaman tam bir gece uykusu çektiğimi hatırlamıyordum ama artık saatler daha da yavaş geçiyordu. Gözlerim kapanmazken zamanımı, oturma odamda kucağımdaki küçük tabancayla giriş kapısını izleyerek geçiriyordum.

O mesajlar şaka değildi.

Kendisinden geldiğinden emindim.

Bodrumdan çıktığımdan beri bu anı hep beklemiştim. Hiçbir şey farklı hissettirmiyordu. Belki de artık delirmiş gibi hissetmediğim için içimdeki bükülmenin doğru olduğunun farkındaydım. Benim için geri döneceğini biliyordum.

Stephen Sinclair hiçbir şeyi bedelini ödetmeden bırakmazdı.

Demir parmaklıkların ardından beni mahkûm etmişti ve yine aynısını yapacaktı.

Onun için hazırdım çünkü ortaya çıktığında kafasına bir kurşun sıkacaktım. Gelecekti, biliyordum.

Silas'a iki gece önce gerçeği söylemiştim. İntikam almak istemiyordum. Onu ödeme amacıyla öldürmek istemiyordum. İçimde ona türlü işkenceler etme gibi bir dürtü yoktu. Kendimi haklı çıkarmak için onun kemiklerini kırmaya ihtiyacım yoktu.

Sadece ölmesini istiyordum.

Bu çürümüş gezegende artık var olmamasını istiyordum. Hayatımdan ve lanet kafamdan çıkmasını istiyordum.

Ondan korkmuyordum. Sadece oyunlarından bıkmıştım.

Derin bir nefes alıp aynadan kendime baktım. Hızlıca göz altlarımdaki kapatıcıyı parmaklarımla yedirerek mor halkaları kapattım ve gövdemi hafifçe sallayıp üst üste birkaç kez gülümseme alıştırmaları yaptım.

İnandırıcı görüldüğünden emin olunca oradan çıktım, burnuma yoğun bir kızartma kokusu geldi. Yemek salonuna yaklaştıkça sohbetin gürültüsü artıyordu.

Tilly's, Ponderosa Springs'in merkezinde yetmişlerden beri yenilenmemiş tek işletmeydi ve bu kasabadan çok bir taşra kasabasına yakışacak bir hali vardı.

Buraya yalnızca genç liseli ve üniversiteliler geliyordu. Yirmi dört saat açık olan tek yer burasıydı. Keşler ve uykusuzlar için başka bir seçenek yoktu.

O akşam Lilac ve benim için de aynısı şey geçerliydi.

Büyük pencerenin yanındaki masamıza döndüm. Neon ışıklı, çakıl taşlı otoparkın hemen ilerisinde çam ağaçlarının karanlığı kilometrelerce uzanıyordu.

Lilac acılı çizburgerinden bir ısırık daha alırken yemeği kollarından aşağı damladı. Aldığım bir patates kızartmasını ağzıma attım. İster istemez yüzümde samimi bir gülümseme belirmişti.

"Vejetaryen olduğuna inanamıyorum," dedi dolu ağzıyla. "İllegal bir şeymiş gibi geliyor."

"Yediklerinin hepsini beş saat içinde kusacaksınız," dedim.

Sabah sekizde antrenmanı vardı. Annesi olsaydım spor ayakkabılarıyla yanıma gelip yemeğe gitmek istediğinde ona uyumaya devam etmesini söylerdim. Fakat annesi değildim. Kız kardeşiydim.

Başını sallarken saçları kıpırdandı ve haklılığım kanıtlamak istercesine bir ısırık daha aldı. Ponderosa Springs Lisesi'nin muhtemelen gördüğü en iyi tenisçiydi. Fakat sebebi yalnızca yeteneği değildi.

Disiplini ve en iyi olma kararlılığı rakip tanımazdı.

O özelliği babamızdan gelen bir şeydi. Fakat Lilac, başarı arzusu ve yaşam sevgisini babamdan ve benden çok daha iyi dengeleyebiliyordu.

Canı hamburger çektiğinde ben de ona uymuştum. Üstelik gecenin üçünde ve *Tilly's*'de olmasından nefret etmeme rağmen oradaydım. Böyle kısa mutluluk anlarını hak ediyordu.

"Dün ters vuruşların çok iyiydi."

"Teşekkürler," dedi sırtıp lokmasını yutarken. "Koç bu

tempoda devam etmem halinde ulusal yarışmalara katılacağımı söyledi.”

Okul yeni bitse de antrenmanları bitmemişti. Nisan ayı sezon bitimi döneminin başlangıcıydı ve maçlar başlamadan önce yaz boyunca çalışacaktı. Rutini çok sertti ama yine de seviyordu.

Karnı doyarken yanında olduğumdan emin olmak istedim. Ara sıra ailesinin yaşadığı camdan köşke geri götürüyordum onu ama yine de o zamanının çoğunu benimle birlikte yedek odamda kalarak geçirmeyi seviyordu.

Regina ve James sadece misafir geldiğinde onun evde olmasını umursuyordu.

“Elbette katılacaksın. Bildiğim en iyi tenisçisin.”

Gözlerini devirip hamburgerini kenara bıraktı ve ellerini sildi. Milyonlarca bildirimle dolan telefonunu aldı. Ergenlerin bu kadar çok insanla bu kadar çok konuşacak şeyi olması da neydi böyle?

Büyüdükçe sessizleşiyor muyduk?

Yoksa hayatta kalabilmek adına mı insanlardan uzaklaşıyorduk?

“Senin bildiğin *tek* tenisçi benim, Cora.”

Lilac ekrana gülümserken parmakları tuşların üzerinde uçuyordu. Altdudağını ısırmişti. Elinden geldiğince çabuk mesaj yazmaya kararlıydı. Telefona öyle bakmanın tek bir nedeni olurdu ve o da kesinlikle komik videolar değildi.

“Kim o çocuk?” diye sordum eğlenceli bir tavırla kaşlarını kaldırarak.

Yüzünde kurnaz bir gülümseme belirmişti. “Kız.”

Bir patates kızartması daha alıp önümdeki vanilyalı *milks-hake* bardağıma batırdım.

“Öyle mi? Brit ile yaşadıklarından sonra kızlara tövbe ettiğini sanıyordum.”

Elini aldırılmaz bir tavırla salladı. “O üç ay önceydi. Artık geçti. Zaten hiçbirimiz özel değiliz.”

Cevabının tam da ona göre oluşu beni güldürdü.

Lilac konuşmaya başladığı günden beri dünyanın kuralları ve sınırlarından rahatsız olmayan, kendine özgü bir karakter olmuştu. Kaçırılmadan önceki zamanlarıma dair hatırladığım tek şey onun o halleriydi.

Emeklemeyi reddettiği için ilk adımlarını daha on aylıkken atmıştı. O zamanlar altı yaşına yeni girmiştım ve beş adım attıktan sonra zayıf kollarıma düşüşünü hatırlıyordum. İkimiz de kıcımızın üstüne düşmüştük.

Beş yaşına geldiğinde sallanan ve dökülmek üzere olan ilk dişini çekmesine yardım etmişim. İnternette kapı koluna ip bağlama numarasını görmüştüm. Kapıyı çarpıp dişi çekmeye çalıştığımda çığlık atıp kendisi yapmak istediğini söylemişti. Regina halıya dökülen kandan dolayı çok kızsada da battaniye altında kıkırdayıp durmuştuk.

On sekizine gelene kadar özel günlerde saçlarını hep ben yapmışım. Profesyonel kaykaycı olmak istediğinde dizlerini yara bandıyla kaplamış, makyaj yapmayı ve adet olduğu günlerde nasıl idare edeceğini hep ben göstermişim. Her kâbusunda elini tutmuş, yatağın altına gizlenen canavarları kovmuş ve beni hedef alarak saatlerce tenis topu fırlatmasına izin vermişim.

Bir muhabir bana kaybolduğum iki senede en çok neyi özlediğimi sormuştu.

Buzlu kahvemiy yüzüne boca ettikten sonra cevabı düşünmüştüm.

Lilac'ı özlemişim.

Onun hayatının iki yılını kaçırmışım ve her bir anı beni öldürmüştü.

O bodrumda aylarca ağlamışım. Onu terk ettiğimi düşünmesinden korkmuştum. Veda etmeden gittiğimi zannetmesinden endişe etmişim. Hastaneye götürüldüğümde görmek istediğim tek kişi yine Lilac olmuştu.

İki yılım boşa gitmişti ve artık onsuz bir saniye daha kaybetmemeye yemin etmiştim.

“Bahsedecek misin, yoksa sürekli sormam mı gerekiyor?”

Bir an sessiz kaldıktan sonra bilgi bombardımanına başladı. Onu kendisi hakkında konuşturmak o kadar da zor bir şey değildi. Aslan burcuydu ve tipik hareketleriyle bunu unutmama asla izin vermiyordu.

“Çok tatlı bir kız. Futbol oynuyor. Saatlerce sohbet ediyoruz ve konuşmalarımız Ponderosa Springs sakinleriyle sohbetlerimizden o kadar farklı ki... Fazlasıyla derin bir kız. Önemli meseleler hakkında mesajlaşıyoruz,” diye coşkuyla anlatırken gülümseyerek onu dinledim.

“İsmi yok mu?”

“Reece,” dediğinde yüzü kızarmıştı.

Hoşlandığı kızı anlatmasını sabırla dinledim ve kızın fotoğrafını gösterdiğinde onaylarcasına başımı salladım.

Bir ergen gibi konuşurken onu dinledim ve olayları birbirinden ayırabilme yeteneğini keyifle fark ettim. Umutlu olup hayatımın geri kalanında ne yaparsa yapsın yanında olacak, onu destekleyecektim.

“Reece korunarak mı sevişiyor?”

“Aman Tanrım,” diye çığlıklar attığında ikimiz de güldük. “Henüz takılamadık. Okulun bölgesel sohbet kanalında tanıştık. Sıra oralara gelmedi, Cora!”

“Seni utandırmak için sormuyorum. Sadece merak ediyorum. Lisede panseksüeller için güvenli cinsellik dersi vermiyorlar. Ondan da bir şeyler bulaşabilir...”

“Sakin ne bulaşacağını söyleme. Yoksa bu hamburgeri başından aşağı dökerim.”

Gözlerimi devirdim. “Ne kadar da dramatiksindir.”

Zil çaldı ve cam giriş kapısı açıldı. Herhangi bir müşteridir diye başımı çevirdim fakat karşılaştığım kişileri görünce içimden lanet ettim.

Hollow Erkekleri’ydi.

Arkadaş grubum onlar bir yere geldiğinde böyle derlerdi. Soyadlarını ve itibarlarının ağırlığını düşününce bakışlardan kaçabilmelerine imkân yoktu.

Sebebi ister saygı, ister korku olsun, onlar nereye girer ya da nerede belirirse insanlar onları izler ve seslerini alçaltarak konuşmaya başlardı.

Gözleri restoranın eski tip iç mekânında gezindi ve sonunda bizden o kadar da uzak olmayan bir bölüm seçtiler.

Ponderosa Springs'ten uzakta geçirdikleri zamanlar etkilerini azaltmamıştı. Hatta daha fazla arttığını söyleyebilirdim. Onlar Ponderosa Springs'in prestijli pisliklerinin korktuğu her şeyi temsil ediyorlardı.

Çocukken tam bir anarşi timsaliydiler. Söndürülmesi gereken ama zamanında kontrol altına alınamamış şiddetli bir yangın gibiydiler. Fakat artık miraslarının sunduğu güce ve paraya erişebilecek yetişkinlere dönüştüklerinden dolayı her şey için çok geçti.

Güçlerini onları canavara döndüren sisteme karşı intikam almak için ilk fırsatta kullanacaklardı.

Zenginler zenginleri yiyecekti.

Fakat gerçeği herkes biliyordu.

Hollow Erkekleri'nin dişleri daima daha keskin olmuştu.

“Sence birbirlerinin saçlarını örüyorlar mıdır?” diye fısıldamıştı bir an onlara doğru bakıp yeniden bana dönen Lilac. Şaka yapacak kadar cesurdu ama onların duyabileceği kadar yüksek sesle söyleyecek kadar değildi.

Onlar içeri girerken boğazımdan hırıltı gibi bir kahkaha çıkmıştı.

Yalnızca birinci olmayı bilen Alistair Caldwell her zaman olduğu gibi en önden yürüyordu. Saçları, gözleri ve kalbi daima karaydı. Bir sorun yaşadığında yumruklarıyla çözmesiyle bilinirdi. Bu kasabadan bu kadar nefret eden birinin büyük bir kısmına sahip olması tuhaftı doğrusu.

Hemen arkasında, Alistair onu itene kadar deri ceketiyse

oynayan ise Rook Van Doren'dı. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı kibriti ve çocuksu gülümsemesiyle bir isyanı yansıtır gibiydi. Gözlerinin akı esrar yüzünden kızarmıştı. Bu saatte orada olmalarının sebebi muhtemelen onun canının çektiği atıştırmalıklardı. Ailesindeki diğer erkekler gibi esrarı yargıç olmadan önce mi, yoksa olduktan sonra mı bırakacağını merak ediyordum.

“Sanki Thatcher Pierson birinin ona dokunmasına izin verir de,” dediğimde Lilac da kıkırdadı.

Thatcher yürümüyor, devasa egosuyla adeta süzülüyordu. Onun geçmişisi kasabanın en sevdiği hikâyeydi çünkü o yalnızca kurucu ailenin mirasçısı değil, aynı zamanda kasabamın tek seri katilinin de oğluydu. Soluk tenine sinen korkuyu en az üzerindeki yeni ütülenmiş takım elbise gibi iyi taşımayı biliyordu.

Lilac'ın gülüşü grubun son üyesinin dikkatini çekmişti. Oysa Silas Hawthorne ile bir kere daha karşılaşmaya hiç ihtiyacım yoktu. Rook'un yanına sessizce otururken ona bir gölge gibi yapışan gizemli havası masamıza doğru yayılıyordu.

Ben de gözleri olan bir insandım ve onu şöyle bir süzdüğüm için kendimi suçlamıyordum.

Masaya sığmayacak kadar iriydi, arkaya doğru attığı kolunun kasları gerilmişti. Üzerine yapışmış gri tişörtü kasları yüzünden neredeyse patlayacaktı.

Parmak uçlarından boğazına kadar uzanan dövmeleler açık kahverengi tondaki tenini süslüyordu. Bir sanatçı olarak çok da takdir edemeyeceğim bazı tasarımlar gözüme çarpmıştı. Saç derisi görünecek kadar kısa kesilmiş saçlarını siyah bir bere sıkıca örtüyordu.

Sakin, kararlı ve sarsılmaz bir özgüveni vardı. Varlığı sözsüz bir istek, sessiz bir emirdi. Liseden beri hiç değişmemişti, hâlâ durdurulamaz bir güçtü.

Silas'ı telefon görüşmemiz, Vervain'de olanlar ve galadaki sohbetimizden önce de tanıyordum. Sonuçta onu herkes tanır-

di. Hawthorne ailesinin en büyük oğluydu. Kaya gibi sert bakışları, korkutucu hali ve aldığı şizofreni teşhisiyle ünlüydü.

Gözlerimle yüzünü taradım.

Yüzleri resmeden ya da heykelini yapan sanatçılar daima mükemmel bir simetri arardı. Kusursuzluğun peşine düşerlerdi. Silas belki farkında değildi ama o ikilemin mükemmel bir temsilcisiydi.

Her bölgesi son derece dengeliydi. Keskin ve belirgin elmacıkkemikleri yüzünde gölgeler yaratarak o anda gergin olan çene hattını öne çıkarıyordu. Onunla aynı mekânda olup da onu fark etmemeyi imkânsız kılan sertleşmiş bir güzelliğe sahipti.

İnsanların ona taktığı “şizo” lakabı hem adil değildi hem de orijinal olmaktan bir hayli uzaktı. Fakat bu lanet kasaba daima etiketlere muhtaçtı. Sanırım ben bile bundan nasibimi alakasız bir biçimde almıştım.

Yıllarımızı aynı okullarda ve aynı koridorlarda geçirmiş olmamıza rağmen, ona rastladığım ya da karşılaştığımız anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Farklı çevrelerdeydik, o yaşlarda kime yanaşırsan orada kalırdın ve o çevreden çıkmaya cesaret edemezdin.

Görünüşe bakılırsa evren denk gelmediğimiz zamanları telafi edercesine bizi sürekli bir araya getiriyordu.

“Hımm,” dedi Lilac sırtarak. “Hangisini gözlerinle yiyor-sun?”

Bakışlarımı Silas’ın üzerinden çektim, kaşlarımı öfkeyle kaldırarak ona döndüm. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Geldiklerinden beri masalarından gözlerini ayırmadın. Dökül bakalım. Hangisi hoşuna gidiyor?”

Yeniden Silas’a geri dönmelerine engel olmak için gözlerimi Lilac’a diktim ve başımı iki yana salladım.

“Yemeğini bitir de eve gidelim artık. Dört saat sonra kal-kacaksın.”

Lilac homurdansa da sözümü dinleyip bir eliyle hambur-

gerini yerken diğeriyle dalgın gözlerle telefonunu karıştırdı. Ben ise masamızdan onunkine doğru yayılan gerginlikle mücadele ettim.

Son konuşmamızda ona iyilik olsun diye kız arkadaşı rolü oynadığım için gerginlik daha da zor geliyordu. İyi davranmaya çalışınca başıma bunlar gelmişti. Kazıklanmış ve aklımdakinden çok daha derin bir pisliğe batmıştım.

Onu bu durumun sonuçlarıyla baş başa bıraktığım için de kendimi kötü hissediyordum. Umarım onu aldattığım ya da terk ettiğim gibi inandırıcı bir yalan uydururdu. Onunla sahte de olsa romantik bir bağım kalmadığı sürece, hakkımda uyduracağı hiçbir şey umurumda değildi.

Sorun listesine eklenmesi gereken en son kişi bendim.

Bir saniyeliğine ona şöyle hızlıca bir bakıp aklımdan geçenleri merak ettim. Her şeyi nasıl idare edebiliyordu? Yani babası ölümcül bir hastalıkla mücadele ederken o arkadaşlarıyla nasıl dışarıda hiç umurunda değilmiş gibi takılıyordu?

Dur, dedim kendime içimden. Bu işe karışma. Silas'ın aklından geçenlerle ya da kim olduğuyla ilgilenme. Ondan uzak dur.

Eminim ki kendine uygun, güzel birisini bulacaktı. Büyük ihtimalle çok zor olmayacaktı çünkü hem çok zengindi hem de çok yakışıklıydı. Böylesi ikimiz için de en iyisi olacaktı. Çünkü açık konuşmak gerekirse, bana yaklaşıp zarar görmeden çıkan bir erkek henüz olmamıştı.

Ölüler yalan söylemezdi.

Lilac hafifçe geçirip avuçlarını birbirine sürttü. “Hazırsan gidelim mi?”

Başımınla onayladıktan sonra çantamı omzuma asıp başımı eğerek masamızdan kalktım. Ön kısımdaki kasaya doğru giderken onların olduğu tarafa bakmamak için uğraşıyordum.

Cüzdanımdan kartımı çıkarmak üzereyken tezgâhın ardındaki garson araya girdi.

“Hesabınız ödendi.” Sanki bu iyi bir şeymiş gibi sırtıyordu.

“Ah, çok güzel...”

“Kim ödedi?” diyerek kardeşimin sözünü kestim. Çantamdan çıkardığım parayı elimde sıktım.

Böyle bir tepki beklemeyen garson, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak konuşmalarımızdan habersiz Silas’ın arkadaşlarıyla oturduğu masayı işaret etti.

Damarlarımda kaynayan siniri sonuna kadar hissediyordum.

Elimdeki paralardan yirmi doları çekip ona bahşiş olarak verdikten sonra arkamı dönüp ilerledim.

“Cora, nereye gidiyorsun?”

Onların masasına doğru yürürken alt eşofmanımın kaymaya başladığını hissetsem de aldırmadım. Dişlerimi biraz daha sıkmam halinde kırılacaklardı.

Dört çift göz üzerime dikilmişti.

Güm!

Avucumu kırmızı masaya sertçe indirerek altımdaki parayı bıraktım. Diğerlerini görmezden gelip bakışlarımı, benimkilerden çok daha karanlık sırları ve bilinmez niyetleri gizleyen o bir çift kahverengi göze.

“Geçen gece kendimi yeterince anlatamadığım için açık konuşayım,” dedim saçlarım omuzlarımdan dökülürken parayı ona doğru iterek.

Çantama uzanıp birkaç yirmilik daha çıkardım ve masaya bıraktım.

“Ben satın alınmam ve artık ödeştik,” dedim. “Bu gece yemekleriniz benden, çocuklar.”

BÖLÜM ON BİR

Baba Parası

Silas

Bir başka kurşun daha hedefi bulduğunda çıkan ses kulaklarımda yankılandı.

Beni cezbeden ve bunu yapmaya devam etmemi sağlayan tek şey, tabancanın gücü ya da merminin bıraktığı hasar değildi. Kokuydu.

Namludan duman bulutu yükselmeye devam ediyor, dizginlenmiş bir kaosun kokusunu taşıyordu. Yanmış kimyasallar ile ısınmış barutun metalik esansının karışımından meydana gelen keskin bir kokuydu. Duman kaybolurken ardında yanmış karbonun izini ve topraksı bir aromayı bırakıyor, geriye kalan tek şey silahın ham gücü oluyordu.

O koku şiddetin içindeki güzelliğin kanıtıydı.

Önümdeki ahşap masanın üzerinde duran telefonum titrediydi. Rook, geldiğini haber veren bir mesaj atmıştı. Önümdeki boş mermi kovanlarını temizleyip 9mm'lik *Canik* tabancama başka bir şarjör taktım ve kot pantolonumun kemerine yerleştirdim.

Masayı temizlemeye başladım. Günün erken saatlerinde ateş ettiğim keskin nişancı tüfeğimi söktüm ve siyah silindir şeklindeki çantaya yerleştirdim. Elli kalibrelik *Eagle*'ı elimde tuttum. Yıllar önce Rosemary'nin bana ettiği bu silahı artık sadece atış talimi yaparken kullanıyordum. Günlük kullanıma uygun değildi.

Metal kısımlarının yan taraflarında ve hatta hemen hemen sahip olduğum, belimdeki de dahil bütün silahlarda aynı şey yazıyordu.

Solda "*Timebo mala*", sağda ise "*Vallis tua umbram*" yazıyordu.*

Yine aynı kelimeler sol ve sağ elimde bilekten parmak eklemelerime kadar dövme olarak kazılıydı. O kelimelerin anlamını bilen Rosie, hediyesine yazdırarak bu geleneği başlatmış ve ben de devam ettirmiştim.

Silahı çantanın içine koydum, fermuarını kapattıp omzuma attım. Çam ağaçlarının ardındaki yakıcı güneşe değmelerini istemiyordum.

Aile evimin arka kapısından içeri girdiğimde Rook'un sesinin mutfaktan yankılandığını duydum. Evden hızlıca çıkmayacağımızı biliyordum. En az bir saat sürerdi şimdi.

"İki dakika sürecek. Bırak da biraz düzelteyim."

İçeri girdiğimde annemin parmak uçlarında yükselmiş, sanki bir çocuğun kafasında bit arıyormuş gibi Rook'un saçlarının uzunluğunu kafa derisine kadar teftiş ettiğini gördüm.

"Saçımı uzatıyorum, anne," diye mırıldandı sırtarak. Anneme evet demesine saniyeler vardı. Ona hayır demekte hep zorlanırdı.

"Sen küçükken ve itiraz edemiyorken daha kolaydı."

"Peki saçını tas modeli kestikten sonra mı, önce mi?" dedim eve girdiğimi belli ederek.

"Tas modeli değildi ve çok yakışmıştı!" Elini bana doğru

* Latince "Kötülükten korkma. Gölge ve vadi senindir." anlamına gelen cümle, aynı zamanda İncil'deki Mezmurlar 23:4'e göndermedir: "Ölümün gölgesindeki vadide yürüsem bile kötülükten korkmam, çünkü sen benimlesin." (ç.n.)

sallayarak Rook'u incelemeyi bıraktı. "Siz ikiniz bu akşam yine hangi belaya bulaşacaksınız?"

Ellerini ovuşturup şimdiden sırtıtmaya başlayan Rook, aneme kalp krizi geçirecek bir şeyler söylemeden önce hemen araya girdim.

"Poker," dedim boğazımı temizleyerek. "Arkadaşlarla poker oynayacağız."

Sıcacık ela gözlerinin kenarları kırışırken başını iki yana sallamaya başladı. Yalan söylediğimden şüpheleniyor muydu emin değildim. Muhtemelen öyle olsaydı etrafındakilere söylerdi. Hayatımın çoğunda ona yalan söylemek zorunda kalmıştım ve o hiç fark etmemişti ya da etmek için bir nedeni yoktu.

Zoe Hawthorne zamanın ve tecrübenin yumuşak dokunuşuyla zarafetle sarılarak yaşlılığa ısıltılı bir şekilde giriyordu. Her bir gülümseyişinde empati, anlayış vardı. Onunla ilgili diğer her şeyde olduğu gibiydi yani ve ona sahip olduğum için çok şanslıyım.

Bütün çocuklar aynı hisler içindeydi, özellikle de Rook.

Annem çocukların arasında en çok onu severdi.

Kahverengi saçlarına vuran mutfak ışığı, köklerini boyamayı reddettiği gümüş çizgileri aydınlatıyordu. O rengi seviyordu. Ona asil bir görüm kazandırdığını düşünüyordu.

"Rook, hazır dışarı çıkmışken belki oğlumu nişanlısını buraya getirmeye ikna edebilirsin. Anlaşılan, bizi tanıştırmaya layık görmüyor." Sesinde şakacı bir ton vardı ama henüz tanışamamış olmanın onu içten içe üzdüğünü biliyordum.

"Yakında, anne. Söz veriyorum."

Tabii kendime bir eş seçer seçmez.

O haftaki bütün aile yemeklerine beni sorguya çekmeleri damgayı vurmuştu. Düğün planları, müstakbel eşimin karakteri, neden onlara daha önce bahsetmediğim... Neyse ki Daniel babama henüz gördüklerinden bahsetmemişti. Fakat onun da yüzümde patlaması an meselesiydi.

Şimdiki planım basitti.

Onlara Coraline hakkındaki gerçekleri anlatacaktım. O sadece yanlış zamanda ve yanlış yerde olmuştu, benim yaklaşan düğünümden habersiz bir halde beni meraklı bir iş arkadaşım-dan kurtarmaya çalışmıştı.

Eğer her şey yolunda giderse bu bana görücü usulü evlilik yapmaya razı olacak kadınların listesini inceleyecek kadar zaman sağlayacaktı. Kâğıt üzerinde imkânsız gibiydi. Peki ya Ponderosa Springs söz konusuysa?

Kolay olacaktı.

Burada yaşayan kızların çoğu ilerlemek isterdi. En iyisi olmayı isterdi. Peki bunu başarmanın yolu neydi? Paraydı ve bende de ne tesadüf ki bol miktarda vardı.

Ancak bir kadın vardı ki, bana paramla bağlanma fikrin-den bile nefret ediyordu. Komik olan şuydu, istediğim tek kadın da oydu.

Onu tamamen kolaylıktan dolayı istiyordum. Neyin tehli-kede olduğunu anlıyordu, ayrıca Stephen'ı tanıyordu. Ortak bir düşmanımız vardı ve bu bizi harika partnerler yapıyordu.

“Pekâlâ, akşam dikkatli olun. Bizimki seni göremediği için üzülecek ama uyandırmak istemedim,” dedi annem ve Rook'u kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Çiçekler için teşekkür ederim, tatlı çocuk. Oğluma iyi bak.”

“Tabii ki, annecik,” dedi Rook normalden biraz daha fazla sarılırken.

Annem aynı şekilde bana da sarılmak için yaklaştığını gö-rünce ona şöyle bir baktım.

“Yetişkin olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Yani? Her zaman bebeğim olacaksın. Şimdi gitmeden bana sarıl.”

Boynuma sarılabilmesi için eğildim. Çocukluğumdan beri hep vanilya kokardı. Artık nerede olursam olayım, vanilya kokusu bana daima evimi hatırlatıyordu.

“Bir daha bu eve girdiğinde o kızı koluna taksan iyi olur. Yoksa artık kişisel algılayacağım.”

Dudaklarımı kafasına bastırdım.

“Emredersiniz, hanımefendi.”

Bundan nefret ediyordum. Hep nefret etmiştim.

Midemde beni susturan, ne zaman aileme yalan söylesem kendini gösteren o boktan histen nefret ediyordum. Ne yaptığımın sonuna kadar farkına vararak bunu yaşıyordum.

Akıl sağlığım, nişanlılık meselesi, Stephen...

Aslında hiçbirinin beni tanımadığını düşünüyordum.

Gerçek kişiliğimden habersizlerdi.

Gerçeği söylemek kolay görünüyor olabilirdi ama herkes küçüklüğünden beri özel bir çocuk olduğunu bilirken bu o kadar da kolay olmuyordu. Özellikle de gerçeği söylemenin onları ne kadar endişelendireceğini düşününce iyice zorlaşıyordu.

Vedalaştıktan sonra Rook ile mutfaktan geçip ön kapıya çıktık. Ayaklarımız verandaya değer değmez çakmak sesini duydum ve sigara dumanının kokusu burnuma geldi.

“Easton’ın bu akşam beni öldürmeyi deneme ihtimaline on üzerinden kaç verirsin?”

“On bir.”

Rook grup adına kapıyı çalmama kararını almıştı. Böylece üçümüz Sinclair malikânesinin şaşırtıcı derecede boş koridorlarında onu takip ettik. Yozlaşmış ruhlarımıza rağmen bazen şansımız yaver gidiyordu.

Söylentilere bakılırsa Easton her perşembe akşamı poker oynamak için arkadaşlarıyla bir araya geliyordu ve ailenin başına geçtikten sonra da babasının izini takip etmişti.

Açıkçası Stephen hapse girip varlıklarına el konulduktan sonra lüks içinde yaşamaya nasıl devam ettiklerini merak ediyordum.

Belimdeki tabanca kalçama baskı yaparken bana ait olmayan bir öfkeyle yumruklarımı sıktım. Easton'ın çocukluğunun geçtiği o evin bodrumunda bir kızın tutsak olduğundan habersiz olması beni şaşırtmazdı. Bunca zaman boyunca babasının gücünden korktuğu için servetinin altında çürümeyi tercih etmişti.

Hayatı boyunca korkağın teki olmuştu. O yüzden bu da beni şaşırtmazdı.

“Ne yöne gideceğini nereden biliyorsun?” diyesordu Alis-tair. Ben bir yandan evin hizmetçileri, bir yandan da yine o arazide yaşayan ve hâlâ evlilik yüzüğünü takmaya devam eden Lena Sinclair'i gözetliyordum.

“Buraya daha önce gelmiştim,” dedi Rook yüksek sesle. Sesinin duyulmasını umursamıyordu. Sanırım planımıza daha fazla kaos katmak amacıyla yakalanmayı da istiyordu. “Bir keresinde bilardo salonunda Sage ile düzüştük. Böyle bir şeyi unutmak o kadar da kolay değil.”

Thatcher arkamdan alaycı bir şekilde gülerken daha alaycı bir şey söylememek için kendini tuttuğundan emindim.

Stephen Sinclair'in oğlu ile aramızdaki nefret, Rook'un yıllar önce onun kız arkadaşını çalmış olmasının çok daha ilerisindeydi.

Doğduğumuz günden beri soyadlarımız çatışyordu.

Rekabetimiz Ponderosa Springs'in temellerinin kazılmasına kadar dayanıyordu. Nefret kanı toprağa karışmıştı. Halo bir zamanlar intikam amacıyla kurulmuştu. Ponderosa Springs'in kurucu ailelerinin kızlarını kaçırıp döven ve tecavüz eden Sinclair erkeklerini bir araya getiren bir oluşumdu.

Caldwell.

Van Doren.

Pierson.

Hawthorne.

Bizim kadınlarımız Stephen'm kurduğu büyük, iğrenç ör-

gütün temel taşları olmuştu. O genç, masum kızları kaçırap kim bilir kime satarak kâr elde etmişti.

Birbirimizden nefret etmek kaderimizde vardı. Ben kendimi bütün düşmanlıkların üstünde görsem de yine de Easton Sinclair tam bir pislikti ve onunla tanıştığımдан beri böyle bir insan olduğu için bu düşmanlığı sürdürmemek imkânsızdı.

Koridorun sonuna geldiğimizde Rook sola dönerek ağır maun bir çift kapının önünde durdu. Kapının altından müzik sesi sızıyordu. Rook planımızı yeniden gözden geçirmek yerine, dövmeli ellerini kapıya dayayıp itmeye başlamıştı.

Asla temkinli olmazdı.

Ölene kadar elini gaz kolundan çekmezdi.

“Lanet sabırsız şey,” diye homurdandı Alistair kapı açılırken.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Sinclair,” diye bağırdı Rook ve kollarını açıp odaya doğru ilerledi. “Bize de yer var mı?”

Dördümüz puro dumanıyla kaplı odaya doluştuk. Easton ve dört arkadaşı sandalyelerine kurulmuştu, muhtemelen ya uyuşturucu ya da alkol etkisiyle etrafta doluşan kadınlarla meşguldüler.

Easton çok iyi görünmüyordu. Hatta yıllardır gördüğüm en kötü halindeydi.

Yüzünü dar, kırmızı bir elbise giyinmiş bir kadının boynuna gömmüştü ve sırtı bize dönüktü. Yeşil keçe masanın üzerinde poker fişleri dağılmış haldeydi. Kadının elbisesinin askıları gevşemişti. Sinclair dönüp omzunun üzerinden bize baktı.

“Evimden defolun” Kucağındaki kadını diğer kadınlara doğru iterek masadan kalktı.

Yüzünün sol kısmı epeyce iyileşmişti. Olduğu birkaç plastik cerrahi operasyonundan sonra yanık izleri beyazlaşmıştı. Göz çukurunun altından çenesine doğru bir şerit gibi uzanıyordu. Rook’un motosikletinin egzozuna bastırıldığı zamandan kalma bir izdi.

“Lütfen demeyecek misin?” diye sırtıtmıştı Rook.

Onu kışkırtmayı çok severdi.

Easton’ın gergin çenesi davetsiz girişimizden dolayı titriyordu. Fakat bu kısmı hiç de yabancı gelmemişti. Bir votka şişesini silah gibi elinde tutuyordu. Sarı saçları dağılmış, gözleri kızarmıştı. Solgun teninde hastalıklı bir renk vardı.

Anlaşılan geçen zaman ona da iyi davranmamıştı.

“Sikimi ye, Van Doren,” diye öfkeyle bağırdı ve elindeki şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra ağzım elinin tersiyle sildi. “Çık, yoksa polis eşliğinde çıkmak zorunda kalırsın. Seçim senin.”

“Tipim değilsin, dostum,” dedi Rook ellerini ceplerine sokarak. “Oysa kızıl saçlı kızlara ilgi duyarım. Belki o renk bir saç boyası denersen deneyebiliriz.”

Rook’un Easton’ı küle çevirerek kız arkadaşım elde ettiğini belli edercesine sırtıttığından emindim. O kızlara, Sage’e yaşattıklarından sonra Easton başına gelenleri hak etmişti.

Soyadlarımız aramızdaki nefretimizin kaynağı olabilirdi. Ancak Sage Donahue, ikisini de körükleyen bir benzin etkisi yapıyordu.

Easton başım arkaya doğru atarak manyakça bir kahkaha patlattı.

Onu sessizce izleyen Alistair’a şaşkın gözlerle baktım.

“Baban hapse tıkdıktan sonra ayyaşa mı döndün? Ne klişe ama,” diye mırıldandı Rook.

Bu sözler onu ayıltmıştı, elindeki şişeyi masaya çarparak kırdı. Adımlarının düzenli oluşuna şaşırmıştım. Rook’un ağzının dibine gelene kadar durmadı. Kız arkadaşının tüm acısını temsil eden adam yumruğunu kaldırdığında Rook sadece sırtıttı.

“Dokun hadi,” dedim tabancamın emniyet kilidinin açılma sesi havada yankılanırken. Namlunun ucu Easton’ın şakağına değiyordu. “İşimi kolaylaştırmış olursun.”

Gitgide gerilmesini izledim. Tabanca işin içine girene kadar herkes sert çocuğu oynardı.

Sessizlik odayı kaplarken kimse kıpırdamıyordu.

“Lanet odayı boşaltın,” dedi Alistair hâlâ içeride duran diğerlerine.

Ayak seslerini, odanın dışına doğru yönelen fısıltıları dinledim. Easton’ın kafasına dayadığım tabancayı çekmeden Rook’un üstüne diktiği donuk bakışlarını izliyordum.

Easton’ın Halo ile ilişkisi onun diğerleriyle tutuklanması için yeterli delil olarak görülmemiştir ama sıradaki liderin o olacağını hepimiz biliyorduk.

Yani sahip olduğu tüm bilgileri istiyorduk.

“Köpeklerini üzerime mi salacaksın? Benden istediklerini alman için Alistair’in dayağını mı beklemeliyim?” dedi Easton alaycı bir şekilde başını çevirip bana bakarak.

Parmağım tetiği okşuyordu. Ufacık bir basışımda bile ölecekti.

“Bu oyunlar için fazla yaşıyım,” dedi Alistair omzundan tutup onu boş bir sandalyeye oturturken. “İşlerimizi kolaylaştıracaksın. Biz soracağız, sen cevaplayacaksın.”

Silahın namlusunu anlaması için iyice bastırdım.

“O nerede?” diye sordu girdiğimizden beri ilk kez konuşan Thatcher.

“Biraz daha detay lütfen,” dedi Easton sırtarak. “Kim nerede?”

Alistair saçından yakaladığı gibi geriye çekerek kendisine bakmasını sağladı. Başının üstündeki ışıklar terli tenini daha da belirgin hale getirmişti.

“Sadece yaşlı olduğumu söyledim, yapamam demedim. Ukalalık yapman işleri kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz. Baban nerede?”

Easton sırtarak kurumuş altdudağını diliyle ıslattı. “Bu gerçekten de paha biçilemez.”

Kolumu duvara doğru savurup tetiği çektim, mermi duvara saplanırken havada tahta parçaları uçtu.

“Konuşmazsan sonu kanlı olacak.”

Gözlerini bana çevirdiğinde gergin çenesinden dişlerini sıktağı belli oluyordu.

“Bana gelmedi. Onun kaçtağı herkes gibi ben de yeni öğrendim. En son konuştuğumuzda tutuklanıyordu.”

“Saçmalık. Tek oğlu ondan iki yıldır haber almadı yani, öyle mi? Başka bir yalan dene, Easton.”

“Ben ayrılmak istedim,” dedi başım sallayarak. “Sage’in seni terk etmeyeceğini anlayınca babama yollarımı ayırmak istediğimi söyledim.”

“Ağzını topla...”

“Benden ne kadar nefret etsen de,” dedi Easton bakışlarını Rook’a çevirip sözünü keserek. “Onun bendeki anlamını benden alamazsın, Van Doren. Ya bunu kabullen artık ya da beni öldür.”

Üçü arasında neler geçtiğini tam olarak bilmiyordum. Sage’in doğduğundan beri tanıdığı Easton’ın elinde yaşadığı travmalardan da habersizdim. Yalnızca Sage’in bu işe hiç bulaşmak istemeyen bir piyon olduğunu biliyordum. Gençlik ilişkileri Sage’in rızası olmadan bir takasa dönüşmüştü. Babasının borçlarını ödemesi için Sage’i para karşılığında Easton ile evlenmeye zorlamışlardı.

Bildiğim bir diğer şey ise Easton’ın aslında Sage’i sevmeydi.

Belki onun çarpık sevgi anlayışında bu gerçek bir şey olabilirdi. Belki de sadece Sage’in hayatının üzerinde sahip olacağı gücü arzuluyordu.

Fakat onu sevmiyordu. Rook’un sevgisiyle alakası yoktu. Aralarında devasa bir fark vardı.

Biri güç için kadınına riske ederken diğer kadını uğruna her şeyi feda ederdi.

Rook en iyi arkadaşım olabilirdi ama Sage'i kurtarmak için beni öldürmesi gerekseydi çoktan ölmüş olurdum.

"Bize gönderilen videoyu almadığınızı mı düşünüyorsunuz?" diye sordum konuyu yeniden asıl meseleye getirmeye çalışarak. Öbür konu saatlerce tartışsalar da bir işe yaramayacaktı.

Elini ağzına götürerek iç çekti. "Evet, Godfrey'in cesedini ortadan kaldırdığınız videoyu ben çektim. Seni kasabadan Lyra'nın kulübesine giderken takip etmiştim. Kayıt bana aitti ama artık bende değil. Stephen'a gönderdikten sonra sildim."

Alistair'ın havada süzülen yumruğu Easton'ın çenesine sertçe inerek kafasını yana doğru savurdu. Yumruğun sesi odada yankılandı ama Easton sadece kahkaha atmakla yetindi.

"Dördünüz de çok aptalsınız," dedi kan tükürüp titrer gibi gülerek. "Kafalarınızı birbirinizin kucuna öyle bir sokmuşsunuz ki, Stephen'ın gebermesini ne kadar istediğimi bile anlamıyorsunuz. Onun dışarıda olması sadece sizin değil, benim hayatımı da mahvediyor."

"Baba sorunlarını terapistine anlat," dedi Rook sertçe ve ellerini göğsünde kavuşturdu. "Bizler aynı takımda değiliz."

"İşe nasıl dahil olduğumla ilgili hiçbirinize bir şey açıklamak zorunda değilim. Orada öylece durup beni gerçekten tanıyormuşsunuz gibi yapmayın."

"Bu senin için çok uygun," dedi Thatcher ceketinin yakasını düzeltirken. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Karanlıkta kalmışsın ve masum bir seyirciden fazlası değilsin."

"Nerede olduğunu bilmediğimi söyledim."

"O halde para nereden geliyor?"

Easton kapalı dudaklarını birbirine bastırırken yakasının etrafında ter damlaları birikmişti. Keskin havaya kin ve düşmanlık dolu bir koku hâkim olmuştu. Saldırmadan önce hırlayan, tüyleri diken diken olmuş vahşi bir köpeği andırıyordu.

“Senden daha zekiyim, Sinclair. Hesaplaması o kadar da zor bir şey değil. Onun tutuklanışından beri hiçbir şeyiniz değişmedi. Oysa kâğıt üzerinde hepiniz, her şeyinizi kaybetmişsiniz. Yine de...” Thatcher kollarını genişçe açmıştı. “Burada zenginler arasında hiçbir şey olmamış gibi yaşamınıza devam edebiliyorsunuz.”

“Baban tam bir pislik ama Wayne Caldwell metresine iyi bakıyor,” dedi gözlerini Alistair’a dikerek. “Annemin sessizliğinin bedeli yüksektir.”

Dümdüz sözleri karşısında hepimiz suskun kaldık. Tabancayı daha sıkı kavrarken kaşlarım çatıldı. Şaşırdığımı söylemek isterdim ama hepimiz Alistair’ın babasımın yıllardır Leah Sinclair ile yatıp kalktığını biliyorduk.

Sözlerinde olmamasını dilediğim bir ağırlık vardı.

“İsterseniz bana inanmayın,” dedi kaşlarını kaldırarak. “İfadeler ofisimdeki kasamda. Şifresi 6598.”

“Babam parasını ve sikini hangi çöpe sokmak istiyorsa sokabilir,” diye homurdandı Alistair. “Sigorta istiyorum.”

“O zaman sigorta şirketini ara, Caldwell.”

Tabancanın soğuk metalini şakağına sertçe bastırdığımda irkildi. Daha fazla yaklaşıncı günlerdir tenine sinmiş alkol ve ter kokusunu hissettim.

“Kanıt gerek, Sinclair. Babana yardım etmediğini kanıtla.”

Âdemelmasının kurşun korkusuyla kıpırdadığını gördüm. Korkusu hiçbir alkollü içeceğin bastıramayacağı bir ağırlık gibi tenine yerleşmişti.

“Yardım edersem,” dedi titreyerek. “Karşılığında bir şey isterim.”

Dudaklarımın köşesinin seğirerek gülümsemeye benzer bir şekil aldığını hissettim. Onu hor görerek, alaycı bir tavırla baktım.

“Bana IP adresini vermeye ve beyninin parçalarını duvarlardan toplamamaya ne dersin?”

BÖLÜM ON İKİ

Kardelen

Coraline

Yere dökülen boya tenekesinin sesi arkamda yankılandı.

Aceleyle anahtarlarımı bulmaya çalışırken akrilik sıvı ayak tabanlarıma bulaştı ve ön kapının yanında önüme gelen ilk ayakkabıyı giydim. Ocakta yanan bir mum vardı, söndürmekle bile uğraşmamıştım.

Yanması için bıraktım.

On dakika önce evde yalnız başıma yeni favori tabloma dalmış, müzik eşliğinde resim yapıyordum.

On dakika önce her şey yolundaydı.

Ayaklarım otopark merdivenlerini döverken daha sahanlığa ulaşmadan arabamın kilidini çoktan açmıştım. Otoparka açılan kapıyı benim için tutan bir adam şaşkınlıkla beni izliyordu.

Şok içinde bir ifadem olduğundan emindim.

Karşısında eyaletteki konut kredisinden daha yüksek kira bedeli olan tarihi bir binadan saçları uçuşarak, sutyensiz, bol

delikli dar siyah tişörtünü tutmak zorunda kalan ve bol kesim kot pantolonuyla koşan bir kadın vardı.

Bu adam belki komşumdu ya da alt katta yaşayan biri olabilirdi. Bel kısmımdan *Calvin Klein* iç çamaşırımın yarıya kadar görünen halinin beni hırsız sanıp polise bildirmesine engellemesini ümit ediyordum.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, nefesim giderek hızlanıyordu. Arabamın ön koltuğuna hızlıca yerleştim ve emniyet kemerimi takmayı bırakıp telefonumu tutucusuna yerleştirdim. Kaygan gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. Motor çalışır çalışmaz ellerim titremeye başlamıştı.

Hızla Lilac'ın mesajlarını açıp son mesajını görmezden gelerek yerini bulmaya çalıştım. Fakat gözlerim istemeden o mavi balona kaydığmda bir süredir hissettiğim korku beni bir kere daha sardı.

Lilac: *Ejder meyvesi.*

Aslında saçma sapan bir meyveydi ve Lilac çocukken yediğinde kusmuştu. Aptalca olabilirdi ama bizim şifremizdi. Ondan şifremiz olacak bir kelime seçmesini istediğimde ejder meyvesine karar vermişti. Kötü bir durum olduğunda yardım etmem için kullanacağı kelime o olacaktı.

Pervasız ve vahşi bir insandı, dünyanın bazı kurallarının kendisi için geçerli olmadığını düşünürdü ama... bu konuda şaka yapıyor olamazdı. Sadece hayati bir tehlikesi olduğunda kullanacağının farkındaydı. Bunu ona çok iyi öğretmiştim.

İğrenç, aşağılık duygular içimi kemiriyordu.

Korku, suç, utanç...

Ona kendisini savunmayı öğretmiştim. Anahtarlığındaki biber gazını, koltuğun altındaki şok tabancasını nasıl kullanacağım göstermiştim. Beladan uzak durmayı, kaçmayı öğretmiştim. Keşke bana da birileri bunları öğretseydi dediğim her

şeyi öğretmiştim ancak içimdeki korku bunun yetmeyeceğini söylüyordu.

Onu korumak için yeterince şey yapamamıştım.

Dişlerimi sıktım. Damarlarımda pompalanan adrenalin her yanıma uyuşturuyordu. Gaza yüklenererek otoparktan çıktım.

“Siri,” diye seslendim telefonumdaki robotik sese. “Lilac’ı ara.”

Robotik ses komutumu tekrar ettikten sonra numarasını tuşladı ve arama sesi arabanın içinde yankılandı.

Kırmızı ışığı açıkça ihlal ederek fırladım. Trafikte hızla ilerlemeye başladığımda solumdan korna sesleri geliyordu. Birkaç kazayı saniyelerle atlattığıma emindim.

Telefon çalmaya devam ediyordu.

Gözyaşlarım yüzünden telefonumdaki harita bulanıklaşmaya başlamıştı. Direksiyonu sıkkan eklemlerim bembeyazdı, sağa doğru keskin bir dönüş yaptım.

Çalmaya devam ediyordu.

Son bulunduğu yer bana yirmi dakika mesafedeydi. Yirmi dakika.

Çalıyordu.

Kaybolmam beş dakika sürmemişti. Bir an evime yürüyordum, bir an gelmiş bilincimi kaybetmiş ve kaçırılmıştım. Uyuşturulmuş ve çırılçıplak bırakılmıştım. Beş dakika içinde kaçırılmış ve iki yıl kaybolmuştum. Yirmi dakikada kim bilir neler olabilirdi?

Çalıyordu.

“Selam, ben Lilac! Sesim burada ama aslında cevap vermiyorum. Eğer...”

“Siktir!” diye bağırdım telesekreterin sesine yanıt olarak. “Siktir! Siktir! Siktir!”

Avuç içlerim kızarana kadar direksiyona vurdum. Başka bir arabanın arkasına sıkışıp kalmıştım ve kafamın üzerinde sallanan kırmızı ışık sanki benimle alay ediyordu.

Direksiyona doğru eğildim, sıcak gözyaşlarım süzülürken

başımı iki yana salladım. Sebebi sadece üzüntü değildi, içinde öfke ve panik de vardı. Türlü duygularla dolup taşan bedenimin dışarı vurmaktan başka bir çaresi yoktu.

Yaptığım şey korkunçtu.

Kız kardeşimin kaza geçirmesini ya da yaralanmış olmasını ümit ediyordum. Ona yürüyüşe daima arkadaşlarıyla çıkmasını söylerdim ve öyle yapmış olmasını, beni dinlemiş olmasını diliyordum.

İnatçı halini diğer senaryoya tercih ederdim. İyimser olup tesadüflere inanmak istiyordum. Fakat içimden bir ses başının dertte olduğunu ve o adamın bu işin içinde olduğunu söylüyordu.

Stephen özellikle de onunla konuşmayı reddettiğim zamanlarda bana karşı çok sabırsız olurdu.

Bodrumdaki ilk birkaç ay onunla tek kelime bile konuşmamıştım.

Omzumu çıkarana kadar böyle gitmişti.

Beton duvara sabitlenmiş zincirler bileklerimi sıkarken beni saatlerce asılı bırakırdı. Ayaklarımı sanki her an yere değip rahatlayacakmışım gibi birkaç santim yukarıda tutardı ve bana yapmam gereken tek şeyin konuşmak olduğunu hatırlatırdı.

Omzum çıkık halde iki gün boyunca beni orada tutmuştu. En sonunda konuşulduğunda cevap vermeye başlayana kadar devam etti.

Mesajlarını görmezden geldiğimde de olan buydu.

Doğrudan bana geleceğini düşünerek aptallık etmiştim. Onunla işler asla kolay olmazdı.

Stephen beni yıkmak istiyordu. Beni kendisine muhtaç hale getirmeyi diliyordu. Her şeyi yok edecek, en sonunda beni onun ışığına muhtaç kalana kadar karanlıkta bırakacaktı.

Onun haricinde hiçbir şey kalmamalıydı.

Bu yüzden her ne kadar iyimser olmak istesem de Lilac'ın benim için tek önemli şey olduğunu bildiğimden bunu başaramıyordum.

Arkamdan biri kornaya basınca irkildim ve gaza yüklenip kavşağı geçtim. Haritadaki yönlendirmeleri takip etmeye çalışırken bedenim titriyordu. Mesafenin giderek kısaldığını görüyordum.

Lilac başaramayacaktı. Bunun şüphesiz bir gerçek olduğunu düşünüyordum.

Stephen karşısında hayatta kalamazdı.

Oysa ahlaksızlık ve karanlık benim kemiklerime sinmişti. Bir ilişkinin yan ürünü, lanetlenerek dünyaya gelmiş biriydim. Bunu kanıtlarcasına annemi daha tanımadan öldürmüştüm.

O kötü yanımla Stephen Sinclair'e katlanmama yardımcı olmuştu.

Lilac ben değildi. O iyi bir insandı. Işıқта süzülürdü. Başaramazdı...

"Hey, Siri..."

Yardıma ihtiyacım vardı değil mi?

Kimi arayacaktım?

Yerel polisi mi? Hiçbir şey yapmazlardı, büyük ihtimalle yarısından fazlası Stephen için çalışıyordu

Babamızı arasaydım? Telefona yanıt vereceğinden emin değildim.

Kimsem yoktu çünkü bir ada inşa etmiştim. Aynadaki yüzüme bakıp yalnız olmanın daha iyi olacağına karar vermiştim. Yalnızken kimse canını yakamazdı.

Zaten mesele de buydu.

Aynı zamanda yalnızken kimse size yardım da edemezdi.

Kendimi sakinleştirmem gerektiğini düşünerek duraksadım. Yardıma ihtiyacım vardı ve o anda aklıma tek bir isim geliyordu.

"Silas Hawthorne'u ara."

Virajı alırken ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Uyuşmuş bir şekilde gözlerimi kırptıştırırken telefonun çalmaya başladığını duydum. Arama sesinden nefret etmeye başlamıştım.

Dişlerimi altdudağıma bastırdım. Vervain’de, *Tilly’s* ve gale-ride olanlara rağmen yine de cevap vermesini ümit ediyordum.

Onun nezaketini hak etmediğimin farkındaydım ama ben-
cilin tekiydin ve telefonu açmasına ihtiyacım vardı.

Neyse ki ikinci çalışta cevap vermişti. O sâkin sesi cam-
larda yankılanırken burnuma adeta puro ve pahalı parfüm ko-
kusu gelmişti.

“Coraline.”

Adımın her hecesini vurgulayarak söylemesi içimi ürpert-
ti. Sanki başımın dertte olduğunu, aramamı beklediğini söy-
leyen bir ses tonu vardı.

“Silas,” dedim tuttuğum nefesimi bırakarak. “Benim...”

Yardıma ihtiyacım var! Yardıma ihtiyacım var!

İhtiyacım vardı ama nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Biri-
ne güvenmenin nasıl bir şey olduğundan habersizdim.

“İhtiyacın olan şey neyse söyle, senindir.”

En karanlık anlarımda, panik göğsümü sıkıştırırken beni
uçurumun kenarından çeken şey yine onun sesi olmuştu.

Üstelik sebebinden emin değildim.

Sesinde insanı rahatlatan bir şey vardı. Hızla atan kalbime
sakinleşene kadar söylenen bir ninni gibiydi. Her şeye rağ-
men benim için yaptıklarını inkâr edemezdin.

Aslında onun için bir hiçtim. Kötü davranmama rağmen
yine de yanıt vermişti. Onunla hiçbir şey yapmak, zarar vere-
cek kadar yakınlaşmak istemiyordum ama ondan uzaklaşmak
gitgide zorlaşıyordu.

Bana yardım etme konusundaki samimi isteğine karşılık
vermek istesem de yapamıyordum. Herkes bir şeyler isterdi
ama ben amacını bilmek istiyordum. Derdi neydi? Bana ne-
den yardım ediyordu?

“Kız kardeşimin başı belada ve nasıl söylenir bilmiyo-
rum ama Stephen’ın bu işte parmağı olduğunu düşünüyorum.
Ben...” Boğazım düğümlenmişti. “Başka kimi arayacağımı
bilemedim.”

Aramızdaki bu durum Lilac ile ilgili değildi. Bizimle ya da yokluğumuzla ilgili de değildi. Stephen'dı mesele. Silas ile ortak düşmanımızdı. Aslında onu aramış olmam Stephen ile meselesini de kolaylaştıracaktı.

Aramızdaki bir bağlantı gibiydi.

Yalnızca böylesi olabilirdi.

“Neredesin?”

Black Sands Koyu'na vardığımda güneş batmak üzereydi. Asfalt otoparkla kumlu plaj arası yaklaşık bir buçuk kilometreydi.

Boş park alanında Lilac'ın tek başına duran arabasını görünce göğsüme bir ağrı girdi. Arabamızdan hızla inip *BMW*'nin sürücü koltuğuna koştum ve yolcu koltuğunun üstünde telefonunun durduğunu gördüm.

O bölgede sizi sahil boyunca yukarı aşağı götürebilecek üç farklı yürüyüş parkuru başlangıcı vardı. Parkurun uzunlukları üç ile on beş km arasında değişiyordu.

Yani her yerde olabilirdi.

İçim öfkeyle yanarken dilimi ısırdım.

Stephen onu aldıysa burayı onun mezarı yapacaktım.

Dişlerimle parçalarımı ayırıp ta ki bir et yığınınına dönüşene kadar kemiklerini tek tek kıracaktım. İsim bittiğinde geriye ondan hiçbir şey kalmayacaktı Ellerim kanıyla boyanana kadar durmayacaktım.

Parmaklarımla anahtarlarımı kavradım ve pencerenin köşesine indirdim. Metal ile camın birbirine çarpmasıyla oluşan ses kulaklarımda yankılandı.

Bileğimde hafif bir ağrı vardı ama görmezden geldim ve uzanıp arabanın kilidini içeriden açtım. Kapıyı açtığımda telefonu alırken arabanın içine dağılmış cam parçalarına dokunmamaya dikkat ettim.

Ekran yanınca rahatlar gibi oldum.

Aslında ne aradığımı bilmiyordum. Hiç rahatsız olmadan onun mahremiyetini ihlal ediyordum. O gün orada biriyle buluşacak mıydı diye son mesajlarını kaydurdum ama hiçbir şey bulamadım.

Sosyal medya uygulamalarını da inceleyip suçlunun kim olduğunu anlamama yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu bulmaya çalıştım. O sırada kulağımı yaklaştıran motosiklet sesi doldurdu.

Park yerine giren motosikletleri Silas'ın ikonik 70 model *Dodge Challenger*'ı takip etti. Koşullar göz önüne alındığında arkadaşlarını yanında getirmesine şaşırمامam gerekiyordu

Stephen bir şeyler karıştırıyorsa hepsinin orada olması en iyisi olacaktı.

Araba kapılarının sesiyle irkildim. Dördü uyum içinde süzülen gölgelere benziyordu. İçten içe bir yanımda aralarındaki bağı hep kıskanmıştı. Asla yalnız kalmayıp her zaman grup olarak kalmalarına imreniyordum.

Ailelerinin miraslarından daha da fazlasının onları böyle bir arada tutması fikri büyüleyici geliyordu. Bir insanla yalnızca tarih üzerinden bağ kuramazdınız. Onları birbirine bağlayan birçok sır ve travma vardı.

Hepsi ne kadar gizemli olsa da kendimi Silas'a bakarken bulmuştum. Kahverengi gözlerinin derinlikleri ağzından dökmeyen kelimeleri söylüyordu. Onun gibi doğru düzgün konuşmayan ve hiçbir duygusunu göstermeyen biriyle uğraşırken en ufak hareketlerini bile yakalamayı öğreniyordunuz.

O anda kaşları çatık ve gözleri hafifçe kısılmış haliyle beni incelerken benim adıma endişeleniyordu. Yaralanıp yaralanmadığımı gözleyip iyi olduğumdan emin olmak istiyordu.

Bakışlarını elimle durdurduğumda içgüdüsel olarak elime döndüm ve zeminde biriken küçük kan birikintisine baktım. Beynim yaralandığının yeni farkına varmış gibi o an itibariyle zonklamaya başlamıştı.

Elimi kaldırıp bileğimin köşesinden parmak eklemime kadar uzanan ve kanayan kötü kesiklere baktım.

“Ne oldu?”

“Bir şey yok,” dedim kısaca ve bileğimdeki kanı temizlemek için pantolonuma sürdüm. “Araba camı yüzünden kesildi.”

Zayıf değildim.

En azından dışarıya bu yüzümü göstermezdim.

Onlara ne kadar örselenmiş olduğumu göstermeyecektim.

Gerçi içlerinden biri bunun farkındaydı, yine de bunu yapmayacaktım.

Ona karşı kayıtsızlığım ile çekiciliğinden etkilenmemek için uzak durma ihtiyacım içimde nasıl bir mücadele verirse versin, Silas’ın bu sırrımı saklayacağını biliyordum. Onlara aslında ne kadar kırılmış ve harap olduğumu anlatmazdı.

Silas Hawthorne birçok sırrın bekçisiydi. Durdurulmaz bir güç ve sarsılmaz bir şeydi. Sessiz sular gibi bilinmez derinlikleri gizemlerle doluydu ve onları mezara götürecekti.

“Telefonunu buldum ama nerede olduğuna dair bir ipucu bulamadım. Bu otoparktan çıkıp çıkmadığını bile bilmiyorum. Bence gruplara ayrılalım.”

Beni izleyen Rook, Alistair ve Thatcher hakkımda değerlendirmeler yaparken karşılarındaki şeyden sonuçlar çıkarmaya çalışıyorlardı. Oysa gözlerin üzerimde olması beni rahatsız etmezdi, sadece sinir ederdi. Bakışlarla başa çıkabilirdim ama beni rahatsız eden şey genellikle yargılamaları olurdu.

“Ne var?” diye patladım. “Ne bakıyorsunuz?”

“Bir tanışma faslı yok mu?” diye sordu Rook. “Geçen akşam yemek ısmarladın diye bize emirler vermeye mi başladın şimdi?”

Beni anlamıyorlardı ama sorun değildi. Buraya arkadaş edinmeye gelmemiştim. Üzücü hikâyelerimizi birbirimize anlatıp bağ kurmak falan istemiyordum.

Kız kardeşimi bulmak istiyordum.

Onları değil, Silas'ı aramıştım. Sorunları varsa onunla halletseler iyi olurdu.

“Tanışmayla ilgilenmiyorum. İsimlerimizi biliyoruz işte. Şu anda bu kadarı hepimize yeter,” dedim sertçe. “Hava soğuyor. Buralardaysa gece hayatta kalamaz.”

“Kusura bakma ama sana neden yardım etmemiz gerekiyormuş?” diye sordu Thatcher. Gözlerini içimi görmek istiyormuş gibi üzerime dikmişti. “Burada olmamızın tek sebebi, olayın Stephen ile bağlantısı. Neden hapisten kaçıp kız kardeşinin peşine düştüğü. Eğer durumdan faydalanmayı düşünüyorsan sonuçları hoşuna gitmeyecek.”

Çenem seğirip azı dişlerim birbirine sürterken Lilac'ın telefonunu arka cebime koydum. Silas'm konuşmaya başlamadan önce bana biraz daha yaklaştığım gördüm.

“Burada düşmanımız Coraline değil. Lanet sözlerine dikkat et,” dedi Silas. Sesindeki sertlikle arkadaşını şaşırtmıştı. Sesinin sıcaklığı adeta tenimi keser gibi titreşmişti.

Yine de kimsenin beni savunmasına ihtiyacım yoktu.

Onların ölüm diye adlandırdığı adamla doğrudan göz teması kurdum. Söylentilere göre eğlence için insanları canlı canlı parçalayıp çığlıklarıyla uykuya dalıyordu. Sert mavi gözlerini benimkilere dikmişti. Fakat ben ne geri çekildim ne de başka bir yöne bakmayı seçtim.

“Senden korktuğumu mu sanıyorsun, Pierson?” Ağzımın kenarında zalimce bir sırıtış belirmişti. “*Brioni* marka pantolonuna sıçmanı sağlayacak işkencelere dayandım. Şimdi beni korkutmaya çalışarak kendini rezil etme.”

“En azından markaları biliyor,” diye mırıldandığını duydum.

“Stephen'in ölüsünü istiyorsun, değil mi? Harika. Ben de öyle.” Bir yandan konuşurken bir yandan kanayan bileğime siyah kumaşı sarıyordum. “Onu bulabilmeniz en iyi yolu benim. Yani ya birbirimize yardım ederiz ya da yolumdan çekilirsiniz.”

Thatcher başını hafifçe kaldırırken gözlerinde hafif bir saygı ifadesi gördüğüme yemin edebilirdim. “Üzücü hikâyen umurumda değil. Burada sana iyilik yapıyoruz.”

Elimde olmadan alay ettim.

“O halde nereye saklandığını biliyorsunuz, öyle mi? Planını falan?” Ahmaklıklarına başımı iki yana sallayarak tepki verdim. “Onu kimse benim kadar iyi tanıyamaz. Ne düşündüğünü, nasıl hareket ettiğini bilirim. Yani bana yakinken ona on adım daha yaklaşmış olursunuz.”

“Ve sözlerine güvenmemiz gerekiyor, öyle mi?”

Tehditkâr bir tavırla yaklaştım. Bu herif bana en kötü ne yapabilirdi ki? Öldürecek miydi? Beni korkutabilmek için bundan çok daha kötüsünü yapması gerekiyordu.

Gördüklerimin yanında Hollow Erkekleri çocuk oyuncağı kalırdı.

“İki yıl seni bodrumuna kilitlesin de sonra aptal sorunu bana yeniden sor.”

Thatcher soğuk gözlerini kısarak bana baktı.

“Gördüklerimin yanında sizler çocuk oyuncağı kalırsınız. Ya yardım edin ya da etmeyin,” dedim omuz silkerek. “Ben kız kardeşimi bulacağım.”

Güneş ışığı azalıyordu. Thatcher Pierson ile ne tartışacak zamanım ne de sabrım vardı. Benden şüphelenmesi için sebepleri olmasını anlıyordum ama umurumda değildi.

Onu aramamıştım.

Silas’ı aramıştım.

Ve şu anda bu kararımdan pişman olmaya başlıyordum.

Onları bir sonraki hamlelerine karar vermeleri için bırakıp plaja çıkan tahta iskeleyle ilerledim. Koyun ileri uçlarında mağaralar vardı.

Ergenler oraya gidip tavşan gibi ot içerlerdi. Lilac akıllı bir kızdı. Saklanmaya ihtiyacı olduğunda oraya giderdi. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye başlayarak soluk düzenimi normale çevirmeye çalıştım.

Okyanuslardan gelen rüzgârın uğultusu kulaklarıma dolar-ken tuzlu suyla kaplı esinti yüzümü okşadı. Kot pantolonu-
mun belini sıkıca tuttum. Değiştirmeye fırsat bulamadığımı biliyordum ama keşke değiştirseydim diyordum. Her an üzerimden çıkarıp iç çamaşırlarımla ava başlayabilirdim.

“Lilac!” diye ismini bağırdım yakınlardaysa duyması umuduyla. “Lilac!”

Yanıt olarak çam ağaçları arasında yankılanan sesleri aldım. Etrafa birkaç saniyelik bir sessizlik hâkim olurken bu defa daha derinden gelen bir sesle adını yeniden haykırdım. Sonra bir daha ve bir daha...

Yardım ettiklerini bildiğim halde bu kadar sert davrandığımdan ötürü kötü hissediyordum.

Bu işten bir çıkarları olmasaydı gelmezlerdi. Bunu unutma, Coraline. Her şeyin bir bedeli vardır.

Adını tekrar haykırırken boğazım ağrımış, sahip olduğum azıcık umut da uçup giderek beni panik içinde çürür bir halde bırakmıştı.

Stephen’ın darbeleriyle çektiğim acılarım aklımdaydı. Bazı geceler beni zincirle asmasın diye yumruklarla vurması için yalvarırdım. Sürekli bir açlık ve fiziksel yakınlık hissiyle yaşıyordum. İçimde yaşayıp pençeleriyle beni tırmalayan bir canavar sanki bana zaaflarımı hatırlatıyordu.

Beni yalnızca hayatta tutacak kadar beslerdi ama ona bağımlı kalıp dönüşünü umutsuzca beklememi sağlardı. Sonu canımı yakması olsa bile böyle hissettirirdi.

Kafamdaki bu senaryoda kız kardeşimi hayal ederken o hallerimi kafamdan atamıyordum. Kardeşimin kan ve kirle pislenmiş saçlarını, açlıktan zayıflamış bedenini gözümün önüne getirdiğimde gözlerimi kapattım ve mide bulantısıyla sarsılan karnımı elimle durduracakmış gibi tuttum.

Çıglıkları zihnimi sarıyor, kafamın içinde hayatı için Step-

hen'a yalvarıyordu. Acaba kaçırılırken ismimi bağırmış mıydı? Nerede olduğumu merak etmiş miydi? Onu korumam için yanında olmamama kızmış mıydı?

Sırtımdaki eller, iri ve sıcak avuç içleri omurgamda kayarken bedenimi kendilerine çevirdi. Parmaklar kalçamın etrafında tutunmadan, kayar gibi kıpırdayıp durmuştu.

Esinti tütün ve meşe kokusunu taşıyordu. Ormandaki ıslanmış toprağın kokusu neredeyse kadınsı bir dokunuşun yumuşaklığındaydı. Öyle yoğun, öyle etkileyiciydi ki çam iğnelerinden kayan yağmur damlalarım bile neredeyse sisin içinde görür gibi olmuşum.

"Nefes al, *hex*. Nefes al." Sesini sırlarını dinlemek için hevesle bekleyen rüzgârdan saklıyormuş gibi fısıldadı. "Onu bulacağız."

Gözlerimi kapattığım sırada arkamdan kumaş sürtünmesine benzeyen bir ses geldi, ardından bir tıkırtı duyuldu. Parmaklarının pantolonumu yukarı çektiğini hissettim. Güçlü elleri bana karşı çok nazikti.

Sanki kırılgan bir şeymişim, onun için hiçbir tehlike ifade etmiyor muşum gibi dokunuyordu.

"O geriye kalan tek güzel şey. Onu kaybedemem."

"Söz veriyorum," dedi bir şeyleri belimdeki kemer boşluğundan geçirerek. "Gözlerini açınca onu aramaya devam edeceğiz. Stephen ile yaşadıklarını düşünme. Artık güvendesin."

Bir kemer takmıştı.

Deri kemer kot pantolonumu sıkıca tuttuğunda anlamıştım.

Duygularım minnet ve rahatsızlık arasında gidip geliyordu.

Hayatım boyunca, özellikle de Ponderosa Springs'e geri döndükten sonra insanlar beni kırık dökük, birleştirilmeye layık olmayan ve onlar için fazla emek gerektiren bir yapboz gibi görmüşlerdi.

Fakat Silas'ın gözünde cam gibiydim.

Neredeyse hiçbir şey söylememe gerek kalmadan neye ihtiyacım olduğunu, aklımdan geçenleri duyduğunu düşünecektim

“Sakinleş ve gözlerini aç,” dedi başparmağını elmacıkke-miğimde gezdirerek. “Hadi, aç gözlerini, *hex*.”

Altdudağımı ısıtırken göz kapaklarımın usulca açıldığını hissettim.

Silas Hawthorne *ölü gözler* ifadesinin canlı hali gibiydi.

Sanki onun dünyasına açılan pencerelerde duyguya yer yokmuş gibi rahatsız edici bir dinginlikleri vardı. Sertleşmiş, saf bir güzelliğe sahiplerdi ve ona dar, siyah tişörtünden daha fazla yakıştığını söyleyebilirdim.

Acaba o gözler canlıyken nasıl gözüküyordu?

“*Hex*,” dedim. “Bana neden böyle diyorsun?”

“*Coraline!*”

Lilac’ın bana doğru çığlık atan sesiyle sarsıldı. Kafamı sesin geldiği yöne çevirip Silas’ın elinden kurtuldum ve sese doğru ilerledim.

“Lilac, buradayım! Neredesin?” diye bağırarak uluyan rüzgârı bastırdım. Gözlerim çılgınlar gibi ağaçların arasını tarıyordu.

Sanırım zihnim bana oyunlar oynuyordu. Sadece hayal gücüm olmalıydı. Fakat onu ağaçların arasında tökezleyip uzun otların arasında beni arayarak tutunmaya çalıştığını görüyordum.

Beni bulduğunda sanki dünya bir anda yavaşlamıştı.

Birbirimize doğru koşarken ayaklarımız toprağı olanca ağırlığımızla dövüyordu. Kollarımı boynuna dolayıp avuçlarımla başının arkasından tuttum ve onu biraz fazla sıkarak göğsüme yasladım.

Rahatlık hissi anında bedenimi sarmıştı. Sanki bir balon gibi patlamıştı.

Ter ve kir kokuyordu ama içimi rahatlatan o hisse hiçbir engel değildi. Onu yeniden kollarımda tutma hissi bile asla

hafife alamayacağım bir duyguydu. Güvendeydi. Bir daha böyle bir durum içinde kalmayacağımıza içimden yemin ettim.

Onu korumak için yapacaklarımı kimse engelleyemeyecekti.

“Çok üzgünüm,” dedi Lilac. Hıçkırarak ağlarken vücudu titriyordu. “Bilmiyordum, Cora. Gerçekten bilmiyordum.”

Dalga seslerinin hemen ardında Silas’ın ayak seslerini duydum. Sözlerimizi duyacak kadar yakında olsa da mahremiyetimize saygı duyacak bir mesafedeydi.

“Tamam, sorun yok,” diye onu sakinleştirirken kaşlarımı çattım ve saçlarını okşadım. “Ne oldu, Li? Neyi bilmiyordun?”

Sorumla birlikte boğazından bir hıçkırık daha yükseldi ve yeniden gözyaşları içinde kaldı. Ben olabilecek en kötü senaryoyu duymaya kendimi hazırlarken o sadece ağlıyordu. Konuşamayacak kadar gergindi.

“Lilac, bana bak.” Başını avuçlarımdan arasma sandviç yapıyormuş gibi aldım ve yüzünü kaldırıp bana bakmasını sağladım. “Bana gerçeği söylemen çok önemli. Her şeyi anlat. Söz veriyorum, kızmayacağım.”

“Ben çok aptalım, Cora. Bunu bilmem gerekirdi. Sen bana daha iyisini öğretmiştin ama düşündüm ki...” Boğulan sesi yeniden nefesini kesmişti. “Gerçek gibi geldi. Bana çok fazla gerçek gibi geldi.”

Sessiz kalıp yeniden konuşması için ihtiyacı olan zamanı ona tanıdım. Sözlerini istediği şekilde söyleyebilmesi önemliydi. Dişlerimi sıkıp beklemeye başladım.

“Reece ile ilk kez buluşacaktık. İkimiz de plajı sevdiğimiz için burada buluşmaya karar verdik. O kadar heyecanlıydım ki, yarım saat erken geldim. Ama karşıma çıkan kişi Reece değildi.”

Kanım donmuş, bedenimi baştan aşağı ürperti kaplamıştı.

“Kimdi peki?” diye acele ettirerek sordum.

“Stephen.” Bana bakan gözlerinden yuvarlanan iri damlalarda yalnızca acı vardı. “Reece hiç olmamış. Hepsi sana ulaşmak için oynadığı bir oyunmuş. Tüm o hediyeler, gece geç saatlerde ettiğimiz sohbetler. Hepsi onun oyunuymuş.”

Bir yandan çok fazla şey hissederken bir yandan acayip bir şekilde hissizleşmiştim.

“Ne hediyesi?”

“Ne?”

“Ne hediyesi gönderdi sana?”

“Şey, çiçekler,” diye mırıldandı. Bir an titremeyi kesip sakinleşti. “*Ben, Kirke*’ kitabının açıklamalı bir kopyası ve birkaç tane de kara kalem çizim.”

Biraz önce hissettiğim bulantı geri dönmüştü.

Ona benim yaptığım ve hücremin beton duvarlarına asma-
ma izin verdiği, bana yaptığı iğrençliklerin şahidi çizimlerimi
vermişti. Küçük kız kardeşime travmalarımı hediye etmişti.

“Acaba...” Boğazımı temizledim. “Çiçekler ters duran la-
lelere mi benziyordu?”

Onu baştan çıkaran kişinin, her kelimesine inandıran kişi-
nin o olduğundan bir şüphem varmış gibi soruyordum. Zih-
nim hâlâ inkâr içindeydi. Belki de kaçtığımı duyduğumdan
beri böyleydi. Somut kanıtlara daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Benim için döndüğü gerçeğine inanmak istemiyordum.

“Evet, kardelenmiş. Neden sordun?” diye sormuştu kafa-
sı karışan kardeşim. Kendisine hediye olarak verilen şeylerin
benim adıma bazı simgeler olduğunun farkında değildi.

Stephen benimle alay ediyordu.

Onlar benim çizimlerimdi.

Lakabımı aldığım kitaptı.

Çiçekler bana getirdikleriydi.

“*Homeros*’un *Odyseia*’sında *Hermes, Odysseus*’u *Kir-
ke*’nin büyüsünden korumak için ona ‘moly’ isimli sihirli bir
bitki vermiş. Bir biyolog gerçek hayattaki haline kardelen
ismini koymuş,” dedim dalgınlıkla onun geceleri bana söy-

lediği sözleri tekrar ederek. “Stephen benden bıktığında ve bırakmaya hazır olunca beni onlara boğacağını söylerdi.”

O ya da bir başkası duysun diye sesli söylememiştim. Sanki o anının sesli olarak dile gelmeye ihtiyacı varmış gibi dudaklarımdan dökülmüştü.

Ona çok uyuyordu.

Elbette kendini hikâyemizin kahramanı Odysseus olarak görmek içindi.

Ben onu aşkıyla kandırarak benimle kalmaya zorlayan kötü ve kurnaz *Kirke*’ydim. Bana başka bir seçenek olmadığını söylerdi. Saçlarımı okşarken hepsinin benim suçum olduğunu söylerdi.

Kanımdaki lanet ve o cadı gözlerim beni diğer kızlar gibi satmasına engel olmuştu. Beni elinde tutmak zorundaydı. Onu benimle o bodrumda kalmaya zorlardım. Bedenimin ve aşkımın tutsağıydı.

Lanetim yüzünden beni bırakamıyordu.

Aynı şey kardeşim için söylenemezdi.

Lilac’ı bırakıp arkamda hareketsizce duran Silas’ı görebilmek için döndüm. Her zamanki durgun bakışlarıyla beni izliyordu.

Yüzünde ne keder ne de empati vardı. Karşımda bana bakan sadece ölü bir çift gözdü.

“Konuşmamız gerek.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM ON ÜÇ

Zavallı Kalp

Coraline

“O iyi mi?” dediğini duydum kapıyı kapatır kapatmaz.

Mutfağın orta kısmındaki adaya yaslanan Silas kollarım kavuşturup bana baktı. Dairesi tam da hayal ettiğim gibiydi. Hoş, sadece yolda nasıl olabileceğini hayal etmiştim. Tabii ki daha önce düşündüğümünden değildi.

Taze kahve ve tıraş losyonunun insanı rahatlatan kokusu baskındı.

Pahalı, sert ve maskülen bir dokunuş vardı. Koyu ahşap ve siyah vurguların belirgin olduğu kasvetli eve kokusu sinmişti. Koyu kömür rengine boyalı duvarları loş bir ışık aydınlatıyordu. Ponderosa Springs’te paranın satın alabileceği her şeyin en iyisi buradaydı.

Minimalist bir tasarımcının elinin değdiğinden emindim ve Silas’a tam uymuştu.

Renklerin yoğunluğu, temizliği benim dairemden çok farklıydı. Bizim farklılığımızın fiziksel bir yansıması gibiydi.

“Hayır,” dedim derin bir nefes alarak. Göğsüm sıkışmıştı. “Uyuyor ama sonunda iyi olacaktır.”

Konuşmamız gerektiğini söylerken yalan söylememiştim ama Lilac’ı da yalnız bırakamazdım. Dairesi kardeşimi bulduğum yere daha yakındı. Arabada uyuyakalmıştı. Muhtemelen gece Silas Hawthorne’un kanepesinde yatacaktım.

Ona olmak istediğimden daha yakın bir durumdu.

Oturma odasını aşip mutfığa girdim ve adanın diğer tarafına geçip kollarımı soğuk yüzeye dayadım. Sarkıt lambalar yüzünü yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu. Yanakları ve burundaki birkaç çile bakmadan edememişim.

“Teşekkür ederim,” dedim gururumu hiçe sayarak. Minnetimi samimiyetle hak ediyordu. Anlık bile de olsa böyleydi. “Her şey için.”

Bana şöyle bir baktıktan sonra önündeki beyaz kare kutuyu alıp başparmağıyla tıklatarak açtı ve içindeki tıbbi malzemeleri gösterdi.

“Ben iyiyim. Ben...”

“Sormuyorum,” diye araya girdi birkaç parça şey alıp benim tarafıma geçerek. Silas’ın elinde gazlı bez, yara bandı ve hidrojen peroksit olduğunu düşündüğüm şeyler vardı. “Mutfağımda kanamana gerek yok.”

Sormadan eğildi ve elimi nazikçe yukarı doğru kaldırıp kanın ıslattığı kumaşı çözdü.

Yaramı görünce titremekten kendimi alamamıştım. Adrenalin seviyem düşene kadar hissetmemiştim bile. Yarayı temizlerken çıkan antiseptik kokusu burnumu yakıyordu. Acısı şiddetliydi, yine de hareketsiz kalmayı başardım. Parmakları benim parmaklarımı saran bir çapa gibiydi.

“Bir şeyler yemelisin,” diye mırıldanarak bandajı sardı. “Buzdolabında dana eti ve brokoli var. Senin için ısıtabilirim.”

Başımı iki yana sallarken onu kesiğime odaklanan halini izledim.

“Ben et yemem.”

“Vejetaryen misin?”

“Aslında peskataryenim. Sadece balık yiyorum et olarak. Şaşır mışa benziyorsun. Yoksa etçil olduğumu mu sandın?” Kaşlarım merakla kalkarken parmaklarını bileğime bastırışını hissettim. Nabzımı sayıp saymadığını merak ediyordum.

Silas'ta dedikoduların arasında hiç geçmeyen türde bir yumuşaklık vardı. Sert hikâyelerin yok saydığı bir şeydi. Sanki benim ve etrafındakilerin duygularıyla uyum içindeymiş gibi dikkatini ne zaman vermesi gerektiğini biliyordu.

“Şaşırmadım, sadece merak ettim.”

İşi bitince arkasını dönüp malzemeleri toplamaya başladı.

Kahve fincanını almaya uzandığında sırt kasları tişörtünün altında dalgalandı. Hemen bakışlarımı çevirip dirseklerimi adaya dayadım.

“Stephen eskiden...” Duraksadım. Başıma gelenleri isteyerek anlattığım tek kişinin o olmasına şaşıırıyordum. Kendimi savunmasız hissetmek midemi bulandırır da onda insana güven veren bir şey vardı.

“Bana çiğ biftek yedirirdi. Artık kokusuna bile dayanamıyorum.”

Arkamda hareketlerini duymaya devam ediyordum. Çok geçmeden yeniden karşıma geçti ve önüme koyu gri bir fincan bıraktı.

“Ölmesini mi istiyorsun?” diye sordu. “Bu yüzden mi konuşmak istedin?” Bir kaşık alıp bal kavanozuna batırdıktan sonra fincanına daldırıp karıştırdı. Hareketleri metodikti.

“Hayır. Bu konuda söyleyeceğimi söyledim. İntikam istemiyorum, Silas.”

“O zaman neden buradasın, Coraline?”

Kahvesine kattığı balı karıştırmaya devam ederken üzerimize nazik bir sükûnet çökmüştü. Gözlerimiz buluştu ve birbirimize baktık.

Ne düşünüyorsun, Silas?

Bana öyle baktığında ne görüyorsun?

Acaba içimdeki kötüyü görüyor muydu? Kızdığım ya da korktuğum zaman ortaya çıkan bencil yanlarımın farkında mıydı? Yoksa bir şey gördüğü yok muydu? Ben kalabalıkta herhangi bir yüz müydüm onun için?

Silas tam olarak ne anlattığı anlaşılmayan, hayranlık uyandırır diye yontulmuş bir heykele benziyordu. İnsanların anlatamadığı bir sürü fikri sanki varlığıyla somutlaştırıyordu.

“Hâlâ sahte kız arkadaş rolünü oynayacak birine ihtiyacın var mı diye soracaktım.”

Açık sözlü, aceleci ve utanmazdım. Geri adım atmadan konuya girebilmemin tek yolu buydu.

“Hayır.” Bir süre parmaklarının arasında çevirdiği kaşığı izledi, ardından yeniden bana baktı. Fakat bu sefer bakışları farklıydı. Onda daha önce hiç görmediğim bir muziplikle parlayan gözlerinin köşeleri kırışmıştı.

Sanırım dudaklarını oynatmadan sırtıtmıştı.

“Benim bir eşe ihtiyacım var.”

Kalp krizi geçirip ölmem halinde sebebi ya bana bakışları ya da karısı olarak görmesi olacaktı. Belki de ikisinin birleşimiydi. Lilac umarım böyle bir durumda sigortadan para alabilirdi.

Eş.

Panik yapma. Sakın panik yapma.

Bu yüzden buraya gelmişim ve o evde kalıp lanet kanepesinde uyuyacaktım.

“Bunu kabul edersem bana bir söz vermeni istiyorum.”

Silas konuşmadan devam etmemi bekliyor, bana alan tanıyordu. Sadece cevap verme sırasını bekleyen biri değil de seni gerçekten dinleyen birisiyle konuşmak farklı ve ferahlatıcı bir duyguydu.

“Ne olursa olsun Lilac’ı bu işten kurtar.” Gözlerimin titrememesine dikkat ediyordum. Birbirine bakan irislerimizin ikisi de pes etmiyordu.

“Stephen’a yaklaşmak için beni kullanabilirsin. Benimle evlenmene sinirleneceğinden eminim. Saklandığı yerden çıkacaktır. Hawthorne Tech için koluna girip rolümü oynayacağım. Fakat bu süreçte başıma bir şey gelirse kız kardeşime çok iyi bakılmasını sağlayacaksın. Ancak o zaman kabul ederim.”

Kollarıma düştüğünde aklımdaki tek düşünce kardeşimi korumaktı. Onu güvende tutmak için Stephen Sinclair gibi bir adamın karşısında yeterli değildim.

Oysa dört kurucu aile baş edebilirdi.

Kendim için yardım isteyemeyecek kadar gururlu olabilirdim ama Lilac için iş değişirdi.

Onun için dilencilik bile yapardım.

Geleceğini güvence altına almak için her şeyi yapardım.

Aslında planın bir parçası olmamalıydı ama Stephen’ın hapisten çıkmasını da beklemiyordum. Seçeneklerim tüendiğinden yapmam gerekeni yapacaktım.

“O bunu biliyor mu?”

Kafamdaki sisi dağıtmaya çalıştım. “Ne?”

“Kız kardeşin biliyor mu?” diye yeniden sordu gözlerini kısarak. “Onun mutluluğu için kendini feda ettiğini biliyor mu? Hâlâ bu kasabada olma sebebinin kendisi olduğunun farkında mı?”

Kalbimde keskin bir acı hissettim. Etrafını çevreleyen duvarlar tekrar üzerime çöküyordu. Yerlerinden oynadıklarının farkında bile değildim.

Evlenmemiz halinde sessizlik yemini etmeyi planlıyordum. Beni böyle okumamalıydı. Şeffaf bir varlıkmışım gibi görmesine izin veremezdim.

Dudaklarımı sıkıca bastırırken içimde bir gerginlik hissettim. İsyan etmek, onu kendimden uzaklaştırmak, yaklaşabildiğini düşündüğü için bile itmek istiyordum. Başımı iki yana sallarken dilim ön dişlerimin arasına doğru kaymıştı.

“Hayır,” dedim keskin bir tavırla. “İnanılmaz bir şekilde

habersiz. Ve öyle kalacak. Bu akşam zaten masumiyetinin bir parçasını kaybetti. Benim cesedimi çiğnemedi bir daha böyle bir şey yaşamasına izin vermeyeceğim.”

Silas ağır bakışlarını üzerime dikmişti. “Masumiyetimizi kaybetmemiz kaçınılmaz bir şeydir. Hepimizin başına gelir. Kaderi durduramazsın, *hex*.”

Başımı hafifçe eğip meydan okurcasına yüzüne baktım. Sesim içimdeki inancımınla titremişti. “İzle de gör.”

Hiç vakit kaybetmeden karşılık verdi. “İzleyeceğim.”

Sıvı kadifeye dönen kaşığı alıp dudaklarının arasına götürdü ve göz temasını kesmeden kaşığı ağzında temizledi. Kollarındaki kaslar masadan destek alırken kasılmıştı. Bu defa fincanı ağzına götürdü.

Kolunun ön kısmındaki mürekkep katmanları altında kalan damarları, ışığın altında belirginleşmişti.

Silas yakışıklılığın sessiz bir ifadesiydi.

İnsana bağırmayan, karanlıkta kulağına fısıldayan cinstendi. Tüylerimi diken diken eden bir ses, sıcak ten üzerinde kayan serin havanın çekiciliği idi.

Etrafımızdaki atmosfer kıpır kıpırdı.

Bu sahte evliliğin bir bedeli olacaktı ve bedelini kalbim ödeyecekti.

En kötüsü ise kalbimi kıran o değil, ben kendim olacaktım.

Bu hikâyenin kötüsü bendim.

Her şeyi Lilac için yapıyordum ama bu süreçte Silas Hawthorne konusunda bencil olmayacaktım.

Silas’ın kalbi benim yapabileceklerimi hak etmiyordu.

“Kurallar,” dedim boğazımı temizleyerek. “Aramızda bazı kurallar olmalı. Ne kadar süre evli kalmamız gerekiyor?”

Parmaklarını fincanın kenarında hafifçe vurdu. “Yönetime bakılırsa iki yıl.”

“Sanırım birlikte yaşamamızı isteyeceksin. Aksi zaten tuhaf olur. Fakat Stephen’in durumu düzelene kadar kız kardeşimin de burada kalmasını istiyorum. Aynı odayı paylaşabiliriz.

Sessizce onaylayarak başını salladı.

“Seks yok.” O içeceğini yudumlarken boğulur gibi bir ses çıkarmış, ben ise altdudağımı ısırarak gülümsememi gizlemiştim. “Bir ya da on iki tane metresin olabilir.”

Adanın mermer tezgâhına sertçe inen fincanın sesi gergin havayı daha da fazla ısıtmıştı. Kapüşonunun altındaki bakışları beni adeta delip geçerken çenesinin gerildiğini gördüm. Saniyeler geçiyordu ve her birini tenimden kayan su damlaları gibi hissediyordum.

“Sen de aynı şeyi mi planlıyorsun?”

Gözlerimi meydan okurcasına kıstım. “Öyle yaparsam ne olacak?”

Ayağa kalktığında gergin karnının küçük bir kısmı gözük-müştü. Tişörtü yeniden kapanana kadar gözlerimi bir an oraya doğru indirdim.

Hava her an çatırdamak üzereydi.

Seks ifadesinin geçmesi bile bana onu düşündürtmüştü.

Kirli, sert bir seks...

Silas ile.

Muhtemelen kalçalarımı morluk içinde bırakabilecek irilikteki ellerine, kocaman avuçlarına baktım. Yatakta büyük ihtimalle birbirimizi mahvederdik. İkimiz de kontrolü bırakmaya razı olmazdık, bedenlerimiz morartıcı cinsten öpücükler ve derin kesikler içinde kalırdı.

Şehvet epeyce bir zamandır yanından bile geçmediğim bir histi ve özlediğimi itiraf etmek hoşuma gitmiyordu. Ayak tabanlarımı yalayıp karnıma kadar yükselen ve içimi yakıp kavuran o sıcaklığı özlemedim desem yalan olurdu.

Onun duruşuna uyum sağlayarak kollarımı kavuşturdum ve gözleriyle bedenimi süzmesine rağmen hiçbir şey söylemedim. Egom bana onun da benimle aynı müstehcen düşünceleri paylaştığını fısıldıyordu.

Silas her bir kelimemi değerlendiriyormuş gibi gözlerini kısarak öne doğru eğildi.

“Anlaşma falan yok,” diye homurdandığında ürperdim. “Kimse karıma sadık olmadığıma inanmaz. Ayrıca bana ait olan bir şeye dokunduklarında başlarına gelecekleri herkes iyi bilir.”

“Sahibim olmayacaksın,” diye hırladım sıkılı dişlerimin arasından.

İçimde öfke dolu bir alev tutuşmuştu.

“Şu anda öyle.” Keskin dişlerini altdudağma geçirirken bedenimi süzdü. “Gözlerden uzaktayken bütün kararları sen verebilirsin ama dünyanın geri kalanı bunu böyle bilmez. Bana ait olduğunu ve seni asla paylaşmayacağımı düşünürler düşünürler.”

Elektrik çarpmışa dönmüştüm.

Bir daha asla sahip olunan bir şey olmayacaktım.

Ancak Silas Hawthorne’un bedenimi kontrol etmesine izin verme fikrinden tahrik olduğumu inkâr edemezdim.

Bütün bu her şey olmadan önce yatmaya ya da hiç olmazsa bir kereliğine de olsa orgazm olmaya ihtiyacım vardı.

“O zaman boşanana kadar seks diyeti yapacağız çünkü seninle yatmayacağım.”

Gerçi koşullar farklı olsaydı bunu isterdim ve ona çok kötü şeyler yapardım. Fakat fazla yakındık. Seks sınırları bulandırmaktan başka bir işe yaramazdı ve bu ikimizin de ihtiyacı olan son şeydi.

Riske giremezdim.

Sessizce gülümserken bakışları kararıyordu.

“O zaman pillerini şarj etsen iyi edersin, *hex*. İhtiyacın olacak.”

Yanaklarım kızarıırken seks oyuncaklarımdan biriyle bana dokunduğunu düşlediğim hali zihnimin derinliklerine kazmıyordu. Fakat kaşlarımı çatarak bu düşünceyi kafamdan silip attım.

“Görücü usulü evlilikler yaygın şeylerdir, Silas. Neden herkesin önünde bir gösteri yapmıyoruz ki?”

Gözlerindeki ateş derhal sönmüş, duyguları bir anda kaybolmuştu.

“Ailem,” dedi derin bir nefes alıp çenesini sıvazlarken. “Aşk dışı bir nedenle evlendiğimi öğrenmek annemin kalbini kıracaktır. Ona bunu yapamam. Benim de tek şartım bu.”

Gerek özel gerek insanların gözünde sahip olunma kavramı hoşuma gitmese de anlıyordum. Aslında anladığım için de kendime kızıyordum çünkü ailesine karşı beklemediğim sadakati ona hayranlık duymama sebep olmuştu.

Silas da bu durumun içinde olmak istemiyordu. Bana takılıp kalmanın planları arasında olmadığından emindim.

Ancak zorunda kaldığı için yapacaktı.

Çünkü etrafındaki insanları seviyordu.

Benzer tecrübeleri olan çok farklı insanlardık.

Onun kim olduğunu anlamak için hayallerini ya da en sevdiği rengi öğrenmeme gerek yoktu. Sadakati birçok kelime-den fazla şey ifade ediyordu. Çevresindeki insanları koruma konusundaki sarsılmaz arzusunda kendimi görüyordum.

Bu kadarı bile bu işe girmem için yeterliydi.

Ona güvenmem için yeterliydi.

“Yani gelin damat rolü yapacağız,” dedim hafifçe gülümseyerek. “Anlıyorum.”

Annesinin benden şimdiden nefret edeceğini biliyordum. Anneler benden hep nefret ederlerdi.

“Başka bir kural var mı?”

“Evet,” dedim başımı sallayarak.

“Âşık olmak yok. Bunu seni baştan çıkarmak için söylemiyorum. İkimiz için de geçerli. Mümkün olduğunca sahte bir ilişki olarak kalmalı. Yoksa giderim.”

Mesafemi koruyup bir kaltak gibi davranmam en iyisi olacaktı. Bunun için bana sonradan minnet duyacağından emindim.

Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra gözlerini yüzümden ayırmadan bana baktı ve yeniden konuştu.

“Yoksa bu senin en büyük korkun mu, *hex*? Âşık olmak yani?”

Sorusu o kadar beklenmedik, o kadar yabancı gelmişti ki yanıt olarak sadece gülebiliştim.

“Sanırım hiç bilmediğin bir şeyden korkamazsın,” dedim dürüstçe.

Silas bildiğim kadarıyla âşık olmuş, kendini aşkına adanmıştı. Onu kolayca kendime çekip sonra da kurtarabilirdim. Duygularından faydalanabilirdim. Bana yaklaşmasına izin verip uzaklaştığında terk edebilir ya da ondan önce hayatıma giren diğer erkekler gibi kendini yok etmesini izleyebilirdim.

Bu kasaba ona kötü adam diyor olabilirdi ama gerçekte o yalnızca âşık bir erkekti. Kokusunu alabiliyordum. İçinde yalnızca iyi niyetler ve romantizm vardı. Yumuşacık kalbi sevdikleri için kanardı.

Her bir satırına kadar okuması kolaydı. Sevdikleri için neyi var neyi yok feda edecek biri olduğu belliydi.

Bense bu tür bir sadakati hak etmeyecek kadar kötüydüm.

“Hayır, Silas. Aşktan korkmuyorum,” dedim sertçe. “Ama sen benden korksan iyi edersin. Beni umursayan insanların hep canını yakmışımdır. Kendini zavallı kalbimin kurbanları arasına katma, Hawthorne.”

BÖLÜM ON DÖRT

Selam Rosie

Silas

“Silas, gideceğimiz yer belli olunca bahçeli bir evimiz olabilir mi?”

“Elbette.”

“Karanfil yetiştirmek istiyorum.”

“Karanfil mi?”

“Ve şakayık!”

“Olur.”

“Söz ver.”

Nereye gideceğimize karar vermiştik ama artık o çiçekleri her ay Rosemary Donahue’nun mezarına dikiyordum. Sahip olduğumuz tek bahçe burası kalmıştı.

Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Elimi mezar taşının üzerinde gezdirdim. Taşı yıpranmış, isminin harfleri geçen zamanın acı bir hatırası gibi aşınmıştı.

Pembe karanfiller.

“Selam, Rosie’m.”

Beni sıcak bir esinti karşılaşmıştı. Esen rüzgârın okşayışı

yaşam perdesinin ötesinden gelen bir merhaba gibiydi. Ölüm ve yas herkes için bambaşka deneyimlerdi. Fakat nedense onu her ziyaret edişimde hep benimlemiş gibi hissediyordum.

“Sen gideli dört yıl oldu. Gerçekmiş gibi gelmiyor, değil mi?”

Tanıdık bir his içimi kemiriyordu. Kaburgalarım tutunan küçük pençeler sadece nefes almama izin verecek kadar gevşiyordu. Hassas cildimde kâğıt kesikleri gibi istenmeyen anıları anımsatan cinsten acılardı.

Suçluluk hissinden başkası değildi.

Açgözlü, tüketici bir suçluluk duygusuydu.

Ben hayattaydım, o değildi.

Bana ihtiyaç duyduğunda yanında olamamıştım. Onu kurtaramamıştım.

Eğer yer değiştirseydik Rosemary’nin hayatı çok daha renkli olurdu. Her nefesini, her bir gününü ondan öyle istediğim için en iyi şekilde değerlendirirdi. En kötü anılarını bile güzel bir şeye çevirirdi çünkü o öyle birisiydi.

Güzel bir varlıktı.

İçimde Rosie için ayrılmış yanımdı acıyordu. Varlığı bir seçim değil, sarsılmaz bir gerçektir. O kimsenin asla sahip olmayacağı bir yanımdı da alıp götürmüştü giderken. Ona aitti artık ve asla geri alamazdım.

Hayata devam edip yas tutmanın ona olan sevgimi ortadan kaldırmadığını anlamam zaman almıştı. Öfkeli kalıp insanlara zarar vermenin bana huzur getireceğini düşünmüştüm. Oysa intikam peşinde koşmak acıma acı katmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Yas esnasında yaptıklarım ve kendime duyduğum nefretin beni yönetmesine izin vermemden gurur duymuyordum. Her ne kadar Rosemary’nin ölümüne neden olan insanlar sadece Rosie’ye yaptıkları için değil, kaçırdıkları kızlara yaptıkları için de hak ettikleri cezaları alsalar da yine de pişman olduğum çok şey vardı.

Onun kaybının ardından iyileşmenin onu unutmaya çalışmak olmadığını anlamam zaman almıştı. Aslında bir yanımla onu onurlandırıyordum. Onsuz bu dünyada iyi olduğumu bilmesi belki de öteki tarafta huzur bulmasına yardımcı olacaktı.

Lyra'nın Connor Godfrey'i öldürdüğü gecenin ardından taburcu edildikten sonra bir rüya görmüştüm.

Rüyamda Rosemary iki ayrı yöne doğru çekiliyordu. Kaskatı, bembeyaz bir hiçliğin ortasında bir kolu yeryüzüne uzanırken diğer kolu aksi yönde çekiliyordu.

Benim yüzümden sıkışıp kalmıştı. Benim adıma endişelendiği için fani bedenini bırakamıyordu.

Suçluluk duygumdan kurtulmaya çalışırken aslında ona eziyet ediyordum. Kendime her ne kadar her şeyi onun intikamını almak için yaptığımı söylesem de aslında öldüğü sırada yanında olamadığım için kendimi affettirmeye çalışıyordum. Bu acımasız bir gerçeklikti.

Gözlerim yeniden onun gömüldüğü yeri buldu. Onun gibi nazik ve yumuşacık bir varlığı tutmak için çok sert bir yerdi.

“Umarım anlatacaklarım anlamlı gelir. Umarım üzülmezsin ve bu defa doğru nedenlerle yaptığımı anlarsın.”

Bu defa daha güçlü bir esinti başımdaki kapüşonu arkaya doğru atmıştı. Kafamı salladım ve kısa kesilmiş saçlarımı düzelttim. Kapüşonlu kıyafetler içinde saklanmamdan nefret ederdi.

Onsuz nefes almak en başta çok acı verici olmuştu. Onun bir daha asla gözlerini açamayacağını bilerek nefes almak imkânsız geliyordu. Oksijen almak benim hayatta onun ise ölü olduğunu hatırlatmanın bir yoluna dönüşmüştü.

Artık nefes almanın daha kolay olmasından bile bazen nefret ediyordum.

Zamanın canımı daha az yaktığı gerçeği sıkıcı geliyordu.

Zaman onu hatırlamamı zorlaştırıyordu. Nasıl birisi olduğunu, nasıl görüldüğünü ve söylediği bazı şeyleri hatırlıyordum. Kafamın içindeki görüntüler çok canlıydı. Fakat bazen gölge halinde duvara yansıyan belirsiz şeylere dönüşüyordu.

İyileşme yolunda kaybettiğim bazı küçük şeyler gibiydi.

Sanki kahkahasının parçaları ardımda kalıyordu. Parfümünün kokusunu, kulağımdaki sesini yitiriyordum.

Canım yanmıyordu ama bazen yakmasını diliyordum.

Acıyla birlikte hatıraları da geliyordu. Kaybın sızısı artık var olmayan o kişiyi insana sürekli hatırlatıyordu. Acı çektiğiniz zaman her şey çok daha netti çünkü acınız sizi buna zorlardı.

Acınız geçmeye başladığında ise unutturdunuz.

Yavaş yavaş kanaması duran yaranız iyileşir, bir yara izi oluştururdu. Bazen kaşınan, bazen batan ama varlığını hatırlatan yara izi sonunda günlük hayatta varlığı fark edilemez bir şeye dönüşürdü.

Rosemary Donahue onun için ömür boyu acı çekecek birini hak ediyordu.

İki yıl önce, çocuklarla yollarımızı ayırmadan hemen önce mezarının başında ona bir söz vermiştim. Stephen'ı geçmişte bırakacak, günahlarının bedelini ödemesi için hapisyanede çürümeye terk edecektim.

Oysa şimdi yine onun yüzünden mezarın içindeki kıza verdiğim bir sözü bile tutamıyordum.

“Stephen'ın yaptıklarını unutacağıma, bir dahaki sefere daha iyi olacağıma söz vermiştim,” dedim boğazıma yayılan sessiz bir öfkeyle. “Ama bu defa intikam için değil, Rose. Bu defa çocuklar ve Sage için. Onların geleceği için gireceğim bu işe. Bu defa ya o yok olacak ya da biz yok olacağız.”

Bu defa amacım intikam değildi. Madalyonun diğer yüzünde olma sırası bendeydi. Adamın teki bizden intikam almaya çalışırken ben sevdiklerimi korumaya çalışacaktım.

Umarım o andan sonra yapacaklarımın intikam duygusuyla olmayacağını anlardı.

Ağır hareketlerle mezar taşına yaslanacak şekilde oturdum. Omurgamı taşa dayayıp başımı kaldırdım ve gökyüzünü izledim. Rosie ile lisedeyken yine böyle sırt sırta oturup

gökyüzünü izler, onun bulutlardaki tavşanlara dair anlattığı hikâyeleri dinlerdim.

Sık sık unutulsa da bizimki sadece bir aşk ilişkisi değildi. O ölünce bir arkadaşımı da kaybetmiştim.

Rose ve ben, ikimizin dışında kimsenin bilmediği ve inanmadığı, hayat değiştiren türde bir travma yaşamıştık. Birbirimizin sözüne güveniyorduk. O olay bizi birbirimize bağlayan şey olmuştu.

Bu yüzden onu burada ziyaret ettiğim zamanlarda ona iyi şeyleri anlatıyordum. Alistair'ın evlendiğini söylemiştim çünkü onun ağabey diye seslendiği o adamın sonunda birinin onu sevmesine izin verdiğini öğrenince çok mutlu olacağından emindim. Thatcher'ın belki hoşuna gitmezdi ama ona Lyra'dan, tanısa belki de en iyi arkadaşı olabileceğinden de bahsetmiştim. Rook kendi başına iyi bir iş çıkarsa da Sage'e göz kulak olmayı ihmal etmediğimi de anlatıyordum.

Ona her şeyin yolunda olduğunu, başımıza bela olan şantajcının bize hapse tıkma ihtimali haricinde hayatın güzel geçtiğini söylüyordum. Onsuz da iyi idare ettiğimizi bilmesini istiyordum.

Sonra ona kötü şeyleri de anlatmışım.

Öteki tarafta benden önce babamı görebileceği ihtimalinden bahsetmiş, ardından ister istemez Stephen hakkında konuşmak zorunda kalarak kız arkadaşım olduğu yönündeki beyaz yalanımı açıklamışım. Yanımda olsaydı anlatırken yaşadığım paniğe güleceğinden emindim.

Dinlemekten başka çaresi olmayan bir mezar taşına içimi döküyordum ve bir zamanlar beni dinleyen o kızın beni yine duymasını ümit ediyordum.

“Annem yalan söylediğimi öğrenirse beni öldürecek. Ama babamın tüm yaşamını adadığı eserini satmasına izin veremezdim. Benim için yaptıkları bunca şeyden sonra buna müsaade edemezdim, Rose.” Boğazıma düğümlenen öfkeyi yutarken avucumu yanağımdan aşağı kaydırdım. “Ve Coraline. O...”

Neydi o? Kimdi?

İnatçı, iradeli ve dik başlıydı. Onunla aynı odaya girdiğimde güçlü bir öpme isteğine kapıldığım bir kızdı.

Mezarlığın sessizliğinde başımı hafifçe iki yana sallayarak gülümsedim.

“Coraline... Coraline işte. Hakkında sanatçı olduğu ve Rook’un onu sevdiği dışında fazla bir şey bilmiyorum. Bu çok da şaşırtıcı bir şey değil çünkü Rook, Thatcher’a sataşan herkesi sever.”

Thatcher’ı onunla konuşma şekli yüzünden ayağından vurmak istemiştim. Ancak aynı zamanda Coraline’in onu çiğ çiğ yiyip sonra yutmadan tükürmesi de kesinlikle hoşuma gitmişti.

Cesur bir yüz takınsa da o anda, aslında her an parçalanmaya hazırды. Yalnız kaldığımızda bunu görmüş ve hissetmiştim.

Önceki gece mutfağında gördüğüm manzara tam olarak buydu. Yine kanepemde uykuya daldığında, bilinci kapalı haldeyken bile kendini korumak ister gibi kıvrılmıştı.

Stephen onun canını yakmıştı. O bodrumda olanları ikisi dışında kimse bilmiyordu. Kurban olarak görülmekten o kadar ürküyordu ki, kendine iyileşmek için bile izin vermiyordu.

O travmanın, her an nefes alan bir yara gibi hissetmenin sızısının ne demek olduğunu bilirdim. Öfkeye, intikam arayışına bağlanmanın anlamından haberdardım. Fakat konu Coraline olduğunda geçmiş sanki onu tüketmiş gibi geliyordu. Sert ve yaklaşılmaz biri olmuştu. Bu beni delirtiyordu çünkü aslında öyle birisi olmadığını biliyordum. Ara sıra o halini gösterir gibi olsa da tam anlamıyla görmeme asla izin vermiyordu.

“Sanırım,” dedim dilimi hafifçe ısırarak. “Onu daha yakından tanımayı istiyorum. Ama bunu yapmamın işleri kolaylaştırmayacağını da farkındayım. Acı çekiyor ve fazla gururlu. Her göz göze gelişimizde bunu biraz daha görüyorum. Acısının bir uzantısı gibi yaşıyor, girdiği her odada gölgesine sak-

lanıyor. Aynı durum sanatına da yansıyor. Bu beni öldürüyor. Hayatına birini alsa rahatlayacağını bildiği halde reddediyor.”

Coraline bende konuşma isteği uyandırıyor.

Onu açabilmek için kendimi paralayacaktım. Etrafını sım-sıkı saran ipler çözülünce altında kalan şeyin ne olduğunu görmek için can atıyordum.

Hareketlerinde, gizli bir şiddetle beslenen küstahça konuşma şeklinde ve bana her bakışında ışığı yakalarken bal gibi eriyen gözlerinde çözemediğim bir şey vardı çözemediğim.

Aramızdaki bağ hissedilir derecede uğuldarken görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Yakında aynı çatı altında yaşamaya başlayacaktık. Üstelik o zaman benden saklanacak bir yeri de olmayacaktı. Soyadımı taşıyacak, benim alanımda var olacaktı.

En az iki yıl birbirimize bağlı kalacaktık ve o kadar uzun bir süre bana karşı koyması imkânsızdı. Özellikle de biraz baskı uygulamam halinde ve bunu daha henüz denememiştim bile.

Kendini bana bırakacaktı.

Özellikle Coraline Whittaker gibi görüldüğü sürece hiçbir lanetten korkmuyordum.

BÖLÜM ON BEŞ

Annesinin Kızı

Coraline

“Burada olmayacaklarını söylediğini sanıyordum.”

“Öyleydi,” diye mırıldandı Lilac aile evinin ön merdivenlerini çıktığımız sırada. “Sanırım seyahatlerinden erken dönmüşler.”

Geri kalan eşyalarını toplamasına yardım etmek için gelmiştim. Normalde çoğu zaman zaten bende kalırdı ama artık ondan uzak olmayı hiç istemiyordum. Lilac’ın yaz boyunca benimle kalmak istediğini ve okullar başlayınca eve döneceğini söyleyerek Regina’yı kolayca ikna etmiştik.

Elindeki dergiye göz gezdirirken başını sallayıp onayladığında bizi dinleyip dinlemediğinden bile emin değildim. Ne olursa olsun Lilac benimle gelecekti, detayların önemi yoktu.

Lilac kapı kolunu tuttuğunda açmasına gerek kalmadan diğer taraftan açılmıştı. Üzerinde harika bir şekilde ütülenmiş, yeşilin sümüşü andıran bir tonundaki kıyafetiyle Regina karşımızdaydı

Rötuşlanmış sarı saçları maşaya sarılıydı ve göğsünde ka-

vuşturduğu kollarıyla sıkıntı dolu bir ifade içinde bizi izliyordu.

“Coraline,” diye hırladı. “Hawthornelerin en büyük oğullarıyla nişanlandığını bana ve babana ne zaman söylemeyi planlıyordun?”

Onu duyan babam da köşeden belirdi. Fakat yüzünde beklediğim ifade yoktu. Ne razı ne de onaylar bir hali vardı. Neredeyse mutlu gözüktüğünü bile söyleyebilirdim.

Anlaşılan Silas’ın geçen gece galada karşılaştığımız iş arkadaşı hemen yumurtlamıştı.

Onları o gün görmeyi istemiyordum. Özellikle de yaklaşan evliliğimi öğrendiklerini görünce artık hiç istemiyordum. Çünkü Silas için bu haberi duyurmak zorunda kaldığımda önümde dikilen ve ailem dediğim kişiler için de durumu gerçekmiş gibi göstermem gerekecekti.

Silas’ın gerçek bir düğün istememesi için Tanrı’ya yalvarıyordum. Çünkü bu insanların görmelerini istemiyordum. Aslında kurallarımı belirtirken bunu da söyleseydim hiç fena olmazdı. Unutmamın suçlusu açılan tişörtünden gözüken gergin karnıydı gerçi.

Seks insan beynindeki her şeyi mahvediyordu.

En başta düğün fikrini bile sevmiyordum. Mesele hayatı birbirimiz için adamamız falan değildi. Mesele bir de onca insanın bunu izlemesiydi. Bence bu kadar özel bir şey başkalarıyla paylaşılmamalıydı. Dünyaya ve karşımda durup evet dememi bekleyen o kişiye karşı bu kadar savunmasız kalmak istemiyordum. Sadece gerçekten sevdiğim kişiler beni tüm duvarlarım yıkılmış ve savunmasız bir halde, sınır koymayan halimle görmelilerdi.

“Sana da merhaba, Regina,” dedim güneş gözlüğümü başımın üstüne kaydırarak. “Merhaba, James.”

“Bu çok garip olacak,” diye fısıldadı Lilac. Ardından merdivenlere yönelip bir hain gibi beni o akbabaların eline bırakmaya hazırlandı.

Fakat bu belki de en iyisi olacaktı. Çünkü Lilac berbat bir yalancıydı.

Silas ile anlaşmamız Lilac'a gerçeği söyleyebileceğim ve onun da kendi arkadaşlarına söyleyebileceği şeklindeydi. Aramızda yaşananları yalnızca Lilac'la çocuklar bilecekti.

“Sen nereye kaçtığını sanıyorsun bakalım, küçük hanım?”

Li annesine doğru dönüp sinirini bastırmaya çalışarak cevap verdi. “Geri kalan eşyalarımı toplayacağım. Yazı Coraline'da geçireceğim. Sana bunu zaten söylemiştim.”

“Tatlım, Coraline ve Hawthorne'un kendi alanlarına ihtiyacı olacaktır. Düğün planları, evlilik öncesi kurulacak bağ...” Regina hafifçe güldü. “Hiçbir erkek fazladan bir bagaj istemez.”

“Ama...”

“O bir bagaj değil,” diye üvey annemin sözünü kestim ve doğrudan gözlerinin içine baktım. “Ayrıca onu yanımızda istiyoruz. Yazı benimle geçirecek. Hem size kulüpte daha fazla zaman geçirmeniz için ihtiyacınız olan özgürlüğü de sağlamış olacağız.”

Önümdeki kadının en büyük özelliklerinden biri alaycı sözlere daima karşılık vermeyi başarabilmesiydi. Fakat bunu doğrudan hakaret ederek yapmazdı. Bazen ters yönde bir iltifat eder, bazen ise kindarlıkla yapardı.

Lisedeyken artık hatırlayamadığım bir meseleyi ağızımdan kaçırdığım için tarih öğretmenimle yatmıştı. İki gün sonra tarih notum C'ye düşmüş, onun yüzünden ortalamam mahvolmuştu.

Bunu kanıtlayamazdım ama notumu düşürmesi için tarihçi ile yattığından emindim.

Lilac bir şekilde sohbetin geri kalanından sıyrılmayı başarmıştı.

“Yüzük yok mu?” diye bastırdı Regina. Yanıma gelip boş parmağımı inceledi. Pençeleri ellerimin üzerimdeydi.

“Henüz seçmedik,” dedim elimi ondan alarak.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Başını hafifçe eğdi, beni ölçen bakışlarla inceledi. Gözleriyle adeta şortumu ve tişörtümü parçalıyordu. Karşılık olarak başımı biraz daha kaldırdım.

Bana böyle bakmadığı bir an bile hatırlamıyordum. Çocukken bile yargılayan gözleri işleri benim için hep zorlaştırırdı. Sanki varlığım ona bir hakaretmiş gibi beni süzerdi.

Fakat büyüyünce o cadı üvey anneden çok daha korkutucu canavarların olduğunu öğrenmiştim ve omurgam sağlamlaşmıştı.

Eski evime adım attığımda Regina'nın o yılki yeni tarzına uygun şekilde bir tadilata başladığını fark ettim. Bir keresinde ben henüz ergenken leylak rengine o kadar kafayı takmıştı ki, havuzu bile o renge boyamıştı.

“Onu neden galada bizimle tanıştırmadın?”

Gözlerimi elleri cebinde antrede duran babama çevirdim. Regina ise arkamdan ön kapıyı kapatıp Lilac eşyalarını toplayana kadar beni içeride tutacağını ilan etti.

“Silas özel birisidir,” dedim kolayca yalan söyleyerek ama aslında doğru olabileceğini düşünüyordum. “İkimiz de öyleyiz. Hazır olana kadar hiçbir şey söylemek istemedik.”

Konuşmamızda o ana kadar Silas hakkında gördüğüm şeylerden sonuçlar çıkarıp kesin yargılara varmadan anlatmam gerekecekti. Regina'nın duyduklarını kulüpteki arkadaşlarına anlatmasından sonra haberin bir orman yangını gibi yayılacağından emindim.

O adamla hiç olmazsa oturup hangi renkleri sevdiğimiz konusunda sohbet etmemiz gerekiyordu. İlişkimizin zaman çizelgesini bile belirlememiştik. Birbirimizi tanımadan herkesin önünde nasıl rol yapmamız beklenirdi ki?

“İnanamıyorum. Senin bir kız kurusu olarak kalacağını düşünüyorduk. Fakat anlaşılan şansın yaver gitmiş.” Babam

kolunu onun beline dolarken güldü. “Akıl sağlığı biraz daha yerinde birini seçebilirdin ama o kadar parası olunca bunun çok bir önemi olmaz tabii.”

Regina komikmiş gibi onun sözlerine güldü.

Sanki Silas’ı tanıyordu da onunla ilgili yapılan bir şakaya gülme hakkı vardı.

Ağzımda pas gibi bir tat belirirken dişlerimi dilime bastırdım.

Regina o kasabada kanla ıslanmış egolarını ve kusurlarını paranın altında gizleyen sıçanlardan biriydi. Üstelik bir de kendilerini onurlu ilan ederlerdi.

Fildişi kulelerinin tepesinde krallar gibi yürürken zirveye ulaşma uğruna altlarındaki insanları itip kakan, kırık kemikler üzerine imparatorluklar kuran insanlardı. Oysa bana yıllar boyunca Hollow Erkekleri’nin kötü insanlar olduğu hikâyesi anlatılmıştı. Sözde onların kurduğu korku saltanatı, ülkenin en prestijli üniversitesine ev sahipliği yapan o saygın kasabanın adını lekelemişti.

Fakat çoktan çürümüş bir şeyi zaten lekeleyemezsiniz.

O çocuklar günah keçisi olarak seçilmişlerdi, hepsi bu.

Halo’nun bunca yıl faaliyet gösterebilmesinin nedeni de buydu. Dar görüşlü, kalm kafalı sakinleri ve gözlerine inen perdeyi kaldırıp taptıkları adamın sahte putlarını görmek yerine, akılsızca şakalar yapıp kiliseleri uçuran çocuklara odaklanmayı tercih etmişti. Kızları bir et parçasıymış gibi alıp satmışlardı. İnsanlıklarını ellerinden alıp bir nesneye, para kaynağına çevirmişlerdi. Asıl suçlular onlardı.

“Regina, sana Lilac’ın hatırı için katlanıyorum,” dedim ona yaklaşarak. Ellerim iki yanda yumruk olmuştu. “Nazik olmaya çalışıyorum. Bitmek bilmez sızlanmalarını ve şikâyetlerini dinliyorum.”

Babamın kolunda küçülmesine rağmen bu, o koca ağzını durdurmamıştı.

“Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin...”

“Silas hakkında bir tek kelime daha söylersen, ona dair en ufak bir olumsuz düşünceye kapılırsan Elite’den bana düşen payı aldığımda parlak kişiliğinden başka geriye hiçbir şeyin kalmayacağından emin olabilirsin,” dedim onu alaycı bir tavırla izleyerek. “Yoksulluğun bir kokusu vardır, Regina ve onunla kaplanmanın hoşuna gitmeyeceğinden eminim.”

Söylemeye çalıştığı sözleri duymak için bile orada durmaya katlanamıyordum. Bu yüzden beklemekten vazgeçerek Lilac’a yardım etmek üzere merdivenlere yöneldim.

Ne kadar hızlı toplanırsa o kadar iyi olurdu.

Bu evde ihtiyacım olduğundan bir dakika bile daha fazla kalmak istemiyordum.

Böylece sonraki otuz dakika boyunca öfkemi içime attım. Kıyafetleri sertçe katlayıp valize tıkıştırarak sinirimi dışarı vururdum.

Önceleri onun yorumlarının su gibi üzerimden akıp gitmesine izin verirdim. Duymazdan gelip yoluma devam ederdim, hatta birçok insana böyle davranırdım.

Saptırması zor değildi. Çok fazla çıkış noktam ve daha az da olsa duygularım vardı. İnsanların beni ezip geçmesinden henüz bıkmamıştım. Stephen bunu değiştirdiği için sanırım ona minnettar olmam gerekirdi.

Acı çığlıklarım gümüş dilimi döverken hakiki bir umutsuzluktan çelik bir omurga inşa etmiştim.

Ben patlamış bir sinirdim.

Her bir nefesi, tatsız söz ya da ikiyüzlü iltifatı içimi acı verici bir sarsıntıyla boğuyordu. Ardından içimdeki bir şey o acıyı bu defa çiğneyip öfkeye dönüştürüyordu.

Kızgın olmak üzgün olmaktan daha kolaydı.

Kızgın olmak kurban olmaktan iyiydi.

“Banyodaki eşyalarını aldın mı?” diye sordum omzumun üzerinden. Fakat açılan kapıdan kardeşim yerine babamın girdiğini gördüm.

Ona bakarken travmam haricinde bir şey hatırlamam gerçekten imkânsızdı.

Artık anılarımıza bile sevgiyle bakamıyordum çünkü hepsi anlamsız geliyordu. Balık tutmalarımız, mutfakta geç saatlerde aşırığımız kekler, kahkahalarımız... Hepsi solmuş yapraklar gibiydi. Üzerleri tozla kaplanmıştı.

Babam Halo bağlantısı nedeniyle tutuklandığında kendini kurtarmak için hemen her şeyi itiraf etmişti. Ben kaybolana kadar bu işe karışmadığını söylemişti. Bir şekilde eve geri dönebilmem için işbirliği yaptığını iddia etmişti.

Polise bilmeleri gereken her şeyi anlatması karşılığında sadece altı ay hapis yatmıştı. İnsan kaçakçılığı için konteynerlerini kullanmalarına izin vermesinin bedeli sadece yüz seksen gündü. Hepsi bu kadardı.

Bana bunların hepsini beni geri alabilmek için yaptığını söylemişti.

Ona inanmamı imkânsız kılan, onun gibi adamlara duyduğum öfke miydi? Yoksa yalnızca içgüdülerim mi bana onun bir yalancı olduğunu söylüyordu?

Oysa ona bakınca eskiden tanıdığım bir adamı görüyordum.

Şimdiyse baba ve kız bedenlerine hapsolmuş iki yabancıydık.

Benimle aynı odada bulunmaktan rahatsız oluyormuş gibi yerini değiştirmişti. Kaşlarım çatıldı ve sol koluna asılı duran beyaz giysi torbasına göz attım.

“Regina’nın yorumu haddini aştı,” dedi boğazını temizleyerek. Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi bir hali vardı ama daha fazla konuşmasına fırsat vermeden gözlerimi üzerine diktim.

“Onun adına özür dilemeye geldiysen nefesini harcama,” dedim bakışlarını reddederek. Lilac’ın bir diğer kapüşonlusunu daha katlamak için önüme döndüm.

Beni görünmez bir duvar gibi sıkıştıran varlığını hâlâ hissediyordum.

“Coraline, ben...” dedi acele etmeden. Kelimelerini seçmeye çalışıyordu. “Şey, sen Silas ile mutlu musun? Seni mutlu ediyor mu yani?”

Gözlerimi sertçe çevirdim ve küstah bakışlarına takılı kaldım. Oysa aynı adam daha birkaç hafta önce beni tuvalette kokain ikram eden bir adamla tanıştırmaya heveslenmişti.

“Neden umursuyorsun ki, James?” dedim sertçe ama bu onu hiç etkilememiş, sadece derin bir iç çekmesine neden olmuştu.

Benim bu tavırlarımla asla başa çıkamazdı. Ne kadar çok kötü davranırsam çekip gitme ihtimali o kadar artardı

“Sen benim kızımısm. İster inan ister inanma ama her şeye rağmen senin mutlu olmanı istiyorum.”

“Bunun için birkaç yıl geç kaldın,” dedim tükürürcesine ve yavaşça ona döndüm. Odaya doğru birkaç adım daha atıp yaklaşmıştı.

“Kuru temizleme kıyafetlerini mi soracaktın?” diye sordum kolundaki poşeti işaret ederek.

“Al...” dedi elindekini bana uzatarak. “Nora bunu senin almanı isterdi. Bunu düğünümüzde giyecekti.” Rahatsız bir tavırla boğazını temizledi. “Al işte. İster at, ister giy, ne yaparsan yap...”

Buna inanamıyordum.

Annemle evlenme planı olduğunu bile bilmiyordum. Annemin adını bile ilk kez sesli olarak söylediğini duyuyordum. Oysa bu güne kadar duyduklarım, Regina’nın yıllarca söylediği iğrenç sözler üzerinden kaynaklanan varsayımlardan ibaretti.

Almadığımı görünce yanımdan geçip Lilac’ın açık valizinin yanındaki yatağın üzerine koydu.

“Bu kadar yıl boyunca bunu sakladın mı?” diye sordum. Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkmıştı. Gözlerim poşet ile babam arasında gelip giderken bulabileceğim en ufak bir yalanın izi arıyordum.

“Evet,” diye cevapladı ellerini cebine sokarak. “Nedeni-
ni bilmiyorum. Regina’nın haberi olsa muhtemelen bu evi
yakar. Ama galiba o elbise bana her şeyin daha basit olduğu
zamanları hatırlatıyor. Genç ve âşık olduğum günleri. Hayat
araya girmeden önceki zamanları yani...”

Dişlerimi sıktım.

Öfkeye, acıya ve diğer her şeye rağmen yüzüne kazınan
izleri görebiliyordum. Bir hastanenin bebek odasında, tek
başına göğsüne bebeğini bastıran genç bir adamın görüntüsü
geliyordu gözümün önüne. Hayatının aşkı diğer soğuk odada
cansız uzanırken o hıçkırarak ağlıyordu...

Yine de bu gelinliği bana vermesi ve bütün bunlar bir an-
lam ifade etmiyordu.

“Sende Nora’ya dair çok şey görüyorum. Aynı inatçı ruh,
aynı beyazlar. Gözlerin bile aynı.”

Boğazımdaki yumruyu güçlkle yutkunabilmişim. “Bun-
ları bana neden şimdi anlatıyorsun?”

Yıllar boyunca ikimizin de Regina’nın ilişkimizi zehirle-
mesine izin vermiştik ve onun aramıza girmeye çalıştığına
inanmıştık. Sözlerinde inkâr edemeyeceğim düzeyde bir ger-
çeklik olsa da affetmek benim defterimde yoktu.

James omuz silerken dudaklarının köşesinde hüznü bir
gülümseme belirdi. “Pişman olduğum birçok şey var, Corali-
ne. Umarım senin de hazır hissettiğin bir gün oturup hepsini
konuşuruz.”

Sessizliğimle beni baş başa bırakıp kapıyı arkasından ka-
pattı ve gitti.

Orada öylece durmuş, hiç tanıma şansı bulamadığım bir
kadının bir zamanlar giymesi gereken elbiseye bakarken, söz-
lerinin ağırlığının göğsüme çöktüğünü hissettim. Fermuarını
açıp kılıfından elbiseyi çıkardım.

Boncuk işlemeli dantelleri, narin ve ipek katmanları ve
arkasındaki fildişi düğmeleriyle zamana meydan okuyan, za-
mansız bir zarafete sahip bir kıyafetti.

Beyaz tüllerinin altına sıkıştırılmış, kenarları sararmış küçük bir kâğıt gözüme çarpınca kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım.

Bir yemindi.

Sanki hiç bulmamam gereken, James ve Nora'ya ait bir dünyaya gizlice bakıyormuşum gibi hissediyordum. Kaybedilmiş bir aşkı, yerine getirilmemiş bir sözü, asla gerçeğe dönüşmemiş bir hayali hatırlatıyordu.

Okurken gözlerim yaşlarla doldu ve merak ettim.

İnsanlar gerçekten de göründükleri gibi miydi?

BÖLÜM ON ALTI

Işıkları Söndür

Coraline

“Geceliği ne kadar?”

Sese doğru hızla dönüp sigaramı dudaklarımdan çektim.

“Pardon?” deyip dumanı adama doğru tüttürdüm.

Sarı saçları geriye taralı, ütülü mavi takım elbiseli adam cüzdanından çıkardığı banknotları sayıyordu.

Bana seks işçiliği mi teklif ediyordu?

Soruma sessiz bir cevap verir gibi gözlerini bedenimde dolaştırdığında midemin bulandığını hissettim. Bakışlarımı kendi elbiseme çevirdim. Biraz kısa ve sırtı açık olsa da hava sıcaktı ve gün ortasıydı. Nesi vardı bu herifin?

“Geceliği ne kadar?” diye kısık ve gırtlaktan gelen bir sesle tekrarladı.

Bir adım geriye çekilip adama doğru başımı iki yana salladım ve alaycı bir tavırla bir gülümsedim. Sigaramdan bir nefes daha çekip fırlattım.

Portland’e aylar sonra ilk kez gelmiştim ve şehir beni böyle mi karşılıyordu?

Erkeklerin üzerimdeki kıyafete bakarak satılık olduğumu düşünmeleri cüretkârlık mıydı, yoksa cahillik miydi? Aklımdan tüyler ürpertici bir düşünce geçti. Stephen bu yüzden mi beni seçmişti? Görünüşüm sebebiyle mi kurban olmuştum?

O düşünce belirir belirmez hemen yok ettim.

Kaçırılmak benim hatam değildi. Başıma gelenleri kabul-
lenmekte zorluk çekiyor olabilirdim ama bu onlardan biri de-
ğildi. Bana yapılanların hiçbirini hak etmemiştim.

“Geri çekilmeye ne dersin?”

Arkamdan derin ve tehditkâr bir ses yükseldi.

Beni bir sis dalgası gibi sarmaladığımı hissettim.

Sezgisel olarak ya da belki de ses tonu yüzünden irkildi-
ğim için geri çekildim. Siyah topuklularım kaldırımda tıkrı-
damıştı. Sırtım göğsüne çarparken başım çenesinin altındaki
boşluğa girdi.

Bay bankacı, broker ya da ne haltsa bu ani müdahaleye
şaşırp geri çekilmişti. Korkusu yüzünden güçlkle yutkun-
duğunu görebiliyordum.

“Bak, bela istemiyorum,” diye mırıldandı cüzdanını cebi-
ne tıkarak. Ellerini kendini savunmak istercesine kaldırmıştı.
“Ben sandım ki...”

“Umurumda değil. Bacakların hâlâ sağlamken ikile.”

Sözlere değil de adamın kuyruğunu bacaklarının arasına
sıkıştırıp kaçmasına gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

O adam gider gitmez ihtiyacım olmayan o şövalyeye dö-
nüp kendi savaşımı kendimin verebileceğini söylemeye ni-
yetliydim ama kim olduğunu görünce ağzımı kapalı tutmaya
karar verdim.

Silas’ın koyu kahverengi gözleri güneş ışığını yansıtıyor-
du, diğer adamdan bakışlarını çekip bana döndüğünde sert
ifadesi bir anda yumuşamıştı.

Giydiği gri takımı benim elbisemle mükemmel bir uyum
içindeydi. Sanki ben giyinirken odamda durmuş ve birbirimi-
zi gözlemiş gibiydik. Takım elbisesinin kol ve göğüs kısmının

kasları yüzünden gerilişi onun suçuydu. Başımı çevirip takım elbisesinden görünen ve boynuna yayılan dövmelere biraz daha yakından baktım.

Varlığını fiziksel olarak hissediyordum.

“Satılık gibi mi gözüküyorum?” diye sordum aramıza biraz mesafe koyup kollarımı göğsümde kavuşturarak. Kaşlarımı merakla çatmıştım.

Alaycı bir ifadeyle güldüğünü gördüm. Onu tanımamama rağmen bunun yumuşak bir kahkaha olduğunu düşünürdüm ama bence onu gerçekten iyi tanıyordum. Silas ağır hareketlerle işaretparmağını kaldırdı ve yüzümün önüne düşen beyaz bir tutam saçı düzeltti. Altın yüzüğü ışıktaki parladı.

“Kendine fiyat biçemezsin,” diye fısıldayıp bana doğru iyice yaklaştı. “Sana milyonlar ödeyen erkekler çıkabilir ama asla yanına yaklaşamaz.”

Karnım altüst olurken yanaklarım kızarmasına rağmen, sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi gizlemek amacıyla alaycı bir tavırla gülümsedim.

“Hadi, şu işi bitirelim,” diye mırıldandım boğazımı temizleyerek. “Bu gece stüdyoya dönmem gerek.”

“Peki hanımefendi.”

Silas’ın ayak seslerinin arkamdan geldiğini ve beton merdivenleri aşip adliye binasının girişine doğru ilerlediğini duyuyordum.

Metal dedektörlerden geçtikten sonra bir güvenlik görevlisi başını sallayarak onayladı ve başka bir görevli bir diğer ziyaretçinin çantasını ararken ilerleyebileceğimizi işaret etti.

Topuklu ayakkabılarımın sesine odaklanmaya çalışırken aklımdaki tek şey aslında evlilik cüzdanımı almaya gittiğim gerçeği idi.

Evleniyordum.

Silas’ın bakışlarını arkamdan hissediyordum. Sanki pani-

ğimin farkındaydı Damarlarından sızan korkuyu her katmanımı soyarak açığa çıkarıyordu gözleri. Uzun bir koridoru takip edip üç güvenlik noktasından daha geçerek asansöre ulaştık.

Silas asansör kapısını benim için tuttu ve içeri girdim. Düğmeye bastığımızda avuçlarımın biraz daha terlediğini hissettim. Parfümünün kokusunu burnuma geliyordu. Ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Bunun olacağımı biliyordum. Sonuçta önden kabul etmiştim ama ani bir panik dalgası kaplamıştı içimi.

Ya işe yaramazsa? Ya Stephen gerçeği öğrenip birilerini öldürseydi? Ya Silas'ın ailesi tüm bunların birer aldatmaca olduğunu öğrenseydi?

Ya o olsaydı... Ya şu olsaydı... Ya bu olsaydı...

Metal sesleri ve gıcırdayan dişliler kulağıma geldi. Asansörün ani sarsılışıyla kalp kırıcı bir çığlık havayı yırttı. Bedenim ileri doğru fırlarken ellerim içgüdüsel olarak korkuluklara uzandı fakat birkaç saniyeliğine titreşen ışıklar normale dönmüştü.

“Şaka mı bu?” diye homurdandı Silas arkamdan. Ardından acil durum düğmesine bastı. Bir telefon sesi boşluğu doldurdu.

Kulaklarımda çınlayan sesler yüzünden asansör işletme firması ile aralarındaki konuşmayı güçlkle duyuyordum. Boğazım kaşınıyor, omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyordu.

Sanki daha fazla işarete ihtiyacım varmış gibi bu defa elektrik tamamen kesildi ve bizi karanlığa gömdü. Hoparlördeki adam derhal yardım göndereceğini söylese de artık çok geçti.

Daracık, karanlık bir yerdeydik.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenlemeye, düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım. Kimse karanlığın bu kadar boğucu olabileceğinden bahsetmemişti. Ellerinin boğazına dayayıp ışığın nasıl bir şey olduğunu unutana kadar sıkıldığını anlatmamışlardı.

İki yılımı karanlıkta boğularak geçirmişt看.

“Korkma, geçecek...”

“Bu bir hataydı,” dedim tükürürcesine. Arkamdaki duvara yaslandım. “Bu kalkıştığımız lanet işin yanlış olduğunun işareti sanki.”

Başımı manyakça iki yana salladım.

“Birbirimizi tanımıyoruz bile. İki yabancıyız ve bu aptalca bir hata. Bunu yapamayız...”

“Dur,” dedi yankılanan sesiyle. “Nefes al.”

Onun yaklaştığını ve nane kokulu nefesini hissedince kalp atışlarım hızlanmıştı. Bu kadar yaklaşmasının paniğimi arttıracaklarını düşünmüştüm ama öyle olmamıştı.

Ben gergin bir ipin üzerinde yürürken o altımdaki gerili, güven veren ağ gibiydi. Her nasılsa dünyam yeniden hızlanmaya başladığında hep orada oluyordu.

Nefesimi onun kokusuyla doldurup geri bıraktım.

“Aferin sana, *hex*,” dedi elini yumuşacık bir tavırla koluma bastırırken. “Bana bir şeyler sor.”

“Ne?” diye fısıldayıp derin bir nefes daha aldım ve onu görmeyeceğimi bile bile gözlerimi açtım.

“İhtiyacın olan her şeyi sor,” dedi durgun sesiyle. “İzin ver de seninle konuşayım. Beni bir ses olmaktan fazlasına taşı.”

İzin ver de seninle konuşayım.

Her şey böyle başlamıştı değil mi? Hepsi bir çift eski ayakkabının içine sakladığım, numarasının yazıldığı o kâğıdı aramamla başlamıştı. Parçalarım ayrılmak üzereyken onun sesiyle parçalarımı geri toplamıştım.

Beynim bir şekilde onun güvenli, olumlu olduğu döngüsüyle varlığını ilişkilendirmişti. Sesini duyduğumda hafiflediğimi hissediyordum. Acıyla ezilmiş, ağır hasarlı bir insan olduğumu bir an unutuyordum.

Altdudağımı ısırdım. Ona yine bir ses olarak kalmasını

nasıl söyleyecektim? Onu tanımak istemediğimi nasıl ifade edecektim?

Aslında hakkındaki her şeyi ne kadar çok bilmek istediğimi, ona dokunmanın, gerçek anlamda dokunmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmek istediğimi ona nasıl söyleyecektim?

Ona istediğimi ama elde edemeyeceğimi nasıl anlatırdım?

Sahip olmak istediğim şeylerin onu öldüreceğini nasıl açıklayabilirdim?

“En sevdiğin renk nedir?” diye sordum budala gibi.

Yanıma yaklaşan Silas’ın omzunu omzuma değdirdikten sonra eğilip sırtını yaslanarak oturduğunu hissettim. Bir süre daha orada kalacağımıza ikna olunca ben de aynısını yapıp bacaklarımı öne doğru uzattım.

“Turuncu,” dedi nefesini bırakır gibi.

Alaycı bir tavırla gülmüştüm. “Turuncu mu?”

“Kırmızıya yakın turuncu.”

Cevabına şaşırmıştım. Oysa gri adamına benziyordu. Birçok insan en sevdiği rengi bir şekilde evlerine ya da gardıroplarına yansıtırdı. Onun ne dairesinde ne de kıyafetlerinde bunu görmemiştim.

Muhtemelen tam anlamıyla kişisel bir şeydi.

“Hikâyemiz ne peki?” dedim bakışlarımı önüme doğru eğerek. Önümde uzanan karanlığı izlerken Silas’ın bacağıma baskı uygulayarak değen bacağının bodruma dair anıları unutturmasına izin verdim.

“Beni gördün ve deli gibi âşık oldun. Seninle evlenmemi istedin.”

Karanlığa gömülü yüz hatlarını seçemememe rağmen başımı ona çevirdim ve dudaklarının kıvrılışını görür gibi oldum. “Az önce sen espri mi yaptın, Hawthorne?”

Yanımda omuz silktiğini hissettim. Sesinden doğrular gibi bir hırıltı çıkmıştı.

“Sahiden de beni öylece aile evine götürüp hazırda bir

yalanım olmadan gerçekçi bir rol yapmamı bekleyemezsin. Sonuçta farklı bir durumda olsaydık bir tanışma hikâyemiz olurdu değil mi?”

Bir an bir sessizlik çöktü ve bir süre yalnızca nefes alışlarımızı duyabildik.

“Stüdyon,” dedi bacağını bacağıma daha fazla bastırarak. “Hedi bana Light için yaptığın işi görmemi söylemiş olsun. Dersin bitmişti, üzerinde eski ve bol gelen bir tulum ile yırtık bir tişört vardı. O halde gördüğümde seni tammadan oradan ayırlamadım.”

Nefesim boğazımda düğümlenir gibi olurken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu sadece hayal ürünü bir hikâye olmalıydı. Fakat içimde bir ses kısa bir süreliğine de olsa bunun gerçek bir hikâye olmasını dilemiştim.

“Seni bir şekilde birlikte akşam yemeğine ikna ettim ve sanırım ailemin inanmakta en çok zorlanacağı kısım burası olacaktır.”

“Neden?” diye sordum kafam karışmış bir halde.

“Çünkü inatçının tekisin.”

Kahkahayı batım. Karnımdan gelen, sınırsız bir ses yükselmişti ve üstelik haklıydı.

“Gecenin geri kalanını yeniden gülmeni sağlamaya çalışarak geçirdim,” dedi biraz daha yaslanarak. “Gerisini anem bilmesede olur.”

Asansör sarsıldığında ağzımdan bir çığlık yükseldi. Kulaklarımda çınlayan berbat gürültüyle birlikte elim uzandı ve uyluğundan tuttum. Bir anda boşluğa düşen midemin hissiyle tırnaklarımı batırdım.

Sanki yaklaşan felaketi önleyebilirmiş gibi gözlerimi sıkıca kapattım. Sonrasında kalbim bambaşka bir nedenden ötürü hızla çarpmaya başladı. Silas kolunu uzatıp kocaman avucuyla belimden kavrayarak beni kendine doğru çekti.

İçgüdüsel olarak bacaklarımı aralayıp kucağına doğru kaydım ve dengede kalmak için omuzlarından tutunurken o beni kendine doğru bu defa daha fazla çekti.

“Bana başka bir soru daha sor, *hex*.” Nefesi boynumda adeta eriyor, tenimi okşuyordu.

Gövdesinden yansıyan ısıyı hissederken bedenimi ona doğru itmeme engel olamıyordum. Parmakları kalçamda desenler çiziyordu.

Bu kötüydü.

Hem de çok kötü.

Derin ve aman vermeyen bir ağrı uyluklarımın arasında zonklamaya başlamıştı. Görmezden gelerek cildime yayılan sıcaklık dalgasını hissettim. Okşanmaya muhtaç bir kedi gibi kucağında ona sürtünmemeye çalışıyordum.

“Ben, şey...” dedim kekeleyerek. Hafifçe uzaklaşıp ellerimi göğsüne bastırarak dengemi sağladım. Dizlerim altımızdaki zemine değiyordu. “Sen bana bir soru sor.”

“Dövmen,” dedi yumuşak bir sesle. “Neden *Medusa*’yı seçtin?”

Sırtımın üst kısmındaki siyah-gri tonlardaki dövme ne-redeyse unutmuştum. Gözden uzak akıldan da uzak oluyordu sanırım. Fakat iğne ve mürekkebin derime kazındığı anların anısı bir anda geri dönmüştü.

Silas ile o anda yaşadığımız şey tam da buna benziyordu.

Dövme iğnesinin tende bıraktığı yanma ve çekilme hissi gibiydi. Hem keskin hem de sönük bir histi ve varlığını kalıcı bir şekilde hatırlatan türde bir deneyimdi.

Asansör yeniden titredi ve bu defa beni onun göğsüne doğru itti. Başım boynunun yan tarafına doğru sıkıca yaslanırken avuçlarımı sırtını yasladığı soğuk, metal duvara dayamak zorunda kaldım.

“Ben erkekleri taşa çeviririm. Başka ne olacaktı ki sebebi?” Sesimde kontrolünde zorlandığım bir sıcaklık vardı.

Beni daha sıkı kavrarken yanlarımı acı verecek kadar sert-

çe tuttu ve benim bu hisle titredi. Bacak aramdaki baskı, kulağıma değen nefesi, damarlarımdan kan yerine ateş akıyormuş gibi çok sıcaktı her şey.

“Hımm,” diye mırıldanıp dudaklarını boynumun yanına doğru bastırdı. Sesinin titreşimini benimde hissederken bacaklarım belini içgüdüsel olarak daha sıkı kavramıştı.

“Bu bir cevap değil,” dedim boğuk bir sesle ve ağırlığımı kucağına bırakıp ıslanmaya başlayan külotuma baskı yapan organını hissederken inledim.

“Rolünü oynaman için güzel yalanlar mı söylesem, yoksa seni tamamen anladığımı mı söylesem karar veremedim,” dedi boynumun hassas derisini gıdıklayarak.

Nefesim hızlanırken elimi başını arkasına koydum ve eğilip aşağıya baktım. Karanlığın içinde olmamıza rağmen gözlerinin dudaklarımda olduğunu hissediyordum.

İkimiz de eğilince alınlarımız hafifçe birbirine değdi.

Bir sır gibi nefesini hissedebiliyordum. Gizli ve karşı konulmaz bir yanı vardı.

“Yapma,” dedim başımı hafifçe iki yana sallayarak. Altımda donup kaldığını hissetmiştim. “Bu gerçek değil.”

Sözlerim ona kurduğumuz düzenin sahte olduğunu hatırlatmak, belki de şehvetin perdesini mantık ile aralamak içindi.

“Karanlıkta hiçbir şey gerçek değildir,” diye mırıldandı burnunu burnuma sürterek. “Eğer karanlıksa, yine de hiçbir şey gerçek değildir.”

Eli omurgamdan boynuma doğru kayarak beni sıkıca tutarak kendine çekti.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Fakat o kadar da yaklaşmamıştık.

Mantık kanarcasına dökülmeye başladı.

Karanlıkta olan karanlıkta kalır, dedim kendi kendime. Onu gölgelerde öpebilirdim ve kaybolduklarında unutabilirdik.

Fakat asansör son bir defa daha sarsıldı, anlaşılan o ki etra-

fımızda akli başında olan tek kişi makineydi. Ondan uzaklaştım ve göğsüm hızla inip kalkarken gözlerine baktım.

Artık karanlık üzerimizi örtmüyordu.

Işıklar ve gerçeklik geri dönmüştü.

Birbirimize dolanmış vücutlarımızı ayırıp ayağa kalktık ve doğal hareketlerle asansörün iki ucuna geçtik. Kollarımı kendi belime dolayıp sessiz ortamı daha da garipleştirecek şekilde sustum.

Zil çalıp asansör kapısı açıldığında Silas boğazını temizlemişti.

Dışarıda endişeli yüz ifadeleriyle bekleyen birkaç personel vardı. Biz çıkar çıkmaz Silas ile konuşmaya başladılar. Ne de olsa o bir erkek, ben ise zayıf bir kadındım. Benimle konuşacak değillerdi.

Gözlerimi devirmeden birkaç adım uzaklaştım ve mesafe koydum. Zihnim her şeyi engelliyor, kendi içine kapanarak başkalarının duymadığı konuşmalar yapıyordu.

Vervain'e yolum ilk düştüğünde birlikte olacağım birilerini arıyordum. Stephen'ın izlerini bedenimden silmek için çaresizdim. Parmak uçlarıyla yaktığı deri hücrelerimden teker teker kurtulmak ve gözlerimi her kapattığında üstümde olduğu görüntüyü hafızamdan silmek istiyordum.

Bunun tek yolunun kontrolün bende olmasından geçtiğini keşfetmiştim. Üstte olmalıydım ve o akılsız mutluluk için hızlı davranmalıydım. Mesele bağlantı ya da duygu meselesi değildi. Sadece bedenimi çalan adamın anısını kovmak istiyordum.

Ancak Silas Hawthorne ellerini üzerime yerleştirmişti ve kucağında oturuyor olmama rağmen bir an bile onun dışında bir şey düşünmemiştim. Burnuma sadece tütün ve meşe kokusu gelmişti.

Zifiri karanlığın içinde bile Silas'ın yüzünü hayal etmiştim. Bu gerçek bir an bile değişmemişti.

Onunla seks yapmaktan korkmuyordum. Aramızda olan-

ların seksin ötesine geçmesinden korkuyordum. Aramızdaki bağ yüzünden bu olamazdı. Fısıldanan bir dil vardı aramızda. Sıkıntıya düştüğümde beni nasıl sakinleştireceğini bilen bir dildi.

Dikkatimi başka bir tarafa yönlendirmek için küçük çantama uzanıp telefonumu çıkardım. Lilac'a mesaj atıp akşam yemeği için ne istediğini sormayı planlıyordum. Fakat ekranda bilinmeyen bir numarayla karşılaştım.

Bilinmeyen numara: *Ona zarar vermeyecektim, Kirke. Sana böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun. Hediyelerimi alabilmen için böyle bir şey yaptım. Hoşuna gitti mi? Şizoya ellerini kendine saklamasını söyle, tamam mı? Seni özledim. Yakında görüşürüz.*

Lanet numaramı nereden buluyordu?

“Silas,” diye seslendim elemanların seslerini bastırarak.

Beni duyar duymaz hemen döndü ve diğer her şeyi görmezden geldi. Uzun adımlarıyla aramızdaki mesafeyi kısalttı. Hiçbir şey söylemeden sadece telefonun ekranını gösterdim.

“Alabilir miyim?” dedi okumayı bitirdikten sonra telefonu işaret ederek. Asansördeki adamın yerini öfkeli bir adam almıştı. “Sana yenisini alacağım.”

Başımı sallayarak onayladım ve telefonu uzattım.

“Evlendiğimizi öğrenince yapacaklarına hazırlıklı olmalıyız,” dedim. “Bunu çok iyi karşılamayacaktır.”

“Zaten ben de buna güveniyorum.”

BÖLÜM ON YEDİ

Eski Alışkanlıklar

Silas

“O kadar gürültülü çiğnemeyi keser misin?” dedi Alistair ve yanımdaki Rook’un ofis sandalyesini tekmeledi.

Rook’un sırtarak bir diğer cipsi daha ısırmasını izledim. Sırf pisliğine gürültüyle yiyordu. Parmakları peynir tozu ile kaplanmış, ayaklarını masamın üzerine atmıştı. Kafamı iki yana sallayarak arkadaşlığımız boyunca kaç defa bu sahneyi yaşadığımızı düşündüm. Benim mağaramda kim bilir kaç defa ben bilgisayarla uğraşırken o atıştırma yemişti yanımda.

Klavye ellerimin altında koyu mavi bir renkte parlıyordu. Önümdeki büyük monitörün solundaki küçük ekranlardan birine bakmak amacıyla başıma çevirdiğimde bir anda sahte daktilo sesleri yankılandı.

“Tam olarak ne yapıyoruz ve neden buradayız?”

“Bağ kuruyoruz, Thatcher. Beni özlememiş numarası yapma,” dedi Rook önündeki ekranları işaret ederek. “Hem Silas teknolojiyle harika işler çıkarıyor. Virüsler, dijital sis perdeleri...”

Thatcher gözlerini devirdi. Ekranların birinden yansıyan görüntüsünden kollarını kavuşturarak arkasındaki metal masaya yaslandığını gördüm. “O kelimelerin anlamını biliyor musun?”

“Hayır.”

Gülerek iç çektim. Uzun süredir bu işlerin içindeydi. Yine de fark etmemiş olmasına şaşıırıyordum.

Yeşil rakamlar sağımdaki ekrandan akarken gülümsedim. Haftalardır takip ettiğim IP adreslerini analiz ettikten sonra ördüğü her bir ağ, bir tuş dokunuşuyla çözülüyordu.

İşime kendimi iyice kaptırmıştım. Etrafımdaki diğer her şey yavaşlamış, sunucuların yumuşak uğultusu ve yanıp sönen o ışıklar, evimin bodrumunu saran bir uğultuya dönüşmüştü. Gerçeklikten geçici olarak kaçmanın bir yoluydu. Kablo ve devre kartlarının bulunduğu raflar, önümde dizili cam ve metal masaya neon renkler yansıtıyordu.

Benim oyun alanım, güvenli sığmağımdı.

Haftalarca hatları inceleyip her bir IP adresini tersten analiz etmişim. Eğer şansım yaver giderse birkaç dakika içinde orijinal göndericinin e-posta sunucusuna ulaşacaktım.

Belki yerlerini bulamayacaktım ama ikinci en iyi şeye ulaşacaktım.

Teknolojide kodlar ve değişmez dizilerle ilgili uyulması gereken kurallar vardı. Bunları öğrenip nasıl çalıştıklarını anladıktan sonra ancak emrinize girerdi.

Babam bana gençken kendisine saygı duyan her erkeğin satranç oynamayı bilmesi gerektiğini söylemişti. O oyunu öğrendiğim zamanlarda başlamıştı bilgisayar aşkıım. Babam cebirsel notasyon kullanarak hamleleri hızlıca hesaplardı. Piyon piyon ilerleyip atı alırdı.

Hack de büyük bir satranç oyunuydu. Bu yüzden bu oyunda iyiydim.

“Dehanı acele ettirmek istemem ama yirmi dört saat içinde adliyeye gitmen gerekiyor,” dedi Rook sanki onun hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi.

Yarın evleniyordum.

Coraline’ın yüzü zihnimde belirirken üç gün önce bana sarılan bedeninin sıcaklığını hatırladım ve parmaklarım biraz yavaşladı. Kokusu hâlâ burnumdaydı.

Lavanta ve bal.

Onun tenine tutkun, basit bileşenlerdi.

O günden beri gönderdiğim bütün mesajları görmezden gelmişti. Sadece Ponderosa Springs’teki mahkemeye gelmesi gereken saati söylemek için gönderdiğim mesaja tamam demişti.

Doğru düzgün bir cümle bile kurmamıştı.

Asansörde olanlar hoşuna gittiği için mi yoksa nefret ettiği için mi benden kaçındığını anlamıyordum. Bu durum onu korkutuyor olmalıydı. Ona dair her şey bir muammaydı. Yumuşak bir yanı olduğuna bir şüphe yoktu fakat bu yumuşak yanını keskin dilinden yansıyan asil bir sertlikle dengeliyordu.

Kendini savunmasız hissediyordu ve kapatmak için robotlar görevlendirilip duvarlar aşmaya yeltenen herkese sertçe davranıyordu. Aramızdaki bağı hissettiğinin farkındaydım.

“Nişanlından bahsetmişken,” dedi Rook. “Ne olacak o iş?”

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm.

Ayaklarını masadan indirip öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Senin şizofren olduğundan haberi var mı?”

Senin var mı acaba? diye sormak istiyordum.

Bu adam benim yıllardır en iyi dostum olmuştu. Ben sadece zayıflamak isterken bana zorla yemek yedirmiş, acı çekerken yanımda durup iyileştiğimde benimle sevinmişti.

Rook Van Doren’ın içinde olmadığı iyi ya da kötü bir anım bile olmamıştı.

Yine de o bile aslında beni tanımıyordu.

Yani benim onu tanıdığım şekilde, tam anlamıyla tanımiyordu.

“O da kasabada büyüdü sonuçta değil mi?” diye sorusuna soruyla yanıt verdim.

Rook, babasının tövbe etme biçiminin bir yolu olarak onu aşağılayıp dövdüğü bir evde büyümüştü. Onun her gün acının hazzından kaçmak için mücadele ettiğini biliyordum. Çünkü acı, RVD’nin en sevdiği uyuşturucuydu.

Isırma, iğne ve acının hızla akışı...

Kötü bir alışkanlık gibi içinde çürürken iyileşmeye çalışarak mücadele ediyordu.

Çocukken zirvenin civarındaki ormanda yarışırdık. Polis-ten kaçarken yan yana olurduk. Hayatındaki en güzel şeyleri, Sage ve çocukları kaybetmekten korktuğunu biliyordum.

Mesela gülümsemek onun en karanlık sırlarını saklamasının bir yöntemiydi. Bazen de mutsuzluğunu öyle maskelerdi. Geçmişin kâbuslarının hâlâ onu esir aldığından emindim.

“Onun sadece ilaçlarından haberdar olduğundan emin olmak istedim. Böylece...”

“Bakıcıya ihtiyacım yok Rook.” Sesim istediğimden daha sert ve soğuk çıkmıştı. Üzücü olan ise ona kızgın bile değildim.

Duruma kızgındım.

Onu sürekli etrafımda dolaştığı için kızamıyordum. Yaşadığımız bunca şeyden sonra beni kaybetmekten korktuğunun farkındaydım ama bu durum onunla konuşmamızı imkânsız hale getiriyordu.

Herkesten çok daha fazlasını ona anlatmak istiyordum ama beni kontrol amaçlı hastaneye ilk o götüreceği için ona anlatamıyordum.

Bilgisayar ekranım yanıp sönerken gönderenin IP adresi göründü. İşin zor kısmının bittiğini düşünerek biraz rahatlar gibi olmuştum.

“Easton değil,” diye mırıldandım.

Bize verdiği IP adresi ile tutmuyordu. Yani Easton’a silah zoruyla ofisini parçalayışımızı izlettirme operasyonumuz boşuna olmuştu.

Elimize sadece Wayne Cladwell’in aslında metresinin ve tek oğlunun masraflarını karşıladığı bilgisi geçmişti. Alistair rahatsız olmadığını söylemesine rağmen yüzünü buruşturmuştu.

Ancak onu tanıyordum.

Babası yüzünden hak ettiği hayatı yaşamayanın içindeki çocuğun rahatsız olduğundan emindim. O yüzden o gün onu almaya gittiğimde kum torbasıyla boks yapıyordu ve Briar keyifsizdi.

Ebeveynlerin çocuklarına bıraktıkları yaralar asla iyileşmiyordu.

Sadece siz büyüdükçe onlar da büyüyordu.

“Stephen mı?”

Alistair’a bakarken omuz silktilim. “Muhtemelen. Emin değilim. Muhtemelen bunu gönderen kimse bütün sabit diskini silmiştir.”

Yıllarımı vererek geliştirdiğim özel yazılım da tam da bu tür şeyler için tasarlanmıştı. Sistemlerine kötü yazılım yerleştirmeden önce saatler geçer, yazılım sistemlerini yok edip kendini silerken onlar bunu fark etmezlerdi bile.

“Videoyu da silecek mi?” diye sordu arkamdaki Thatcher.

Sandalyeme yaslanıp başımı ellerimin arasına aldım ve sallayarak onayladım. “Kopyasını almadılar ise ama boktan güvenlik duvarlarına bakınca buna ihtimal vermiyorum. Almadılarsa yirmi saniyeye silinecek.”

Bir problem çözülmüş, geriye çok daha fazlası kalmıştı.

En azından bir cesedi ateşe verme görüntülerim ulusal haberlere çıkmayacaktı.

“Küçük zaferimizi kutlamaya ne dersiniz?”

Üçümüz de başımızı merakla Alistair’a çevirdik.

“Briar bir oyun oynamak istiyor,” diye mırıldandı telefonunun deri ceketinin cebine tıkarken.

Bir oyun.

Son birkaç yılda hiç olmazsa birimizin katıldığı, tehlike seviyesi değişkenlik gösteren ve her zaman çılgınca kötülüklere ev sahipliği yapan mekânlarda oyunlar oynamıştık.

Uzun Eldiven oyununa katıldığımızda on beş yaşındaydık. Baharın ilk gününde Ponderosa Springs ve West Trinity Falls savaşa girmişti. Oyunlar ve mekânlar her yıl değişse de adrenalin hep aynı kalırdı. O yılki oyun Firari'ydi. Elemanlardan bazıları araba sürüp polis rolünü oynarken diğer yarısı kaçak mahkûm rollerini oynardı. Amaç rakip kasabadan değerli bir şey çalıp yakalanmadan kendi kasabana dönebilmektir.

West Trinity'nin karakolundan polis arabası çalarak kazanmıştık. Rook'un babası o zaman bizim için ilk kez kefalet ödemek zorunda kalmıştı.

Çocukluktan beri oyunlar oynardık. Damarlarımızda ateşli bir sıvı gezdirmenin bir yolu gibiydi.

Rook burnunu çekerek dudaklarında bir sırıtişla konuştu: "Eminim bunun sizin av-avcı fantezinizle bir ilgisi yoktur."

"Kapa çeneni, Van Doren. Sage'in kışını damgaladın sen. Hem de çakmakla," dedi Alistair ortaparmağını Rook'a doğru kaldırarak. Rook sadece çocuk gibi dilini çıkarmakla yetinmişti. "Ayrıca Briar'ın fikri değildi. Lyra'nın fikriydi."

Thatcher kız arkadaşının adı geçtiğinde nadiren gülerdi. Elini alnına bastırarak başını iki yana salladı.

Lyra sinsice davranmış, Thatch'in hayır diyeceğini bildiğinden kızlara gitmişti. Thatcher'ın derdi oyun oynamama isteğinden ziyade Ponderosa Springs'in sevgili böcek kraliçesini korumaktı.

"Coraline'in Yalnızlar Topluluğu'na katılım töreni," dedi.

Yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ aynı büyüleyici isyanın esiriydik. Ruhlarımız gece çökünce yaşanacak heyecanla sarhoştu şimdiden.

Bizler daima kaos kanayan gece yaratıklarıydık.

Nereye gidersek gidelim, ne kadar uzaklaşırsak uzaklaşalım, sonsuza dek karanlığın merhametine bıraktırdık kendimize.

“Ne oyunu?” diye sordu Rook.

“Saklambaç” Alistair’ın dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Hollow Heights Üniversitesi’nde.”

Coraline’ın peşine düşüp bulmaya çalışma düşüncesi kanımı kaynattı. Ne kadar direnirse dirensin aramızdaki bağı koparamayacağını ona kanıtlamak istiyordum.

Asansörde omuzlarımı tırmalayan tırnaklarını, dokunuşumun altındaki titreyişini hâlâ hissedebiliyordum. Altımda eriyip bükülmek istemiş ama zihni buna izin vermemiştir.

Onunla asansörde mahsur kalmam aslında bildiğim bir şeyi bir kere daha doğrulamaktan başka bir işe yaramamıştı. O hastaneden çıktığından beri iki yıldır bastırıp inkâr etmeye çalıştığım bir düşünceydi.

Coraline Whittaker’ı istiyordum.

İçindeki o uğursuz, acı verici ve tırmalayıcı şey neydi? Neydi onu korkutan şey? İzini üzerimde bırakmasını istiyordum. Bana yaklaştıkça adeta çığlıklar atıyordu bedeni ve gergin teni her bir santimetrekaresini dilimle okşamam için yalvarıyordu.

Aramıza mesafe koymak için çabaları açlığını körüklemekten başka bir işe yaramıyordu. Coraline içindeki o güzel, karanlık şeyden kaçılması gereken bir şeymiş gibi ondan korkmamı istiyordu. Bunun bir yardım çağrısı olduğunu göremeyen tek kişi kendisiydi oysa ki.

Erkekleri onun derinliklerine çeken, kendilerini boğacak kadar batmaya razı eden şey onun görünüşü falan değildi.

Dikkat çekici yanı onun her bir hareketini saran gizemli aurasıydı. Kemiklerine kadar işlemiş, dokunulmaz, elde tutulmaz bir güçtü sanki.

İsteseydi karşı çıkabilirdi. Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ne sunarsa tamamen yutacaktım.

“Maskelere ihtiyacımız olacak.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Zugzwang

Silas

Havada yağmur kokusu vardı ve çakan şimşegin haberini veren bir uğultu kulağına geliyordu.

“Sence gelecek mi?”

Ağaçların arasında beliren farları görünce dilimi altdudağında gezdirdim. Coraline’ın arabası Hollow Heights Üniversitesi’nin girişindeki ferforje kapıdan tereddütlü bir giriş yapmıştı.

Alistair parmaklarımın arasındaki sigarayı kapıp derin bir nefes çekti ve karanlığa doğru süzülen birkaç yuvarlak halka üfledi.

“Evet.”

Kollarımı kavuşturup arabama yaslanırken gömleğimin sırtının gerildiğini hissettim.

Ona gönderdiğim akşamki oyuna dair mesajı okuyup yanıtsız bıraktığını düşününce aslında mutlu bir şaşkınlık içindeydim.

İnatçı bir kızdı.

Öğrenci otoparkındaki boş yerlerden birine arabasını dikkatlice park ettikten sonra durdurup kapısını açtığını gördüm.

Arabadan iner inmez rüzgâr hemen saçlarını yakalamıştı. Kahverengi buklelerden oluşan bir perde gibi uçuşan saçları geriye doğru savrulurken o çok sevdiğim iki gümüş tutamı kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

“Hırsızlığın kokusunu severim,” dedi Rook elini kız arkadaşının omzuna atarken.

Hastaneden çıktığımdan beri karşılaştığım zorluklardan en kötüsü Sage Donahue’nun görüntüsüne alışmak olmuştu. Sonuçta ölen kız arkadaşımın ikiziydi. Ona baktığımda uzunca bir süre Rosemary’yi görmüştüm ama zaman her şeyin ilacıydı.

Artık o geldiği zamanlar ona bakmaktan çekinmiyor ya da kaçınmıyordum. Gözleri ve saçlarındaki, bakışlarındaki farklılıklar zamanla daha belirgin olmaya başlamıştı. Sage alaycı ve dramatikken Rose daha rahat bir insandı. Yavaş yavaş gözümde Rose’dan Sage’e dönüşmüştü. Artık kaybettiğim aşkımanın aynadaki yansıması değildi.

Rose’un bir parçasının ne olursa olsun onun mutluluğunda yaşamaya devam etmesi bana huzur veriyordu. Sage’in, yani ikizinin hep olmasını istediği o gerçek haline dönüştüğünü görmeyi çok isterdi Rose.

“Anahtarın varsa haneye tecavüz değildir,” dedi Alistair elindeki anahtarları sallayarak.

Başını Sage’e doğru sallayarak, “Üstündeki benim tişörtün mü?” dedi Briar.

“Üstünde benim kot pantolonum varken mi soruyorsun?”

Gülümseyerek başımı iki yana sallarken hafif bir soluk aldım. Coraline’a baktım. Otoparkın karşı tarafından yavaş hareketlerle bize doğru geliyordu. Kızlar gülümseyerek ona doğru koşarken ilgilerinden korkmuş bir hali vardı. Sanki onlardan biri değilmiş gibi gergindi.

Sage için yetişkin bir herifin burnuna yumruğu çaktığından beri onu kabul etmişlerdi.

Erkeklerin seslerini bastırmaya başlamışlardı. Omuzlar gevşemiş, dudaklarında gülümsemeler belirirken kahkaha sesleri yükselmişti.

Aslında Coraline hak ettiğine yeterince inansaydı mutlu olabilirdi.

Bize doğru yaklaştıkları sırada bana baktığını görünce gözleriyle beni içmesine izin verdim.

Güneşte bronzlaşmış bacaklarını sergileyen, yok denecek kadar kısa bir şort giymişti. Şortuyla uyumlu, beli açık ve göğüslerini saran bluzu zihnimde aralarına aletimi sıkıştırdığım bir görüntünün hayalini canlandırmıştı. Aklımdan geçenler yüzünden aletim pantolonumun altında kıpırdanıyordu.

Bu kasaba bana ölü olduğumu söylüyordu. Aslında bir süre gerçekten öyleydim.

Coraline Whittaker içimde bir şeyleri canlandırmıştı.

Arzu, hasret ve ihtiyaçlar...

Daha önce hiç hissetmediğim bir sızıydı. Beni sevmesine ihtiyacım yoktu. Mesele sevgi değildi.

Benim olmasına ihtiyacım vardı.

“Rook da aynı gömleği giyiyor,” dedi Thatcher rüzgârın sesini bastıracak kadar yaklaştığında. Yanımda arabaya yaslandı ve Lyra kollarım etrafına dolayarak kendini onun göğsüne bıraktı.

“Zevk sahibi olmalı,” diye tersledi deri ceketinin omuzlarını düzeltirken.

“Tartışılır,” diye mırıldandı Thatcher ve yüzünü Lyra’nın kafasına dayayıp bir psikopat gibi burnunu gevşek buklelerine gömdü. Eğer yapabilseydi içine girip orada yaşayacağından emindim.

“Herkes burada olduğuna göre kuralları gözden geçirelim,” dedi Lyra ellerini ovuşturarak. “Saklanmak için otuz dakikamız var. Süre dolduğunda hepimiz bizi arayan kişiye

ipucu içeren kısa bir mesaj göndereceğiz. Saklanan kişi bulunmadığı takdirde telefon edip yol tarifi almak mümkün ama sadece sıcak ya da soğuk kelimeleriyle tarif edilecek.”

“Kim kimi arayacak peki?” diye sordu Coraline. Kollarını göğsünde kavuşturup cevap almak için gruba baktı.

Bakışlar bana dönünce anlamıştı.

“Çift işi. Saçma soru,” dedi Lyra başını sallayarak. “Yani...”

“Nişanlığımın peşine düşeceğim,” dedim dudaklarımı bastırıp gülümsememi gizlemeye çalışarak.

Ufukta bir yapbozu parçalar gibi gökyüzünü yırtan yıldırımlar, yaklaşan fırtınanın habercisiydi.

“Bizi bulmak için otuz dakikanız var,” dedi Briar kuralları açıklamaya devam ederek. “Birbirinize yardım edemezsiniz, beyler. Tek başınıza avlanacaksınız.”

Coraline kaşlarını merakla kaldırdı. “Kazanan ne elde edecek peki?”

“Ödül,” dedi Rook. Ardından sırayla onu ve beni işaret etti “Sessiz çocukla aranızda karar vereceğiniz bir şey olacak.”

Çiftler dağılıp kızlar saklanmak için kaçışmaya başladı. Coraline bana bir adım daha yaklaştı.

Koyu gözleri insanı davet eden, insanı cezbeden bir şeyler vaat ediyordu.

“Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

“Gelmeyecektim,” dedi yanakları kızarıırken. “Ama lisedeyken sizin ünlü oyunlarınızı duymuştum. İçimdeki ergen davet edildiğim fanteziye hayır diyemedi.”

Başımı eğip eğlenerek gözlerimi hafifçe kıstım.

“Yoksa lisedeyken Hollow Erkekleri’nin kâbus elemanlarından birine âşık falan mıydın, *hex*?”

Gözlerini devirse de yüzündeki kızarıklık duruyordu. Sadece şaka yapmıştım ama içimden bir ses haklılık payının olabileceğini söylüyordu.

“Çok beklersin,” dedi alaycı bir tavırla. “Peki kazanınca ne kazanacağım?”

Arabamdan uzaklaşıp ona doğru bir adım attım. Ellerimi cebime sokarak ona tepeden baktım. Bana kıyasla her şeyi küçücüktü.

“Ne istiyorsun?” dedim sesim normalden daha kalın çıkarken.

Coraline mırıldanarak seçeneklerini tartıyordu. Ellerine baktım. Parmak uçları resim yaparken muhtemelen maviye boyanmıştı.

Kararlı gözlerini üzerime dikti.

En sonunda, “Bana bir sırrını vermeni istiyorum,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Kimsenin bilmediği bir şey olsun.”

Rüzgâr uğuldarken hiç yüksek sesle söylemediğim gerçekleri fısıldıyordu. İznim olmadan var olan düşüncelerden biri daha zihnimden geçmişti.

Bana inanır mıydın?

Ona söylediğim şeye fiziksel bir kanıt olmadan inanacak kadar sözüme güvenecek miydi? Yoksa o da diğerleri gibi asla dokunamayacağım bir kutunun içine koyup unutmak üzere saklayacak mıydı?

“Ya ben kazanırsam?” diye sordum.

“Kazanırsan,” dedi gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle. “Ben de sana kimsenin bilmediği bir sırrı vereceğim.”

Bu kadarı yetecekmiş gibi söylemişti. Sanki ondan sadece sırlarını istiyordum.

“Zamanlayıcılar bir dakika içinde başlıyor!” diye seslendi Lyra.

Doğrulup arabamın kaputu üzerindeki maskemi alırken başımı iki yana salladım.

“Hayır,” dedim kararlı bir tavırla. “Senden bir sır istemiyorum, *hex*. Hepsini istiyorum.”

Sadece gözlerimi açıkta bırakan balaklavayı başıma geçirdim. Karşı çıkar gibi konuşmaya yeltendiğini görünce eğil-

dim ve ağzımı kulağının yanına getirdim. Saçlarındaki lavanta kokusunu duyuyordum.

Dokunuşumla titreyen bedenini hissettiğimde maskemin ardında gülümsedim.

“Seni bulduğumda ne istediğimi söyleyeceğim,” diye fışıldadım dudaklarımı kulağına değdirerek. “Şimdi kaçmaya başla.”

Coraline

Hollow Height Üniversitesi, gündüzleri Viktorya dönemi hikâyelerinden fırlamış gibi tüyler ürpertici bir yer oluyordu.

Fakat gün battıktan sonra kâbusa dönerdi.

Kennedy Bölgesi’nin sütunlu koridorlarına doğru koşarken tüylerim diken diken olmuştu. Yağmur parke taşlarını dövüyor, uzaktan gök gürültüsü duyuluyordu.

Ponderosa Ormanı’nın gölgeleri gecenin karanlığında kıpırdanırken, ağaçların gövdeleri rüzgârda eğiliyor ve sanki aynı elin parmaklarıymış gibi beni çağırıyordu. Hızla akan okyanusun çığlıkları ve tuzlu su tadı taşıyan uğultusu kemerli geçitlerden içeri dalıyordu. Kampüsü koruyan gargoyleler yıldırım çarparken aydınlanmış ve yeniden karanlığa gömülürken sanki hareket eder gibi görülmüşlerdi.

Kapılarımızı başarıya açtık, şeklindeki yüz yıllık üniversite mottosu okunuyordu.

Oysa bu okul cehennemden başka hiçbir yere davet edemezdi insanı.

O okul kemikler üzerine inşa edilmişti. Caldwell Kütüphanesi’nin kitapları sayfa sayfa kanlı sırlarla doluydu. Arazisi boyunca rastlanan her bir heykel ve çeşmesinden trajedi ve ihanet akıyordu.

O okul insanların çocuklarını büyük insanlar olmaları için gönderdikleri fakat çocukların paraya aç, yozlaşmış canavarlara dönüştüklerini görünce şaşırarak bir yerd.

Oradan hiç mezun olamadığım için bir yanımda mutluydu aslında.

Ağır, maun kapıyı ittiğimde ortalıkta ürkütücü bir sessizlik vardı. Her bir adımım karanlık koridorlarda metrelerce yankılanıyordu. Ortamda korkunun kokusunu alıyordum ve içimde bir parçam aslında bir hayaletle karşılaşma korkusuyla yavaşladığım itiraf edemiyordu.

Telefonumun alarmıyla neredeyse yerimden sıçramıştım. Sessizliği delen gürültü bana saklanacak zamanımın kalmadığını hatırlatıyordu. Hızla İngilizce bölümünün birinci kattaki kapalı sınıflarından birine daldım.

Kapı arkamdan çarparak kapanmıştı. Sayısız sıraların dizildiği amfi tipinde bir sınıftı. Çok geçmeden Silas'a bir ipucu göndermem gerekiyordu, bu yüzden profesörün masasının arkasına saklanmaya karar vermiştim.

Silas'ın beni bulmak için bütün kapıları açacağını düşünüyordum. O yüzden sırtımı masanın kenarına yaslayıp o büyük tahtanın beni kapıdan gizlemesine izin vermiştim.

Fakat durduğum yerden kampüs meydanına bakan pencerelerden oluşan duvarla karşı karşıya kalmıştım. Herhalde yağmurda dışarıda dolaşmazdı.

Fikrimi değiştirmeden telefonu açıp ona bir mesaj attım. Yazarken nabzımın atışını hissedebiliyordum. Kalp atışlarım kulağımda uğulduyordu. Açıkçası bu kadar yoğun olacağını beklemiyordum. Otoparktan ayrıldıktan sonra bu bir oyundan fazlasına dönüşmüştü.

Avlanıyordum.

İstediklerini elde etmek için hiçbir şeyi yapmaktan çekinmeyen bir yırtıcı hayvan tarafından takip ediliyordum.

"Dedikodulara göre saklandığım yerde gece yarısı yürüyünce, kulaklarına dolarmış intihar eden bir genç kızın çığlıkları üzüldünce..."

Mesajın gittiğine dair bildirim sesi sınıfta çınladı.

Koşacağımı bildiğim halde deri ceket giydiğime kızarak

çıkardım ve önüme bıraktım. Telefonumu göğsüme bastırıp kalp atışlarımı dinlemeye başladım. Soluğumu normale döndürmeye çalışıyordum. Başımı arkaya doğru atınca kafam ahşap masaya çarptı.

Gözlerim Hollow Heights avlusunda dans eden ışıkların gösterisine, yayılan karanlığa ve uğuldayan rüzgâra takıldı.

Bu oyunu neden kabul ettiğimi bilmiyordum. Her türlü iyi bir sebep olduğunu söyleyemezdim.

Boya lekeli brandaların saçıldığı yerde boş bir tuvali izliyor ve Tayland yemeği sipariş edip yemek programı mı izlesem diye düşünürken Lyra bir mesaj göndermişti. Kabul etmeyecektim.

Fakat o küçük hissi, o kıvılcımı hissetmiştim.

Bir yıldız gibi parlayıp göğsümün üzerinden geçmişti. Belki yeniden arkadaşlıklar kurabilirim diye bir umuttu hissettiğim. O lanet yalnızlıktan kurtulmanın bir şansı olabilirdi belki de.

Eski hayatıma geri dönüp eski arkadaşlarımı ziyaret etmeye, hayatıma devam etmeye çalıştıkça her şeyi batırıyordum. Ortaokuldan beri tanıdığım arkadaşlarım için ya çok sessiz kalıyordum ya da fazla sert davranıyordum. Artık eğlenceli bir insan değildim.

Bu bana geleceğimle ilgili acı bir gerçeği gösteriyordu.

Artık farklı bir insan olduğum için eskiden sahip olduğum hayatı hak etmiyordum.

Daha kötü, daha sert bir insandım.

İnsanlardan uzak durma sebebim korkuydu. Her sabah ay-nada gördüğüm korku. Tenimin altında yaşayan, etime giren böcekleri andıran bir şeydi. İyi biri olmadığım için iyi şeylere layık olmadığım korkusu...

Light sayesinde tanıdığım kadınların çoğu çok nazikti. Yaşadıkları korkunç deneyimlere rağmen gülümsüyorlardı.

Kalpleri cömert ve şefkatliydi. Güzel çiçekler gibi açma güçlerine hayranlık duymamak imkânsızdı. Başlarına gelenlere rağmen hâlâ bu dünyayı sevip güvenme güçlerine hayrandım.

Oysa kimse benim dönüştüğüm şeyle övünmüyordu.

Ben topraktan koparılıp vazoda hayranlıkla seyredilecek bir lale değildim.

Ben çorak bir toprağa dönüşmüştüm. Hiçbir canlının büyüymeyeceği ıssız bir vadiydim. Beni eline alamazdın çünkü koymaya çalışacağın kafesi kemirip yok ederdim.

Beni yargılayıp eleştiriyor, minnettar olup iyileşmeyi öğrenmemi öğütlüyorlardı. Sanki öfkem kabuğumu döküp yaralarımı iyileştirmeye çalışmamın sonucu değilmiş gibi davranıyorlardı. Oysa öfkem iyileşmeyi öğrenmemin yansıması değil miydi?

Ben öfkemi, öfkem de beni hak ediyordu.

Telefonum gürültüyle çaldı ve aceleyle cevap verdim çünkü yerimi belli etmeden önce sesinin kesilmesini istemiştim.

“Alo?” diye fısıldadım neon yeşil ekrandaki arayan kimliğine bakmaya fırsat bulamadan.

“Coraline.”

O ses... O lanet sesi.

Suçlunun sesiydi.

Adımı günahkârların kutsal kelimeleri yakararak söyleyişi gibi söylüyordu. Dilinden bir dua gibi dökülüyordu. Odada yankılanan sesi beni de olduğum yerde tutmak ister gibi havada asılı kaldı.

“Soğuk,” diye mırıldandım Lyra’nın söylediği kuralları hatırlayarak.

“Soğuk değil,” diye fısıldadı hattın diğer ucundan. “Geçen gün ellerimde yandığını hissettim.”

Midem düğümlendi, gergin bir şekilde yutkundum. Konuşmamız beni Silas’ın Silas olmaktan çıktığı o çatıya geri götürmüştü. Yine sadece bir sese dönüşmüştü.

İyileştiren, sakinleştiren ve uyluklarımı uyuşturan o sesi.

Sessizliğiyle bilinen birinin benimle konuşması saçma gelmişti. Gizemlerle dolu, dışlanmış birinin sesini bana duyurması tuhaftı.

Sessizliğin bir boşluk olduğunu söyleyen adam içimi dışıma çeviren bir ses olmuştu.

Anlaşılan o ki bacaklarımın arası sesiyle aktif oluyordu.

Oysa şimdi daha kötüydü çünkü neye benzediğini de biliyordum.

Silas Hawthorne liseden beri kaslı ve formda görünüşü, ortamın sahibiymiş gibi tavrıyla öldürücü bir etki yaratırdı. Arkadaşlar arasında o ve dostlarıyla dalga geçsek de o ne zaman ortama girse nefesim kesilirdi.

Oysa artık bir çocuk değil, bir *erkekti*.

Kaslı kolları, uzun boyu ve heybetli duruşuyla her şeyi titretiyordu. Granitten oyulma, her bir damarından trajik bir aşk damlayan bir Yunan şairinin kalbinin izini taşıyan, Roma İmparatorluğu'nun nice savaşları için yaratılmış bir heykel gibiydi.

Uzaktan çarpan kapı sesiyle nefesimi tuttum. Boş koridorlar her sesi olduğundan da yüksek çıkmış gibi hissettiriyordu. Sanki hemen baş ucumdan gelmiş gibiydi ses.

“Seni bulacağımı bilirken kalp atışların hızlanıyor mu?”

Alaycı bir tavırla yalan söyledim. “Daha soğuk.”

Kulağıma nefesinden farklı bir ses geldi. Kısa, gizli bir kahkahaya benziyordu.

“Yoksa sen güldün mü?” diye sordum kendimi tutamadan.

“Çağır beni ve öğren,” diye tıslamıştı alay ederek.

Başka bir kapı daha çarptı, koridordan seken ses bulunduğum yere ulaştı. Omurgamı titreten şey korkutucu türden bir ürperti değildi. Daha çok insanların peşine düştüğü, adrenalin tutkunlarının sıkıldıklarında şişeleyip kafalarına dikmek istedikleri türden bir korkuydu.

“Kazandığımda bana ne vereceğini bilmek ister misin, *hex*?” Sözleri tehdit gibi çıkarken kulağıma bir çarpma sesi daha geldi. “O cadı ağzının tadını sunacaksın.”

Düşüncesiyle altdudağımı okşadım. İzin verirsem beni yutacağını biliyordum. Silas Hawthorne hakkında fazla bir şey bilmesem de yatak odasında o kadar da tatlı davranmadığından emindim.

Onunla yattığım yataktan boğazımda morluklar ve bedenimde çizikler ile kalkacağımı inkâr edemediğim bir enerjisi vardı doğrusu.

Beni sadece öpmekle kalmayıp izin vermesem de becere rek yutardı.

Birbirine bastırdığım uyluklarım sürtünerek kot şortumu nemli külotuma değdiriyordu. O küçücük sürtünme bile bir kıvılcımdan çok daha fazlasını istememe neden oldu.

Boştaki elim aşağı doğru kayarken dilimi ısırdım. Avucumu göğsüme sürterken meme uçlarımı delen metalin etrafını sıktım. Kendi dokunuşumla kıvranmaya başlamıştım.

“Daha sıcak,” diye fısıldadım botlarının sesini duymaya başladığımda.

Gözlerimi kapatıp bacaklarımı uzatarak karnımı okşadım. Zifiri karanlığın içinde o sınıfın görüntüsünü yok edip yerine Silas’ın beni izleyen halini koydum.

Arabadan indiğimde beni gördüğü an gözleriyle içmişti.

“Tadın şekerli mi, Coraline? Bahse girerim öyledir,” diye fısıldadı boğazının derinliklerinden kötücül bir vaat verir gibi. “Dilime bal gibi damlayacaksın, değil mi?”

Sesi elektrik gibi beni çarpmaya başlamış, elleri sanki şortumun kenarından içeri girmeye zorluyormuş gibi hissettirmişti. Parmak uçlarım külotumun ortasına kayarken boğazımdaki iniltiyi bastırmaya çalıştım.

O incecik kumaşın altında aynı dediği gibi bal gibi damlıyordum ve aklımdan sadece balımı Silas’ın yalaması geçiyordu.

Ayakkabı sesleri uzaklaştı, kulağıma bir başka kapının açılma sesi geldi ama hiçbir şey duyamadım. İçimde kopmak üzere olan gergin bir yay vardı ve parmaklarım iç çamaşırlarıma

dolanırken hattın diğer ucunda sadece onun nefesini duyuyordum.

“Kimsenin kendine dokunduğunu göremeyeceği bir yerde mi saklanıyorsun?”

Gözlerimi panik içinde açarak başımı çevirdim ve kapalı kapıya baktım. Girilecek başka bir yer yoktu. Uzun pencerelerden sadece yağmur gözüküyordu. Hiçbir hareket belirtisi yoktu.

“Nereden...”

“Biraz daha yüksek sesle inlersen seni bulacağım, *hex*.” Beni saran kelimelerinden dudaklarının gülümser gibi kıvrıldığını hissediyordum.

“Soğuk,” dedim ortaparmağım kıvrımlarının arasına kayıp nefesim kesilirken. Ayak parmaklarımdan enseme kadar bir zevk dalgası yayılmıştı. Bedenim hissettiği acıyla daha fazlasını istiyordu.

“Elini çamaşırının içinde bulduğum zaman parmakların yerine dilimi kullanmama izin verecek misin?”

Alaycı şakaları daha ilkel bir şeye dönüşürken her bir kelimesi ve ağzından çıkan hırıltısıyla nefesim kesiliyordu. Gözlerim kapalıydı ve sanki kulağımın dibindeymiş ve dudaklarını boynumun hassas derisine sürüp müstehcen kelimeler ediyormuş gibi hayal ediyordum.

“Buz gibi...” dedim klitorisimin etrafında daireler çizerek.

Oysa hiç de soğuk değildim. Bedenim yanıyor, benliğim müstehcen görüntülerle dolup taşıyordu. Silas’ın elini saçlarına dolayıp kıcıma kıpkırmızı izler bırakarak arkamdan sertçe bana vurduğu anlar gözümün önüne geliyordu. *Piercing* takılı göğüslerimi ilk gördüğü anda gözlerindeki bakışı, bedenime girdiğinde nasıl dolup taşacağını hayal ediyordum.

“Cık, cık, cık,” dedi dilini şaklatarak. “Kendine yalanlar söyleme, bebeğim. Beni bacaklarının arasında istemiyormuş gibi davranma. Yüzüm ıslanana kadar yalamamı istemezmiş gibi yapma. Çünkü seni bulmama izin verirsen tam da bunu yapacağım.”

Dışarıda çakan şimşegın ardından dehşet verici gök gürültüsünün sesi geldi. Sırtım kavislenip parmağımı bastırarak kendimi sertçe ovalıyordum. Elime damlayan sıvıyla kırık dökük bir iniltim dışarıdaki fırtınanın sesine karıştı.

Koyu renkli gözleriyle bacaklarımın arasından bana bakıp zevkin doruğuna ulaştırmasını ve uçurumdan düşüşümü seyretmesini istiyordum.

“Bacaklarını açıp arasını parmaklarımla dolduracağım. İyice aralayarak aletim için güzelce hazır hale getireceğim. Benim için kullanabileceğim dar bir deliğe dönüşeceksin, tamam mı?”

Sözleri beni titretmiş, kalçalarım sarsılarak elimin sürtünmesiyle yükselmişti. Bacaklarım onun geniş omuzlarına sanki buradaymış gibi yer açarak aralanmıştı.

Her şey çok saçmaydı. Bedenim şimdiden onun sesine bile teslim olmuştu. Ses tellerinin adeta kuklası olmuşum ve beni ipe bağlayıp istediği gibi oynatmasına izin veriyordum. Bedenim, küçük bir oyuncak gibi kullanıp işi bitene kadar istismar etmesine izin vereceğim bir nesneden başka bir şey değildi.

“Yaklaşıyor muyum?”

“Sıcak,” dedim bedenim adeta tütmeye başlarken. “Çok sıcak.”

“Gelmek üzeresin değil mi, bebeğim? O dar amcığın neler yaptığını biliyorum,” diye homurdandı. Sesi sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi çıkmıştı. “Bana nerede olduğunu söyle, güzelim.”

Devam ederken tişörtümün altında göğüslerimin arasına ter damlamaya başlamıştı. Klitorisimden gelen yoğun zevk dalgaları beni titretiyordu. Onu hoparlöre almaya çalışırken telefonum yere düştü ve dört ayak üstünde durdum. Beni bulması umurumda değildi. Ellerim pantolonumun içindeyken eğildim.

Kalçam elime sürtünürken inlemelerim ve ıslanan vajinamın sesi sınıfta yankılanıyordu. O kadar yaklaştım ki

orgazmın arkasından gelen tadı bile neredeyse hissedebiliyordum.

“Ya sen gelmeden işim biterse?” dedim çaresizce inleyerek. Kelimeler boğazımı sıkıştırıyordu. Bana ulaşıp beni becermesi için adeta yalvarıyordum.

“O zaman benim için uslu bir kız olacaksın, *hex*.”

Tarif edilemez bir histi. O cümlesi etrafımı saran duvarlardan yankılanıp klitorisime doğrudan ulaşıyordu. Kalçalarım kendiliğinden öne doğru itilerek beni doruğa ulaştırıyor, üzerime gelen bir yük treni gibi çarparken kalbim göğsümde artık deli gibi atıyordu.

“Silas...” Titreşimlerim sinir sistemimde yankılanırken inledim. Vajinam boşlukta sıkışır gibi olup yeniden gevşerken yanımda olmasını istedim.

Karıncalanan karnıma ardı ardına minik artçı sarsıntılar gelirken sallandım. Nefesimi toplamaya çalışarak başımı omuzlarıma gömdüm ve göğsüm durmadan inip kalktı.

“O yaşadığın benden gelecek en kolay orgazmdı,” dedi sesindeki tehditkâr şehveti gizlemeden. “Gerisi için çok daha fazla çabalamak zorunda kalmayacaksın.”

Tehdidi karşısında titrerken ellerim şortumdan kaydı ve karanlıkta dizlerimin üzerine çöktüm.

O anda telefonumun alarmı çaldı ve yüzümde bir gülümseme belirdi. Bir orgazm ve bir galibiyet elde etmiştim. İçimde gençlik gururum yükseldi. Az önce o çocukları kendi oyunlarında yenmiştim. “Kazandım,” dedim derin bir nefes alarak. “Ödeme vakti, Hawthorne. Bana bir sırrını söyle.”

Acaba diğer kızlar da kazanmışlar mıydı, yoksa onlar da benim durumuma mı düşmüşlerdi?

“Boşalmanı izlemeye bayılıyorum.”

Kafam karışmış bir halde kaşlarımı çattım. Sönen bir balon gibi düşmeden önce hissettiğim tatminin ardından oda bir kez daha sessizliğe gömülmüştü.

Derken egomun çatırdadığını duydum. Kemiklerime ka-

dar beni titretip bakışlarımı uzaktaki pencereye çevirmeme neden olan bir sestir.

Artık dışarıda karanlıktan çok daha fazlası vardı. Camın hemen ardında yüzüne düşen uğursuz şimşeğin ışığıyla aydınlanan Silas'ın gözlerinin gözlerime kenetlenip kaldığını görebiliyordum.

“Camı kırıp spermlerimle seni boğmadan önce ağzını öyle açık tut ve dizlerinin üstünde doğrulup bekle, Coraline.”

Her şeyi izlemişti. Kazanmasına rağmen bir şey söylememiş, elime boşalmamı seyretmişti.

Ağır hareketlerle işaretparmağını camın üzerinde gezdiren harfleri yazarken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

*Zugzwang.**

“İngilizcesi?” Ona bakarken dilimi ısırđım ve arkamdaki masadan destek alarak ayağı kalktım. Dizlerim hâlâ titremeye devam ediyordu ama bunu ona göstermeyecektim.

“Almanca,” diye homurdandı alaycı bir sesle. Bir süredir kullanmadığı sesinin çatallaşmasının tıylerimi ürpertmesinden nefret ediyordum. “Yapacağın her bir hareket pozisyonunu daha da kötü hale getirecek.”

“Bu da ne demek şimdi? Bir satranç terimi daha mı?”

Bütün bu her şey koca bir hataydı. Buraya gelmek, onunla bu şeyi yapmak... Kendimi asla çıkaramayacağım bir çukura gömmüştüm. Ertesi gün o adamla evlenecektim. Artık onunla herhangi bir yakınlaşmadan kaçınmak çok zor olacaktı.

Ertesi gün onun kalbini koruma savaşım başlayacaktı.

“Kaçınılmaz şah mat.” Kapüşonunun altından bana bakarken sanki diplere gömmeye çalıştığım tüm sırlarımı biliyormuş gibi görünüyordu. Az önce yaptığımız şeyin bir daha asla inşa edemeyeceğim bir duvarı yıktığını biliyordu.

“Yani benim olduğun anlamına geliyor, *hex*.”

* Satrançta yapılabilecek iyi bir hamlenin kalmaması sonucu mecburen konumu bozan bir hamle yapma durumuna verilen isimdir. İngilizcede, rakibi dezavantajlı duruma sokacak bir hamle yapmak anlamında da kullanılmaktadır. (ç.n.)

BÖLÜM ON DOKUZ

Ölüm Bizi...

Coraline

Sekiz ya da dokuz yaşlarında küçük bir kız çocuğuyken babamla Regina beni o güne kadar katıldığım ilk ve tek düğüne götürmüşlerdi. O zamanlar ne anlama geldiğini fark etmemiştim. Hatırladığım tek şey insanların hayretlerini gizleyemedikleri tarihi ve güzel bir yerde olduğuydu.

Düğün boyunca anne ve babalar dans ederken çocukları dadılarla bakıcıların eline bırakmışlardı. Fakat ben dışarı çıkıp taş kemeri aşarak arka bahçeye girmiştim. Bahçede siyah dallarda asılı kırmızı fenerleri andıran gül yaprakları vardı. Planlı bir şekilde yerleştirilmiş meşalelerden gelen ısıltılar, yıldızlar gibi parıldayan kristallerin süslediği çitlerin arasında kıvrılarak uzanan yolu aydınlatıyordu.

İşte o ışıkların yanında Jeremy isimli bir çocuk bana bir çiçek vermişti.

Sonsuza dek saklayacağıma yemin ettiğim bir kırmızı güldü. Küçücük, dünyanın bize hazırladıklarından habersizdik. Ancak o anda her şeyi biliyor ve hissediyorduk. Minik

kalplerimiz ve resmi kıyafetlerimizle nemli çimlere yığılana kadar kovalamaca oynarken kahkahalarımız gecenin içinde yankılanmıştı.

Gitmeden önce minik elimi eline alıp yüzüme bakmış, “Seni seviyorum,” demişti.

Doğru olamazdı. Yeni tanışmıştık ve o kelimelerin anlamından henüz habersizdik. Anne ve babalarımızı ve bir de film yıldızlarını o sözcükleri kullanırken görmüştük.

Yine de o bahçede yaşadığımız şey bizim için aşktı.

Bu kadarı yeterliydi.

Aylar sonra Regina ve dedikoducu arkadaşlarından haberi aldığım da lanetimle ilk defa o zaman yüzleşmiştim. Anne ve babasıyla o bahçeden ayrılan Jeremy, bir trafik kazasında ölmüştü.

Ağlayıp ağlamadığımı ya da suçlu hissedip hissetmediğimi hatırlamıyordum. Çünkü o gece kendime söz verdiğim gibi bana verdiği çiçeği sonsuza dek saklamamıştım.

Annemden bana cadılara özgü bir şeyler geçtiğine kendim bile inanmadan önce lanetli kalbim iki insanın ölümüne neden olmuştu.

Uğursuz bir cadıydım.

Son yirmi dakikadır adliye tuvaletinde saçımı düzeltmeye çalışırken düşünebildiğim tek şey bu olmuştu. Yine de saçım benimle işbirliği yapmayı reddediyordu.

Terli avuçlarımı lavaboya dayayıp aynaya baktım. Saçlarımın dağınık telleri benimle eğlenir gibi alnımın etrafında uçuşmaya devam ediyordu. Aklımdaki topuz modeli, bir türlü yerinde durmayan saçım yüzünden anlamsız bir hale gelmişti.

“Saç spreyine ihtiyacın var mı?”

Aynadan kız kardeşimin yansımasma baktım. Kolunda tanıdık bir giysi çantası ve boştaki elinde makyaj çantası olduğunu düşündüğüm bir şey vardı.

“Burada ne arıyorsun?” dedim yüzümü ona dönerek. “Ayrıca o şeyler neden yanında?”

Bana doğru yürüdüğünde sarı elbisesine müthiş uyum sağlayan kahverengi, sevimli topukluları tıkırdıyordu. Altın rengi bukleleri yüzünü çevreliyordu.

Ancak bu kadar farklı olabilirdik.

“Elbisenin sana kattığı anlam ne olursa olsun, bununla evlenmene izin veremem.” Basit, siyah elbisemi tiksindircesine baştan aşağı süzdü. “İşte, al bakalım.”

Annemin gelinliği...

Benim için bir hatıradan fazlasını ifade ediyordu. Sadece bir evlilik belgesi imzalamak için geldiğim adliye binasında onu lekelemek istemiyordum. Anısına saygısızlık etmek gibi geliyordu.

“Bu gerçek bir düğün değil, ufaklık. Çiçek kız olmama gerek yok.”

İç çekerken omuzları düştü, yaklaşıp elbiseyi makyaj çantasının yanına koydu.

“O da çok gergin gözüküyor,” dedi yanıma çöküp kalçasıyla hafifçe beni dürterken. “Eğer bilmenin faydası varsa tabii.”

“Onu ne zaman gördün?”

“Salona şöyle bir göz attım,” dedi gözleri o çok iyi bildiğim yaramaz ifadeyle parlarken.

Silas gergin miydi?

Bir dakika, elbette öyle olacaktı. Başka seçeneği yoktu.

“Ne ara bu kadar meraklı oldun?” diye sordum şakacı bir gülümsemeyle omzuna dokunarak.

“Dostum, sen arkadaşlarınla üçlü görüşmelerde saçma sapan şeyler konuşurken yatağının altında yattığımı unutma,” dedi alay ederek. “Daima meraklı biriydim. Sen şimdi fark ediyorsun.”

Şapşallığına gülerek başımı iki yana salladım. En karanlık günlerde bile daima tünelin ucundaki ışığım olmuştu.

“Yine de smokinle çok yakışıklı gözüküyor.”

Sözlerini duyunca yanaklarımın kızarmasına engel olamamıştım.

“Tanrım, ondan hoşlanıyorsun,” dedi yalanımı yakalamış gibi. “Ondan çok hoşlanıyorsun.”

Aşırı tepkilerine gözlerimi devirerek karşılık verirken yüzümden duygularımı silmeye çalıştım.

Düğün şarkıları söylemeyip sevinçle saçlarımı yapmama sebebim onun çekiciliğiyle ilgili değildi. Neye benzediğini biliyordum. Yerimde olmayı isteyen yüzlerce kız olduğunun farkındaydım.

Beni savunmasız hissettiriyordu. Kendimi ona açabileceğimi ve içindekileri gördüğünde korkup kaçmayacağını bildiğimden, aynı zamanda beni güvende de hissettiriyordu.

“Hayır, hoşlanmıyorum,” diye yalan söyledim. Dilimde acı bir tat hissettim. “Ayrıca önemi yok, Lilac. Bu... şeyin bir önemi yok.”

Yenilgiye uğramışçasına içini çekti ve bir anlık beni heyecanlandırma görevini bırakır gibi oldu. Çevik hareketlerle çantasından gümüş, mavi bir broş çıkardı. Minik, mavi kristaller ve narin gümüş telkari ile özenle tasarlanmış, çarpıcı bir parçaydı.

“Mavi bir şeye ihtiyacın var,” dedi parmaklarında çevirerek. Bu defa ona karşı çıkmamak için yeniden aynaya döndüm.

“Korktuğunu biliyorum,” diye fısıldadı saçlarımı okşarken. “Yaşadıklarını anlıyormuş gibi yapmam durumu daha iyi hale getirmeyecek.”

Saçlarımı düzeltirken yanağımın içini ısırdım ve aynı şeyi ona yaptığım zamanları hatırladım. Ne zaman bu kadar büyümüştü?

“Ama Silas sana iyi gelebilir, Coraline. Bence sen de ona iyi gelebilirsin. İkiniz de hüzün kokuyorsunuz.”

Midemin rahatsız bir şekilde kıvrandığını hissettim.

“Onu tanımıyorsun,” dedim omuzlarımı dikleştirerek. Saç lastiğini bağlıyordu. “Bunların hepsi seni güvende tutmak için, Lilac. Aşkla bir ilgisi yok. Herkesin rüyası olduğu söylenemez.”

“Sen eskiden,” dedi aynadan gözlerime bakarak. “Âşık olmayı hayal ederdin. Hatırlamıyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum. Yatmadan önce okuduğun masallar, Emmett ile randevuların... Aşkın peşinden gidişini hayranlıkla izlerdim. Oysa şimdi kendine yaklaştırmıyorsun bile.”

Bunlar ben değersizleşmeden önceydi, diye çığlık atmak istiyordum.

Beni anlamasını istiyordum ama bunu ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

Bir parçam hâlâ Sinclair’ın bodrumunda yaşıyordu. Benden asla geri getiremeyeceğim şeyler almıştı.

Sonrasının ne kadar acı olduğunu bildiğim için aşkın peşine düşemiyordum.

Aşk bir silahtı ve onunla zaten bir sürü insanı öldürmüştüm.

Yine de korktuğum konusunda haklıydı.

Silas gibi iyi, harika bir adamın benim yüzümden ölmesinden korkuyordum. İçimde beni parçalayan iki taraf vardı. Bir yanım bunun nasıl biteceğini biliyordu, diğer yanım ise bencil olmak istiyordu.

Onu tanımak istiyordum. Aslında var olmayan şeylerle, zihninin oynadığı oyunlarla nasıl başa çıktığını öğrenmek istiyordum. Hâlâ gecelerini ve gündüzlerini mahvediyor muydu? Onu ne korkuturdu ve benimle aynı korkulara sahip olup olmadığımı öğrenebilecek miydim?

Onu istediğim bir gerçektir ama hayatta kalmasını daha fazla istiyordum.

“Keşke kendini benim seni gördüğüm gibi görebilseydin. Ya da diğerlerinin seni gördüğü gibi. Sen soğuk bir fahişe falan değilsin, Coraline. Geriye kalanlar ne derse desin,” dedi parmaklarını topuzumun üzerindeki tokalarda gezdirirken. “Sen nazik bir insansın ve kalbin sevmek için yaratılmış. Fazla koruyucusun, kendini incitmekten çok başkalarının incinmesinden korkuyorsun. Aşka fırsat verebilirsin, Cora. Sana

ona âşık olmanı söylemiyorum. Sadece fırsat çıkarsa bu olasılığa karşı açık olmanı söylüyorum. Mutluluğa şans vermeni istiyorum. Seni bu kadar üzgün görmek beni öldürüyor.”

Kız kardeşimi çok seviyordum ve banyo ışıklarının altında parıldayan ince gözyaşlarını görünce bu beni çok üzmüştü. Mutluluğunu sağlamak için her şeyi yapardım ama ona yalan söyleyemezdim.

Ona yapamayacağım bir şeyin sözünü veremezdim.

O yüzden en iyi ikinci seçeneği gerçekleştirecektim.

“Ver şu aptal gelinliği.”

Silas

“Efendim,” dedi memur boğazını temizleyerek. “Gelin on dakikaya gelmezse yeni bir tarih ayarlamamız gerekecek.”

Ahşap sıraların önünden kısa koridora göz attım. Endişeli biri değildim. Kendimden nadiren şüphe ederdim, hatta hiç etmezdim. Fakat önceki geceki saklambaç oyunundan sonra Coraline’in korkma ihtimalinin farkındaydım.

Belki de cehaletim yüzünden her şeye rağmen geleceğini düşünüyordum. Çok inatçı ve iradeli olduğunu, geri adım atmayacağını biliyordum. Lilac’m onun için ifade ettiği anlamın farkındaydım ve Coraline benim sözümü tutacağını biliyordu. Başına bir şey gelmesi halinde onunla ilgileneceğimden emindi.

Aramızdaki bağa rağmen kardeşinin güvenliğini riske atmayacaktı.

O sabah Stephen’in gönderdiğini düşündüğüm e-postaya bakılırsa benim yardımına ihtiyacı olduğu kesindi. Tek satırlık bir mesajdı ama minik virüsümün tüm planlarımı mahvettiğini anlamama yetmişti.

Siz dördünüzü yok etmek için bir videoya mı ihtiyacım var? Oyun daha yeni başladı.

“Bana bir dakika izin verin,” dedim yüksek kürsüde duran yargıca.

Koridorda ilerlerken avuç içlerimi büyük kapılara bastırdım. Ana fuayeye çıktığımda etrafta koşuşturan yüzlerce insanla karşılaştım. İş kıyafetleri içindeki erkek ve kadınlar, mahkeme saatlerini kaçırmamaya çalışan rasgele yabancılar her taraftaydı.

Az önce çıktığım sessiz odadan çok daha farklı bir yerdi. Cebime uzandım ve telefonumu çıkarıp kendimi onu dışarı çıkmaya ikna etmeye hazırladım. Fakat anlaşılan buna gerek kalmamıştı.

Yüzleri belirsizleşmiş bedenlerin arasında, geniş merdivenlerden iniyordu. Geriye doğru toplanmış saçları keskin hatlarını ortaya çıkarmıştı. Makyajı her zamanki koyu tonlarından farklıydı. Daha yumuşak ve doğal tonlardaydı. Pencereleden giren güneş ışığı, mermer merdivenlerde attığı her bir adıma eşlik ediyordu.

Beyaz elbisesi ikinci bir deri gibi vücudunun her bir kıvrımını sarmıştı.

Gelinlik giymesini bile beklemiyordum. Ancak bu halini gördüğümde, onu başka bir elbise içinde hayal edemediğimin farkına vardım. Her bir santimini dişlerimle parçalamak istediğim ipek kumaşlarla sarılıydı.

“Tanrım,” diye mırıldanmıştı onu izlemek için duraksayan bir adam.

Adamı duraksatan şey pürüzsüz tenini ortaya çıkaran derin dekoltesi miydi, yoksa kollarını süsleyen narin danteller miydi, merak ediyordum.

Onun görünüşünün dikkat dağıtması çok kolay bir şeydi ama beni büyüleyen şey bu değildi. Asıl etkilendiğim şey, başını yukarı kaldırıp bana doğru attığı her bir adımda sergilediği kendinden emin tavrıydı.

En sonunda bana ulaştığında ayaklarının etrafında ipek kumaşlardan bir havuz meydana gelmişti. Elbisesini belinden kaldırdığında dudaklarında sıkı bir gülümseme belirdi.

“Çok mu abartılı olmuş?”

Gözleri güneş ışığında altın gibi parlıyordu.

Kahveye damlayan bal gibiydi. En sevdiğim.

Endişeleri eritecek kadar sıcak, saçmalıkları kesip atacak kadar keskinlerdi.

Gözler asla yalan söylemezdi.

Hem nazik hem sertti. Bal ve kestane gibi. Soğuk ve sıcak bir aradaydı.

Tam bir bilmeceydi.

“Harika olmuş.”

Yanakları kızarıırken az önce bütün ihtişamıyla taşıdığı özgüveni bakışlarım altında erimişti. Sanki düşüncelerim onu utandırıyordu.

“Hazır mısın?” Elimi uzattım.

“Hayır,” diye mırıldandı dişlerini altdudağına batırırken. “Olamıyorum...”

Bu defa bir adım ileri atıp on adım geri atmıştı.

“Coraline,” dedim Stephen’in ona yaptıklarını merak ederek. Onu bu kadar korkutan şey neydi? Geçmişte başına gelenler yüzünden mi başkalarına güvenmekten bu kadar uzaktı?

“Hayır, mesele ben değilim,” dedi başını iki yana sallayıp kaşlarını çatarak. “Bunu yapmak istediğinden emin misin? Baban için yaptığını biliyorum. Yine de bundan emin misin? Sevdiğin bir insanla evlenmek istemediğinden yani.”

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim. Çok geçmeden yargıcın yanına gitmemiz gerektiğinin farkındaydım.

Havada sis gibi asılı kalan soruları bana yaklaşıyordu. Babamın böyle bir şeyi benim için istemeyeceğini biliyordum. Fakat bunu ona söyleyemezdim çünkü durumdan kurtulmak için bir bahane olarak kullanırdı. Durum tam da buydu. Be-

nim içinde olduğumuz durumdan şüphe etmemi, kuyruğumu kıstırarak kaçmamı istiyordu. Böylece evet dedikten sonra olacıklardan sorumlu olmayacaktı.

İki yıl boyunca istediğim için intikam peşinde koşmuştum.

Fakat kendime karşı dürüst olmam gerekirse, onu istiyordum. Bu evliliği onunla yapmak istiyordum.

Birbirimizi tanımadan evlenmemiz güzel bir şey olmasa da onu istiyordum. O hayali kadını iki yıldır istiyordum. Çünkü yıllar sonra ilk defa beni canlı hissettirmişti. İçimde daha önce var olacağına inanmadığım bir kıvılcım yakmıştı.

Bencil bir tavırla iki yılını istiyordum. Önümde onu koruyacağım, alışkanlıklarını öğrenip gizemini iplik iplik çözeceğim yedi yüz otuz gün vardı.

Geriye kalan her şey -Stephen'ı ortaya çıkarıp aile şirketimi kurtarmak gibi detaylar- fazladan fayda anlamına geliyordu.

“Bundan şüphe duyan tek kişi sen olduğundan eminim,” dedim hafifçe dönüp mahkeme salonunun kapı koluna uzanarak. “Böyle devam edersek nikahımızı kaçıracağız.”

“Dur. Bir saniye dur,” diye tısladı smokinimin kolundan tutup beni kendine çekerek. “Her şey kontrolün altındaymış gibi davranmayı bırak. İstedığın şey buymuş gibi davranma. Baban ölüyor ve eski kız arkadaşının ölümünden sorumlu olan kişi hayatını mahvetmek için peşine düştü. Bir an bile olsa, sağlam bir direk gibi durmayı bırak ve bana ruhundaki çatlakları göster.”

Çenemi sıvazladım. “Seni evliliğe ikna etmek için ne söylememi istersin, *hex*?”

“Gerçeği,” dedi kararlı bir sesle. Hazır olduğunu sanmadığım bir yanıt bekliyordu. “Sakin, soğukkanlı Silas ile dağılmış Coraline. Sen daima oradasın. Ben ve diğer insanlar için orada olmaya çalışıyorsun. Tek dayanan ben olursam bunu yapamam. Sen de biraz dayanmalısın.”

Dişlerimi sıktım. Sessiz kalmanın sıkıcı yanı da buydu.

Herkes duygularını senin yerine tahmin ediyordu. Gerçeklere dayanmayan bir şekilde adına hikâyeler uyduruyorlardı. Seni anlayabilmek adına tuhaf ipuçları kullanarak saçma sapan ağlar örüyorlardı.

Konuşmadığında kimse hikâyeni bilmezdi.

Bu kendim için başlatmak zorunda olduğum bir savaştı. Rosemary için verdiğim bir mücadele idi. Yıllardır sürdürdüğüm bir mücadele idi. Dünyanın benim adına olacakları ve hissettirdiklerini söylemesine izin veriyordum.

Doktorlar, annem ve babam, arkadaşlarım ve hatta Rosie'ye bile izin vermiştim.

Kimse bilmiyordu çünkü bilmeleri için asla bir şans vermemiştim.

"Beni büyüten adamı kaybetmeme sadece birkaç ay kaldı," dedim gözlerinin içine bakarak. Bronz teni güneşte parlıyor, dolgun dudakları düz bir çizgi halinde dururken bana bakıyordu. "Onu hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyorum. Onsuz bir hayattan korkuyorum. O ölmeden önce aile şirketimizi başarıyla yönetmeyi öğrenmek için yeterli zaman bulamamaktan korkuyorum. Fakat annem ve iki erkek kardeşim varken bu korkuyu onların görmelerine izin veremem."

Yaklaşarak elimi yanağına götürdüm. Parmaklarımla kavrayıp bana iyice bakmasını sağladım.

Beni görmesini istiyordum. Beni duymasını ve bütün bunları onun dışında kimseye söylemediğimi anlamasını istiyordum. Bu yanıma o hariç kimse bilmiyordu.

"Yaptığım şeyin suçluluğu beni yiyip bitiriyor. Geceleri uyuyamıyorum çünkü Stephen'ın arkadaşlarımı yok etmeye çalışmasının sebebinin ben olduğumu biliyorum. Sürekli beynine bir kurşun sıkıp bu işi sonsuza dek bitirmeyi hayal ediyorum."

Hareketsiz bir halde beni izlemesine izin verdim. Bu durumdan, ondan kaçmayacağımı belli ettim.

Onunlaydım ve ona güveniyordum.

“Bu kadar güzel görünürken hâlâ seninle evlenmek isteyip istemediğimi sorma ihtiyacı duyuyorsun. O lanet dudaklarını öpmeme saniyeler kaldı.” Sesim boğazımdan derin bir fısıltı gibi yükselmişti.

Başparmağımla altdudağını okşarken Coraline’ın yüz hatlarının yumuşadığını gördüm. Dünya onu artık tanınmayacak hale gelene dek korkutmuş, ruhunu yaralamış ve hırpalamıştı. Yine de orada öyle dururken bana zarar vereceğinden endişe ediyordu.

İkimizin de yaşadığımız bu kadar şeye rağmen, ona bu işte benim de olduğumu göstermek istiyordum. Bundan sonra ne olursa olsun, ifade ettiği şeyden bağımsız olarak her zaman güvenilebileceği biri olacaktım.

Bir sesten, bir telefon numarasından fazlası olacaktım.

Beni hep yanında bulacaktı.

Alnımı onunkine bastırıp kokusunu içime çektim.

Nefesi bir an kesildi, sanki dilimle dudaklarını keşfetmemi istiyormuş gibi başını iyice eğmişti. Parmaklarımla ensesini kavrayıp kendimi kontrol etmeye uğraştım.

“Ama öpmeyeceğim,” diye mırıldanarak hafifçe uzaklaştım. “Seni ilk kez öptüğümde, karım olmuş olacaksın, *hex*.”

Coraline’ın dili dudağında gezinen parmağımlı yakaladı.

“Bunun için başka hiç kimseyi istemem,” dedim içtenlikle. “Anlatabiliyor muyum?”

Başını yavaşça sallayıp kollarımdan bir adım çekildi. Boyundan yukarı yayılan sıcaklık yanaklarını kızartmıştı.

“Biz...” dedi arkamdaki kapıyı işaret ederek. “Galiba içeri girmeliyiz.”

Dişlerimi altdudağıma geçirip başımı iki yana salladım. *Ah, şu lanet kız.*

Başından beri onun fikriymiş gibi elimi uzatıp kapıyı açtım ve geçmesi için yol verdim. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç ses çıkarmadan ilerledik ve yargıcın karşısına çıktık.

“Hepimizin bir araya gelebilmemize sevindim,” dedi siyah cüppesini düzelterip gözlüğünü burnunun köprüsüne bastırarak. “Başlamaya hazır mıyız?”

Gövdemi Coraline’a doğru çevirdim, o da aynısını yaptı. İki elimizi birbirimize uzattık. Attığım adımlara aynı şekilde karşılık vermesi gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp ellerini ellerime kaydırды. Sevimli bir tavırla başını salladı.

“Harika,” dedi yargıç ve elindeki beyaz bir kâğıdı kaldırıp okumaya başladı. “Coraline Whittaker ve Silas Hawthorne, bugün evlilik bağı ile bir araya gelmeye karar verdiniz. Evlilik, iki insanın birbirinde bulup ortaya çıkarabileceği ve hayatın en iyi ve güzel haline geçilen bir bağlılıktır. İnsana başka hiçbir ilişkinin sunmayacağı türde bir paylaşım ve olgunlaşma fırsatı verir. Evlilik yalnızca bir tören ve bir kâğıt parçası değildir. İki insanın hayatlarının geri kalanında birbirini sevip onurlandırmak ve değer vermek için yaptıkları bir anlaşmadır.”

Başparmağım onca yılın yalnızlığımı silmek istercesine elinin üstünü okşarken ona orada olduğumu, en az onun kadar kırılmış olduğumu ve buna rağmen hiçbir yere gitmediğimi hissettirmek istiyordum.

“Yeminlerinizi hazırladınız mı, yoksa hazır metinle mi devam edeyim?”

Bakışlarımı yargıca çevirdim. “Standart yemin olacak...”

“Aslında,” diye araya girdi Coraline. “Eğer sorun olmazsa benim bir yeminim var.”

Elbisesinin önünden çıkardığı sararmış kâğıt parçasına kaşlarımı çatarak baktım. Masanın ardında oturan yargıç kâğıdı çıkarmasını gülümseyerek izledi.

Coraline başlamadan önce boğazını temizledi, yanakları kızarmaya başlamıştı.

“Silas, dünya sadece savaş sunarken ben sana huzur olacağım. Sırrını saklayacak, güvenli limanın olacağım. Seni ol-

duğun ve olacağın gibi kabul eden tek kişi olacağıma yemin ediyorum.” Son cümlesini eklerken gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Ölüm bizi ayırana kadar.”

Kâğıt çok eski gözüküyordu. Onun için ne anlam ifade ettiği bir kenara, bana yazılmış olsalar da olmasalar da göğsümün sıkışmasına neden olmuştu.

Biri bana barış ve huzur kaynağı olmayı isteyeli ne kadar olmuştu? Ne zamandır dinlenmeye hiç vakit bulamadan bir savaşın içindeydim?

“Bay Hawthorne?” dedi yargıç önümdeki kadının yemini-ne karşılık vermem için beni cesaretlendirerek.

Kâğıdı katlayıp yeniden çıkardığı yere koymasını izledim. Tekrar elimi tuttu. Coraline eğilip fısıldarcasına konuştu.

“Sen hazır yemini edebilirsin. Önden bir şey planlamamıştık sonuçta.”

Başımı iki yana salladıktan sonra avuçlarımın arasındaki ellerini kavrayarak hafifçe kendime çektim.

“Bugün öfkeni öfkem olarak kabul edeceğime, intikam fırtınalarını atlatacağıma ve seni sonsuza dek koruyacağıma yemin ediyorum. Hep yanında olacağıma söz veriyorum. Ne olursa olsun, asla yalnız kalmayacaksın. Ölüm bizi ayırana dek.”

Her bir kelimesi doğruydı. Sözlerimi tutacaktım. Ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktım. Artık bu işte sadece ben yoktum. O da vardı.

“Coraline, Silas’ı ikiniz de hayatta olduğu sürece, yasalar karşısında kocan olarak kabul ediyor musun?”

Yargıcın sözleri ortamın durgun havasında yankılanımdı. Derin bir sessizlik acı verici bir şekilde uzamadan önce elimi sıktığını hissettim.

“Evet.”

“Silas, Coraline’ı ikiniz de hayatta olduğunuz sürece, yasalar karşısında karın olarak kabul ediyor musun?”

Durumun gerçekliği kafama dank etmeliydi ama nedense

düşünebildiğim tek şey yeminin sonuydu. Mahkeme kararıyla önümdeki kadını öpmem gerektiğinde dudaklarının tadına bakıp bütün o alaycı sözleri dilimde eritebileceğim anı aklımdan çıkaramıyordum.

“Evet.”

“Yüzükleriniz var mı?”

Coraline’ın yüzünde panik belirirken dudağımın kenarları kıvrıldı. Yemine hazırlanmamış olabilirdim ama buna hazırlıklıydım. Cebimden iki yüzük çıkardım.

Kendi yüzüğümü ona uzattım. Sade altın halkanın içinde *#dd4a3d* yazılıydı. *Benim küçük sırrım*. Yüzüğü parmağıma geçirirken Coraline içindeki yazının henüz farkında değildi.

Aynı şekilde yavaşça karşılık verdim. Altın halkalı, yuvarlak kesim elmaslı yüzüğü parmağına geçirdim. Gösterişli ya da abartılı derecede büyük değildi. Tıpkı onu takan kadın gibi gizli bir güzelliğe sahipti.

“Oregon eyaletinin bana verdiği yetkiyle sizi karı-koca ilan ediyorum,” dedi yargıç. Ardından sanki en sevmediği kısım burasıymış gibi iç çekti. “Gelini öpebilirsin.”

Elimi saçlarına kaydırıp onu kendime çekerken gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Parmağımı saran yüzüğün baskısına alışmam gerekecekti.

“Sana verebileceğim hiçbir şey aşka benzemeyecek, Silas.”

“O zaman öyleymiş gibi yapacağım.”

Kesilen nefesini adeta yuttum.

Ağzım aç bir tavırla ağzına yaslanırken yumuşak ya da nazik olmak aklımdan bile geçmiyordu. Hiç de sabırlı değildim.

Coraline’ın aralanan dudakları zorlamama gerek kalmadan kendini bana sundu. Dudaklarımız birbirine yapıştığında parmaklarım saçlarını kavradı. Dilimle ağzının içini okşayarak uysal davranışını ödüllendirdim.

Ponderosa Springs’in lanetli cadısının tadına baktım.

Sanırım bu kasaba bir kereliğine haklı çıkmıştı. Ağzı büyü gibiydi.

Kollarımda titreyerek smokinimin önünü sıkıca kavradı. Beni kendine doğru çekip dudaklarını yavaşça, özenli bir tavırla dudaklarıma bastırdı. Parmak uçlarında yükseldiğini görünce dudaklarım kıvrıldı. Serbest kalan kolumla belini kavradım ve onu göğsüme sıkıca bastırarak ayaklarını yerden kestim.

İlk öpücükte olmaması gereken her şey vardı. Tatlı ya da iyi niyetli olmaktan uzaktı. Sevgiyle yapılmış bir şey değildi.

Boğazının derinliklerinden yumuşak bir inilti yükseldiğinde sesin devamı için altdudağını ısırdım. Tadını içime çekme arzusuyla iyice yutkunurken damarlarının derinliklerine işlemiş o karanlık büyü, bal ve şeker karışımı tadı alabiliyordum. Coraline'ın göğüs kafesine sürtünen göğüslerini hissedince inlemek zorunda kaldım. Bedeni ona verebileceğim zevkleri bilerek adeta yalvarıyordu.

Karımla o anda, o odada sevişmek istiyordum ve kimin izleyeceği umurumda değildi. O tahta sıraların arasında bacaklarını aralayışını izleyebilirlerdi. Bütün dünya karşımda ne kadar uysal olduğunu, bacakları titreyerek boşalmak için bana yalvarmasını ve onu üstüne iki defa daha boşaltmamı görebilirdi.

Daha fazlasını isteyecekti.

Dilinin büyüğü onu sağlıksız bir şekilde arzulamama neden oluyordu.

“Pardon,” diyen yargıcın rahatsız edici sesi kulaklarımda yankılandı. Coraline dudaklarını hemen çekmişti. “Bugün evlenmeyi bekleyen başka bir çift daha var.”

Bir an Rook acaba bu kadımı kovdurabilir mi diye düşündüm. İstemedenden de olsa Coraline'ın çekilip elbisesini ve saçını düzeltmesini izledim.

O odadan karı-koca olarak çıkıyorduk.

Evliliğimizin sahte olduğunu biliyordum. Yıllar içinde gerçek ile zihnin oynadığı oyunları ayırt edebilmeyi çok iyi öğrenmiştim.

Fakat hiçbir şey az önceki öpücük kadar gerçek hissettirmemişti.

BÖLÜM YİRMİ

Anne Kızgın

Silas

Güm. Güm. Güm.

Ön kapıma bir kez daha art arda vuruldu.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandım elimi yüzümde gezdirerek.

Gece geç saatlere kadar ofiste raporları inceledikten sonra eve gelmiş, iki saat boyunca da Easton Sinclair’ın telefonuna takip cihazı yerleştirmekle uğraşmıştım.

Sinclair malikânesinde, babasına yardım ettiğine dair hiçbir şey bulamamıştık. Yine de onun sözlerine güvenecek değildim. Lanet olası bir yılan olduğunu çok iyi biliyordum.

Kapıyı açtığımda karşımda küçük kardeşimi buldum. Hâlâ benden biraz daha kısaydı ama son gördüğüm zamanla kıyaslandığında çok daha büyümüş görünüyordu.

“Levi?” dedim kaşlarımı çatarak. “Burada ne halt ediyorsun?”

“Harika bir kardeş olup Zoe kasırgasının bir saate kapına varacağını haber veriyorum.” İçeri girerken elindeki gazeteyi çıplak göğsüme bastırdı.

Mutfağa yöneldiğini görmek için dönüp bakmama gerek yoktu. Muhtemelen buzdolabıma hücum ediyordu. Çocukluktan beri sonu gelmez bir iştaha sahipti.

Gazeteyi kendime çevirir çevirmez başıma bir ağrının girdiğini hissettim.

Teknoloji Milyarderi ve Petrol Mirasçısı İçin Evlilik Çanları Çalıyor.

Ponderosa Springs Tribünü gazetesi, sakin ilişkimizi tatsız bir tavırla ele almıştı. Tabii ki Coraline'ın insan kaçakçılarının da dahil olduğu korkunç öyküsünü eklemeyi de ihmal etmemişlerdi.

Sanki onun travmaları, o boktan gazetelerine ilgi toplamak için kullanılacak bir malzemeydi. İkimizin adliyeden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımız sütunun soluna yerleştirilmişti.

Eşofmanımın cebinden telefonumu çıkarırken gazeteyi ikiye yırtma isteğiyle doluydum. Coraline en sonunda nefes nefese yanıt vermeden önce onu üç kez aradım.

“Evet?”

“Yarım saate daireme gelmen gerekiyor,” diye mırıldandım. Alnımı ovuşturarak gerginliğimi azaltmaya çalışıyordum. “Acil bir durum.”

“Neler oluyor?” Acele hareketleri yüzünden arka planda düşen bir şeylerin sesini duydum. “Stephen mı?”

“Daha kötüsü,” diye iç geçirdim. “Annem.”

Nefesini tutan Coraline'ın paniğini neredeyse duyabiliyordum. Düğünden sonra çok geçmeden ailemle tanışması gerektiğini söylemiştim. Amacım ona ihtiyacı olan zamanı vermektir ama görünüşe göre üç günden fazla zamanımız olmamıştı.

“Hemen geliyorum,” diye mırıldandıktan sonra daha fazla bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Lanet kadın buraya gelmeden önce onu sakinleştirmeme müsaade etmek yerine, kendi başına paniğe kapılmayı tercih etmişti. Benim ölümüm olacağından emindim.

Kapıyı kapatıp serin zemini aşarak mutfığa ilerledim.

“Tebrikler,” dedi Levi hazır keklerden birini ısıtırken. “Annem seni gebertecek. Altın ağabeyimin düşüşünü görmek çok güzel olacak.”

Gözlerimi devirdim. Bir de ona dramatik dediğimizde şaşırırdı. Kahve makinesine yürüyüp yeni bir demlik hazırladım, ardından iki ilaç şişesini elime aldım. Biri artan migrenim, diğeri depresyonum içindi. Jennifer Tako, bu ilaçlara vitaminlerle değiştirmeden devam ettiğimi görse benimle gurur duyardı.

“Karıyla doğru düzgün tanışmadan önce evlenmekle kalmadın, üstüne bir de annem bunu gazetelerden öğrendi. Yani tamamen boku yedin.”

“Annemizi ben düşünürüm,” dedim. “Sen neden evdesin? Boston’daki stajına ne oldu?”

Kahvenin yavaşça demlenmesini izlerken kardeşim sanki hayatının en keyifli gününü geçiriyormuş gibi takılıyordu. Oysa daha hafif atlatmamı sağlayabilirdi.

“Ben de seni özledim, pislik.” Sırtım dönük olmasına rağmen bana ortaparmağını gösterdiğini biliyordum. “Stajyerlere bir hafta izin verildi. Ben de babamı göreyim dedim.”

“Caleb peki?”

Levi’nin sessizliği şakacı halinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Kahve yeterince demlenince bir fincana döküp sorumu tekrarladım.

“Caleb’ı tanıyorsun, Silas.” Yarısı yenmiş kekini masaya bırakıp tezgâha yaslanarak iç çekti. “Sorunlarından kaçıyor. Hayatını sörfle geçirip telefonlarıma yanıt bile vermiyor. Babamın ölüm döşğinde olduğu gerçeğiyle yüzleşmemek için evden uzak duruyor.”

İkiz olmaları onları ilginç kılan özelliklerinden biriydi. Yıllar içinde değişen kişisel özellikleri vardı. Levi, Boston’da

mikrobiyoloji okurken Caleb, Kaliforniya'nın güneyinde masraflarını ailemizin karşıladığı dairede yaşayıp üniversiteye gidiyordu.

Fakat aralarındaki bağ asla sarsılmamıştı. Ta ki babam hastalanıp her ikisinin de stresle başa çıkabilme biçimleri farklılaşana kadar.

Levi biraz bana benziyordu. Sorunları çözebilmek için onlarla yüzleşirdi. Caleb ise... korkuyordu. Düşünmemesi halinde sorunun ortadan kalkacağını zannediyordu. Eve gelmezse babamın hastalığını da görmemiş olacaktı.

İkisi de haksız değildi ama bir gün, Caleb babasını ölmeden önce daha fazla görmediği için pişman olacaktı. Bundan emindim. Ancak bu benim savaşım değildi. Onu benim gibi davranmaya zorlayamazdım. Sadece sonrasında dağılan parçaları toparlamasına yardım edebilirdim.

“Bence bu şekilde davranması bencilce. Annemle bile konuşmuyor.” Dönüp baktığımda sesindeki bir parça kini duymazdan gelememiştim.

“Caleb durumla kendi zamanlamasına göre, kendince başa çıkıyor. Bunda bencilce bir şey yok. Ona bununla kendi başına çıkabilmesi için zaman ver. Hazır olduğunda eve dönecektir,” dedim sakince. İçeceğime bal kattım. “Peki ya sen? Bununla nasıl başa çıkıyorsun?”

“İyiyim,” dedi kayıtsız bir tavırla omuz silkerek. Robotik bir hareketti. Muhtemelen anneme, babama ve doğu kıyısındaki arkadaşlarına da aynı şeyi söylüyordu.

Caleb tamamen kaçınıyor olabilirdi ama Levi da konuyu saptırıyordu.

Yanma gidip ada tezgâha yaslandım ve bakışlarıma karşılık vermesini bekleyerek gözlerimi kardeşime diktim.

“Lev, yüzüme bak.”

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra yavaşça başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu.

“Ben annem de babam da değilim. Bana karşı güçlü gö-

rünmek zorunda değilsin.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Burada üzgün olmana da izin var. Kızgın ya da mutlu. Ne hissetmen gerekiyorsa hissetmekte özgürsün.”

Kendilerini dünyaya karşı sert, bağımsız erkekler gibi göstermeye çalışsalar da onlar her zaman benim küçük kardeşlerim olacaklardı. Daima güçlü durmak zorunda olmama hakkına sahip çocuklardı.

Elbette babası gözlerinin önünde erirken üzülmesine izni vardı.

“Sen hiç korkmuyor musun, Si?”

“Her zaman korkuyorum,” dedim dürüstçe.

“Ben de.” Güçlkle yutkundu. “Her zaman korkuyorum. Onun öldüğünü bildirecek telefonun gelmesinden korkuyorum. Ne zaman telefonum çalsa panikliyorum. O yokken ne yapacağız biz?”

Gözlerinin kenarında biriken yaşları gördüğümde keşke acılarını dindirmenin bir yolu olsaydı diye düşündüm. Keşke bütün bunları düzeltmenin bir yolu olsaydı ama söylediğim hiçbir söz bunu başaramazdı, biliyordum.

“Yaşamaya devam edip onu hatırlayacağız ve mutlu olacağız. Bizden bunu ister. İsteddiği tek şey bu. Kolay olmayacak ve bazı günler çok zor geçecek. Ama kaybettiğimiz birinin anısını sevmeyi öğreneceğiz. Sadece zaman alacak.”

Bu söylediklerim Rosemary’nin yasım tutabilmeme yardımcı olmuştu ve babam vefat ettiğinde de yardımcı olacaktı. Artık yanımızda olmadıkları gerçeğine odaklanmak yerine, anılarını sevmeyi öğrenmek gerekecekti.

Yas bir savaş değildi.

İniş ve çıkışları olan bir süreçti.

Levi sözlerimi kabullenircesine başını salladı ama aslında dinlemiyordu. Kendini hazır hissedene kadar da dinlemeyecekti. O anda ondan ancak bu kadarını isteyebilirdim.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Yani babamla, şirketle ve şizofreni ile nasıl başa çıkıyorsun? Ben çok zorlanırken sen taş gibi görünüyorsun.”

Ona daha fazla baskı yapmadan nasıl cevap verebileceğimi düşünürken yanağımın içini ısırđım. Aslında böyle olmak istemediğimi ancak zorunda kaldığımı ona nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. Levi, Caleb ve annem için bunu yapmalıydım. Eğer dağılırsam, akıl hastalığım konusundaki gerçekleri anlatırsam onlara çok ağır gelecekti.

Şu anda aileme bunu yükleyemezdim. En azından şimdilik. Çünkü mutfak girişinden bana bakan kişi karımdı.

Yüzük bir formalite olsa da Coraline’ı benim olarak adlandırmak en kolayıydı.

Kısa boyuyla orada dikiliyordu. Omuzlarına dökülen kahverengi saç tutamları keskin yüz hatlarını çevreliyordu. Gözleri merakla parlıyor, sanki o da benim cevabımı duymayı bekliyordu.

Açlığım midemde birikiyordu.

Birkaç kez giydiğı deri ceketini omuzlarındaydı. Bana Alis-tair’in liseden beri üstünden çıkarmadığı, takıntısı olan ceketini hatırlatıyordu.

Göbeğini açıkta bırakan beyaz tişörtüne bakarken kumasını dişlerimle ne kadar kolay parçalayabileceğimi düşünüyordum.

Coraline dalgındı. Farkında olmadan yumuşak, kahverengi gözlerini çıplak gövdemde gezdiriyordu. Küçük kardeşim yanımda olmasaydı beni incelemeye devam etmesine izin verebilirdim.

“Coraline.” Sert sesimle dikkatini yüzüme çevirdiğinde yakalandığını anladı ve yanakları kızardı.

Levi başını o kadar hızlı çevirmişti ki, bir an boynunun tutulacağını sandım. Daha önce hiç kız görmemiş gibi davranmasına rağmen sinirimi bastırdım.

Coraline ona küçük bir gülümseme gönderirken tuhaf bir şekilde el salladı. Mutfağı doğru ilerlediğı sırada kalçaları

sallanıyordu. Sırf çamaşırının rengini görmek için kot pantolonunu aşağı çekme ihtimali bile beni tahrik etmişti.

“Selam,” dedi Coraline fısıltı gibi bir sesle. Çantasının askısını sıkıca kavramıştı.

“Vay canına.” Levi duymayacağımızı zannederek mırıldandı.

Hiç vakit kaybetmeden kafasına şaplağı indirdim. “Terbiyeli olalım.”

Coraline gülümsememek için altdudağını ısıırıyordu. Ben-se nadir güzelliklerini saklamaya çalıştığı için ona ve dişlerine kızgındım.

Gülüştünden, kahkahasından, *ondan* hoşlanıyordum.

Bir insandan hoşlanmak benim için garip bir durumdu. Ortaokuldan beri kimseye âşık olmamıştım ve o his hatırladığımdan bile daha yoğundu.

“Ben Levi. Kardeşlerin çekici olanı,” dedi Levi tokalaşmak için elini uzatarak. “Bu pislik seni nasıl tavlayabildi?”

Lanet olası kardeşler.

Sinirlerimle oynamak için yaratılmışlardı. Belki de bu yüzden Rook ailemle çok iyi anlaşıyordu.

“Sen ikizlerin küçük olanı mısın? Ayrıca daha büyük bir kopyan varken sen nasıl daha çekici olabiliyorsun?” Kafasını eğdi, şaşırmış numarası yaparak gözlerini kırıştırdıktan sonra Levi’nin uzattığı eli sıkı. “Ayrıca sessiz ve düşünceli tiplere zaafım var.”

Levi alaycı bir ses çıkardı. “Caleb böyle bir çeneyi ancak hayal edebilir.”

Lastik gibi anında eski şapşal haline geri dönmüştü. Önceki konuşmamızı unutmuş, tüm korkusunu göz kamaştıran gülümseyişinin ardına saklamayı başarmıştı.

Birkaç dakika daha karşılıklı şakalaşmalarını izledim. Ardından Levi banyoya gidip bizi baş başa bıraktı.

Coraline eğilerek Levi’nin duyma mesafesinde olup olmadığını kontrol etti. “Acil durum nedir?” diye sordu.

“Annem ve babam buraya geliyor.”

Gözbebekleri irileşirken yüzüme baktı. “Bunu daha önce söylemeyi düşünemedin mi? Başka bir şey giyerdim. Bilemiyorum...” Ellerini şaşkınlıkla havaya kaldırdı. “Daha fazla geline benzeyeceğim bir şeyler mesela. Böyle Karındeşen Jack’e benziyorum.”

“Çok çekici görünüyorsun,” diye mırıldandım. “Ayrıca ailem ne giydiğini umursamayacaktır, *hex*. Seninle tanıştıkları sürece gerisi önemli olmayacak.”

Alaycı bir ifadeyle yüzüme baktı. “Bundan şüpheliyim. Hem nasıl öğrenmişler? Bize zaman tanıyacağını söylemiştin.”

Levi’nin verdiği gazeteyi ona uzattıktan sonra kahvemi aldım ve o yazıyı okumaya başladığında bir yudum içtim. Sayfaya göz atarken burnunun kırıştığını gördüm.

Boşaldığı zaman da aynı şeyi yapmıştı.

Kahretsin.

Şu an bunu düşünmemem gerek. Başka bir şey düşün, seni budala. Refleks olarak kasıklarına baktım. Annem içeri dalmadan önce ihtiyacım olan son şey aletimin kalkmasıydı.

“*‘Korku evinden sonra aşkı buldu’ mu? Şu kaçırılma hikâyesinden hiç vazgeçmeyecekler mi?’*”

“Sence?” diye sordum. “Başına gelenler hakkında konuşmaktan hiç yoruldular mı?”

“Doğru,” dedi derin bir nefes alarak. “Ama derim kalındır. Artık böyle şeyler canımı sıkıyor. Kasabanın tek eğlencesi olmaya devam edeceğim. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek. Sadece...”

“Çok yorucu, değil mi?” diye tamamladım ve başını sallayarak beni onaylamasını izledim. Sanki bir an için benzerliklerimizin, farklılıklarımızdan fazla olduğunu fark etmişti.

Haber kanalları onun görüntülerini ülke çapında durmadan yayınlayıp, bodrumdan kaçtıktan sonra onu kaçıran adamın kollarına koştığı videoyu durmadan göstermişti. Ona karşı nasıl derin bir anlayış hissiyle dolduğumu hatırlıyordum.

Nasıl hissettiğini anlamıştım.

İnsanlara gerçekleri söylemediğin için hakkında uydurduklarını dinlemek zorunda kalırdın. Sanki koca dünyaya bir hikâye borcun varmış gibi davranır, onlara istediklerini vermediğinde ise kendileri uydururlardı.

Bu kasaba için sonsuza dek kaçırılmış kız olarak kalacaktı. Oysa o bu sıfattan fazlasıydı.

Onun da bunun farkında olup olmadığını merak ediyordum.

“Senin için zor oldu mu?” diye sordu Coraline. “Yani şizofreni ile büyüüp herkesin bunu bildiğinden haberdar olmak zor muydu?”

Bu meseleyi bana ilk kez soruyordu. Ruh sağlığım ilk defa aramızda konu oluyordu.

“Bazen.”

Yalan da sayılmazdı.

Zihnim hakkındaki gerçeği bilmeme rağmen, insanların farklı bir gerçekliğe inanmalarına izin vermek son derece zordu. Bunu nasıl anlamadıklarını merak ediyordum. Kendime bana neden inanmadıklarını soruyor, daha sonra cevabı yine kendim veriyordum. Neden inanacaklardı ki?

“Sormak istediğim şey bu değildi.” Bir an durup bakışlarını yüzümde gezdirerek herhangi bir duygu izi aradı. “Yani konuşmak isteseydin zaten konuşurdun, değil mi?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ya bunu seninle hiç konuşmamaya karar verdiysem?”

Omuz silkip saçının beyaz tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bunu takmazdım. Beni ilgilendirmez.”

Açık sözlülüğü, küstah ve sarsılmaz sesi dudaklarımın seğirmesine neden oldu. Sözleri sert olsa da samimi olduğunu biliyordum. Beni rahatlatmaya çalışan, sahte ve süslü kelimeler değildi.

“Yani şizofren olmamı umursamıyor musun?”

“Umursadığım tek şey, ihtiyacın olan tıbbi bakımımı almayı önemsemendir,” dedi başını sallayarak. Levi’in kekinden

bir parça koparıp ağzına attı ve çiğnerken konuşmaya devam etti. “Ben kalpsiz biri değilim. Ama umursamam. Yani sonuçta veba değil, bir akıl hastalığı.”

Sesinde yıllar boyunca duyduğum tüm o sahte anlayış tavsiyelerini silip süpüren bir tını vardı. Sanki bir dürüstlük rüzgârı esmişti. Gözleri üzerimdeydi ve tıpkı benim yaptığım gibi o da beni inceliyordu.

“Teşekkürler.”

“Teşekküre gerek yok,” dedi alaycı bir tavırla. “Sana insanca davrandığı için birine teşekkür etme ihtiyacı duyman bile canımı sıkıyor.”

Bu kadının nasıl bir düşünce yapısı vardı? Zalimliği beni bile aşırıyordu.

“Ben...”

“Silas Edward Hawthorne!”

Annemin sesi dairemi doldurduğunda Coraline yerinden sıçradı. Gözleri kocaman olurken ağzı açık kalmıştı.

Levi mutfağa dönmüştü. “Ah, tam ismini söyledi. Boku yedin.”

Coraline’a bakıp koruyucu bir tavırla kolumu beline doladım ve ona ihtiyacı olursa bana yaslanabileceğini hissettirdim. Tereddüt ederek elini çıplak göğsüme koydu ve gözlerini kırıştırtarak bana baktı.

“Hazır mısın, karıcığım?”

“Her zaman.”

BÖLÜM YİRMİ BİR

Hawthorne Ailesiyle Tanışma

Coraline

Bir keresinde iyi bir ebeveyn olup olmadığına *senin* değil, *çocuklarının* karar verdiğiğine dair bir şey duymuştum.

Caleb ile henüz tanışmamıştım ama Silas ve Levi'ı bir gösterge olarak kabul edersem, sanırım Zoe ve Scott Hawthorne harika ebeveynlerdi. Daha önce hiç sıcak bir aile ortamına dahil olmamıştım. Ailem oyun geceleri düzenlemez ya da okulda neler yaptığımı dinlemek istemezdi.

Beni bakıcılarıma teslim eder, dışarıya karşı imajlarını dengelemek için ara sıra ihtiyaç duyduklarında da koydukları altın raftan indirirlerdi.

Bir piyon, mutlu bir aile imajının bir sembolüydüm.

Oysa bu masada oturan insanlar birbirlerini anlıyor ve dünyanın en kolay şeyiymiş gibi birbirleriyle uyum içinde hareket ediyorlardı.

Daha önce hiç ayaklarımın altında her an beni kesmeyi bekleyen yumurta kabukları varmış gibi tetikte hissettirmeyen bir evde bulunmamıştım.

“Aylardır yeni bir hobi arıyorum. Senin sanat derslerin harika görünüyor. Hangi günler oluyor?” dedi Zoe gülümseyerek ve kırmızı şarabından bir yudum aldı.

“Dersler çoğunlukla Halo’dan kurtulan kızlar için ama önümüzdeki perşembe günü Light bazı kızların işlerinin satılması için bir etkinlik düzenleyecek. Gelmek isterseniz lütfen buyurun. Hem ileride derslere katılacak olursanız kızlarla önden tanışmış olursunuz,” diye aynı şekilde gülümseyerek cevap verdim ve tabağımdaki sarımsaklı yeşil fasulyeden bir parça aldım.

“Ben varım!” dedi ellerini çırparak. “Bak, tatlım. İşte bana yeni bir hobi.”

Kimlere ders verdiğimi öğrendiğinde terk edeceğini bekliyor olmam benim hakkımda ne söylüyordu? Sonuçta orası yüksek sosyete kadınlarının dedikodu yaptığı bir yer değildi. Hayatın acımasızlığıyla yüzleşmiş kızların terapisi olduğunu anlayacaktı.

Sanırım alaycı yanıtlara ve acıma dolu bakışlara fazla alışmıştım. Bu yüzden samimi, kibar bir ruhun neye benzediğini unutmuştum.

Birlikte yediğimiz akşam yemeği bütün beklentilerimi değiştirmişti. Görevimin Silas’ın koluna girip güzel görünmekten başka işi olmayan bir kadın rolü oynamak olduğunu sanıyordum. Kıyafetim yüzünden çekapanık biri olduğumu düşüneceklerini, elbise giymemi bekleyeceklerini sanmıştım. Sadece onunla konuşulduğunda cevap veren, doğru çatal ile yemek yiyip mükemmelden daha az görünmeyen bir kadın imajı görmeyi beklediklerini düşünmüştüm.

Fakat benden hiç de böyle beklentileri yoktu.

İlk baştaki endişelerime rağmen, aslında beni gerçekten sadece tanımak istediklerini anlamıştım.

En büyük istekleri, oğullarının hayatının geri kalanını beraber geçirmeyi seçtiği kişiyi tanımaktı. Bu durum içimi yakıyordu. Onlara yalan söylemenin böyle hissettireceğini bek-

lemiyordum. Ancak onlar o kadar naziklerdi ve beni samimi niyetlerle tanımak istiyorlardı ki, onları kandırdığım için kendime duyduğum nefretin önüne geçemiyordum.

“Tanrım, bana yardım et. Hâlâ son hobisinin bedelini ödüyorum,” diye mırıldandı Scott yanında oturan Silas’ı dirseğiyle dürterek. “Örgü örmeye başladığı zamanı hatırlıyor musunuz?”

“Altı ay boyunca okula her gün örme kazakla gitmek zorunda kalmıştım,” dedi Levi. “O lanet şeyin ne kadar kaşındırdığından haberiniz var mı?”

“Sözlerine dikkat et, Levi Vincent!”

“Üzgünüm, anne,” diye mırıldandı. Ağzına bir parça biftek attıktan sonra daha önce bana kendisini birçok beladan kurtarması için kullandığını söylediği gülümsemesiyle annesine baktı.

Gülümseyerek şarap kadehimin ardından birbirlerine takılmalarını izledim. Silas çok konuşkan olmasa da onlarla birlikteyken ne kadar rahat olduğunu görebiliyordum. Omuzları ve yüz kasları gevşemişti. Gözlerindeki ışıltı yüzünü aydınlatıyordu.

Silas’ın masanın üzerinden kayan eli diğerlerine fark ettirmeden parmak uçlarımla oynamaya başlamıştı. Tırnaklarımın etrafında daireler çiziyor, parmak uçlarımı okşuyordu. Hareketleri sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi doğaldı.

“Peki yaptığın şeyi seviyor musun, Coraline?” diye sordu Scott dikkatimi tamamen üzerine çekerek.

Belki onu tanımadığım ve daha önce görmediğim içindi ama kanserle mücadele eden bir insana göre hayli sağlıklı görünüyordu. Silas’ın sağlam duruşunun kaynağı da bu olabiliirdi.

Dünyanın tüm yükü omuzlarında olsa da göstermeyen bir duruşu vardı.

“Seviyorum,” dedim başımı sallayarak. “Nihayetinde sanat tarihi diplomamı almak istiyorum ama öğretmenlikten de

zevk alıyorum. Resimlerimi ise kiramı ödemek için satıyorum.”

“Silas’ın çalışmaların için odalardan birini sana vermesi gerekecek. Burayı genişletecek bir müteahhit bulabileceğimizden eminim,” dedi Zoe resim yapabileceğim bir odayı hayal edercesine etrafa bakarak.

“Buna gerek yok...”

“Çoktan hallettik.” Silas sözünü kesip parmağımdan tuttu ve yüzümü ona doğru çevirdi. “Burayı inşaat alanına çevirmeden önce Coraline’in yerleşmesini beklemek istedim.”

Ona döndüğümde gözlerimiz buluştu ve şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Bütün gün çok farklı davranmıştı. Ellerini benden hiç ayırmıyor, bir şekilde sürekli temas ediyordu. İkna edici bir performans sergileme konusunda benden çok daha iyiydi.

Sahte olduğunu biliyordum. Fakat bazen parmakları bedenime değdiğinde ya da beni kendine çektiğinde biraz fazla gerçekçi hissettiriyordu.

“İşte benim oğlum,” dedi Scott ve Silas’ın sırtına sırtarak hafif bir şaplak attı. “Sana iyi davranıyor, değil mi? Bana söylemekten çekinme. Cezalandıramayacağım kadar büyük değil.”

“Kahvesi konusunda huysuz olsa da başa çıkamayacağım bir şey değil.”

“Hizaya sokmak için yardıma ihtiyacın olursa buradayım.”

“Bay Hawthorne,” dedim şakacı bir tavırla tek kaşımı kaldırarak. “Sağ olun ama tekvandoda kırmızı kuşak sahibiyim. Sanırım yardımınıza ihtiyacı olan kişi Silas olacaktır.”

Odanın içi kahkahalarla cınladı. Günlük hayatın içinde belki her an duyulan bir sestir ama benim kulaklarım o sestense o kadar mahrum kalmıştı ki... çok güzeldi.

Herkesin yemeklerini bitirdiğini görünce sandalyemi ittim ve Zoe’nin getirdiği tatlıyı servis etmek için mutfığa gideceğimi bildirdim.

Pastayı paketinden çıkarıp Silas'ın mutfak dolaplarında tabak ararken kahkaha ve sohbetlerinin sesi hâlâ kulaklarımda çınliyordu.

Tabakları tezgâha koyarken belimi saran ellerini hissettim, gülümsememi bastırmaya çalışarak başımı çevirdim.

“Bana çok fazla dokunuyorsun,” dedim hafifçe tenimi sıktığını hissedince. Sıcak elleri, soğuk tenimin üzerinde ateş gibi hissettiriyordu. Sıcaklık içimi kaplıyor, bacaklarımı birbirine bastırmak istememe neden oluyordu.

“Çok dokunulası birisin, *hex*.”

Sesi tenimi gıdıklarken beni daha da sıkı sardı ve başını boynumla omzum arasındaki boşluğa gömüp kokumu içine çekti.

“Sizinkiler burada bizi gözlemlemiyordur.” Ellerimi tezgâha bastırıp dengemi sağlamaya çalıştım. O böyle iyi hissettirirken rol yapmak zor geliyordu. Göğsü ve karnındaki bütün kasları sırtımda hissediyordum. “Artık rol yapmayı bırakabiliriz.”

Beni öne doğru iterek sertleşmiş aletini kalçama değdirdiğinde nefesim kesildi. Tenim daha fazlasını isterken damarlarımda arzu akıyordu. Bedenim onun için adeta eriyordu.

Bana dokunduğunda çılgına dönmemin sebebini anlamıyordum.

Travma sonrası stres bozukluğunun el kitabı yoktu. Yani eminim birileri konuyla ilgili bir şeyler yazmıştı ama herkesin yaşama şekli farklıydı. Sonuçta kimse daha bir dakika önce kulüpte biriyle öpüşürken hemen ardından bir tecavüzcünün altında kendinizi bulmakla ilgili bir vakayı özellikle araştırmazdı.

Seksle ilgili olumlu düşünceleri olan üniversiteli bir gençten, artık cinsel dürtülere inanmayan birine dönüşmüştüm.

Fakat Silas beni anda tutmayı başarıyordu. İki eliyle beni yerde tutmayı başarıp hissetmeme izin veriyordu.

Bu inanılmaz bir şeydi.

“Bu defa onlar için değil, benim için,” dedi tenime tüy gibi öpücükler kondurmaya başlarken.

“Ben...” diye başladım. Ancak beni tezgâha yapıştırıp arkama sürtündüğünde titredim. İnlemelerim sözümü tamamlamama engel oldu.

Onu hissetmek için içimde zonklayıp duran bir arzu vardı. Kıyafetler ya da engeller olmadan, tenim teninde... Sadece o.

“Onlar gidince burayı vaftiz etmeme izin verecek misin?” diye sordu dişlerinin arasından. Başımı geriye eğerek göğsüne yasladım. “Seni bu tezgâha yaslayacak, bacaklarını benim için aralamam izleyeceğim. Mutfak zeminini ıslatana kadar sikimle içini dolduracağım.”

Gözlerim kapandı. Elini karnıma bastırarak bedenlerimizi iyice birbirine kenetlediğini hissettim. Şüphe duymama, gereğinden uzun düşünmeme izin vermiyordu. Çünkü yaparsam geri çekileceğimi, aramıza mesafe koyarak ikimizi de kırık bir birleşmenin gazabından korumaya çalışacağımı biliyordu.

Düşmek eğlenceliydi. Ta ki yere çarpana dek.

Arkamızdan bir boğaz temizleme sesi yükseldiğinde yüzüm kızardı. Silas’ın kollarından kurtulmak için yana kaydığım da kapının girişinde duran Silas’ın anne ve babasını gördüm. Kıkırtıları kulağıma doldu.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım.

Aynı anda, “Bir şeye mi ihtiyacınız var?” diye sordu Silas. Çene kasları kasılarak seğirmeye başlamıştı.

“Ah, bu kadar gerilmeyin. Biz de bir zamanlar genç olduk,” dedi Zoe ve Scott’ın koluna girip kocasını kendine doğru çekti. “Siz aşk böceklerini rahatsız etmek istemezdik ama çıkmadan önce bir uğramak istedik. Baban sabah erken kalkacak.”

Kemoterapi alacağına dair bir kod olduğundan emindim.

“Babanla konuşuyorduk da...” Annesi bir anlığına kocası-

na baktı. “Yasal olarak evlisiniz biliyoruz ve ikiniz için de çok mutluyuz. Yine de en büyük bebeğimi mihrapta görmeyi çok istiyorum. Yani yaşananlar ortadayken...”

Duraksadı, duygular boğazına düğümlenirken eliyle ağzını kapattı.

“Hiç olmazsa oğullarımdan birinin evlendiğini görmek istiyorum,” diye onun yerine tamamladı Scott. Ölümünden bahsederken bunu çoktan kabullenmiş gibi omuzları dikti. Kemoterapi almasına rağmen bir mucize için yakarmıyor, kaderine boyun eğiyordu. Hangisinin daha acı verici olduğunu bilemiyordum. Umuda tutunmak mı, yoksa ölümü bu kadar çabuk kabul etmek mi?

“Baba.” Silas boğazını temizledi. “Coraline ve ben...”

“Çok isteriz.”

Sözlerim üzüntü ve suçluluk duygusuyla çıkmıştı. Belki şu anda ihtiyacım olan son şey bir düğündü ama bu insanlar, bu aile böyle güzel bir şeyi hak ediyordu.

Anne ve babası bunu neden yaptığımızı hiç bilmiyorlardı. Sadece oğullarının mutluluğunu görüyorlardı. Bunu onların elinden almak istemiyordum. En azından şimdilik.

“Gerçekten mi?” dedi Zoe gözleri parlayarak. “Tanrım, bu çok güzel! Gözyaşı dökmek zorunda kalacağımı düşünüyordum.”

“Kanser kartı işe yaradı sanırım,” dedi Scott şakasıyla eşleşen türde gülümsemesiyle.

Silas’a yaklaşarak kolumu beline doladım. Bunun önden konuşup planladığımız bir şey olmadığını biliyordum ama ailesini reddedemezdim. Böyle olmazdı. Özellikle de nezaketlerinden faydalanıp arkalarından yalandan bir ağ örerken bunu yapamazdım.

“Seni bunaltmak istemem,” dedi Zoe. Mutfığa doğru yürüyüp rahatlatıcı bir anne şefkatiyle kolumu okşadı. “Üç yaramaz oğlum varken aslında içten içe hep bir tane de kızım olmasını isterdim. O yüzden elbette sizin rehberliğinizde, bu

düğünü planlamaya yardım etmeyi çok isterim. Hem birbirimizi daha iyi tanıma fırsatımız olur. Bunu beraber yapmamızı çok isterim, Coraline.”

Kendi annem tarafından böyle sahiplenilme şansı bulamamış olmak, bir çocukla annesi arasındaki o koşulsuz sevgiyi hiç yaşamamış olmak canımı yakıyordu.

Sanırım ona yalan söylediğimi bilmek canımı daha fazla yakıyordu.

“Elbette, Zoe,” diye yanıtladım.

“Harika! O zaman haftaya beraber bir öğle yemeği yiyip detayların üzerinden geçelim.”

Bana sarılmadan önce başımı sallayarak onayladım. Buruma gelen vanilya kokusunu hissedince Silas’ın kokusundaki tatlı notanın kaynağını keşfettiğimi düşündüm. Nereye giderse gitsin, annesinin sevgisinin kokusunu yanında taşıyordu.

Benden uzaklaştığında tuttuğum nefesimi bıraktım. Scott ona sevgiyle gülümsüyordu. Silas koruyucu bir tavırla belimi kavramıştı. Levi ise pastayla ilgili sorularına çoktan başlamıştı.

Bir an durup benim ailem olsalardı nasıl olabileceğini düşündüm. Beni yetiştiren eller ruhumu nefret ettirmek yerine sevgiyle beslemiş olsalardı acaba nasıl bir insan olurdu? Acaba nazik sözler, acı bir tat bırakmadan cömertçe söylenseydi nasıl olurdu?

Cebimdeki telefonum titredi ve çıkardığımda kaşlarımı çattım.

“Kim?” diye sordu omuzlarımdaki gerginliği hisseden Silas.

“Ev sahibim,” dedim omurgamın ürperdiğini hissederek.

“Alo?” Tereddütlü bir sesle cevap verirken gruptan uzaklaştım.

“Bayan Whittaker, ben apartmanınızdan Ian,” diye söze başladı karşımdaki ses. “Sizi bu şekilde aradığım için kusura bakmayın ama güvenlik görevlileri az önce dairenize zorla girildiğini bildirdi.”

Kalbim ve zaman bir anlığına durmuştu.

Hissettiğim panik pençelerini göğsüme geçiriyordu. Lilac o gün Regina'yla kuaföre gitmişti. Yani güvendeydi. Fakat bunu bilmek korkumu azaltmamıştı.

Ian'ın polisin çoktan oraya geldiğini söylediğini duydum ama sesi giderek boğuklaşıyordu. Artık hiçbir şey güvende değildi, tüm bu kaostan saklandığım sığmağım olması gereken dört duvar da dahil her şey risk altındaydı.

Gerçeklik soğuk ve çevik elleriyle geri döndü, bana karşımdaki insanların ailem olmadığını hatırlattı. Ben gerçek bir eş değildim ve dışarıda bir yerlerde peşimi bırakmayı reddeden bir adam vardı.

Hiçbir iyi şey benim için gerçek değildi.

Sonsuza dek sürmüyordu.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Can Yakmak

Coraline

Eskiden benim için özenle hazırlanmış bir sığınak görevi olan bu yer artık içimdeki karmaşanın bir yansıması gibiydi. Bana artık her bir santimetrekaresiyle aslında korkmam gerektiğini hatırlatıyordu. Kendimi esas planımdan çok uzaklaştırmıştım. Silas'ın beni kendine çekmesine ve koruyamayacağı tehlikelerden uzaklaştırarak aklımı dağıtmasına izin vermiştim.

Stephen Sinclair haneme tecavüz etmişti.

Varlığını her köşede hissediyordum. Her bir kırılmış tabakta kötülüğü vardı. Her bir parçalanmış kumaşa çılgınca bir sahiplenme duygusu sinmişti. Duvarlara sıçrayan siyah boyayla her nokta onun parmak izleriyle işaretlenmişti.

Evimin yıkıntıları arasında dolaşırken *Old Spice* kokusu gözlerimi yakıyordu. Orada yarattığım her bir anıya sızmış, ondan kurtulduktan sonra kurduğum hayatı kirletmişti.

Kırık cam yığınlarının üzerinden geçerek yatak odama

doğru yürürken Lilac arka planda Silas ile konuşuyordu. Sesleri statik bir beyaz gürültüyü andırıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Normalde insanların içinde ağlamayı reddederdim ama odamın halini gördüğümde ağlamak istemiştim. Sebebi üzüntümden ziyade midemde ve damarlarımda kaynayarak taşan öfkerimdi.

Hazırdaki tüm projelerim paralanmıştı. Kesilmiş, yakılmış ve kurtarılamayacak şekilde tahrip edilmişti. Yastıklarımın tüyleri kırılmış yatağımın üzerine dağılmıştı. Giysilerim askılarından sökülmuş, yırtılmış ve boyaya bulanmıştı.

Fakat kaosun ortasında, şövale üzerinde duran tek bir tablo öfkemi artırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Daha önce başladığım ve Silas'ı andıran parçanın üzerine kırmızı akrilik boyayla Stephen'ın el yazısı işlenmişti. Evliliğimize dair bir gazete küpürü de bir notla beraber tuvale çivilenmişti.

Vücudundan benim hatıramı asla silemeyecek. Eğer içim-deysen, seni bırakmayı reddediyorum. Benden asla kaçamayacaksın, Kirke.

“Cora?” Lilac'ın yumuşak sesi arkamda yankılandı.

Öfke gözümü kör etmiş, her bir köşeden yükselen kırmızı renk görüşümü kaplamıştı. O anda yalnızca damarlarımdan akıp kulaklarımda çınlayan ve kalbimde atan öfkeyi hissediyordum.

Beni o bodrumda zaten yeterince incitmemiş miydi? İçimde kalan son zerreyi de yok etmek için bir kalbimin olduğunu hatırlatması şart mıydı?

Kulaklarımda beni neredeyse sağır edecek bir uğultu vardı.

Görünüşe göre sadece bir kısmını almak yetmemişti. Hepsi istiyordu. Nasıl kaburgalarımı kırıp o aptal organı göğüs boşluğumdan söktüyse tekrar söküp yiyebilirdi.

Beni tamamen bitirmeden asla durmayacaktı. Her şeyimi elimden alacak, ona ait olana kadar bırakmayacaktı.

Silas ile telefondan konuştuğum geceki yakarışım aklıma geldi. Geri dönüp o bodrumda ölmek için yalvardığım ve yaşamak istemeyecek kadar boş hissettiğim o geceyi düşündüm. İstediğim tek şey, benden geriye kalanların sert toprağın içinde çürümesiydi.

Sanırım o gece beni dinleyen yıldızlar dileğimi kabul etmişti.

“Hey.” Lilac’ın nazik dokunuşunu omzumda hissettim. “Bazı şeyleri hâlâ kurtarabiliriz. Durumun kötü olduğunun farkındayım.”

“Dokunma bana,” diye homurdanarak kendimi dokunuşundan çektim. Yüzüne yayıldığını tahmin ettiğim üzüntüye dönüp bakmaya zahmet bile etmemiştim. O anda onu rahatlatacak durumda değildim. “Beni yalnız bırak.”

“Coraline. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ama birlikte çözeceğiz, tamam mı? Polis daireden kaçan adamlardan birini yakaladığını söyledi. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum.”

“Lilac,” dedim nefes almakta zorlanarak. “Sana istemediğim şeyler söylememem için bana biraz alan açmanı rica ediyorum.”

“Ben...”

“Şu olumlu saçmalıkların bana şu anda yardımcı olmayacak!” Dönüp ellerimi havaya kaldırdım. “Sadece beni yalnız bırakmam istiyorum.”

İrkildi, sözlerim yumruk gibi çarpmıştı. Gözleri acıyla parlayarak kapıya doğru geri çekildi. Onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştım, hatta ona karşı sesimi bile yükseltmemiştim.

İçimde o kadar büyük bir öfke vardı ki, o öfkenin gücüyle sarhoş olduğumu hissediyordum. Şu anda oldukça değişken bir ruh hali içindeydim ve benimle temas kuran herkesin en az benim hissettiğim kadar parçalanacağını zannediyordum.

“O bunu hak etmedi.”

Silas kapıda görüldü, koyu renkli gözleri üzerimdeydi.

Benim göstermek istediğimden çok daha fazlasını gören gözlerle bakıyordu.

“Davranışlarımla ilgili öğüt isteseydim söylerdim,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. “Pisliğin teki olduğumu ve onun da bunu hak etmediğini biliyorum.”

“Pislik falan değilsin, Coraline. Sadece canın yanıyor, hepsi bu,” dedi Silas.

Kendinden bu kadar emin oluşundan nefret ediyordum. Sanki hislerimi anlıyordu.

Sanki o pozitif bir insanmış ve ben korkunç biriymişim gibi davranıyordu.

“Bir kere boşalmamı sağladın diye beni tanıdığını mı sanıyorsun?” dedim uğursuz bir kahkaha patlatarak. “Gerçeğe geri dön ve defol git.”

Gözlerini kısarak kollarını göğsünde kavuşturup olduğu yerde durdu. “Bütün öfkeni dökmek mi istiyorsun, *hex*? Bana dök gitsin. Elinden geleni ardına koyma.”

Bakışlarımı ondan çevirip odada kurtarmaya degecek bir şey var mı diye aramaya başladım. Altlarında kalanları görmek için kâğıtları ve giysileri tekmeledim.

Ağzımı kapalı tutmaya çalışıyordum. Elimden gelse damarlarımdaki zehri taşırmamak için bir yapıştırıcıyla dudaklarımı birbirine mühürlerdim. O zehir bana yardım etmek amacıyla yaklaşan herkes için bir tehditti.

Bana kimse yardım edemezdi. Kimse canım yandığı için başkalarının canını yakmaktan dolayı kendimden ne kadar nefret ettiğimi bilmiyordu. Beni daha iyi ya da daha güçlü hissettirmiyordu. Hatta tam tersine, kendimi berbat hissettiriyordu. Ancak öfkemi bir yerlere yönlendirmiş oluyordum.

“İnatçısın. Duymak istemesen de ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Yüzeyin altında çürüyen o acıyı gözlerinde görüyorum. Onu içinde sonsuza dek tutamazsın, Coraline. Bu seni öldürür.”

“Acımla ilgili bir bok bilmiyorsun, Hawthorne.” Zehirle dolu sözlerimi, onu inciterek gitmesini sağlamak için saçıyordum. Duygularını incitip incitmediğim umurumda değildi. Benden nefret edip etmemesi de umurumda değildi. Sadece ben içindeki iyiliği tamamen yok etmeden benden uzaklaşmasını istiyordum.

Gözlerim öfkeyle yanarken parmağımı ona doğrulttum. “Kız arkadaşın öldü. Bunun için zırlayabilirsin. Benim göz çukurum, sırf sikini yeterince ağzıma alamadığım için parçalandı. Hikâyelerimiz aynı değil.”

Huzur içinde acımı çekebilmek için öfkemle baş başa kalmak istiyordum. Orada durup parçalanışımı izlemelerini istemiyordum. Bütün dünya canlı yayında aklımı yitirişimi çoktan izlemişti. Yüzyılın hikâyesiydim. Milyonlarca göz parçalanışımı görmüş, bana acıyarak durumu daha da kötüleştirmişti.

Bu yüzden ben de onları kestim. Çıplak ayaklarıyla beni çiğnemelerine izin verdim ve ardından jilet gibi topuklarına saplandım.

Kırılmak istiyordum. Ağlamak ve kimseye görünmeden, yalnızca kalp atışlarımı duyabildiğim bir sessizlikte her şeyi tek başıma sağa sola fırlatmak istiyordum.

“En iyi arkadaşım acısını paslı çiviler gibi yutup bir silaha çevirmek için bütün hayatımı heba etti. O acının onu diri diri yakışını izlemek zorunda kaldım ve sonuçlarını hâlâ izlemeye devam ediyorum,” dedi bana. “Kaba davranmak mı istiyorsun? Beni buradan gönderemezsin, Coraline. Seninkinden çok daha beter fırtınalara dayandım. Sen dünyanın seni inandırdığı o kişi değilsin. Bir pislik değilsin. Sen sadece istismara uğramış ve hayatta kalmaya çalışan bir kızsın.”

Göğsüm sanki içe doğru çöküyordu. Kalbimin olduğu yerde, bütün nezaket ve iyilikleri içine çekip geri tüküren bir kara delik vardı.

“Siktir git, Silas.”

Sözlerimi bir davetiye gibi algılayıp odanın içine doğru ilerledi. Yıkılmış odanın ve evimin enkazının orta yerinde bir heykel gibi dikiliyordu. Saf kötülüğün hâkim olduğu o yerde muazzam bir sanat eseri, bir heykeldi.

“Lanetli olduğunu kabullenmeden önce, bir kurban olduğunu da kabullenmediğin sürece etrafındaki insanlara zarar vermeye devam edeceksin.” Başını eğerek yüzüme baktı. “Bunu mu istiyorsun? Herkesi kesip biçmek, geride kimsenin kalmamasını mı istiyorsun?”

“Ben kurban değildim,” dedim alaycı bir gülümsemeyle. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Yorulmuştum ve Silas’ın karşısında o kırık dökük hallerimle kalmaktan da sıkılmıştım. “Gazeteleri okumuyor musun? Ona âşıktım ve orada, onun yanında olmak istedim.”

Kalbimin parçalanmış kısımlarının kanvas paçavraları gibi havaya fırlatılıp başımdan aşağı yağmur gibi yağmalarını izliyordum. Sesim neredeyse bir çığlığa dönüşmüştü. “O kız bir kurban değildi. Ben kırılıp dökülmedim. Paramla yeniden bir araya geldim. Anlamıyor musun, Silas? Bütün bunları ben istedim.”

Bunu sen istedin.

Beni seviyorsun. Beni sevdiğini söyle.

Benimle sonsuza kadar burada kalmak istiyorsun, değil mi?

Paran olduğu için çok şanslısın. Parası olmayanların hali berbat.

Daha kötüler de başına gelebilirdi.

Sen şanslı olanlardansın.

Stephen’in bu sözleri ve çevremdekilerin acımasız suçlamaları kulaklarımda çınlıyordu. Binlerce küçük çekiç zihnimi döverken dünyayı yok etmeye yetecek bir öfkeyle patlamak üzereydim. Dişlerimle dünyayı parçalayabilirdim.

O anda bir mucize oldu.

Silas’ın eli saçımın arkasına kayarak başımı nazikçe kav-

radı. Yanağıma yerleştirdiği parmaklarıyla tutmakta zorluk çektiğim gözyaşlarımı sildi. Kaşlarım çatık halde, gözlerimi usulca ona çevirdim. Bana baktı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

İsmiini öğrendiğim günden beri ilk defa gülümsediğini görüyordum.

Hakiki bir gülümsemeydi. Üzücü, kalp kırıcı ve şüphesiz samimiydi. Sanki o anda benim her şeyden çok sıcacık, nezaket dolu bir tavra ihtiyacım olduğundan haberdardı.

Dağılmış halime, sanki gülümsemesine layık biriymişim gibi bakıyordu. Bunun çok az kişiye verdiği bir hediye olduğunun farkındaydım. Üstelik o hediyeye layık olduğumu bağırmadan yüzüme söylüyordu.

“Hayır, *hex*,” dedi başını sallayarak. “Hayatta kalabilmek için elinden geleni yaptın. Bu seni zayıf birisi yapmaz. Olanları senin istediğin anlamına da gelmez. Sadece seni hayatta kalmayı başaran birisi yaptı, o kadar.”

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi.

Korkuyordum.

Sevdiğim insanlara yapabileceklerimden korkuyordum. Masum hayatlar, iyileşme şansı bile bulamayan yaşamlar mahvediliyordu ve ben bu yıkım sanatının tipik bir örneğiydim.

Başımdan korkunç şeyler geçmiş ve hayatta kalmıştım. Herkes bana şanslı olduğumu söyleyip durmuştu.

Oysa kimse bana o anılarla, yükle ve acıyla nasıl yaşayacağımı söylememişti.

“Hâlâ hayatta kalma modundasın ve o modu kapatmayı öğrenmek zorundasın, bebeğim.”

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Karanlık Taraf

Silas

Evimin karanlık ofisinde sessizlikten başka bir şey yoktu, bu da zihnime sakinleşme olanağı sağlıyordu. Purodan çıkan dumanlar havada kıvrılarak yükseliyordu. Elimde viski kadehimle sandalyeme yaslandım.

Önümdeki tahtaya dayalı duran tabancaya baktım. Siyah metali arkamdaki pencereden sızan ay ışığıyla parlıyordu.

Onu bir saat önce birini öldürmek için kullanmıştım.

Havada asılı olan barut ve kan kokusunu alabiliyordum. Kafatasını delip beyin dokusundan geçen kurşunun ıslığı hâlâ kulaklarımdaydı.

Günler önce yıkılmış haldeki Coraline'ı teselli eden kişi değildim. Bu gece o Silas yoktu.

Parmaklarımin arasında sıkıca tuttuğum kadehimi kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım.

Charlie Monroe doksanlı yıllarda teknik okuldan atılmıştı, yakınlardaki bir bilgisayar tamir dükkânında çalışıyordu. Bir eşi ve oğlu olan Charlie, görünüşe göre para karşılığında

hack'leme, siber saldırı ve vandallık hizmetleri veren nahif bir kurbandı.

Acaba Stephen Sinclair yakalanması halinde neyle karşılaşacağı konusunda onu uyarmış mıydı? Arkadaşlarım ve karımla uğraştığını öğrenmem halinde kaderinin, namlumun ucunda hedef olmak olduğunun farkında mıydı?

Her şeyden önce cesurdu. Hepsi öyleydi.

O yüzden onları mahvetmek çok eğlenceli oluyordu.

"Yarım milyon dolar karşılığında bir bilgisayar işi halledip bir hatunun evini mahvetmek mi?" Kıkırdadı. Dişlerinin arasından bayatlamış tütün kokusu geliyordu. "Bu oldukça korkakça bir davranış."

Rook'un o sıçanın kefaletini ödeyip bir arabanın arkasına tıkarak uçuruma getirmesi ve bizi baş başa bırakması yirmi dakikadan az sürmüştü.

Muhtemelen iki gün hapis yatıp paçayı sıyırdığı için kendini şanslı hissetmişti.

Tabancamın kabzası kafasının yanına gürültülü bir ses çıkararak çarptı. Yaradan aynı anda kan akmaya başladı. İnleyerek yan tarafa yığılan adam onu bağlayan ipler yüzünden zonklayan kafasını tutamıyordu.

"Hayatının bedeli yarım milyon," diye mırıldandım. Islak zeminde dizlerinin üstünde doğrulurken ona tepeden baktım. "Ne kadar iğrenç."

İçimde önümdeki budalaya akıtmak istediğim, henüz çıkarmadığım bir öfke vardı. Hayatını sonlandıracak kurşunun öncesinde biraz zamanını alacaktım. Çıplak ellerimle kafatasını ezip omurgasını kırmak istiyordum. Fakat bunu sonraya saklayacaktım.

Sabırlı olmam ve öfkemi asıl hak eden kişiye saklamam gerekiyordu. Stephen Sinclair'i sonunda ele geçirdiğimde kendi kanında boğularak ölmek için bana yalvaracaktı. Merhame-tim için bana yakaracaktı.

Coraline Whittaker 'a yaşattığı her bir acı için pişman olacaktı.

Elimdeki tabancanın kabzasını sıkıca kavrarken yaptıklarını düşündüğümde ağızda acı bir tat hissettim. Aklıma hep o bodrumda yaşanan acılar geliyordu.

"Stephen'in siz dördünüz için özel bir planı var. Onu engellemek için ne yaparsanız yapın kızı ele geçirecek," dedi sarımsı dişlerini gösteren bir sırıtışla.

"Charlie," dedim önünde çömelirken. "Kafana bu akşam bir mermi girecek."

"Yap gitsin, korkak."

"Stephen'in sırlarını mezara götürmek istersen buna bir şey diyemem," dedim başımı eğip tepkisini izleyerek. "Ama ailene bırakacağın onca para bir anda yok olursa çok yazık olur."

"Yapamazsın..."

Tabancayı alnına dayadım. "Oğlunu yoksulluğun çukurlarına mahkûm edeceğim. Sahip olduğun tüm hesaplar boşalacak ve geriye sokaklarda adına lanetler okuyarak çürüyen karın kalacak."

Gözbebekleri büyüdü, titreşen âdemelmasını izlerken blöf yapıp yapmadığımı anlamaya çalıştığının farkındaydım. San ki onu mahvetmek için ihtiyacım olan her şeye sahip değilmişim gibi.

"Yapacağım tek şey, yalnızca bir düğmeye basmak olacak, Charlie."

"Bunların hepsi bir sürtük için mi?" diye kıkırdadı bağlı olduğu ipler arasında kıpırdanarak. "Delirmişsin sen."

Gecenin karanlığında yalnızca ikimiz varken öldürmek üzere olduğum adama doğru sıırttım. Doğrudum ve ayağımı omzuna dayayıp onu sırtüstü dönmeye zorladım.

"Kaçık herif," dedim ayağımı boğazına bastırarak. "Kırım hakkında bir kelime daha edersen bağırsaklarını evinin önüne bırakırım. Babasından arta kalanları görmek sence oğlunun hoşuna gider mi?"

Herkesin kırılacağı zayıf bir noktası vardı. Mesele onu bulmaktı.

“Neyi bilmek istiyorsun?”

İşe yaramaz birisi olduğunu ispatlamıştı. Bana söyledikleri zaten bildiğim şeylerdi ve Stephen’ı bulmama hiç de yardımcı olmamıştı. Charlie sadece e-postaları göndermeye yardımcı olan bir *hacker*’dı ve Coraline’in dairesinin dağıtılmasına yardım etmeye razı olmuştu.

Stephen’ın ne yaptığını bilmesi gerçeğinden nefret ediyordum. Charlie’yi kasti bir şekilde yem olarak bırakması halinde yakalayacağımızı biliyordu. Ondan hiçbir şey öğrenememenin beni öfkeliendireceğini de biliyordu.

Bu gece bana lanet bir baş ağrısı ve beyaz gömleğimdeki kan lekelerinden başka bir şey vermemişti.

Onu öldürmek ne öfkemi ne de stresimi azaltmıştı. Kendimi daha iyi hissetmemiştim. Coraline’a zarar veren adamın hâlâ dışarıda nefes aldığını, benimle satranç oynamaya devam ettiğini bilmek canımı sıkıyordu.

İçimdeki öfke akacak bir yön bulamıyordu. Coraline’ın dairesindeki sabırlı ve nazik adam olamıyordum.

İçimde beni tüketen bu gürültüyle olmazdı. Beni içten içe kemiren suçluluk duygusu buna izin vermezdi. Kendimden başka suçlayacağım kimse yoktu. Coraline onu benimle evlenmeye ikna ettiğim için hayatının en kötü deneyimini yaşıyordu. Alistair o kasabada yaşamanın ve ailesinin sürekli ensesinde olmasının yükü altında çöküyordu.

Yani o kavgadan sonra Rosemary Donahue’nun kütüphaneden eve yalnız gitmesine izin vermeseydim hiçbirimiz bu durumda olmayacaktık.

Bencilliğim o tartışmaya sebep olmuştu. Bencilce davranışlarım, son nefesini verene kadar durmayacak narsist bir pisliği yolumuza çıkarmıştı.

Bize başka bir seçenek bırakmamıştım.

Ya onu öldürecektik ya da onun bizi öldürmesine izin verecektik.

Kim öldürürse öldürsün, elime daha da fazla kan bulaşacaktı.

Gözlerimi ofis kapısına çevirdim ve açılırken gıcırdamasını dinledim. Coraline kapı aralığından başını uzattı, koyu saçları omzuna dökülüyordu.

Nakliyeciler Lilac ve Coraline'in eşyalarını taşırken çocukları burada kalmaya ikna etmiştim. Kızlardan da Coraline'in yerleşmesine yardım etmelerini rica ettim.

Herkesi meşgul ederek Coraline'in yokluğumu fark etmemesini ve tavırlarımı sorgulamamasını sağlayacak mükemmel bir plandı. Sabah uyandığında da her şey normale dönmüş olacaktı.

En azından plan buydu.

Çıplak ayaklarıyla içeri girip sırtını kapıya yasladı. Bakışlarımı açıkta kalan bacaklarında ve bronz teninde gezdirdim.

Aletimin kot pantolonumun altında seğirdiğini hissedebiliyordum. Bu gece ipin ucundayken üzerindeki bol tişörtü ve daracık şortunun görüntüsü bana hiç de yardımcı olmuyordu.

Sadece kanımı daha da fazla kaynatıyordu. Gündüz olduğunda pişman olacağı bir şey yapmam için adeta beni kışkırtıyordu.

"Bunlar benim resimlerim," dedi sessizliği bozan Coraline. Bakışlarını takip ederek ofisime göz gezdirdim. Galada satın aldığım eserler gri duvarların üzerindeydi.

On ikisi de oradaydı.

"İki katı ödeyen zengin bir şerefsiz," dedim bardağımı ona doğru kaldırarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

O odanın gölgelerinde bile yanaklarının kızardığını, topuklarında ileri geri sallanırken gerginliğin onu yediğini görebiliyordum.

"Hepsini neden aldın? Light için mi?"

“Benim evim hariç bir yerde kalamayacaklarmış gibi hissettirdiler. Sanki bana ait gibiydiler.”

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Aramızdaki hava yoğunlaşmıştı. Bir an için sessiz kaldı. Sanki söyleyeceklerini ortaya koymak için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyordu.

“Neredeydin?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Daha şimdiden mızımız eş rolünü mü oynuyorsun?”

“Doğru mu?” Sesi soru soruyormuş gibi çıkmamıştı.

Sandalyeme yaslanıp masamın üzerinden ona bakarken bardağımı sıkıca kavradım. Akıllıca davranıp mesafesini korumuştum. Her an kaçacak gibi kapıya yaslanıyordu.

Orada durmaya devam ettikçe gergin aletimi ağzında görme hayaline karşı direncim gitgide azalıyordu. Öfkemi boşaltmak için bedenini kullanmak istiyordum. İçimdeki tüm bu suçluluk duygusundan kurtulmak istiyordum.

“Biraz daha spesifik ol, Coraline. Bir şey bilmek istiyorsan büyük bir kız ol ve doğrudan sor.”

Çenesini kaldırdı, kıstığı gözleriyle beni izledi. Ardından sanki bu hareketi onu koruyacakmış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bu akşam dairemin dağıtılmasına yardım eden adamı öldürdün mü?”

Botlarımın altında çatırdayan boynunun sesi kulaklarımdaydı.

Başımı sallayarak onayladım. Bardağı dudaklarıma götürüp içkimden bir yudum altıktan sonra Charlie Monroe’nun gözlerinin arasından geçen kurşunu masamın üzerine attım.

“Hatıra,” dedim gümüş merminin masa üzerinde yuvarlanma sesini dinlerken.

Kurşun uçuşumdan önce kayalığa, sonra denize düşen bedeninden daha fazla ses çıkarmıştı.

Gözleri kocaman oldu. Sanki yaptığım karşısında şok olmuştu.

“Tanrım.”

Kaşlarımı çatıp şaşırmış gibi yaptım. “Kiminle evlendiğini unuttun sanırım, *hex*. Benim kim olduğumu unuttun mu? Yoksa bunca söylentiye görmezden gelip farklı bir şeyle karşılaşacağını mı zannettin?”

Daha önce de dediğim gibi insanlar durmadan kendilerinin iki versiyonuyla mücadele ederdi.

Bütün gözlerden uzak olan kişiliğim Coraline’ı önemsiyordu. Ona kendisini nasıl iyileştireceğini göstermek istiyordum. Yaslanacağı bir omuz olmam ona huzur verebilirdi.

Peki dünyaya gösterdiğim kişi? Coraline’ın ne düşündüğü onun umurunda bile değildi. Yakınlarını tehdit eden insanları cehenneme göndermekten çekinmeyen bir adamdı. Çok fazla yozlaşma görmüş, çok fazla insan kaybetmişim. O yüzden onun ruhunun ne kadar lanetlendiği umurumda değildi.

“Lanet olsun, Silas,” diye tısladı saçlarını sinirli hareketlerle düzeltirken. “Neden onu bırakmadın ki?”

Sandalyeye doğru eğilerek bardağımı masanın üzerine koydum. Gerginleşen çenemle birlikte gözlerimin karardığını hissediyordum.

“Sözlerine dikkat et, Coraline,” dedim boğazımdan yükselen bir tehditkâr bir tonla. “Kalan sabrımın sonuna gelmek üzereyim. Bu akşam benimle tartışma.”

Yanlarına sarkan yumruklarıyla karanlıkta ilerledi. Küçük, öfkeli bir alev topuna benziyordu. Beni korkutmaya çalışan halini görmekten zevk alıyordum. Avuç içlerini karşımdaki masaya sertçe indirdiğinde saçları omuzlarına döküldü ve o iki beyaz tutam ay ışığında parladı.

“Beni korumak senin işin değil. Senden Lilac’a göz kulak olmanı istedim. Böyle anlaştık,” dedi işaretparmağını ahşaba bastırarak. “Senden o pislik alfa erkek klişesini oynamanı isteyen olmadı.”

“İkimize de bir iyilik yapıp siktir olup gitmeye ne dersin?” dedim azı dişlerimi gıcırdatarak.

Ona vurmuşum gibi irkildi. Onunla ilk kez böyle konuşuyordum. İlk kez böyle davranıyordum.

Kötü olmak gibi bir niyetim yoktu. Böyle davranıyordum çünkü gitmezse ona yapacaklarımdan sonra yatağa tatmin olmuş bir şekilde gidecek, yarın sabah içinde pişmanlık hissiyle uyanacaktı.

Bir kere bile olsa benimle olduğu için kendinden nefret etmesini istemiyordum.

Pembe dilini altdudağına değdirirken kaybedeceği bir oyunu oynamaya başlamış ve başını eğmişti. “Ya gitmezsem, Hawthorne? Ne yapacaksın?”

Dilimi ön dişlerimde gezdirip hafifçe sııttım.

“Seni mahvedene kadar becereceğim,” dedim şehvetten kısılmış sesimle. “Bedenine nazik davranacak sabrım kalmadı. Birikmiş öfkemi bacaklarından aşağı akıtana kadar seni becereceğim. O yüzden ya şimdi siktir git ya da kıcını masamın üzerine getirip bacaklarını arala.”

İnatçı bir insandı, söylenenleri dinlemek yerine derslerini zor yoldan almayı tercih ediyordu ve artık kafam sabah ne hissedeceğini düşünemeyecek kadar doluydu.

Odaklandığım tek şey onu masanın üzerine eğip becermekken bunu yapamazdım.

Coraline ise fazlasıyla şeffaftı. Seçeneklerini tarttığını görebiliyordum. Kalmak ve kendini bana bırakmak istiyor ama korkuyordu. Öyle ki gideceğini düşünmüştüm.

Gidecekti ve beni yumruğumu becerirken onun adını bir lanet gibi söyler halde bırakacaktı.

Fakat gitmek yerine ayağa kalktı ve masamın etrafından dolaştı. Bol tişörtü omzundan kaydığında açıkta kalan köprücük kemiğindeki iyileşmiş bir yaranın soluk izini gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Coraline masayla benim arama girdi. Islak saçlarından ge-

len lavanta kokusuyla birlikte kışını masamın üzerine kaydır-
dı ve bacaklarını dizlerimin hemen önünde sallamaya başladı.

“Sana hâlâ bir iyilik borcum var,” dedi yumuşak bir sesle.
“Bu bizi eşitleyecektir.”

Gülümseyerek elimi çeneme götürdüm. Hiçbir zaman
borcunu ödemek zorunda kalacağı tipte bir adam gibi dav-
ranmamıştım ama eğer ona dokunabilmem için öne süreceği
bahanesi buysa itirazım olmayacaktı.

“Şortunu çıkar,” diye emrettim. Şehvet ve coşkuyla dolu
sesim boğazımın derinliklerinden yankılanmıştı.

İstediğimi karşı çıkmadan yaptı. Cazibesini inkâr etmeye
çalışmasına rağmen, yine de benim için iyi bir kız olmaya
uğraşıyordu. Yavaş hareketlerle şortunu uzun bacaklarından
indirdi. Sıyrılan kumaşın her bir santimi beni tahrik ediyor-
du. Dişlerimi altdudağıma geçirdim ve bacaklarımı biraz
daha açarak sandalyeme geri yaslandım. Parmaklarımla kot
pantolonumun düğmelerini çözerken gözlerimi altındakileri
hemen hemen hiç gizlemeyen siyah dantelli iç çamaşırından
ayırmadım.

“Çamaşırını da...”

Göğsü inip kalkarken dudaklarından titrek bir nefes çık-
tı ve gergin bir şekilde isteğimi yerine getirdi. Meme uçları,
utanç ve arzu karışımıyla ince tişörtünün altında sertleşmişti.
Ölümcül bir kombinasyondur. Onu ödüllendirmem için emir-
lerime uymaya ihtiyaç duyuyordu. Diğer yandan itiraz etme-
den yerine getirdiği için kendini zayıf hissedecekti.

Coraline Whittaker uslu davranmayı seviyordu.

İnatçı bir kadını, arzuya muhtaç bir fahişeye dönüştürmek-
ten daha fazla sevdiğim bir şey yoktu. Tam anlamıyla insafi-
ma kalmıştı ve ben izin vermeden asla ulaşamayacağı orgaz-
mı için sızlanmasını izleyecektim.

İç çamaşırı bileklerine doğru kayarken düşmeden yakala-
dım ve yumuşacık kumaşı elimde sıktım.

Kumaşı dişlerimin arasına aldım, uyarılmışlığının kokusu

burnuma dolarken pantolonumu zonklayan aletimi serbest bırakacak kadar sıyırdım. Seğiren kalın ucu acı içinde inliyor, rahatlamak için yalvarıyordu.

Coraline'ın sesini duyunca başımı kaldırdım. “*Piercing*’in mi var?”

Ay ışığı aletimin etrafındaki metal parçaları aydınlatmıştı. Eşit aralıklarla takılı üç parça sert kasları süsleyerek ışıldıyordu.

Cevabımdan önce çamaşırını kucağıma bıraktım.

“Seni becermem için yalvarırsan sana ne işe yaradıklarını gösteririm.”

Gözlerini yüzümden ayırarak bedenime çevirdi. Aletimin tabanını saran parmaklarımı ve avucumu serinleten *piercing*’leri izledi.

“Biz...” Bakışlarını kasıklarımdan çekerken yutkundu. “Bu iyi bir fikir değil.”

“Bu yüzden mi masamı ıslatıyorsun?” diye homurdandım ve gözlerimle bacaklarının arasını işaret ettim.

Açıkta kalan pembe kadınlığı onu boşaltmam için adeta yalvarıyordu. Beni derinliklerinde o kadar çok istiyordu ki, dayanamayacak noktaya gelmişti. Başparmağımı sertleşmiş aletimin ucuna sürterek çıkan zevk sıvısını etrafa yaydım.

Yüzü kızarmış, gözbebekleri büyümüştü. Coraline ipek çamaşırını aletimin etrafına sarmadan önce her hareketimi dikkatle izledi.

Nasırlı ellerimin bıraktığı his ve çamaşırının *piercing*’lerimi çekiştirmesiyle boğazımdan bir tıslama çıktı.

Ayaklarımla ilerlettiğim sandalyemle masanın kenarına yaklaştım, omuzlarımın genişliği karşısında bacaklarını daha fazla aralamak zorunda kaldı. Böylece yüzümü aylarca görebilmek için can attığım kadınlığının tam karşısına getirdim.

“Endişelenme, *hex*. Seni bu gece becermeyeceğim. Ama becermiş olmamı dileyeceksin.”

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Güneşin Batışı

Silas

“*Silas.*”

İnleyişi karanlık odada yankılanırken uyluğunun üstüne bir öpücük kondurdum. Coraline’ın parmak eklemleri masayı sanki bacak arasındaki sızıyı dindirecekmiş gibi sıkı kavrar-ken bembeyaz kesilmişti.

Hayalarım gergindi, ağzım artık yürümeyecek hale gele-ne kadar benimle dolmak için yalvaran kadınlığının hemen dibinde duruyordu. Bir ritim tutturarak avuçladığım aletimi sıvazladım ve boştaki elimle uyluklarının iç kısmını okşadım.

“Ayaklarını masanın üzerine kaldır,” diye fısıldadım. “Bacaklarını açık tutup amcığını ağzıma yaklaştır.”

Söyleneni yaparken içinden yükselen sıcaklığıyla sakinleştiğimi hissettim. Parmaklarımı yerleştirip şişkinleşen kadınlığında aşağı yukarı gezdirdim. Dudaklarımdan çıkan nefesim ıslak teninde hayalet gibi geçip gitmişti.

“Bekle, ben... o zamandan beri hiçbir şey yapmadım,” diye kekeleyerek beni durdurmak için elini başımın üzerine

koydu. Gözlerinde panik ve yanaklarını kızartan şehvetiyle bana bakıyordu.

“Konuş, tatlı kız. Benimle konuş.” Başparmağımı teninde gezdirip sözcükleri koparmaya çalışıyordum.

“Biriyle ne zaman birlikte olmaya çalışsam onlarla kalamıyorum,” dedi kararsız ama muhtaç bir tavırla dişlerini dudaklarına geçirirken. “Zihnimde, geçmişte kayboluyorum. Seninle kalmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum, Silas.”

Çenem gerildi.

Orgazmının tadını dilimde hissetmek istiyordum. Orada benimle kalmasını istiyordum.

Bana güvenmesi için ne gerekirse yapacaktım.

Elimi bacaklarının arasından çektim, kalçasının yanından uzanarak tabancamı alırken dizinin iç kısmına bir öpücük kondurdum.

Tabancamın kabzasıyla bileğini hafifçe ittiğimde başını çevirip baktı. Tabancayı ona uzattım.

“Ne yapıyorsun?”

“Benimle kalacağından emin oluyorum,” diye mırıldandım. “Ve kalmak istemezsen kontrolü eline veriyorum.”

“Ciddi olamazsın,” dedi göğsü ağır ağır inip kalkarken. “Sen... oradayken kafana dolu bir silah tutmamı mı bekliyorsun?”

“Ne dediğimi duydun, değil mi?” Ona neredeyse dokunmadan dudaklarımı uyluğunun iç kısmında gezdirdim. Bacaklarının arasından baktığımda koyu renkli gözlerinin arzuyla parladığını gördüm. “Eğer güvende hissedeceksen ve seni tatmam için bunu yapmam gerekiyorsa, evet.”

Yüzümü tenine bastırıp burnumun ucunu pürüzsüz bacağının üst kısmına sürttüm ve çaresizlikle dolu bir inilti koyverdim. Kokusu bile delirmeme yetmişti.

“Kafama bir kurşun sıkabilirsin, *hex*. Sadece tetiği çekmeden önce dilimin üzerine boşalman yeter.”

“Ben... Yapamam...”

“Tabancayı al, Coraline. Bir daha söylemeyeceğim.”

Metal parçayı sonunda benden alıp titrek avucuyla kavrayana kadar ittim.

“Aferin sana,” diye homurdandım. Kalçalarımı yumruğuma doğru itmeye devam ettim, ten ve kumaş istediğim acı miktarını yakalıyordu. “Beni öldürmeyeceğine güveniyorum. Sen de amını yalamama güveneceksin.”

Her türlü itirazının önüne geçmek için öne doğru eğildim. Dilim kadınlığını aşağıdan yukarı yalarken Coraline başım geriye attı ve aletimi elimde zıplatacak kadar çaresiz bir inilti çıkardı.

Tabancamın soğuk metali şakağıma baskı uygularken kanım kaynıyordu. Bir tek bu şekilde ölmeye razıydım.

Tadı tahmin ettiğim gibiydi. Misk kokulu ve tatlıydı. Boğazımda eriyip giderken daha fazlasını arzulamam için beni çaresiz bırakıyordu.

İştahlı ağzımı kıvrımlarının derinliklerine bastırırken ıslaklığını hissederek inledim. Dilimi klitorisine yaslayıp tomurcuğunun etrafında dar daireler çizmeye başladım.

Kadınlığı dudaklarımı ısıtırken uyluklarının içini parmaklarım ile okşadım ve bedeninin ellerimin altında titrediğini hissettim. Daracık girişinin önüne gelince durdum.

“Ah, lanet olsun,” diye inledi. Tırnaklarım saçlarıma geçirdiğinde omurgamdan bir ürperti geçti.

Elimi aletimden çekip iki elimle bedenini keşfetmeye başladım. Avuç içlerim belini okşadıktan sonra tişörtünün altına kaydım ve kaburgalarını izleyerek göğüslerini avuçlarımla arasına aldım.

Meme uçlarında parmaklarımı gezdirirken başımı kaldırdım.

“*Piercing*’in mi var?” dedim bana sorduğu soruyu ona geri yönelterek. Ardından klitorisine bir öpücük kondurdum.

Heyecandan kızaran yüzünü indirdi, altdudağını ısıtırken sevimli bir şekilde başını salladı.

Ah, bu kadın...

Boğazımın derinliklerinden bir hırıltı yükselirken tişörtünün önünü yırtıp açtım ve olgun meyveler gibi sarkan memeleri dişlerimi geçirmem için ortaya çıktı. Kalp şeklindeki iki çift küpe koyu meme uçlarının her ikisini de süslüyordu.

Orası Adem'in bahçesiydi ve her bir ısırıkta günah işleyecektim.

Avucumu ağzına götürdüm ve yanaklarını sıkarak dudaklarını büzüştürdüm.

"Tükür," diye emrettim.

Karşımda iyi bir kız olmak için çıldırdığından söylediğimi yaptı.

Avucumdaki tükürüğü kayganlaştırıcı olarak kullandım ve elimle yeniden aletimi kavradım. Tükürüğünü ve çamaşırının kumaşını damarlarımda hissederek kayganlıkla beraber inledim.

"Bu bizi eşitler mi, bebeğim? Bedenini kullanmama izin veriyor musun? Bundan sonra seni bırakacağımı mı sanıyorsun? Bu amcık benim üç öğün yemeğim olacak. Ve sadistlik yapmak istediğimde, sırf yapabileceğim için o sıkı kıcına aletimi sokacağım," dedim öfkeyle titreyerek. "Asla ödeşmeyeceğiz." Sesim karanlıkta alaycı bir fısıltı gibi titredi.

Coraline keşfim esnasında çığlıklar atarken dilim klitorisini okşadı ve parmaklarımı ıslak girişine tam doğru miktarda bir baskıyla bastırdım.

Beni sıkıca sarıp kalçasını ileri geri sallayarak ağzımdan duyacağı potansiyel zevklerin peşine düştü. Tabanca şakaklarımdan kayıp omzuma dayandığında zihninin gevşediğini hissettim.

Kaygan ıslaklığı elimi kaplıyor, parmağım ölçülü hareketlerle girip çıkarken inlemeleri kulaklarımda yankılanıyordu. Duvarlarının derinliklerinde gömülü olan o yumuşacık noktayı bulup okşadım.

"Silas... Silas..." dedi nefes nefese. Soluğu düzensiz bir

hale gelmişti. Hareketlenen vücuduyla göğüsleri aşağı yukarı sallanırken klitorisi dişlerime değiyordu. Bacakları gerildi ve ağzıma ulaşmak istiyormuş gibi kendini bana doğru itti.

Tenine doğru sırtarak kaygan dilimi çektim ve yükselen heyecanını düşürdüm. Gözleri büyümüş, parmakları saçımı tırmalamaya başlamıştı.

“Hayır, tam da yaklaşmışken!” Kırık çığlığı egomu okşadı. Elimin aletimi okşaması kadar iyiydi.

“Bu kadar kolay boşalmana izin vereceğimi düşünmedin değil mi, *hex*?” diye sordum.

Sandalyeye yaslanıp sertleşmiş aletimi avucumla kavrayıp sıvazladım. Altdudağını dişlerimle ısırırken zevk suyunun aletimden aktığını hissettim.

“Lütfen,” diye fısıldadı. Bana bu kadar muhtaç olmanın utancıyla yanıyordu.

Kalçalarını avucuma doğru kaldırırken içim zevkle doldu ve uyluk kaslarım gerildi. Kendi parmaklarını bacaklarının arasına daldırmaya çalışmasını gözlerimi kısarak izledim.

“Memelerinle oyna. Bana ne kadar çok istediğini göster. Ne kadar çok becerilmek istediğini göster,” dedim sesimi alçaltarak. “Eğer kendini tatmin etmek istiyorsan tabancamı kullan.”

Sınırlarını test ediyordum ve çok yaklaştığı zirveye ulaşmaya can attığının farkındaydım. Fakat ne kadar ileri gidecekti?

Nefesini içine çektiğimde tenim alev aldı. Sağ eliyle memelerinden birini eline aldı ve ucunu parmaklarının arasına sıkıştırdı. Hissin tadını çıkarmak için sırtını geriye doğru atmıştı.

“*Siktir, evet,*” diye inledim. Silahın namlusunu kadınlığının ıslanmış kıvrımları arasına yavaşça kaydırarak ölümcül metale sürtündü.

O akşam birini öldürmek için kullandığım silahtı.

O güzel, cadı gibi yüzü mutlulukla ışıldarken dudakları

aralanmıştı. Yarı kapalı gözlerini zonklayan aletimden ayırmıyordu. Gözlerimi klitorisine sürtünen tabancaya diktim.

Bileğim hareketlerine devam ediyor, beni giderek orgazma yaklaşıtıyordu.

“Ne kadar da güzel bir amcık. Tamamen arzu dolu ve muhtaç. Benim için pis bir oyuncak olmayı ister misin? İçinde sikimi ısıtacağım bir delik olmak ister misin?”

Sözlerimle birlikte kadınlığı tabancanın namlusunu sıkıca kavradı ve daha fazla dayanamayacakmış gibi tiz bir inilti çıkardı. Dolgun dudaklarından çıkan kısık nefesler bir kez daha orgazma yaklaştığını işaret ediyordu.

Önceki pozisyonuma geri dönüp boştaki elimle bileğini yakaladım ve tabancayı şişmiş kadınlığından çektim. Ciğerlerinden gelen çığlığı kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Hayalarım karıncalanıyordu, elimin üzerine boşalmak üzereydim.

“Silas!” diye yalvardı kıvranarak.

İsmim kulaklarıma hiç bu kadar güzel gelmemişti. Dudaklarından çıkan parçalanmış bir inilti gibiydi.

“Soruma cevap vermedin.”

Parmaklarını bırakmaya zorladım ve alaycı bir şekilde dilimi hassas tomurcuğunun üzerinde gezdirdim. Uyarılmasıyla biriken sıvılar altındaki masayı kaplamıştı.

“Evet! Oyuncağın olmak istiyorum. Senin için bir delik olmak istiyorum. Lütfen, her şeyi yaparım.”

“Yalvarmaya devam et, bebeğim,” diye mırıldandım. “Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor.”

“Boşalmam lazım,” diye yalvardı. Ter damlaları göğüslerinin arasından süzülüyordu. “Acıyor... Tanrım. Çok acıyor.”

“Burası mı?” diye sordum dilimle zonklayan klitorisini yalarken. “Tam burası mı acıyor?”

Ağzım kadınlığını tekrar tekrar okşarken onunla oynuyordum.

“Evet, Silas. Tam orası.”

Kalçalarım ritmini kaybederken damarlarımdan adeta ateş

akıyordu. Coraline'ın bacakları arasında mırıldanırken kesik nefeslerim onunkilere karışıyordu.

“Çok yaklaştım. Lütfen, durma.” Gözlerinin ardında yaşlar vardı. Tanrım, boşalırken güzel yüzünün gözyaşlarıyla kaplı olduğunu düşünmek bile titrememe neden oluyordu.

Klitorisini alıp dilimi tomurcuğunun etrafında gezdirdim ve ardından tabancanın namlusunu ıslak deliğine sokarak duvarlarını gerilmeye zorladım. Onu uçurumun kenarına sürükleyip coşku dolu bir okyanusa gönderdim.

Coraline'ın gözleri kapandı, sırtı kavis çizer gibi eğilirken zevk çığlıkları ofisimin içinde yankılandı. Orgazmın gücü onu titretti ve içine sıkıştırdığı soğuk metalin etrafında spazmlarla kasıldı.

Tırnakları omzumda delikler açarken amaçsızca elime doğru gidip geldim. Karnımda biriken gerginlik sonunda patlama noktasına erişmişti.

En sonunda, “*Coraline*. Ah! Siktir, bebeğim,” diye inleyerek boşaldım. İçimdeki baskı patladı ve yoğun meni damlaları parmaklarımı boyayıp iç çamaşırım kapladı.

Bembeyaz bir sıcaklık içimi kaplarken içinden sızan sıvıları temizlemekten kendimi alamadım ve kendi boşalmamın ardından gelen titremelerle sarsıldım. Başımı geri çektiğimde ağzımda tatlı bir tat kalmıştı. Masanın üzerinde geriye doğru düşmemek için avuç içlerini masaya yaslayıp kendini tuttu.

Yorgundu, mutluluktan uçuyordu.

Keşke vardığı noktanın onu becermeden önce varmasını istediğim yerin başlangıcı olduğundan haberi olsaydı. Aletim de benimle aynı fikirdeymiş gibi ayağa kalktığım anda seğirip sertleşmişti. Bacaklarının arasına doğru yaklaştığımda hâlâ nefesini kontrol etmeye çalışarak gözlerini kırıştırdı.

Ensesinden kavrayıp dudaklarımızı birbirine yapıştırdım. İnleyerek dilimi ağzına çekti ve kendi tadını yuttu. İçine girme isteğimin henüz yüzeyine bile varmamıştım.

Bana sahip olduğunun farkında değildi. Beni kendinden

uzak tutmakla o kadar meşguldü ki, onun acısını istediğimi bile bilmiyordu. Çılgılık çılgılığa acısını ve öfkesini istiyordum. Dünyadan saklayıp aynada görmekten korktuğu o kişiyi istiyordum.

Onu istiyordum.

Bunun benim ve bizim için ne anlama geldiğini bilmiyordum. İstedğim bir şey ufukta görüldüğünde hiç net düşünebilen biri olmamıştım.

“Aç,” diye emrettim kaşlarının şaşkınlıkla çatılmasını izlerken. Çenesi aşağı doğru eğildi ve pembe dudakları benim için açıldı.

Yüzünü tuttum ve çamaşırını ağzına tıktım. Menim kumaşı lekelemişti, hâlâ dantel kenarlarından damlıyordu.

Coraline’ı gördüğüm andan beri içimde bir arzu birikmişti. Şiddetli bir ateş gibi sarsılıyor, inliyor ve tenimin altında kıvranıyordu. Beklenmedik ve ezici bir duyguydu, doymaz bir iştaha sahipti. Temas ettiği her yere sızarak yayılıyordu.

Batan güneş, gözlerindeki altın ışıltılarla yer değiştiriyordu.

“Sen benim karımsın, Coraline *Hawthorne*. Eğer seni korumak için binlerce adamın kanıyla kaplanmam gerekiyorsa yaparım. Kimse bana hesap vermek zorunda kalmadan sana zarar veremez.”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Dördüncümüz

Coraline

Kimse ellerin bu kadar güçlü olduğundan bahsetmemiştir.

Doğuştan gelen güçleri değil, doğru kişiye bağlandıklarında verebilecekleri histen bahsediyordum.

Bazı eller sadece var olmakla kalmıyor, aynı zamanda duyguları da uyandırıyor.

Silas'ın elleri böyleydi.

Bu bence dünyanın en talihsiz şeyiydi.

Bu sabah da can sıkıcı bir dakiklikle uyduğu rutinindeki her sabah gibi kahvesini hazırlıyordu. Ben de onu Lilac'm odasından izliyordum.

Aslında teknik olarak kardeşimle benim odamızdı çünkü Silas'la aynı yatağı paylaşmayı reddediyordum. Kendimi tutacak, üniversiteye gidene kadar on yedi yaşındaki kız kardeşimin karşısındaki yatakta yatacaktım. Tek yastık klişesine kapılmamak için direnecektim ve kazanacaktım.

Her neyse, ellerinden bahsediyordum.

Saat sabahın beşiydi, henüz uykuya dalmamıştım. Bu yeni

bir şey değildi, neredeyse hiç uyumazdım. Uyusam bile bütün gece sürmezdi. Zihnim karanlığın ne kadar korkutucu olabileceğini hatırlatmak için saat başı beni uyandırıyordu.

Silas'ın hiç yatıp yatmadığından emin değildim. Belki o da benim gibi kronik uykusuzluk hastasıydı. Bazı geceler, karanlığın durağan sessizliğinde odasından tek bir ses gelmiyordu. Diğer geceler ise kapısının gıcırdayarak açıldığım, ardından bodrum kapısının kilidinin çözüldüğünü duyuyordum. Kendi mağarasına iniyor, ertesi sabah beşte kahvesini yapmak için geri gelene kadar ortadan kayboluyordu.

O sabah kucağında bir eskiz defteri vardı ve odaklanabildiğim tek şey elleriydi. Bir de sırt kasları. Her bir hareketinde dalgalanıp geriliyorlardı. Omurgasından dar beline doğru belirgin ve eşit aralıklarla dizilmişlerdi. Altın kahverengi teni, güneş ışığının gölgeleriyle benekleniyordu.

Silas Hawthorne'un seksi, lanet bir beli vardı.

Ancak elleri...

Elleri büyük, avuç içleri genişti. Uzun parmakları kahvesini hazırlarken ince bir zarafetle hareket ediyordu. Damarları minyatür bir sıradağ gibi yükseliyor, parmak eklemlerinden bileklerine doğru uzanıyordu.

Daha önce hiç rastlamadığım bir yumuşaklıkla, büyük bir güçle ve sıkıca kavırıyordu.

Sadece bakarken bile ellerini üzerimde hissetmeyi arzuluyordum. *Hem de her saniye.*

Bütün sabahı Light'ın o gün düzenleyeceği yardım etkinliği için sanat stüdyomu temizlemekle geçirmiştım. Eserleri asarken sadece onun ellerini ve lanet ofisinde geçirdiğimiz o geceyi düşünüp durmuştım.

Gölgelerin tülü bizi gizlemiş, ellerimiz tehlikeli bölgeleri keşfetmişti. Omurgamdan bir titreme geçerken içim sıkıştı. Sanki o anda o tabancanın soğuşunu aşırı ısınmış bedenimde hissediyordum.

Üç gün geçmişti.

İşten eve döndüğümüzde zorunlu sohbetlerimiz dışında, o meseleyi hiç gündeme getirmeden mesafemi korumama izin vermişti. Eve genelde benden daha geç geliyor, kapıdan içeri girerken her zaman aynı soruyu soruyordu.

“Siz ikiniz yemek yediniz mi?”

Her zaman Lilac ya “evet” deyip fırında kalanlar olduğunu söylüyor ya da “hayır” diye karşılık verdikten sonra dışarıdan yemek siparişi vermeyi teklif ediyordu.

Acı verecek kadar evcimenlerdi!

İkisi benim rızam dışında arkadaş olmuşlardı. İkisi de farklı insanlar olduğu için en başta bunu bir sorun olarak görmemiştim. Lilac gürültücü ve neşeli kişiliğiyle size yapışırdı. Silas ise... hiç öyle değildi.

Önceki gün eve geldiğimde onları yere oturmuş, aralarına bir satranç seti yerleştirmiş bir halde bulmuştum. Silas ona nasıl oynayacağını anlatırken Lilac ara sıra televizyonu durduruyor, “Move” filminin en sevdiği sahnelerini tek tek açıklamaya çalışıyordu.

Silas o konuşurken sessizce başını sallıyordu ama bunu yaparken amacı onu geçiştirmek değildi. Konuşmasını bitirmesini bekliyordu. Lilac duraksadığında sorularım soruyor, kardeşim ona cevap verdiği zamanlar oldukça mutlu oluyordu.

Lilac, insanların onun güncel teori ve takıntılarını dinlemesine bayılırdı. Bu onun sevgi dili gibi bir şeydi.

Benim sevgi dilim ise insanların kardeşime iyi davranmalarıydı.

Erkeklerin bebekleri tutması gibi bir şeydi. İçimde daima garip bir his uyandırırды.

O gece yatmadan önce kardeşime yaşadığımızın geçici olduğunu ve ona bağlanmasının işleri daha da zorlaştıracakım hatırlatmak zorunda kalmıştım. Sonuçta Silas Hawthorne hayatımızda geçici bir anı olarak kalacaktı. O da bunun farkındaydı. Fakat Lilac... ona laf anlatılamıyordu.

Bir gün Silas'ı özlemeye başladığında kalbinin kırılan parçalarını ben toplamak zorunda kalacaktım.

“Kahretsin.”

Stüdyonun dışına asmaya çalıştığım afiş ikinci kez elimden düşmüştü. İnsanlar gelmeye başlamadan önce iki saatim vardı ve bu stüdyo berbat bir haldeydi. Hiçbir şey hazır değildi, zaman geçtikçe daha da geriliyordum.

“Lanet seksi elleri...” diye mırıldanıp afişi kavrayarak tuttum. “Güzel kokan aptal parfümü, lanet dili...”

“Görünüşe göre tam zamanında geldik.”

Arkamı dönerken neredeyse üzerinde durduğum küçük merdivenden düşecektim. Aşağıda duran insanlara bakarken afiş yere düştü.

Stüdyomun önündeki kaldırımda, yaz güneşinden gözlerini koruyan siyah güneş gözlükleriyle Sage gülümseyerek bana bakıyordu.

“Burada ne yapıyorsunuz?”

Sonunda ayaklarım yere basana kadar aşağı indim. *Merdivenin de afişin de canı cehenneme.*

“Silas arayıp yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi,” dedi Briar sırtarak. Boyuna bakılırsa balıksırtı desenli taytının üzerine giydiği *sweatshirt* Alistair’a aitti. “Anlaşılan haklıymış.

“Biliyor musun,” diye mırıldandı ileri geri sallanan Lyra. “Bizden bizzat yardım istememenden rahatsız olmaya başlıyorum.”

Onlara gerçeği söyleyip söylememe kararsızlığıyla öylece durdum.

Yalnız olmaya çok alışmıştım. Her şeyi tek başıma yapmak zorunda kaldığım için bana yardım etmeye hazır insanların varlığı bile aklıma gelmiyordu.

“Öyle düşünmeyin,” dedim. “Herkes karşı böyleyim. Yardım istemek...”

“İyi olduğun bir şey değil mi?” dedi Sage gözlüğünü ka-

fasının üzerine doğru kaydırarak. “Endişelenme, bu ikisine alışırsın. Ben alıştım. Sadece biraz zaman alacaktır.”

“Bunu erkek arkadaşlarınızın en iyi arkadaşıyla evli olduğum için mi yapıyorsunuz?” diye sordum. Her birinin yüzüne bakarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Eğer sadece arkadaşlığımız içinse sorun yok. Fakat başıma gelenler yüzünden mi bana nazik davrandığınızı öğrenmek istiyorum.”

Briar başını eğmişti. “Neden bu kadar şüphelisin?”

Açık sözlü sorusuna hayran kalmıştım. İçten içe, “*Neden böyle sürtüklük ediyorsun?*” demek istediğini biliyordum.

Aslında sürekli böyle savunma halinde ve güvensiz olmayı istemiyordum. Fakat insanlar peş peşe sizi hayal kırıklığına uğrattığında bu kolay olmuyordu. Niyetlerinin iyi olduğuna inanmak istesem de şüphe duymaktan kendimi alamıyordum.

“Liseden arkadaşım Yasmine’i hatırlıyor musunuz?” diye sordum. Sanat camiasının önde gelenlerinden olan babasım herkesin tanıdığını biliyordum. Onunla anaokulundan beri tanışıyorduk, sanata beraber tutulmuştuk ama tıpkı o şaheser gibi dostluğumuz da parçalanmıştı.

“Kurtarıldığımda yanımdaydı. Hastane odama iyileşmeme yardımcı olmak için türlü paketler ve çiçekler göndermişti. Hatta ev yapımı yemekler bile taşımış, beni yeniden resme başlaman için teşvik etmişti.” Başımı iki yana sallayarak iç çektim. “Evet, üç ay geçmeden ortalık çılgına döndü çünkü sadece Yasmine’e anlattığım şeyleri artık herkes öğrenmişti. Stephen’ın bıraktığı izler, çektirdiği işkenceler, aşağılamalar ve ona güvenerek anlattığım tüm sırlarımı açıkladı. Herkes de duyduklarını yalayıp yuttu.”

Dünyanın dört yanında yabancılar benim köpek kabı ile yemek yemeye ve tuvaletimi kovaya yapmaya zorlandığımı öğrenmişti. Haber spikerleri duygu durumum hakkında konuşup insanlar gazetelerden yaşadıklarımı okurken içimde bir şeyler kırılmıştı.

“*Bir insan omzunu çıkaran birine nasıl âşık olabilir?*”

“Muhtemelen kaçırılmadan önce de böyle şiddet fantezilerinin içindeydi.”

İçimde bir kesik açılmıştı. Hâlâ hayattaydım ve hissedebiliyordum. İnsanlar ise açılan içimi inceliyorlardı. Elleriyle içimi kurcalayıp onlara sunulan bilgi kırıntılarıyla sonsuz varsayımlarda bulunuyorlardı.

Artık yalnızca bir öyküye dönüşmüştüm ve insan yanım tamamen unutulmuştu.

Zaten basınla konuşmamamın başlıca sebebi buydu.

Güvenimi boşa çıkaran ilk insan Yasmine olmuştu.

“Ne pislik bir sürtükmüş,” diye homurdandı Briar.

“Hâlâ Springs’te yaşıyor. Biz...”

“Onu bıçaklayamazsın. Eğer tutuklanırsan Thatcher bizi suçlar ve onun yaratacağı dramla uğraşamam.” Lyra cümlesini bitiremeden Sage araya girmişti.

Lyra gözlerini devirdi. “Lastiklerini patlatabiliriz diyecektim,” dedi masum ve utangaç bir tavırla. Fakat gözlerindeki ifadeden zorunda kalırsa birini kolayca öldürebileceğini görebiliyordum. “Yani lanet gazetelerden üç beş kuruş sızdırmak için arkadaş olmaya falan çalışmıyoruz.”

“O zaman yardımınızın sebebi nedir?”

“Dostum,” dedi Sage. Sanki çok barizmiş gibi iç çekti. “Sen dördüncümüsün.”

Kaşlarımı çattım. “Neyin dördüncüsü?”

“*The Craft*” filmini izlemedin mi? 1996 yılından kült bir klasik?”

Başımı iki yana salladığımı görünce sanki ona bir suçumu itiraf etmişim gibi ağzı açık kalmıştı.

“Bu hafta sonu film gecemiz var. *Fairuza Balk*’ın hâkimiyetini izlemeden bu dünyaya girmene vicdanım el vermez,” dedi emreder gibi. “Fakat şimdilik dördüncü üyemiz olduğunı bilmen yeter. Fikre alışman zaman alır ama olsun.”

* Ülkemizde “Büyücüler Kulübü” ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini Andrew Fleming’in yaptığı doğaüstü gençlik filmidir. Kara büyüyle ilgilenen dört kişilik bir arkadaş grubunu konu almaktadır. (ç.n.)

“Artık Yalnızlar Topluluğu’nun bir parçasısın,” dedi Lyra. “Unutulmuşların ve Ponderosa Springs hiyerarşisine asla uyum sağlayamayanların topluluğu. Hâlâ yalnız olmaya devam edebilirsin ama artık birlikte yalnız olacağız.”

Yaşlı bir köpeğe bir günde yeni bir numara öğretemezdiniz, diğer yandan içimde bir şeyler onların teklifine açlıkla yaklaşıyordu.

Bir yere ait olma hissine karşı duyduğum açlıktı.

Öldüğünde seni önemseyen ve özleyecek insanlar olduğunı bilmek... Yalnız olmama, küçük de olsa bir yere ait olma hissi...

Tıpkı saklambaç oynadığımız o gece gibi içimde bir şeyler kıpırdandı.

O yüzden bir zeytin dalı uzatmaya karar verdim.

“Hanginiz afiş asmadan anlar?”

Birkaç saat sonra insanlar tamamen dekore edilmiş stüdyonun içini doldurmuştu. Hedi ve Light’ın diğer yönetim kurulu üyeleri konuşmalarını bitirdikten sonra resimlere teklif alma süreci başlatılmıştı.

Katılım oldukça iyiydi. Sanırım bunun için Zoe Hawthorne’a teşekkür etmeliydim. Yanında vicdanlarını rahatlatmak için ceplerini boşaltmaya hazır bir grup erkek ve kadınla içeri dalmıştı.

Açıkçası para kızlara gittiği sürece kimin aldığı umurumda değildi çünkü bazıları iyileşmek için o paraya çaresizce muhtaçtı.

“Bayan Whittaker!”

Bakışlarım bana ulaşabilmek için insanları itip kakarak ilerleyen Faye’e çevirdim. Yırtık pırtık şortu ve pembe saçlarıyla zengin insanların arasında göze batan bir leke gibi duruyordu.

Fakat onun umurunda değildi. Küstah insanların varlığı yüzündeki gülümsemeyi gölgeleyemiyordu. En azından bugün bunu başaramazlardı.

“Selam, Faye,” diye sıcak bir gülümsemeyle ona döndüm.

Önümde durduğunda nefesi kesilmiş gibiydi. “Artık evlendiğinize göre size Bayan Hawthorne mu demeliyim yoksa?”

Kendi tükürüğümde boğuldum, öksürüklerimin arasında cevap verdim. “Coraline iyi.”

“Ne olduğuna inanamayacaksınız. Birileri benim resmimi satın aldı! Bana yardım ettiğiniz sentetik kübik formda resmi mi hem de. Az önce satıldı!”

“Tebrik ederim, Faye.”

İçten bir tavırla gülümsedim. İçimde karanlığın elini sürmediği bir mutluluk vardı. Fırtınalı bir gecede akan bir neşe seline benziyordu. Bunu ondan daha çok kimse hak etmiyordu. Önünde kocaman bir hayat vardı ve o anda yaşadığı mutluluğun sonradan yaşayacaklarının küçücük bir parçası olmasını diliyordum.

Beni kollarımdan yakalayıp kendine çektiğinde hazırlıksız yakalanmıştım.

Bana sarılıyordu.

Elbette sarılmayı biliyordum ama hazırlıksız yakalanmak garip hissettirmişti. Çekinerek de olsa ben de ona sarılmaya çalıştım.

“Teşekkür ederim,” dedi iyice sıkarak. “Teşekkür ederim. Keşke benim için yaptıklarınızı anlatacak büyüklükte kelimeler olsaydı.”

“Teşekküre gerek yok. Her şey senin içindi,” dedim sırtına hafifçe vurarak. Geri çekildiğimde boğazımı temizledim. “Git ve ailenle kutla. Annene selam söyle.”

Ailesine doğru gidişini izlerken yanaklarımın mahcubiyetle kızardığını hissettim. Utanmamın sebebi beni kucaklaması değil, herkesin içinde sevgisini böyle açıkça göstermesi ol-

muştı. Bunca insanın içinde böyle yumuşak biri gibi görünmenin beni hedef haline getireceğini düşünüyordum.

“Bu işte gerçekten de iyisin,” diyen Sage’in sesi omuzlarımdan üzerinden bana ulaştı.

Ona doğru dönerken gülümsedim. “Öylece dikilip fıstık gibi görünme işini mi diyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Demek güzel olduğunu sanıyorsun.”

Ağzım hafifçe açıldığında onun sıcak gülümsemesini gördüm. Bir an lisedeki o herkesi korkutan, zalim kızla karşı karşıya kaldığımı düşünür gibi olmuştum.

“Şaka yaptım,” dedi kalçasını benimkine vurarak. “Şu öğretme işinde diyordum... oldukça iyisin.”

Bütün bu övgüler beni rahatsız ediyordu. Hayatımın normal akışında olan bir şey değildi. Aniden tüm hayatım boyunca duyduğumdan çok daha fazla nazik söze maruz kalmıştım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Bakışlarında muzip pırıltılarla, “Siz ikiniz düzüştünüz mü?” diye sordu aniden.

Öksürerek geri çekildim. “Ne? Hayır. Neden sordun? Yoksa o bir şey mi söyledi?”

“Rook öyle tahmin etti. Silas’ta orgazm sonrası ışıltısı olduğunu söyledi,” dedi gülerek.

“Sence de bunu benimle konuşmak garip değil mi? Yani sonuçta kardeşinle çıkmıştı.” Savunma kalkanlarım saçma bir şey daha söylememi engellemek için tekrar yükseliyordu.

İnsanlar çok yaklaştıklarında onları geri iterdim ama Sage de az değildi.

“Bana sert kızı oynamaya çalışma, tatlım,” dedi Sage. Bakışlarında meydan okuyan bir alev belirdi. Mavi gözlerini kırmızı ojeli tırnaklarına çevirdi. “Hislerini incitirim.”

Ben dahil kimsenin bu konuda Sage Donahue’yu geçebileceğini düşünmüyordum. Öfkesi meşhurdur.

“Öyle demek istemedim. Ben yalnızca...” Yanağımın içini ısırardım. “Böyle şeylerden bahsetmek beni rahatsız ediyor.

Rahatsız olunca da huysuzlaşıyorum. Biz... Onunla sadece arkadaşız...”

Aptalca hareketlerde bulunup sahte bir evlilik yapmış garip bir arkadaşlıktı ama hepsi buydu. Zaten bundan fazlası da olamazdık.

“Eminim öylesinizdir. O yüzden mi şu anda buraya geliyor?”

Sırıttığını görüp ne demek istediğini soracağım sırada Silas’ın uzun silüetinin ön kapıdan girdiğini fark ettim. “Neden burada?”

Üzerinde hâlâ iş için giydiği pahah takım elbisesi vardı. O haliyle oldukça önemli birine benziyordu ve insanların onun benimle evlendiğine nasıl inandıklarına hâlâ şaşıırıyordum.

Bu da bana onun şirketiyle yakında yapacağımız etkinliği hatırlatmıştı. Yani insanları, Silas’ın istediği gibi biri oluşturma ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Onun soyadını hak ettiğimi göstermeliydim.

Lanet olsun.

Bana doğru eğilerek, “Çünkü seni umursuyor,” diye fısıldadı Sage. “Şu hayatta kimse birisini Silas Hawthorne gibi umursayamaz. Hepimiz lanetliyiz, Coraline. Onun laneti de bu işte.”

Sage uzaklaşarak beni yalnız bıraktı. Sessizce durup Silas’ın beni bulmamasını diliyordum ama bu imkânsızdı. Sanki elinde beni gösteren bir radar vardı.

Gözlerini çoktan bana çevirdiğini gördüğümde onu yarı yolda karşılamaya karar verdim, birbirimize yeterince yaklaştığımızda ilk konuşan o oldu.

“Burası harika görünüyor.”

“Kızların çok büyük yardımı oldu. Onları aradığın için teşekkür ederim. Gerçi gelmek zorunda değildin. İşlerin yoğun olmalı.”

Benden başka bir yere bakmayı reddeden sert bakışlarının altında kıpırdandım. Birinden bu denli yoğun bir ilgi görmek çok bunaltıcı bir şeydi.

“Burası...” dedi etrafımızı işaret ederek. “Light, bu kızlara yardım etmek... Hepsi senin için önemli şeyler değil mi?”

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden, özellikle de ne kadar değer verdiğimi göstermekten korkarak sessizce başımı salladım.

“O zaman elbette burada olacaktım,” dedi saçımdan bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırarak. “Senin için önemliyse bir bütçe toplantısını kaçırsam da olur.”

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. Yüzüğü parlıyordu. Bizi birbirimize bağlayan bağın somut bir hatırlatıcısıydı. Ofisindeki o geceden beri bana ilk kez dokunmuştu.

Sıcaklığını yeniden hissettiğimde karnımda bir karınca lanma oldu.

“Silas,” dedim boğazımı temizleyerek. “Geçen gece...”

“James, bugünü görebileceğimi hiç düşünmemiştim!” Tahtaya sürtünen tebeşir gıcırtısı gibi bir ses sözlerimi kesmişti. “Mutlu çifti sonunda bulabildik!”

Regina ve babamın kalabalığı yan yana yürüyerek yarıp yanımıza geldiklerini gördüğümde irkildim. Regine başına geçirdiği tüylü şapkasıyla bir kuşu andırıyordu.

Beden dilimin fazlasıyla farkında olan Silas kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

“Regina Whittaker,” dedi üvey annem elini uzatarak. “Seninle tanışmak bir zevk.”

Silas uzattığı elini tutup nezaketen sıktı. O adamda en sevdiğim şey kendini asla gülümsemeye zorlamamasıydı. Hiçbir duygusunu göstermiyordu. Başka insanların yanında değişmiyor olması güzeldi.

Silas daima olduğu gibiydi.

Gördüğünüz şey, onun gerçekte de olduğu haliydi.

Fakat benimle durum farklıydı. Bu hali baş başa kaldığımızda geçerli değildi. Bazen yanımda başka birisi oluyordu, hatta tam anlamıyla farklı bir insana dönüşüyordu.

Tüm sanat eseri koleksiyonumu sırf gizli yönlerimi kim-

senin bilmesini istemediği için satın alan türde bir adamdı. Hepsini kendine saklamak istemişti.

“James.”

Sahte kocam babamın elini sıkarken gözlerinde bir şeyler bildiğini gösteren, tehditkâr bir ışıltı belirdi. Babamı tanıyordu. James ise ne kadar iyi tanındığının farkında bile değildi.

“Coraline bu kıyafet de ne böyle? Etkinlik öncesi üstünü değiştirmeye vakit bulamadın mı?”

Yıpranmış kot tulumuma ve beyaz tişörtüme baktım. “Bu bir yardım etkinliği, Regina. Kimse ne bok giydiğimi umursamaz.”

“Tatlım, şu dilin yok mu...” Öne doğru eğilip yanağıma hafifçe dokunduktan sonra başını iki yana salladı. Geri çekildiği sırada parmaklarını ısırarak için kendimi zor tuttum. “Evliliğiniz nasıl gidiyor? Umarım Lilac size yük olmuyordur. Coraline’a senin gibi bir erkeğin kendi alanına ihtiyaç duyacağını söylemeye çalıştım ama...”

Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştım. Benim ve babamın yanında ona asılıyor muydu?

“Bizimle olmasından çok mutluyuz. Harika birisi.”

“Umarım siz ikiniz birbirinize iyi bakıyorsunuzdur. Coraline’a ev işlerini öğretmeye çalıştım ama o daima küçük çizimleriyle meşgul oldu.”

Ne zaman ağzını açsa dudaklarını birbirine dikme isteğini hatırlıyordum.

“Lise son sınıfta yarım milyona satılan küçük çizimlerimi mi diyorsun?” dedim elimi Silas’ın karnına koruyucu bir tavırla yerleştirerek. Gömleğinin altında karıncalanan kaslarını hissediyordum. “Biz birbirimize göz kulak oluyoruz, Regina. Merak etme.”

“Eminim öyledir.” Gençlik yıllarımda elbisemi ve kilomu her yargıladığımda takındığı bakışlarından birini attı.

“Silas,” dedi babam boğazını temizleyerek. “Bir akşam mutlaka bekleriz. Şefimiz birinci sınıf bir şişe viskiye eşlik edecek harika kaburgalar pişirir. Malt viski sever misin?”

“Ben burbon tercih ederim,” dedi Silas sıvı gece gibi bir sesle. Çenesindeki kaslar seğiriyordu. “Ayrıca et yemiyorum.”

Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışsam da ona baktığımda zorlanmıştım. Bourbon olayından haberim vardı ama et olayım bilmiyordum.

“Ne zamandan beri?” diye sordum.

Silas bana doğru eğildiğinde gözlerindeki sert ifade yumuşamış, dünyanın en sıradan olayından bahseder gibi konuşmuştu. “Kokusunu sevmediğini söylediğinden beri.”

Farklı düşünmemden neredeyse alınmış gibi bir hali vardı. Sanki benim bir şeyi sevmemem durumunda, onun da sevmemesi çok doğaldı. O koyu kahverengi gözlerini üzerimde hissettiğimde eriyeceğimi sandım. Kalbim göğsümde adeta sıkıştı. Belki küçücük bir jestti ama o ana kadar benim için yapılmış en nazik şeydi.

Elim karnından göğsüne doğru kaydı ve ailemin izlemesine rağmen kendimi tutamayıp ayak uçlarımda yükselerek dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum.

Sözsüz bir teşekkür gibiydi.

“Anlaşılan torunlarımızı beklememiz uzun sürmeyecek, J...”

Bedenimdeki sıcacık his bir anda buz kesti. Ayaklarımı yeniden indirdiğimde gözlerimi kısarak ona baktım.

“Pardon ama bu seni ne bok yemeye ilgilendiriyor, Regina?”

“Pardon?” dedi gözlerini kocaman açarak.

Aslında aklımda bir şey söylemek yoktu ama başlamışken artık durduramıyordum.

“Hayatında bir defa olsun beni umursamadın. Şimdi ne oldu peki? Paralı biriyle evlendim diye mi umursuyorsun? Senin sevgini kazanabilmek için yıllarca uğraştım. Bedelsiz verilmesi gereken bir şeyi uğraşılarak kazanılması gereken bir şey gibi hissettirdin.” Küstahlığına karşı başımı iki yana

sallayarak devam ettim. “Çocukluğumu senin istediğin gibi biri olabilmek için mahvettim ama asla yetemedim. O yüzden şimdi yeniden soruyorum. Ne bok yemeye umurundaymış gibi yapıyorsun?”

“Benimle böyle konuşamazsın. Seni elimden geldiğince en iyi şekilde büyötmeye çalıştım ama sen hep... çok sorunlu oldun. Ta en başından beri böyleydin!” Regina sudan çıkmış bir balık gibi çırpılmıyordu. “Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin, James?”

“Coraline...”

“Sözlerini dikkatlice seçmeni öneririm, James.” Silas babamın sözünü keserek araya girdi, bakışları onun üzerindeydi.

Babam daima durdurulmaz bir güç olmuştu ama Silas da yerinden oynatılmaz türdendi. İki devin çarpışmasında sahte ya da değil, kocama bahse girerdim. Silas doğası gereği korumacıydı, onun çevresinde olmanız halinde kimse size dokunamazdı.

“İkiniz de bir şey almayacaksanız çıkabilirsiniz,” dedim ters bir tavırla konuşmayı bitirerek. Onlarla konuşmaktan ve umursuyormuş gibi yapmaktan yorulmuştum.

Bugün onlarla ilgili değildi. Kızların gecelerini mahvetmeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden Silas’ın yanından çekilip hava almak için dışarı çıkmaya karar verdim.

Tıpkı o açılış gecesinde olduğu gibi Silas da arkamdan geldi. Güneş ışığı ikimizi de sararken Silas ellerini cebine soktu. Bir an durup yüzüne samimiyetle baktım.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da ondan hoşlanıyordum.

Hem de istediğimden de çok hoşlanıyordum. Onun bu hali işleri daha da zorlaştırıyordu. Yaptığı ve söylediğı her şey savunmamı zayıflatıp pes etmeme neden oluyordu.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordu Silas.

“Efendim?”

“Neye ihtiyacın var?” Sorusunu tekrarladı. “Üzgün olduğunda kaşlarını çatıyorsun. Nasıl düzelteceğimi söyle bana.”

İşte bahsettiğim şey tam da buydu. O ilk telefon görüşmemizden beri beni tamamen anlayan o gözlemci karakterden bahsediyordum. Kimse beni onun kadar önemsememişti. Hareketlerime ve duygularıma kimse onun kadar dikkat etmemişi.

Bütün hayatım boyunca seilmeyecek biri olduğuma zorla inandırılmışım. Şefkat görmeyi hak etmeyen, lanetli bir yaratık olduğum ima edilmişti. Oysa Silas... sanki beni sevmek çok kolay bir şeymiş gibi gösteriyordu.

“Sana kendimi iyi hissetmek için lazım olan şeyi söylediğimde derhal halledecek misin yani? Bir parmak şıklatmamla olacak mı? Ya Regina’yı çatal sokarak öldürmek istediğimi söyleseydim, Hawthorne?”

Bana doğru yaklaşıp başparmağıyla alnımdaki çizgileri okşadı.

“Elinde bir canavar var, *hex*. İhtiyacın olan şeyi söyle, hemen senindir.”

Asıl korkutucu olan kendini bir canavar olarak görmesi değildi.

Benim ona inanıyor olmamdı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kara Bal

Silas

“Güzel Caroline bu akşam nerede, Silas?”

Daniel Highland’e bakarken çenemin kasıldığını hissedebiliyordum. Sorusunu cevapsız bırakarak kendini düzeltmesi için ona bir şans verdim. Fakat bu şans değerlendiremeyecek kadar aptal olduğundan, onun yerine ben yapacaktım.

“Karımın adı Coraline, Daniel.” Bariz saygısızlığına sinirlenmiştim. “Sakın beni bunu tekrar hatırlatmak zorunda bırakma.”

Kovulma korkusuyla yutkunduydu. Artık resmi olarak babamın yerini almıştım. Yönetim kurulu da evliliğim sayesinde durumu onaylamıştı. İş i ipin ucunda sallanıyordu ve o da bunun farkındaydı.

Barmene işaret etmemle bana hemen kehribar rengi içki-den bir tane daha doldurdu. Gecenin geri kalanını geçirebilmem için buna ihtiyacım vardı.

“Aklım karışmış olmalı.” Eline doğru öksürerek boğazını temizledi. “Bir daha olmaz.”

İçkimden bir yudum almadan önce kadehimi ona doğru kaldırarak başımı salladım. Adını biliyordu, sadece bana açıkça saygısızlık etmeden sinirimi bozmaya çalışıyordu. Lanet bir solucan olduğu için de bunu sinsice yapıyordu.

Sessiz cevabım, kışına tekme yiyen bir köpek gibi soluyarak yanımdan kaçmasını sağlamıştı. Böylece o gece ilk kez tek başıma, düşüncelerimle baş başa kalabilmişim.

Aklımdaki milyonlarca düşünceyle yalnızdım. İçine bu kadar çabuk dalmayı beklemediğim işle ilgili saçmalıklar zihnimde dönüp duruyordu. Diğer yanda, önümüzdeki aya kadar evlenmemizi isteyen annemin düğün planları vardı. Babamın ne kadar zamanı kaldığını bilmediğimiz için onun bu telaşını anlayabiliyordum. Büyük bir tören yapmayacaktık. St. Gabriel Katedrali'nde, sadece aile ve arkadaşlarımızın katılacağı özel bir tören olacaktı. Yine de hayatımıza stres katıyordu.

Coraline her şeyi sakince karşılamış, annemin prova yemeği için gösterdiği renk paletleri ve çeşit çeşit pasta fikirleri karşısında bile neredeyse irkilmemişti. Lilac'ın tören çiçeklerini seçerken hayatının en güzel günlerini geçirmesinden, gelinlik alışverişi hakkında günlerce konuştuğundan bahsetmiyordum bile.

Açıkçası işin bu kısmını seviyordum. Beyazlar içindeki Coraline, en çarpıcı hayallerimi süslüyordu. Onu yeniden gelinlik içinde görmekten asla şikâyet etmezdim.

Coraline'ın daireme taşınması da düşündüğüm kadar boğucu olmamıştı. Bazen sıcak, bazen soğuk hallerine rağmen onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordum. Bir gün ona yaklaşmama izin verip hemen ardından beni uzaklaştırırsa da umurumda değildi.

Küçük, eğlenceli bir oyun oynuyorduk.

O benden hoşlanmıyormuş gibi davranıyor, ben de bu tavrına inandığımı düşünmesine izin veriyordum.

İstediğim şeyi inkâr etmiyordum, asla böyle bir insan olmamıştım. Açık sözlü biriydim. Birini istiyorsam istiyordum, onlar da bunu bilirdi.

Coraline'ı istiyordum.

Benim evimde kaldığı her gün onu daha fazla istiyordum.

Stephen aklıma geldikçe başım zonkluyordu. Onun varlığı ve bu tarz sıkıcı bağış etkinliklerine katılmak, daha fazla ağrı kesici taşımak istememe neden oluyordu. Üstelik katıldığım şey, bir bağış etkinliği bile değildi. Diğer şirketlerle birlikte organize edilen pahalı bir sosyalleşme etkinliğiydi. Bu da sohbet etmekten başka bir seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu.

Babam böyle şeylerde benden çok daha başarılıydı. Sohbet etmeyi, gülmeyi ve insanları eğlendirmeyi iyi bilirdi. Ben onun gibi bir adam değildim.

Yine de iş konusunda yapabileceğim bir şeyler vardı. En azından ellerim boş değildi.

Stephen meselesinin en kötü yanı hiçbir şey yapamayışımızdı. Takip edeceğimiz bir iz yoktu, Coraline'ın dairesine girdiğinden beri sesi de çıkmamıştı. Sadece bekliyorduk.

Dışarıda bir yerde olduğunu, bizi izlediğini biliyorduk. Neredeyse havada onun varlığını hissediyorduk. Ponderosa Springs'i bir virüs gibi sarıyordu.

Stephen aklıma gelince içgüdüsel olarak Coraline'ı aramaya başladım. Birkaç dakika önce tuvalete gitmişti ama gidişinin üzerinden dakikalar geçmişti. Bu da kurtarılması gereken bir sohbete sıkışıp kaldığı anlamına geliyordu.

Coraline rahat hissettiğinde tatlı bir insana dönüşüyordu ancak kesinlikle keskin dişleri vardı. Geçen gün üvey annesine çıkışması beni tahrik etmiş olsa da pisliğin tekine saldırmasını engelleyen kişi olmayı hiç istemiyordum.

Avizelerin yumuşak ışığıyla aydınlanan balo salonunu gözlerimle taradım. Pahalı kıyafetlerinin içindeki insanlar zarifçe etrafta dolaşıyor, gülüşerek birbirleriyle sohbet edi-

yorlardı. İki müzisyenden oluşan grup köşede yumuşak bir melodi çalarken garsonlar ordövr dolu gümüş tepsilerle salonu turluyorlardı.

Tuvaletlerin olduğu tarafa gitmek üzereyken Coraline'ın koyu turuncu, yere kadar uzanan ipek elbisesini gördüm. Saçının modeli çok hoşuma gitmişti. Sırtına doğru açık bırakmış, kulaklarının arkasına sıkıştırarak keskin çene hattını ortaya çıkarmıştı.

Saçını her böyle yaptığında tek düşünebildiğim, o kahve-rengi ve beyaz tutamları bileğime dolamak oluyordu. Saçlarını kavrayıp aletimi boğazına kadar sokmayı hayal ediyordum.

O elbiseyle ne kadar ölümcül görüldüğüne o kadar odaklanmışım ki, ne yaptığını fark etmemiştim. Sikik bir papyon takmış adama doğru kirpiklerini kırptırdığını ilk başta görmemişim.

Ta ki adam parmağını Coraline'ın kolunda dolaştırana dek...

Dilimi yanağımın içinde gezdirdim, içkimi kafama dikip bardağı bar tezgâhına bıraktım.

Adamı suçlayamazdım.

Coraline kara baldı.

Tatlı, karşı konulmaz ve eşsiz derecede bir keskinliğe sahipti.

Yüksek sosyete için mükemmel bir oyuncak bebektir. Topuklu ayakkabılarını giyip karşısına çıkan herkesin kalbini çalabilirdi. Oysa o masum görünüşünün altında, yatakta tam bir sürtük olacağını belli eden keskin bir zekâ ve yaramazlığın izleri vardı.

Buradaki her adamın istediği ama asla sahip olamayacakları bir kadındı.

Çünkü benimdi.

Coraline'ın minik bedeninin arkasına geçip eğilerek karşı-sındaki adama baktım.

“Silas...” Göğsüm sırtına değdiğinde nefesi kesilmişti.

Ben olduğumu anlaması için görmesine gerek olmadığını bilmek, midemin düğümlemesine neden oldu.

“Carson Bloom,” dedi röfleli sarışın adam. Tokalaşmak üzere elini uzattı. Kendinden emin bir şekilde gülümserken varlığımdan çok da etkilenmemiş görünüyordu.

Bir politikacının oğlu olduğuna şüphe yoktu.

“Silas Hawthorne,” dedim uzattığı elini kavrarken. “Kör müsün?”

“Ne? Hayır. Niye... Hey, dostum! Ne halt ediyorsun?” Avucumdaki parmaklarını sıkıştırarak tendonlarını ezdiğimde homurdandı. Elini sıkmaktan parmaklarım bembeyaz kesilmişti. Sıkı tutuşumun altında kemiklerinin kırılacakmış gibi çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

Başımı eğdim. “Çünkü parmağındaki yüzüğü görmemenin tek mazereti bu olabilir.”

“Silas, dur.” Coraline mırıldanarak bana döndü ve elini göğsüme koydu.

İçimi soğuk zehre benzeyen bir ürperti kaplamıştı. Carson’ın acıdan buruşan yüz ifadesine aldırmadan sıkmaya devam ettim. Kıstığım gözlerimle onu izlerken boğazından bir hırıltı yükseldi.

“Karıma bir daha dokunursan babanın üzerini kapatmak zorunda olacağı bir sonraki skandal, senin cinayetin olacak.”

Parmaklarını serbest bıraktıktan sonra elimi cebime soktum. Ondan çalacağımdan korkuyormuş gibi bileğini göğsüne bastırmıştı.

Başımı arkaya doğru salladım. “Geldiğin için teşekkür ederim, Carson.”

Kaçmadan önce Coraline’a bir bakış bile atmadı. Tıbbi desteğe ihtiyacı olduğunu tahmin ediyordum. Sinirli bir tavırla çenemi ovuştururken başımı eğip stresimin kaynağına baktım.

Lanet olası cinsel stres.

Coraline bunun bir oyun olduğunu düşünüyordu. Ona çok

yaklaşmaları halinde onları öldüreceğimi söylediğimde şaka yaptığımı zannediyordu. Bu oyun tahtasının kontrolü bendeydi ve Coraline mat olmaktan iki hamle uzaktaydı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Sinirden patlayacak haldeydi. Sanki beni gerçekten korkutacakmış gibi dik dik yüzüme bakıyordu. Bu ifadeyi Lilac’a karşı sürekli kullanıyordu. Çok sevimliydi. Kendini panter sanan minik bir kedi yavrusuna benziyordu. O papyonlunun elini kırmamın kötü olduğunu düşünüyorsa, eve gittiğimizde yapacaklarıma şaşırp kalacaktı.

“Gidiyoruz, *hex*,” diye homurdandım elimin tersiyle yanığını okşayarak. “Hemen.”

Coraline

“Böyle boktan şeyler yapamazsın, Silas. Beni rahatsız edecek bir şey yapsaydı kendim başa çıkabilirdim.” Utançtan kızaran yüzümle yatak odasının kapısını arkamdan çarptım.

Kız kardeşimin bu gece babamın evinde kalmasına memnundum çünkü tartışmamızın çok gürültülü geçeceğini hissediyordum. Maalesef eşyalarım onun devasa dolabındaydı ve üstümdeki elbiseyi çıkarmak için o konuşmayı tekrar etmek zorundaydık.

“Senin neler yapabileceğinin gayet farkındayım, Coraline.”

“O halde beni, sana bunu hatırlatacak durumlara sokmayı bırak.”

“Sen de beni, ne kadar acımasız olabileceğimi göstermek zorunda kalacağım durumların içine sokma,” dedi karanlık bir tavırla ve arkamdaki sandalyeye oturup yaslandı.

Aynadan baktığımda bacaklarını iyice açtığını gördüm. İnanılmaz derecede güçlü bacakları, siyah pantolonunun içinde bir hayli davetkâr görünüyordu.

Bacaklarını dikizleme, Coraline. Kızgın olduğunu unutma.

“Ne kadar abartılı tepki verdiğini anlatmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Zararsız biriydi.”

Küpelerimi çıkarıp yanımdaki komodinin üzerine koydum ve bakışlarımı hızla başka bir yöne çevirdim. Elbisemin kumaşı belime batıyordu.

“Lanet bir aziz olsa bile umurumda değil. Kimse benim karıma dokunamaz.” Silas’ın sesi boğuktu, sanki tam kulağımın dibinde konuşuyordu.

Arkamı döndüm, onun yayılıp oturmuş halini gördüğümde kollarıma bir ürperti yayıldı. Kollarımı meydan okurcasına göğsümde kavuşturdum, alaycı bir yorum daha yapmaya hazırlanırken dikkatimi dağıttı.

Kravatını boynundan çekip çıkardıktan sonra siyah kumaşı biçimli eline sıkıca sardı. Şiddetli bir ürperti omurgamı titretti.

“Bir daha sana yaklaşırsa,” dedi göz göze gelmek için duraksayarak. “Seni becermek için kullandığım tabancayla beynine bir kurşun sıkarım.”

Karnım zevkle düğümlenirken sözlerinin karşısında iç çamaşırlarımın ıslandığını hissedebiliyordum. İzin verdiğim takdirde Silas’ın bedenime verebileceği zevki hatırladım.

“Öyle mi olacak?” dedim duyduğum zevki yutarak. “Kıskandığın zaman katliam mı başlatacaksın?”

Yalnızdık ve sadece ikimizin olduğu zamanlarda farklı bir Silas görüyordum. Gölgelelerin arasında başka bir yüzünü gösteriyordu. Dudaklarının bir kenarı kıvrılırken kibirle sırıttı.

“Kıskanmıyorum, *hex*.” Hafifçe kıkırdadı, karanlık ve talepkâr bir gülüştü. “O sıkı amının tadını ve benim sikimi arzuladığını biliyorum. Ben sadece benim olanı koruyorum. İkisini birbirine karıştırma.”

“Ben...”

“İnkâr etmeye kalkma,” dedi sertçe. Başını iki yana salladı. “Kendini bir yalancı gibi gösterme.”

Desteğe ihtiyacım varmış gibi şifonyiere yaslandım. Be-

denimin pes etmek üzere olduğunu hissediyordum. Fakat sesim hâlâ güçlüydü, onu istemediğim imajını sürdürmeye devam ediyordu.

“Sikeyim.”

Silas gömleğinin üstten birkaç düğmesini sessizce açmaya başladı. Güzel, kahverengi tenini ortaya çıkarırken elbisemin altında bacaklarımı birbirine bastırdım.

“Kendine izin verebilirsen yapabilirsin. Cinsel olarak bana boyun eğmen seni zayıf yapmaz, Coraline.” Bakışları üzerimdeydi, adeta gözleriyle beni beceriyordu. O yoğun bakışlarıyla kalp atışlarımı görüp göremediğini merak ediyordum. “Dışarıda iplerin senin elinde olmasını mı istiyorsun? Sahneyi senin için bizzat hazırlarım. Ama burada? Zihnini rahat bırak ve seni iyi hissettirmeme izin ver, bebeğim. Kontrolü bana bırak. Ben de sana rahatlamamanın ne kadar iyi hissettirdiğini göstereyim.”

Kontrol.

Kontrolden vazgeçmek.

Onu geri kazanmışken neden yeniden vazgeçecektim ki? Neden lanet bir adam için bütün kontrolü bırakacaktım?

Çünkü ona güveniyorsun.

Beynimde o sinir bozucu ses yankılandı. Zihnimin ortaya attığı bu fikri desteklemek istercesine meme uçlarım elbise-min altında sertleşti.

Şehvet denen şey tam bir haindi.

“Ya durmak istersem? Ya kafam yeniden karışır ve o anı mahvedip çekilmek istersem?”

Korkum arzumu bastırmaya çalışıyor, bana bir seks hayatının olamayacağını söylüyordu. Partnerimle anda kalabileceğim sağlıklı bir ilişki yaşayamayacağımı fısıldıyordu. Korkum bana, Stephen’ın ellerinin beni daima takip edeceğini söylüyordu.

“O zaman ‘kırmızı’ dersin ve her şey durur.”

“O kadar kolay mı?” Kuşku dolu bir tavırla homurdandım.

Her zaman çok kolaymış gibi gösteriyordu. Sanki ağzından çıktığı anda sözleri kanun oluveriyordu.

“Benimle düzüşmenin tek kolay yanı bu, Coraline.” Karanlığının içinde şehvetle ışıldayan gözleri kendimi bırakıp evet demem için can atıyordu. “Ama evet. Bu kadar kolay. Benimleyken her zaman güvende olacaksın. *Benden* bile korunacaksın.”

Ruhum acıyor, kalbim arada birkaç atışı kaçırıp ritmini yeniden buluyordu. Yanağımın içini ısırdım, korkuyordum.

Çünkü içten içe ona inanıyordum. Kalbim ona güveniyor, beynim ise inanmayı reddediyordu. Çok ama çok uzun bir zaman sonra birisine güveniyordum. Sözlerine inanıyordum.

Sözcüklere asla onunkilere inandığım gibi inanmamıştım. Gardımı almış olmama rağmen, hastanede ilk konuştuğumuz ve onu arayabileceğimi söylediği andan beri onu arayabileceğimi biliyordum. O yüzden acı çektiğim o anda, ona güvenebileceğimi bildiğim için telefon etmişim.

Peki bedenim? Bedenim de onu istiyordu.

Hem de çaresizce.

Zevk uğruna gururumu çiğneyerek ona doğru yürüdüm, topuk seslerim zeminde yankılanıyordu. Fakat elini kaldırıp beni durdurdu.

“Beni istiyor musun?” Başını eğdi. Gölgeler, yakışıklı yüzünün hatlarında oynaşıyordu. “O zaman sürüneceksin.”

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Sürünmek

Coraline

Onu ne kadar istediğimi bana yüksek sesle itiraf ettirmesi mi, yoksa ona ne kadar muhtaç olduğumu göstermemi istemesi mi daha kötüydü bilemiyordum.

Başparmaklarımı elbisemin ince askılarına geçirirken dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı. Elbisenin kaygan kumaşı omuzlarımdan sıyrıldı, su gibi dalgalanarak vücudumdan dö-küldü. Tek bir hareketle zeminle buluştu.

Ayak bileklerimde toplanan turuncu kumaşın üzerinden atladığımda geriye yalnızca dantelli iç çamaşırımla topuklu ayakkabılarım kalmıştı. Tamamen açıktaydım, tenimle bakış-ları arasında hiçbir engel kalmamıştı.

Sanırım en kötü kısmı da buydu.

Bana bakmasına, Stephen'ın yaptıklarından sonra bedenimden geriye kalanları görmesine izin vermek... O bodrum-dan çıkmıştım ama izleri hâlâ üzerimdeydi. Bir omzumdan başlayıp köprücük kemiğimi aşarak diğer omzumda son bulan pürüzlü, beyaz bir yara izim vardı. Dizlerim ve baldırlarım

irili ufaklı izlerle doluydu. O anda göremiyor olsa da sırtımdaki izlerden utandığımı söyleyebilirdim. Belki sayıca azlardı ama yakından bakıldığında fark ediliyorlardı.

Bedenim pürüzsüz bir yüzey değildi. Sert ve pürüzlüydü. Seksi değildi. İtici bile denilebilirdi.

“*Siktir.*”

Silas ile göz göze geldiğimde nefesim kesildi.

Gözleri beni incelemiyor, her bir kusuru ya da hatayı işaretlemiyordu.

Hayır. Aksine, bakışları hayranlık doluydu.

Çıplak bedenimin görüntüsünü açgözlü bir ifadeyle inceleyen altdudağını ısırılmıştı. Bu kadarı bile karnımda küçük bir alev topunu tutuşturmuş, bedenime özgüvenini geri getirmeye yetmişti.

Dikkatlice diz çökerek ellerimi yere koydum. Ağırlaşmış gözkapaklarımm altındaki bakışlarımı onunkilere dikerek ona doğru sürünmeye başladım. Saçlarım omuzlarımdan dökülüyor, arzumu utanmadan yaşamamı sağlıyordu.

Bacaklarının arasındaki boşluğa ulaştığımda dizlerimin üzerinde yükseldim ve ellerimi güçlü bacaklarına yerleştirdim.

Silas öne doğru eğilerek iki parmağıyla çenemi kavradı. “Şimdi o güzel dudaklarını aç ve lütfen de.”

Altdudağımı hafifçe ısırdım. “Lütfen, Silas.”

Yalvarışlarımı ödüllendirircesine pantolonunun düğmesini açtı, ayağa kalkıp uzun boyuyla bir kule gibi üzerimde yükseldi. Dizlerimin üzerindeyken yüzümü belinin hizasına getirebilmek için biraz uzanmam gerekiyordu. Silas’a dair her şey, onun karşısında kendimi küçücük hissetmeme neden oluyordu.

Ellerimi baldırlarına yerleştirip sertleşmiş aleti karnına çarpacak şekilde pantolonuyla çamaşırını indirmesini izledim. Ağzım sulanmış, midem gerginlikle düğümlenmişti.

Bileğim kadar kaldı, uzunluğunu ölçmek bile istemiyor-

dum çünkü ne kadarının minyon bedenime girebileceğinden emin değildim.

“Benim için dilini çıkar, güzelim,” diye emretti talepkâr bakışlarla.

Zaten çoktan aralanan dudaklarımı biraz daha açtım ve dilimi uzatıp aşağıdan ona baktım. Silas eğildi, bir eliyle yüzümü sertçe kavramadan önce alnıma nazik bir öpücük kondurdu.

Tam bir paradokstu. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

“Sikimi ağzınla ıslatmanı ve amcığın için güzelce hazırlamanı istiyorum, *hex. Piercing*’lerle ağzını istediğim gibi beceremem.” Sıcak nefesi tenime vuruyor, başparmağıyla çenemin kıvrımını hafifçe okşuyordu. “O tatlı dişlerinin dökülmesini istemem.”

Yüzümü tutuşu sıkılaşıırken dilimin üzerine tükürdü ve ağzımı zorla kapatarak yutmamı sağladı. Tadı viski ve alev gibiydi. Tanıdık tadı boğazımı doldururken dudaklarımdan bir inilti çıktı.

Onunla boğulabilirdim. Viski ve sigarayla harmanlanmış sarhoş edici tadında kaybolabilirdim. Elini çektiğinde dudaklarımı tekrar araladım, aletini onu bekleyen dudaklarıma yönlendirdi.

Üstdudağımın kıvrımını okşarken uslu bir şekilde hareketsiz kaldım. Aletinin ucundaki hafif ıslaklığı dudaklarıma sürdüğünde dayanamayarak dilimi hafifçe değdirdim ve tadına baktım. Sertliğinin başını emdikçe daha fazlasını arzuluyordum.

Başı geriye doğru düştü, dilim ıslak darbelerine devam ederken göğsünden bir hırıltı koptu. Başımı nazikçe hareket ettirerek aletinin orta kısmına yakın metal topları dikkatle vakumladım.

Uyluklarımı birbirine bastırıyor, zonklamaya başlayan

klitorisime ihtiyacı olan sürtünmeyi hissettirmeye uğraşıyordum. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı ama zevkle yükselen seslerini duymaya daha çok ihtiyacım vardı.

Ağzım ona tapınıyor, boğazından boğuk inlemeler çıkmasını sağlıyordu. Parmakları saçlarıma dolandı, elinde tutsak ettiği telleri avuçlayarak beni olduğum yerde sabit tuttu. Aletinin alt kısmını yalarken düzleştirdiğim dilimi yanlara doğru kaydırıyor, her santimini tükürüğümle kaplıyordum.

“İşte benim kızım,” diye homurdandı. *Piercing*’leriyle oynamaya devam ettim, etrafında daireler çizdikten sonra ucunu yeniden ağzıma aldım. Dizlerimin üzerinde geçirdiğim her saniye ona duyduğum arzu katlanıyordu.

Onu iyi hissettirmek istiyordum. Bana yaptığı tüm iyilikleri telafi etmek istiyordum. Her parçalandığımda beni yakalayıp nazikçe bir araya getirişlerinin karşılığını vermek istiyordum.

Sesinin beni rahatlatması gibi bedenimin de onu rahatlatmasını istiyordum.

Başımı sıkıca tutarken birkaç kez daha kendini ağzıma doğru itti, fazla derinlere gitmemişti. Aleti tükürüğümle kaplanıp loş ışığın altında parlayana dek durmadım. Geri çekildiğinde bacaklarımın arası sıırılsıklam olmuştu. Ona duyduğum ihtiyaç, dizginlenemeyen bir yangın gibi içimde büyüyordu.

Yakıp yıkıyor, ondan önceki her şeyi küle çeviriyordu.

Varlığımın her zerresini ele geçiriyordu. Bütün kimyam, eriyip ayrılmak ve onun istediği her şey olarak yeniden oluşmak uğruna çaresiz bir arzu hissediyordu.

Tamamen parçalanmak, ondan önce olduğum her şeyi unutmak ve ona kusursuz bir şekilde uyacak halde tekrar bir araya gelmek istememe neden oluyordu. Bu lanetlenmiş, uğursuz versiyonumu istemiyordum.

Onu hak eden biri olmak istiyordum.

Onun hayranlık duyduğu biri olmak istiyordum.

Parmakları saçlarımı kavrayıp başımı sertçe geri çekti ve beni yukarı, ona bakmaya zorladı.

“Benim için iyi bir kız olacak mısın, *hex*? Hepsi benimle dolup taşana dek deliklerini kullanmama izin ver,” diye homurdandı. Yoğun bakışlarında sarsılmaz bir ifade vardı. “Cevabından emin ol çünkü seni yalnızca becermekle kalmayacağım. Seni mahvedeceğim. Bedenin sana ait değil, bana ait. Hem tapınacağım hem de yok edeceğim mabedim.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. *Onun mabedi.*

Onun zevki uğruna kullanacağı bir şeyden ibaret olmak, aşağılayıcı bir durumdu. Beni gücendirmesi gerekiyordu. İnsanlığımdan çıkarıldığım bu tavra sinirlenmeliydim ama güvendiğim erkekten istediğim her şey tam olarak buydu.

Arzuladığım bir adamdan istediğim her şey buydu.

Bütün düşünceler ve anılardan koparılıp sadece *hissetmek...*

Başım sallayarak onaylamak istedim ama sert tutuşu yüzünden hareket edemiyordum.

“Sözcükler, bebeğim. Sözcüklerine ihtiyacım var.”

Şişmiş dudaklarımı yaladım. “Evet, Silas. İyi bir kız olacağım,” diye mırıldandım.

Saçımı bir kaldıraç gibi kullanarak beni yerden kaldırdı. Dudaklarını, beni adeta içercesine dudaklarıma bastırduğunda nefesim kesildi. Beni neredeyse yutacaktı. Kolunu belime doladı ve ayaklarımı yerden kesti.

Bacaklarım içgüdüsel olarak gövdesine dolandığında, kaslı karnı kadınlığıma sürtündü. Ağzına doğru inledim. Dillerimiz birbirine karışıyordu. Beni tek koluyla havada tutmaya devam ederek yatağa taşıdı.

Beni bıraktığında yatakta hafifçe zıpladım. Silas en sevdiği avı yemeye hazırlanan bir yırtıcı gibi bana yaklaşırken gergin bir şekilde yatak başlığına doğru kaydım.

Adeta çarpışıp birbirimize karışıyorduk. Kendimizi bırakmış, vücutlarımızın çaresizce istediklerini almalarına izin vermiştik. Ona duyduğum ve çok uzun zamandır inkâr ettiğim arzuya kendimi bırakmıştım.

Sürünerek bacaklarımın arasına geldiğinde elimle ensesini kavradım, bir an bile ayrı kalmalarına dayanamıyormuşum gibi dudaklarımızı birleştirdim. Yüzyıllar boyunca birbirini bekleyen ve ayrılmayı reddeden iki çarpışan yıldız gibiydik.

Dişlerimi altdudağına geçirip oyunbaz bir tavırla çekiştirdiğimde Silas ağzıma doğru inledi. Omuzlarında dolaşan ellerimi göğsüne kaydırđım, avuçlarımı gömleğinin iki yanına yerleştirdim ve kumaşı ikiye ayırdım. Kopan düğmelerin zemine düşmesi umurumda bile değildi.

“O gömleği seviyordum,” diye mırıldandı dudaklarımın üzerine. Ardından başımı hafifçe iterek çeneme ve tenimin açıkta kalan her yerine öpücükler yağdırmaya başladı.

“Ben de geçen gün senin yırttığın beyaz tişörtü seviyordum.” Boynumu ısırđığında nefesim kesildi. Açgözlü dişleri tenimde izler bırakıyordu. “Ödeşdik.”

Kadınlığımdaki sızıyı dindirme isteğıyle aletine uzandım ama elimi uzaklaştırdı.

“Henüz benim için hazır değilsin. Önce seni ağzımla becereceğim, bebeğim. O dar amcığını rahatlatmam gerekiyor, yoksa sığmam,” diye homurdandıktan sonra gövdesini açık bacaklarımın arasına kaydırđı.

Beni esnettiğini düşündükçe midemin gerginlikle büküldüğünü hissediyordum. Parmak uçları uyluklarımı usulca okşayarak çamaşıırıma ulaştı, kenarlarından tutup ağır hareketlerle aşağı çekti ve çıplak kadınlığıımı ortaya serdi.

Gördüğü manzara karşısında inleyerek uyluğumun iç kısmına sıcak bir öpücük kondurdu. “Çok güzelsin, bebeğim.”

Tırnaklarımı saç derisinde geçirip kısacık kesilmiş saçlarının arasında gezdirdim. Dokunuşuma doğru eğilirken mırıldanıyordu.

“Bunu yapmana bayılıyorum.”

O kadar azmıştım ki, kadınlığıımla doğrudan bağlantısı olmayan hiçbir düşünceyi toparlayamıyordum. Yine de bunu daha sonra hatırlamak üzere zihnime not etmeye çalıştım. Öv-

güleri karşısında kızarıyor, ıslak merkezime değen nefesinin etkisiyle kalçamı havaya kaldırıp duruyordum.

Silas uyluklarımı keşfetmeye devam ediyordu. Avuçları tenimde dolaşüyor, parmak uçları kadınlığıma tehlikeli dercede yaklaşıyordu. Ancak ona en çok ihtiyacım olan noktaya geldiğinde dokunuşunu geri çekiyor, ellerini tekrar dizlerime indiriyordu.

“Silas,” diye yalvardım. Dokunuşlarının altında titriyordum, neredeyse canım acıyordu. “Lütfen.”

“Ah. Hadi ama, *hex*. Bundan daha iyisini yapabilirsin.” Tenimde yankılanan sesi klitorisimi titreştirmişti. “Yalvar bana.”

“Her yerim acıyor. Daha iyi hissetmemi sağla, Silas. Lütfen.”

Cevabı başparmağını tenime daha sert bastırmak oldu. Küçük daireler çiziyor, bacaklarımı daha geniş açmam ve onu içime almam için beni teşvik ediyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime kaydırды. Kadınlığıma esnetirken boğazımın derinliklerinden gelen bir sesle inledim.

“Ah, siktir...”

“Bu benim yarım kadar bile değil, bebeğim,” diye mırıldandı sinsi bir gülümsemeyle. O darlığı hissetmeyi sabırsızlıkla bekliyormuş gibi görünüyordu. Kadınlığımanın onun için bu kadar rahat aralanması ve parmaklarını dar girişime kabul etmesi karşısında şaşkındım.

Silas’ın parmaklarının yerini ağzı aldı. Sıcak dilini hassas sinirlerden oluşan tomurcuğun etrafında döndürüyor, beni zirveye taşıyacak noktaları çok iyi biliyormuş gibi klitorisimle oynuyordu. Bu adamın şeytani bir ağzı vardı. Dilinin her dönüşü ve darbesi en doğru noktayı buluyor, yatakta yay gibi gerilmemi sağlıyordu.

Kalçamı iyice yüzüne bastırarak içime girip çıkan parmaklarının ritmine karşılık verdim. Bu lanet yataktan havalanıp uçmamam için beni bağlayacak bir şeye tutunma ihtiyacıyla omuzlarına sarıldım.

Parmak uçları içimdeki o yumuşak noktaya değdiği anda başımı yeniden yastığa bıraktım. Güçlü uyarıcı hisler üzerime çökerken karnımdaki düğüm gitgide sıkışıyordu. Kalçam klitorisimin etrafında çizdiği nefis dairelerle birlikte sallanıyor, parmaklarını daha derinlere itmeye zorluyordu.

İstemsizce inliyordum, sanki boğazımdan yükselen bu sesler sadece Silas için yaratılmıştı. Sanki yüzeye çıkmak için onu beklemiş, yalnızca onun kulakları içindi

“Çok yaklaştın, bebeğim. Devam et. Uslu ol ve benim için boşal.” Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, sesinin yarattığı titreşimler kadınlığıma masaj yapıyordu. “Tanrım. Aletimi de böyle sarmanı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Ağzı ve parmaklarının bacaklarımın arasında çıkardığı müstehcen sesler yüzünden aklımı kaybetmek üzereydim. Parmakları ölçülü hareketlerle beni becermeye devam ediyor, dili tüm ıslaklığımı yutuyordu. Sınıra çok yaklaşmıştım. Dişlerini, acı ve zevk arasında bir baskıyla klitorisime sürttüğünde tamamen dağıldım.

Kaslarım gerilirken gözlerimi sıkıca kapattım. Keskin bir iniltiyle boşalırken tırnaklarımı sırtına geçirmiştim. Bu odaya benim tarafımdan işaretlenmiş olarak çıkacağını bilmek, içimi sıcak bir tatmin duygusuyla doldurdu.

Bakışlarımı Silas’a çevirdiğimde iki parmağını kadınlığımanın sıkı duvarlarına daldırmaya devam ederek aynı yeri tekrar tekrar okşadığını, bırakmayı reddettiğini gördüm. Orgazmın doruklarından düşmeme izin vermiyordu.

“Tekrar boşal. Senin de istediğini biliyorum. Yapabilirsin, küçüğüm,” dedi kadınlığıma kondurduğu öpücüklerin arasında. Yarı kapalı, buğulu gözlerini bana doğru kaldırdı ve kararlık bakışlarım üzerime dikti.

Söylediğine inanmıyordum, art arda boşalacağımı zannetmiyordum. Fakat üçüncü parmağını zaten dolu olan girişimde hissettiğimde bembeyaz, sıcacık bir coşku beni adeta kör etti. Aynı his umduğumdan da hızlı bir şekilde beni ele geçirdi. Si-

las'ı uyarmaya vakit bulamadan kadınlığım kasılmaya başladı. Başının etrafındaki bacaklarım sıkılaşıırken kalçamı ağzına doğru kaldırdım.

“Siktir, siktir, siktir!” Neredeyse ağlıyordum çünkü ikinci orgazmın etkisiyle kollarında titrememe rağmen hâlâ durmamıştı. “Silas, dur artık. Tanrım! Lütfen!”

Kalçamı yatağa sabitlerken sözlerimden hiç de etkilenmiş benzemiyordu. Başını uyluklarımın arasında ileri geri hareket ettiriyor, dilini hassas kadınlığımın içinde aşağı yukarı gezdiriyordu. Orada öylece uzanmaktan ve bana verdiklerini titreyerek kabullenmekten başka seçeneğim yoktu.

Güvenli sözcük -kırmızı- zihnimin derinliklerinde süzülüyordu ancak söyleyebileceğimi sanmıyordum. Çünkü durmasını gerçekten istediğime inanmıyordum. Fazlasıyla uyarılmış olmasına rağmen vücudum daha fazlasını istiyordu. Klitorisimi bir kere daha emdikten sonra merhamet göstererek beni bıraktı. Çenesi ve ağzı, arzumu yansıtan ıslaklıkla kaplanmıştı. Yatakta hareket etmeye çalıştım ama uzuvlarım erimiş tutkal gibi işe yaramaz hissettiriyordu.

Yoğun ve karanlık bakışları vücudumu adeta içine çekiyordu. Onun karşısında tamamen açıktaydım. Korunmasız bir halde insafına kalmıştım.

“Yaptığına bir bak.” Başını iki yana sallarken dilini şaklattı ve ıslak parmaklarını bana gösterdi. Sırıtip altdudağını dişlerinin arasına aldı, tek parmağıyla ona yaklaşmamı işaret etti. “Gel de o cadı ağzınla beni temizle.”

Kalan azıcık gücümle doğrulmaya çalıştım. Kollarım zevk sonrası gelen titremeyle sarsılıyordu. Uyuşan uzuvlarımı görmezden geldim. Onun için iyi bir kız olmak uğruna çaresiz bir istek duyuyordum.

Şu anda hiçbir şey düşünemez haldeydim. Her şeyi hissedenden bir sinir topundan ibarettim. Onun ihtiyacı olan, arzuladığı her şey olmak istiyordum.

Kendimi dik tutmak için omuzlarına tutundum, ona yakla-

şırken ıslak kadınlığım sertliğine sürtündü. Birbirine yapışan gövdelerimizin ısıısı içimi titretiyordu.

Ağzım onunkiyle buluştu, orgazmımın ekşi tadıyla karışan bağımlılık yapıcı aromanın hepsini yalayıp yuttum. Dilimi döndürüp ağzının üst kısmında gezdirdikten sonra biraz çekildim ve çenesine ilerledim.

Yüzünde bıraktığım izleri temizledim, dilimi teninde kaydırarak orgazmımın kalıntılarını topladım. Elleriyle kalçamı sıkıyor, alt kısmını bana doğru itip yumuşak kıvrımlarıma bastırıldığı sertliğini hissetmemi sağlıyordu.

Kulağıma dolan boğuk iniltileri, kalçalarımı kaldırıp onun yumuşak hareketlerine uyum sağlamam için beni teşvik ediyordu. Sırtındaki tutuşum sıkılaştı. Sırt kasları, teninin altında çelik kablolar yerleştirilmiş gibi sert ve gergindi. Her santimi pürüzsüzdü, kasları özenle çizilmişçesine kusursuzdu.

Sürtünmelerimiz fazla gelmeye başladığında kulağının altına bir öpücük kondurdum. “Sana ihtiyacım var. Lütfen.”

Beni kollarına alıp yatağa yatırmadan önce sadece kısa bir süreliğine duraksamıştı. Geniş bedeni üzerimde yükseldiğinde bir an için Silas’ın kalp atışlarını kendi göğsümde hissettim.

Başkasının kalbini kendi kalbinde hissetmek, bir insanın yaşayabileceği en yoğun ve en samimi andı.

Bu sadece seks. Bu sadece seks. Bu...

Silas’ın elleri karnımı okşayarak yukarı çıktı ve ağırlaşmış göğüslerimi avuçladı. Parmaklarını, dikleşmiş meme uçlarındaki metal *piercing*’lerin üzerinde gezdirdi. Meme ucumun yan tarafındaki siyah kalplerle oynamaya başladı. Vervain’de ekstazi etkisiyle bir anda aklıma esip yaptırmıştım ancak şu anda verdiğim karardan gayet memnundum.

“Bunlar çok nefismiş,” diye mırıldandı ve sıcacık ağzıyla adeta saldırdı. “Aletimi yumuşak memelerinin arasına sokup onları becereceğim. Ta ki o güzel yüzüne boşalana dek. Ama bu gece değil.”

Kendimi dokunuşuna doğru uzanırken buldum. Zihnimin boşaldığını hissediyordum, parmaklarıyla oynamaya devam etmesi için vücudum adeta yalvarıyordu. Göğsümde epey oyalandı, memelerimin her yerine öpücükler kondurduktan sonra geri çekildi. Dizlerinin üstünde dururken tişörtünü başından çekip çıkardı ve yere fırlattı.

Büyük elini aletine sardığında sıkı karın kasları gerildi. Yumruğunun saramadığı birkaç santim açıkta kalmıştı. Sertliğini ıslak girişime yaklaştırmadan önce birkaç kez sıvazlamasını izlerken ağzım sulanmıştı.

“Bu gece tam buraya, dar amcığının üstüne boşalacağım. İçini tamamen doldurup seni de boşaltacağım.”

“Doğum kontrol iğnesi kullanıyorum,” dedim inleyerek. Başımı eğip vücutlarımızın arasına baktığımda kaşlarım çatıldı. Aletini hizalamıştı, kadınlığının kıvrımlarına yaklaştırıyordu. “Ben temizim. Sen...”

“Temiz olmasaydım sana bu kadar yaklaşır mıydım sen-ce?” Başını eğerken bakışları yumuşadı. “Benimle güvendesin.”

Öncesinde her şey yoğun ve arzu doluydu ama artık öyle değildi. Şehvet içimde kaynamaya devam etse de bu artık sadece seks gibi hissettirmiyordu. Çünkü göğsümde bir sıkışma vardı.

Ruhum duygularla dolup taşıyordu.

Aletin ucuyla girişimi aralamaya başladığında paniğe kapıldım. Fazla ileri gitmiştik. Onu fiziksel olarak arzulamakta sorun yoktu ancak ona duygusal olarak kapılmamalıydım.

Ona bunu yapamazdım.

Elimi karnına bastırarak Silas’ı durdurdum ve nemli kırıpklerimin ardından ona baktım. “Kalbini kıracağım.”

Olduğu yerde durdu, çenesi seğiriyordu. “Kalbine girme izin vereceksin.”

Çok geç, diye düşündüm. Sözleri ve vücudu nefesimi ke-siyordu. Kalçalarını öne doğru iterek sıkı iç duvarlarımın ara-

sına daldı, içimi yavaşça genişletti. Aletini kabul etmesi için kadınlığımı zorladı.

“Tanrım...” Kalçalarımı onun hareketlerine uydururken inledim. “Ah, çok doluyum.”

“İçine tamamen girene kadar dolamazsın.”

İçime tamamen girmek için ne kadar kaldığını görmeye bile halim yoktu. Bedenim yatağın üzerinde erimişti, onu alacak kadar yerimin kalıp kalmadığından emin değildim.

Silas sert bedenini daha derinlerime itti. Aletindeki *piercing*’in metali ıslak merkezime değiyordu.

“Benim için rahatla, *hex*.” Ellerinden birini kalçamdan karnıma kaydırды ve avucunu hafifçe bastırdı. “Gevşe ve beni içine al. Bırak da seni mutlu edeyim, bebeğim.”

Bacaklarım mucizevi şekilde biraz daha geniş açıldı. Birkaç santim daha girdiğini hissettiğimde gözlerim kocaman olmuştu. *Piercing*’leri kadınlığımın tabanına sürtünüyordu.

“Siktir, siktir...” İniltilerim arasında anlamsız bir şeyler söylüyordum. “Sanırım... Tanrım... Artık daha fazlasını alabileceğimi sanmıyorum.”

Yanağımın içini ısırdım. Aletini derinlerime ittiğinde nefes almaya çalışıyordum. Beni ikiye bölmek istiyormuş gibi hissediyordum.

“İşte böyle. İşte benim kızım... O sıkı amcığınla sikimi iyice kavra,” diye inledi. Kendini en dibe ittiğinde bakışlarını aşağı çevirerek vücutlarımızın birleştiği noktaya baktı. Kadınlığımı nasıl mahvettiğini izliyordu. “Şu haline bak, *hex*. Uslu bir kız gibi beni tamamen içine alıyorsun.”

Kendini içime doğru birkaç kez iterek doluluğa alışmamı sağladı. Her santimini hissetmeme izin verdikten sonra hızını artırdı. Bedenim onunla uyumlu hareket ediyor, hissettiğim o inamlmaz gerginlikle ayak parmaklarım kıvrılıyordu.

Zaten utanç verici bir şekilde zirveye yaklaşmıştım. Beni

tam söz verdiği gibi sahiden becermeye başlaması da hiç yardımcı olmuyordu. Silas Hawthorne beni mahvediyordu. İçten ve dıştan.

Acımasız, sert hareketleri beni yörüngemden çıkarmıştı. Aletin derinliği yüzünden geri çekilmek istesem de izin vermedi. Kalçalarımı kavrayarak beni sabit tuttu ve istediği gibi becermeye devam etti.

“Kahretsin, Silas. Bu çok fazla. Siktir, resmen karnımdasın.” Neredeyse çılgık atıyordum. Destek almak istercesine tırnaklarımla çarşafı kavradım. Kadınlığım esneyebileceği kadar esnemişti. Her bir damarı hassas duvarlarıma sürünüyor, içimde daha önce hiç dokunulmamış noktalara çarpıyordu.

Yüzüme doğru eğildi, boynumu vahşice kavrayarak beni sabitledi. Uzun parmakları tenimin üzerine yayılmıştı, iki yandan baskı yapıyordu. Nabzım parmak uçlarında atıyordu.

Sert darbelerle içime girmeye devam ederken gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Kadınlığımın duvarlarını genişletirken merhameti yoktu. En dibe kadar girdiğini hissetmemi sağladıktan sonra neredeyse tamamen geri çekiliyor, ardından tek bir hamlede tekrar içme giriyordu.

Tekrar, tekrar ve tekrar...

Yatak başlığı, onun hızına uygun bir ritimle duvara çarpıyordu. Vücuduma uyguladığı baskıyla altımdaki yatak sallanıyordu.

“Sırılsıklamsın. Daracıksın. Tanrım. Bugüne kadar hiçbir şey senin kadar iyi hissettirmemişti, bebeğim. Beni çok güzel alıyorsun.” Başını göğüslerime doğru eğip meme ucumu ağzına aldı. Geri çekilip kendini tekrar ittiğinde tüm benliğim coşkuyla doldu. Boynumdaki eli, beni olduğum yerde tutarken itişleri hızlandıkça hızlandı.

“Çok güzel...” Sırtım yay gibi gerilirken nefesim kesilmişti. “Yine boşalacağım. Kahretsin, Silas!”

Zevk çok yoğundu, dopdoluydum. Fazla gelen duyguların etkisiyle gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyordu.

Silas tenime doğru onaylarcasına inledi. “Benim için ağla, bebeğim. Ağla çünkü çok iyi hissediyorsun. Çünkü başka birinin sikinin bu tatlı amcığı benim gibi kullanamayacağını biliyorsun. Benim için ağla.”

Doğrulup tekrar dizlerinin üstüne oturdu. Ellerini ayak bileklerimin etrafına doladı, bacaklarımı genişçe aralayarak bedenimin her vuruşunu karşılamasını sağladı. Duvarlarıma, onun için yaratılmışlar gibi darbeler indiriyordu. Aletin kususuzca uyması için kadınlığımı şekillendiriyordu. Beni tamamen tüketene kadar durmayacaktı.

“Ben... Tanrım...” Anlamsız şeyler mırıldandım. Daha önce hiç duymadığım kelimeler ve ifadeler dudaklarımdan dökülüyordu.

“Şşt, konuşma. Sadece verdiklerimi al.”

Yarı kapalı gözlerimle, elimden geldiğince onu izledim. Her itişinde karın kasları geriliyor, gövdesi terle parlıyordu. Odaklanmış halde çattığı kaşlarının altındaki karanlık, avcı bakışları benim üzerimdeydi.

“Boşal, *hex*. Sikimi sıırıslıkla yap. Sıkıca sar.”

Sanki onun komutunu bekliyormuş gibi kaslarım gerildi, sırtım yataktan havalanırken boğazımdan mutlu bir çığlık koptu. Gözkapaklarımda ardında parlak ışıklar patlıyor, soluk soluğa inlemeler eşliğinde titriyordum. Tatlı bir mutluluk dalgası altında sürükleniyordum.

Tanrılar böyle hissediyor olmalıydı. Bundan emindim.

Tam anlamıyla ve düpedüz mutluluk dolu hissediyor olmalıydı. Sanki hiçbir şey onlara dokunamazdı.

Dalgalar bana çarparken boğuk sesini zar zor duyabilmiştim. Sadece tekleyen ve yavaşlayan itişlerini hissedebiliyordum.

“Bu gece nereye boşalacağımı söyle,” diye emretti. Kendi orgazmını kovalayarak üstümde yükseliyordu. “Söyle bana, güzelim.”

“Amcığıma,” diye mırıldandım. Altımdaki yatağa kendimi

iyice gömdüm, nevresimlerin mahvolmuş vücudumu sarmasına izin verdim. Kadınlığımın iç duvarları aletini sıkıştırıyordu, tenime sürtünen metal *piercing*'lerini hissedebiliyordum.

Tanrım. Sanki aleti bu kadar büyükken o *piercing*'lere ihtiyacı vardı.

"Aynen öyle, bebeğim. Hepsi benim, sadece benim," diye homurdandı acımasız darbeler eşliğinde. Sırılsıklam tenime çarpan kalçaları hızını kaybetmişti. "Seni dolduracağım. Bu amcığı dolduracağım. Siktir, siktir..."

Boşaldığında sıcacık akıntılar art arda içime doldu. Yaşadığımız an çok güzel ve saftı. Normalde ifadesiz olan yüzünde o anda birçok duygu vardı.

Kaşları çatılmış, dişlerini altdudağına geçirirken başını zevkle geriye atmıştı. Tembelce gidip geliyor, menilerini derinliklerime boşaltmaya devam ediyordu.

Daha önce seks yapmıştım. Tüm yaşananlardan önce.

Lise ikinci sınıfta bekâretimi Ian'a vermiştim. Fakat kesinlikle *böyle* değildi.

Zihnimi bu defa tamamen aradan çıkarabilmiştim. Kafamı boşaltmaya zorlamış, geriye yalnızca hissetmek kalmıştı. Bedenim uğulduyor, bükülüyor ve onun kalçalarıyla buluşmak üzere ileri doğru atılıyordu. Bir zevk fırtınasının içinde kaybolmuşum, arzu havuzunda boğuluyordum.

Korku yoktu. Anılar yoktu.

Zihnimi ve bedenimi saran mutlak bir mutluluk vardı. Silas o güne kadar aldığım bütün ekstazilerden daha iyiydi. Onunla kıyaslanacak bir uyuşturucu yoktu. Onunla birlikteyken hiçbir kötülük bana dokunamazdı.

Yatak odasının karanlığında yalnızca ağırlaşmış soluklarımızın yankısı duyulurken karnımın sarsıldığım hissettim. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ama seks sonrası ağlamamak gibi herkesin bildiği o kuralı çiğnemeyecektim.

Ancak elimde değildi. Özellikle de ona âşık olduğumu hissederken kendimi durduramıyordum.

Geçmişimdeki gibi bir aşk değildi. Kemiklerimi kıran yumruklar ve etimi delen dişler gibi hissettiren acımasız, arsız bir aşk değildi. Onunla karşılaşmadan önce aklımın aşkın böyle olduğuna beni inandırdığı türden bir şey değildi.

“Coraline,” dedi Silas. Endişe dolu koyu gözleriyle bana bakıyordu. “Hey, konuş benimle. Hâlâ benimle misin?”

Mide bulandıracak kadar tatlı, yumuşak tavrı beni ağlatıyordu.

Neden şimdi? Neden o?

Zarif ve nazik davranılan, arzu edilen bu kadın olmak için defalarca yalvarmıştım. Geceler boyunca dizlerimin üstüne çökmüş, *gerçek* aşka layık bir kadın olabilmek için dinleyen bütün tanrılara yakarmıştım.

Bunun yerine, bana kenara atıldığım söylenmişti. Yalnızca acı geceler ve kirli sabahlar yaşamaya mahkûmdum. Hayatımı sevimlemeyen, lanetli biri olarak geçirecektim.

Oysa Silas ismimi acele etmeden anıyordu. Sanki en sevdiği kelimeyi, mümkün olduğunca uzun süre ağzında tutmak istiyordu. Bir uğursuzluğu dile getiriyormuş gibi bir çırpıda söylemiyordu. Dudaklarının kaderine yazılmış bir kehanet gibi dile getiriyordu.

Silas lanetliymişim gibi hissettirmiyordu.

Sevildiğimi hissettiriyordu.

“Neden seni kendimden kurtarmama izin vermiyorsun?”

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Lanetli

Silas

Yatak odasına döndüğümde, Coraline kapüşonlu *sweats-hirt*'ümü üzerine geçirmişti. Siyah kumaşın içine gömülerek saklanmış, yatak başlığına yaslanıp dizlerini kendine çekmişti.

Kapıdan bakarken o kadar minik ve kırılgan görünüyordu ki, birilerinin ondan korktuğuna inanmak zordu.

Elimde buharı tüten sıcak kupayla yanma gittim. Yatağın kenarına oturduğumda eşofmanım belimden gevşekçe sarkıyordu. Aramızda boşluk bırakarak kupayı ona uzattım.

“Ben kahve içmem,” diye mırıldandı yüzünü *sweats-hirt*'ün koluyla silerken. Yüzü kızarmıştı, gözyaşları akmaya devam ediyordu.

İlk seksimizden sonra görmek istediğim tepkinin bu olduğunu söyleyemezdim. Ancak o öngörülemez biriydi. Ona dair sevdiğim şeylerden biri de buydu.

Her gün farklı hissettiriyor, daima ona dair keşfedecek yeni bir şeyler çıkıyordu.

“Bu lavanta çayı.” Boğazımı temizledim. “Lilac bana yalnızca bununla uyuyabildiğini söyledi. Taze lavanta olacak, sahte boklardan değil. Onun sözleri.”

Bulanık gözlerini kırptırdığında uzanıp gözyaşlarını silmemek için kendimi zor tuttum. Onu teselli etme yöntemim, şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

Ona dokunmak, sarılmak ve fiziksel anlamda kendini güvende hissettirmek istiyordum. Fakat dokunmak, Coraline üzerinde tetikleyici bir etki yapıyordu. Tek istediğim ona dokunmakken dengeyi kurmak benim için çok zordu.

“Bittiğini sanmıştım.” Tereddütle uzandı, kupayı benden alıp göğsüne bastırdı.

Elimi enseme götürerek hafifçe kaşıdım. “Bitkisini aldım.”

“Lanet bir lavanta bitkisi mi aldın? Neden?”

Gülüşümü bastırdım. Ona bahsettiğimde Rook da aynı tepkiyi vermişti. Başımı yavaşça sallayarak sözlerini onayladım.

“Çünkü sen seviyorsun.”

Onun için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını ne zaman anlayacaktı? İsteddiği ya da ona iyi gelecek her şeyi yapacaktım. Ne olursa olsun, onu elde edecektim. Bir lavanta bahçesi mi istiyordu? Ona iki tane verecektim.

Bunu hak ediyordu.

“Bu sahte, Silas.”

Sanki bunu kendine hatırlatmaya çalışıyordu Ben başından beri asla sahte olmadığımızı düşünürken o kendini tam tersine inandırmaya çalışıyordu. Onunlayken bir kere bile numara yapmamıştım, sahte davranmamıştım.

“Ama gerçek gibi hissettiriyor, değil mi?”

“Beni korkutan da bu.” Kupayı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. *Sweatshirt*’ün kapüşonu yüzünün bir kısmını gizlerken bardağının kenarından bana bakıyordu.

Bir bacağımla yataktan aşağı sarkıtarak tamamen ona döndüm. “Beni incitmekten neden bu kadar korkuyorsun?”

Aramıza anlık bir sessizlik çöktü. O benim gözlerimi ince-

liyor, bense onun bakışlarını okuyamıyordum. Ne söylemek istediğine dair tek bir lanet fikrim yoktu. Boş bakışları kalbimi kırıyor, beni kendinden uzaklaştıran o şeyin onu ne kadar korkuttuğunu anlayabiliyordum.

“Söyleyeceklerimin beni deli gibi göstereceğini biliyorum. Kulağa kafamdan uydurmuşum ya da hepsi zihnimin içindeymiş gibi gelebilir, belki de öyledir. Ama benim için gerçek. Benim için yeterince gerçek ve sana anlatırsam...” Derin bir nefes alıp burnunu çekti. “Anlattığım zaman bana inanmana ihtiyacım var, Silas. Beni deliymişim gibi hissettirmeyeceğine söz ver.”

Onu ne kadar iyi anladığıma dair en ufak fikri yoktu. Zihninde olup bitenleri onaylayacak herhangi birinin varlığına ihtiyaç duymanın çaresizliğini iyi biliyordum. Başkalarının hakkımdaki görüşlerine uymak için gerçeği ne kadar çarpıttığımı bilmiyordu.

Bana ne anlatırsa anlatsın inanacaktım çünkü kimsenin sana inanmamasının ne kadar can acıtıcı olduğunu biliyordum.

“Söz veriyorum.”

İşte hepsi bu kadardı. Ona söz vermem, konuşması için yeterliydi. Hikâyesini ilk defa sır saklamanın ne demek olduğunu bilen kulaklara anlatacaktı. Karşısında gerçeği, yüz yıllık bir savaş gibi sırtında taşıyan bir adam vardı.

Hikâye çocukken bir düğünde tanıştığı ve ona çiçek veren, ona ilk kez “*seni seviyorum*” diyen bir çocukla başlıyordu. Aynı çocuğun o gece bir trafik kazasında ölmesiyle sona eriyordu.

Lanetlinin ilk kurbanıydı.

“Onu unuttum. Sanki hiçbir önemi yokmuş, zihnimdeki öylesine bir anıdan ibaretmiş gibi unuttum. Ortaokula başlana dek aklıma bile gelmemişti. Ta ki Riley adında bir çocukla tanışana kadar.”

Konuşmasını dinlerken kaşlarım çatılmıştı. İnsanların söy-

leyecek çok şeyi olduğunda soru sormanın faydasız olduğunu keşfetmiştim. Onlara konuşma fırsatı verdiğinizde bilmeniz gereken şeyleri size zaten anlatıyorlardı.

Coraline'ın ihtiyaç duyduğu tek şey, dertlerini anlatabileceği güvenilir bir kulaktı. Gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

“Altıncı sınıfta çıkmaya başladık. Dişlerinin arasında boşluk vardı ve benim gözümde bu dünyanın en sevimli özelliği idi. Onu *Justin Bieber*'a benzetiyordum.” Gözünün önüne o hali gelmiş gibi gülümsedi. “Yaz tatilinden önce okulun son gününde beni merdiven boşluğunda öpmüştü. Hızlı ve sevimli bir öpücüktü. İlk öpücükten beklenecek her şey vardı. Yanımdan ayrılmadan önce beni sevdiğini o kadar hızlı söylemişti ki, karşılık verme fırsatı bile bulamamıştım. Eğer söylemiş olsaydım, samimi olup olmayacağını da bilmiyordum. O gece telefonun başında ondan bir mesaj ya da telefon bekleyip durdum ama hiçbirisi gelmedi. Ertesi sabah babam bana Riley'nin komşusunun havuzunda boğulduğunu söyledi. İşte böylece bir an hayatımdaydı, sonra gitmişti.”

Bizim dönemimizden bir çocuğun boğularak öldüğü haberi belli belirsiz hatırlıyordum. Bu tür şeyler okuldaki dedikodu çarkından asla kurtulamazdı Ancak o çocuğun Coraline ile çıktığını hiç bilmiyordum.

Sessiz gözyaşları hıçkırıklara dönüşürken omuzları titriyor, çılgınca akan gözyaşlarını elleriyle silmeye çalışıyordu. Seks sonrasında ağlamasının travmatik bir anıdan kaynaklanmadığını öğrendiğime göre aramızdaki mesafeyi kapatabilirdim.

Çay kupasını alıp komodinin üzerine yerleştirdim, ardından Coraline'ı kollarımın arasına aldım. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak küçük bedenine kucağımda yer açtım.

Bana karşı savaşmaktan yorulduğundan dolayı mıydı, yoksa sadece fiziksel olarak halsiz düştüğü için miydi, emin olamıyordum ama bana yaslanmıştı. Pes ederek kendini bıraktı, başını göğsüme yasladı. Koruyucu kollarımın arasında kendine bir sığınak bulmasına izin verdim.

“Bir de Emmet vardı. Tanrım, Emmet...” Sözcükler boğazına dizilirken kalbim onun için paramparça oluyordu.

Elimle ensesini kavrayarak başını göğsüme iyice bastırdım, diğer elimle omurgasını nazikçe okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Dudaklarımı başının tepesine bastırdım. İstediğim tek şey onu o acıdan korumaktı çünkü kimse bunu yapmamıştı. Kimsenin onunla ilgilenmemiş olması beni hem öfkeliendiriyor hem de üzüyordu.

“1997 yılında *Deep Blue**, bir dünya satranç şampiyonunu yenen ilk bilgisayar oldu,” dedim usulca. Ona sıkıca sarılıp kendime yasladım. “*Deep Blue* avantaj kazanmak için önce atını feda etti. Ardından *Kasparov***’un vezirini almak uğruna filini ve kalesini gözden çıkardı.”

Coraline kollarımın arasında hıçkırdı, ben anlatmaya devam ederken dikkatle dinliyordu.

“Benim gelmiş geçmiş en sevdiğim maçı çünkü *Kasparov*’un şansı vardı. Yapabileceği hamleler vardı. Oysa pes ederek kariyerinde ilk defa yenilgiyi kabul etti. Bu konu sorulduğunda ise mücadele ruhunu kaybettiğini söyledi.”

Coraline’in biraz rahatladığını hissediyordum. Şakağına öpücük bırakmak için bir anlığına duraksadım. Devam ettiğimde sesim hiç olmadığı kadar yumuşaktı.

“Kaybetmeyi reddettiğinde yenilgi diye bir şey olmaz. Ancak kendimizden vazgeçtiğimizde yeniliriz, Coraline.”

Başını çevirdi, çenesini göğsüme yaslayarak bana baktı. “Satrançla ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

“Küçükken kulaklıklarımnda sürekli satranç maçlarını dinlerdim. Söyleyecek çok şeyim olduğu ama konuşma fırsatımın olmadığı zamanlarda beni sakinleştiriyordu.”

* IBM tarafından satranç oynamak için tasarlanıp özelleştirilmiş bir süper bilgisayardır. (ç.n.)

** *Garry Kimovic Kasparov*, 1985’ten 2000’e kadar dünya satranç şampiyonu olan Rus satranç büyükustası, siyasi aktivist ve yazardır. (ç.n.)

Gri yorganın içine gömülüp birbirimizin nefes alış verişlerini dinledik. Çocukken bana huzur veren bir şeyin şu anda onu da rahatlattığını görmek beni mutlu etmişti.

Birkaç dakika daha orada öylece oturmaya devam ettik. En sonunda Coraline derin bir nefes verdikten sonra uzun süreli lise aşkı Emmet ile ilgili hikâyesini bitirdi. Coraline ondan ayrıldıktan sonra çocuk intihar etmişti.

“Stephen sadece bir teyit oldu. Ölmesini istediğim halde hayatta kalan tek kişi o oldu. Kendimi onun bodrumunda buluşumun benim hatam olduğu konusunda daima çok ısrarcıydı. İçimde, onu takıntılı bir canavara çeviren ve eğer bana sahip olmazsa öleceğini hissettiren bir şey olduğunu iddia ederdi.”

“Bu yüzden sana *Kirke* diyor,” dedim yavaşça.

Regina’nın bir zamanlar berbat bir şaka olarak yüzüne vurduğu şey, Coraline için fazlasıyla gerçektir. Sahiden lanetlendiğine inanıyordu. Onu sevmeyi seçen erkeklere uğursuzluk getirdiğini düşünüyordu.

Bundan dolayı beni hayatına almaktan çok korkuyordu çünkü bana zarar vereceğinden endişeleniyordu. Bu da bana Coraline hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Kendisinin bile farkında olmadığı şeyleri anlatıyordu.

O zalim ya da kötü biri değildi.

Eğer insanların canının yanmamasını sağlayacaksa, tek başına yaşamaya razıydı.

“Hayatına değer veriyorsan beni kendine âşık etmekten vazgeç,” diye mırıldandı göğsüme doğru.

Kıkırdadım. Boğazımın derinliklerinden gelen yabancı, benden pek duyulmayan bir sestir.

Gözleri kocaman açıldı. Bakışları öncesine göre daha ışıltılıydı.

“Daha fazla gülmelisin, Silas. Gülüşünü saklama konusunda neden bu kadar azimlisin?”

“Birine bir söz vermiştim. Onu koruyacağıma yemin ettiğim birine. Bu yemini çok uzun zamandır taşıyorum, *hex*.”

“Konusmama yemini mi?”

Yanağımın içini ısırdım. “Onun gibi bir şey.”

Sözlerim üzerine doğrulup oturdu. Dizlerini kalçalarımın iki yanına yerleştirerek kucağıma iyice yayıldı. Ellerimi ensemdede birleştirdim ve kendimi bacaklarının arasındaki sıcaklığa bıraktım.

“Bana ver.”

“Neyi vereyim?” Tek kaşımı kaldırıp bakışlarımı vücudunun alt kısımlarında dolaştırdım.

“Onu değil.” Gülümseyerek gözlerini devirdi. “Senin sır taşıyıcın olacağıma dair söz veriyorum. Sen bir yemin ettin ve bir sırrı sakladın. Artık o sırrı bana verebilirsin.”

“Kendim için ettiğim bir yemin,” dedim dürüstçe. “Bana inanıp inanmayacağını bilmiyorum.”

“Silas.” Başını eğdiğinde kapüşonun altındaki saçları yüzüne döküldü. “Duygusal meselelerde ve insanlarla iletişim kurma konusunda beceriksiz olabilirim. Anlıyorum. Fakat seni temin edebileceğim bir şey varsa, o da ne olursa olsun sana inanacağımdır. Sesin, dünyada en çok güvendiğim ses oldu.”

Bu söyledikleri, hayatım boyunca duyduklarımın ne kadar da çelişkiliydi. Ancak yeminimi paylaşıp paylaşmama konusundaki tereddüdümde ciddiydim. Emin değildim ve verdiğim sözle ilgisi olan kişilerden de izin alamıyordum çünkü ölmüşlerdi.

Rosemary’nin ne isteyeceğini tahmin etmek hoşuma gitmiyordu çünkü onu en iyi tanıyan kendisiydi. Peki tahmin etmek zorunda kalsaydım? Bu yemini paylaşmamı isteyeceği kişi Coraline olurdu.

Yıllarca olmadığı biri gibi tasvir edilmiş tanıdığım bir başka insandı. Bizim tarafımızdan yazılmayan hikâyelerin içinde yaşamaya mahkûm edilmiştik.

Coraline’ı gördüğüm anda bunu hissetmiştim. İkimizin de başka kimsenin anlayamayacağı bir şeylere sahip olduğumuza biliyordum.

Ona baktığımda geçmişini anlatmanın ona ne kadar zor geldiğini anlıyordum. Hayatının o kısımlarını anlatmanın kolay bir yolu yoktu. İşte bu yüzden benim için tehlikeliydi. Erkeklerle olan kötü geçmişinden dolayı değil, onunla konuşmak istememe neden olduğu içindi.

Gözümü karartıp o adımı atmak, benim ona olan inancıma karşılık verip vermeyeceğini görmek istiyordum. Bu yükü tek başıma taşımaktan çok yorulmuştum. İçten içe kim olduğumu bilmekten ama dünyanın beni bambaşka görmesinden bıkmıştım.

Üstelik gerçeği bilmeyi hak eden kişinin Coraline olduğunu biliyordum. Burada oturmuş ona bakarken içimde zerre korku hissetmiyordum. Bizim çocuklarla olduğu gibi içimde tedirginlik yoktu. Söylemek üzere olduğum şeyi söylediğimde bana güvenmeye devam edeceğini biliyordum.

Çünkü o Coraline'dı.

Ben onun ihtiyaç duyduğu sestim. O ise benim konuşmak istediğim kulaktı.

“Ben şizofren değilim.”

Gözleri kocaman oldu ancak hakkını vermeliydim, kendini hızlıca toparladı. İlk tepkisi düşündüğümünden de iyiydi. İçimde bir tıkanıklık açılmış gibi hissediyordum. Kilitli tuttuğum su sonunda taşmaya başlamıştı.

Açılmış bir damardan fişkırان kan gibi hızla geliyordu.

“On iki yaşındaydım...” Boğazımı temizledim. “Birkaç aydır psikiyatriste gidiyordum. Ailem bu kadar içime kapanık biri olmamdan endişe ediyordu. Onlar dışında birileriyle konuşmamın bana iyi geleceğini düşünüyorlardı.”

Aradan geçen yıllara rağmen o randevulara gidip saatlerce deri koltukta oturan, satranç oynayan ve hiçbir şey hakkında konuşmayan küçüklüğümü hâlâ çok net hatırlayabiliyordum.

Bir sorunum yoktu. Sadece sessiz biriydim.

“O günkü seansım bitmişti. Annemin gelip beni almasını beklerken bir kızın ağladığını duydum. Başının dertte olabi-

leceğini düşünüp sesi takip ettim ve doktorumun küçük bir kızı taciz ettiğini gördüm.” Bir an irkildim. O gün gördüklerim zihnimde canlanırken bakışlarımı Coraline’den kaçırdım. “Panikledim ve çığlık atmaya başladım. Amacım kıza yardım etmekti, birilerinin dikkatini çekerek o adamı durdurmak istemiştim. Fakat sonunda Ponderosa Springs’in iğrenç insanların sırlarını örtbas edebilmek için ne kadar ileri gidebileceği gerçeğiyle yüzleştim.”

Coraline’a beni nasıl uyuşturduklarını, hastanede uyan-
dığımda o pislik herifi aileme şizofren bir oğulları olduğunu
söylerken gördüğümü anlattım.

O anın hatıralarını yeniden yaşarken damarlarımda öfke
kaynıyordu. Beni dinlemeleri için yakardığımı, on iki yaşın-
daki bir çocuğun kendisine güvenmeleri için ebeveynlerine
yalvardığını hatırladıkça dudaklarımda ihanetin acı tadı be-
lirdi.

İşte ben o gün ölmüştüm. Rosemary öldürüldüğünde değil,
o gün ölmüştüm.

Onların tanıdığı, büyüttükleri oğulları artık yoktu. Ölmüş-
tüm, yerime de bana ait olmayan bir şey gelmişti. Lanet bir
cesete dönüşmüştüm ve benden başka kimse çürüyen ruhu-
mun kokusunu alamıyordu.

Peki işin en kötü kısmı neydi? Onlara kızma hakkım yok-
tu.

Başka seçenekleri yoktu. Karşılarındaki tıp uzmanı o gün
gördüğüm şeylerin bir çeşit halüsinasyon olduğunu anlatmış-
tı. Kafamdaki düşünceler, gerçekliğimi bozmaya başlamıştı.
Annemle babam dehşete düşmüştü. Tek istedikleri bana yar-
dım etmekti.

“Bir süreliğine beni gerçekten de buna inandırdılar. Her
şeyi uydurduğumu düşündüm,” dedim yüzümü ovuşturarak.
“Sonra Rosemary’yle tanıştım.”

Rosie’yle tanıştım ve her şey değişti.

“Gördüğün kız oydu, değil mi?” diye sordu Coraline. Bana

yaklaşıp elleriyle yüzümü kavradı. Tırnakları saç derimi okşamaya başlamıştı.

Başımı sallayarak onayladım. “Eğer görmeseydim bana bundan asla bahsetmezdi. İlk başta psikiyatriste neden gittiğinden bile bahsetmemişti. Rosie sır saklamakta çok iyiydi. Benden bile saklardı.”

On beş yaşma gelene dek nasıl hiç karşılaşmadığımızı bilmiyordum. Fakat sanki evren, hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

“Kimseye söylemeyeceğime dair ona söz verdim. O da bana, kafamın içinde sesler duymadığımı ve aklımı kaçırmadığımı söylediğimde inanacağına dair söz verdi.”

Sırrını saklamak için hayatım boyunca şizofreni teşhisiyle yaşamıştım. Onu korumak için yapmıştım. Çünkü sahip olduğum tek kişi oydu ve onu kaybetmek istemiyordum.

“Sage geri döndükten sonra yaşadığım psikoz krizi gerçektir. Rose’u kaybetmenin yaşattığı travmayla sadece...” Coraline’ın ellerine yaslanarak uzun bir nefes verdim. “Beni mahvetmişti ama hastaneye yatmam en iyisiydi. Yatmasaydım burada olamazdım. Gerçeğimi keşfedemezdim.”

Baş ağrısı yoktu. Sadece rahatladığımı hissediyordum.

İçimdeki barajlar birer birer çöküyordu. Artık zihnimin içinde hapsolmuş gibi hissetmiyordum. Ben akan ve hissedenden, coşkun bir nehirdim.

“Peki çocuklar?” diye mırıldandı. “Bilmiyorlar mı?”

Başımı iki yana salladım. “Onlara anlatsaydım Rosie’ye ihanet etmiş olurdum. Ona bunu yapamazdım.”

Anlatmayı çok istesem de yapmamıştım. Rosemary’ye onlara söylememe izin vermesi için yalvarmıştım. En azından yakın arkadaşlarımdan gerçekte kim olduğumu, kasabanın söylediği kişi olmadığımı bilmelerini istemiştim.

Fakat reddetmişti ve ben de sırrımı kendime saklamıştım. Rosemary’nin gerçeğine inanmalarını sağlayamazdım, bu yüzden gerçeği yutmuştum. Tırnak yercesine çiğnemiştım ve

ağzımı her açtığımda boğazımda hissettiğim baskıyla hayatımı geçirmiştım.

Onlara yalan söyleme fikri çok acı verdiğinde de konuşmayı bırakmıştım.

“Hazır olduğunda,” diye mırıldandı. Cümlesi bir esnemeyle yarıda kesildi. “Onlara söyleyeceksin ve ben de yanında olacağım. Birlikte yapabiliriz.”

Ona baktım, avucumu yanağına doğru kaldırıp başparmağımla gözünün altını okşadım. Dudaklarının kenarlarında bir tebessüm belirmişti. Onu böyle savunmasız ve kendini açmış bir halde görmek içimi ısıtıyordu.

Bu kadın bir lanet değildi, asla da olmamıştı.

Lanet olası bir mucizeydi.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Pembe Karanfiller

Coraline

Hayatımda bulunacağımı düşündüğüm son yer Rosemary Donahue'nun mezarıydı.

Onu tanıımıyordum.

Hiç konuşmamıştık, ortak derslerimiz çok nadirdi. Bütün okul gitmesine rağmen cenazesine gitmemiştim. Onu tanıımıyordum işte.

“Umarım karanfilleri seviyorsundur,” diye mırıldandım mezar taşına doğru. Aldığım çiçekleri üzerine yerleştirdim. “Google pembe çiçeklerin minnet ya da onun gibi bir şey temsil ettiğini söyledi.”

Avucumu alnıma yapıştırmamak için kendimi zor tuttum. Ne yapacaktı? Lanet çiçeklerimi beğenmeseydi iade mi edecekti?

Benim açımdan şu durum zaten aptalca hissettiriyordu. Sanki her şeyi mahvediyordum. Silas'la geçirdiğimiz gecenin, onun hikâyesini dinleyip gerçeğini öğrenmemin ve güneş yeniden yükselene kadar konuşmalarımızın ardından bugün yapmak istediğim tek bir şey vardı.

Rosemary'yle konuşmak istiyordum.

“Böyle aniden ortaya çıkmamın tuhaf olduğunun farkındayım. Birbirimizi tanımıyoruz bile. Yine de seni tamamen bir yabancı olarak görmüyorum. Bir zamanlar senin de sevdiğin birine âşık oluyorum ve bu bizi bir şekilde birbirimize bağliyormuş gibi hissediyorum. Yani birbirimize benziyoruz, değil mi? En azından aynı tipi beğeniyoruz.”

Sinirlerimi yatıştırmak için kendi şakama gülmek istemişim ama bana cevap veren sessizlik karşısında stresimin iyice arttığını hissettim. Belki de Silas'a olan duygularımı, ilk kez ölmüş kız arkadaşına açıkladığımdan dolayıldı.

Duygusal yetersizliğin simgesi olabilirdim.

“Her neyse. Asıl söylemek istediğim bu değildi. Eğer dinliyorsan umarım söylediklerimi ciddiye alırsın.” Uzun bir nefes verdim. “Teşekkür ederim. Onu sevdiğin için teşekkür ederim. Daha önce Silas kadar hayatının her günü ve her saniyesinde seilmeyi hak eden biriyle tanışmamıştım.”

Onun gibi bir adama verebileceğim sevginin yeterli olup olmayacağından bile emin değildim. Onun temiz ellerine kendi kararmış, çürük kalbimi sunduğumu hissediyordum. Eski miş yara bantları ve sakızlarla bir arada kalmaya çalışan yozlaşmış bir organdı. Sağlam değildi. Kırık ve sefil bir haldeydi. Silas'ın bundan daha fazlasını hak ettiğini biliyordum.

Belki kabul bile etmezdi. Ben olsaydım ben de kabul etmeyebilirdim.

“Onu sevdiğin ve başkalarını nasıl seveceğini öğrettiğin için teşekkür ederim. Kalbi, benim anlayabileceğimin çok ötesinde bana yardımcı oldu. Sanırım herkesin bahsettiği nezaketin ona da yansımış, muhtemelen farkında bile değildir.”

Mezarlığın sessizliği beni sararken o anda biraz daha minnettar hissettim. Orada istediğim her şeyi söyleyebileceğim. gerçeğini hiçbir şey değiştiremeyecek olsa da ona teşekkür etmek iyi hissettirmişti. Minnettarlığımı ifade ettiğim için rahatlamıştım.

“Sanırım ne kadar mücadele etsem de bunu ilk telefon konuşmamızdan beri biliyordum. Anlarsın ya?” Bir an duraksayıp başımı salladım. “Buna yanıt veremeyeceğinin farkındayım. Üzgünüm. Her neyse, o beni tanımadan önce kırık bir haldeydim ve bunda bir sorun yoktu. Bana, sadece Coraline olmam yeterliymiş gibi hissettiriyor. Lanetlerim ve uğursuzluklarımla birlikte.”

O gece sadece onun sesini duymak bile bana insanların yıllarca gösterdiği rahatlıktan fazlasını vermişti. Daha önce hiç bilmediğim bir güvenlik hissini onda bulmuştum.

Güven duygusuydu.

“Gevezeliğim için özür dilerim. Sadece Silas için ve sanırım benim için de yaptığın her şeye teşekkür etmek istedim. Senin beslediğin o kalbi korumak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Teşekkür ederim, Rosie.”

Adını söylediğimde sıcak bir yaz esintisi yüzümü okşadı, istemsizce ürperdim. Ahiret fikrine asla inanmamıştım ama o anda yaşadığım deneyimin gerçekliğine ve onun beni duyduğuna inanmak istiyordum.

“Aklın yolu bir, ha?”

Mezarlığın sessizliğini bölen ses üzerine arkamı döndüm ve toprağın altında yatan kızın kopyasını karşımda buldum. O da kendi çiçek buketini taşıyordu.

“Sage,” dedim şaşkınlıkla. Yüzümün kızardığım hissedebiliyordum. “Ben... sadece... asla...”

“Hiçbir şey duymadım.” Gülümseyerek açıklama çabalarımı geçiştirdi. Yaklaşıp getirdiği papatya buketini benim çiçeklerimin yanına bıraktı. “Sırların kardeşimle güvende olacaktır.”

Vücudum rahatlayarak gevşedi. Silas’a olan hislerimden utandığımdan değildi. Sadece insanların kafamın içinde neler olduğunu bilmesi fikrinden hoşlanmıyordum. Özellikle böyle bir şeyi öğrenmelerini istemiyordum.

Sage duruşumu taklit ederek yanımda durdu ve birlikte kız kardeşinin mezarına baktık. Epey anlamlı bir manzaraydı.

Aynı aynanın farklı versiyonları gibi hissediyorduk.

Benzer ailelerde büyümüştük. Ponderosa Springs'in sürekli başkalarının ne düşündüğü üzerine kurulu itibar anlayışı, küçük yaşlardan itibaren bize aşılarmıştı.

"Sana gereksiz bir tavsiye versem olur mu? Her türlü söyleyecek olsam da Rook önce sormam gerektiğini söylüyor."

Gülerek devam etmesini işaret ettim.

"Ona izin ver."

Kaşlarım çatılmıştı. "Ne?"

"Her halükârda olacak. Bir Hollow Erkeği bir şey isterse onu elde eder. Bu onların doğasında var. Maske takmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onu çıkarmaktan korktuğunu da biliyorum. Ama hayatta rol yapmaktan daha önemli şeyler var. Silas'a izin ver, bırak hayatına girsin. Bu şekilde, kalbinin duvarlarını zorla yıkmasından daha kolay olacak."

Sage ve ben aynı madeni paranın iki yüzü gibiydik.

Sonuçta ikimiz de gerçek yüzümüzü göstermemiz halinde onu paramparça edeceklerini bilerek saklanan iki kızdık. Bu sebeple gerçeğimizi çok uzun süre saklamıştık. Fakat o başkalarına nasıl açılacağını benden biraz daha hızlı öğrenmişti.

"Peki ya çoktan izin verdiğim?" diye mırıldandım.

Tanrım, erkekler hakkında biriyle konuşmayalı ne kadar zaman olmuştu? Yanımda konuşacağım biri olmadan ne kadar zaman geçmişti?

"O zaman bunu ona söyle. Yoksa durmayacaktır."

Karışık bir durum, demek istiyordum. Karışık çünkü duygusal mesafemi korumamın benim adıma daha iyi olacağını biliyordum. Fiziksel anlamda ise çoktan olması gereken-den fazla yaklaşmıştık. Adam dün gece içimdeydi.

Bu sırrın, Rosemary ile benim aramda kalması daha iyi

olacaktı çünkü Silas'a ona sevdiğimi söylersem durmayacaktı. Bu onu öldürene kadar durmayacaktı ve onu kaybetmek istemiyordum.

Zoe ve Scott Hawthorne'dan oğullarını almak istemiyordum. Onu arkadaşlarından ayırmak istemiyordum. Bencil bir şekilde, onu aldığım için benden nefret etmelerini de istemiyordum.

Yaşadıklarımı yaşamadan lanetin aslında kafamın içinde olduğunu söylemek kolaydı. İnsanlara zarar verdiğimi görene dek buna inanmak kolaydı.

"Onu kıramayacağını biliyorsun, değil mi?" Sanki içimi görüyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. "Silas'ı, Rook ve diğer çocukların tanıdığı kadar tanımasam da yeterince tanıyorum. Etrafta dolaşıp insanlara rasgele dokunmayacağını bilecek kadar tanıyorum. Rook ile çocukluklarından beri tanışmalarına rağmen, en fazla bir ya da iki kere sarıldıklarını görmüşümdür. Oysa görünüşe göre ellerini senin üzerinden çekemiyor."

Belki de Silas'ın dokunuşlarına alıştığım için yaptıklarının çok farkında değildim. Arkamdan geçerken kalçama dokunuşu, omzuma dolanan kolu ve saçlarımı düzeltmesi...

Sürekli yaptığımız bir şey gibi gelmeye başlamıştı. İnsanların önünde özellikle yapmıyorduk. Yoksa... biz olduğumuz için mi yapıyorduk?

"Bu sana garip gelmiyor mu?" diye sordum dikkatini kendimden uzaklaştırmaya çalışarak. "Yani burada, benimle böyle bir şeyi konuşmak."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Parmaklarını kız kardeşinin mezar taşında gezdirdi. "Bir söz vermiştim. Birkaç yıl önce, babam öldürüldükten sonra..."

"Yangının kaza olduğunu sanıyordum."

Dilini ön dişlerinde gezdirdi. "Erkek arkadaşım la tanışmış mıydın?"

İyi bir noktaya değinmişti.

Rook Van Doren ve alevler mi? Asla kaza olamazdı.

Gizli sırları olan tek kişi olmadığımı bilmek güzeldi. Rahatlatıcı bir tarafı vardı. Ayrıntıları bilmeme gerek yoktu çünkü önemsizdi. Önemli olan yalnız hissetmemekti.

“Rose’a bir söz vermiştim. O çoktan öldüğü için ve babamız öldükten sonra Silas’ın mutsuz bir adam olarak ölmesine müsaade etmeyeceğime yemin ettim. Mutlu olmasını sağlayacaktım. O yüzden hayır, garip gelmiyor. Çünkü birbiriniz için ne olabileceğinizi görüyorum.”

Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkundum.

Ona anlatabilir miydim? Lanetli olduğum için korktuğumu ve aksini ne kadar istesem de bunun bir lakaptan fazlası olduğunu onunla paylaşabilir miydim?

“Umarım onunla yaptığım bu anlaşmayla Rosemary’nin yerini almaya çalıştığımı düşünmüyorsunuzdur. Ne Silas’a ne de herhangi birinize böyle bir şey yapmam. Rosemary’nin sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Silas’ın Rosemary’ye olan sevgisine saygı duyuyorum. Hepinizin ona olan sevginize saygı duyuyorum.”

Bu söylediklerim tamamen doğrudu.

Kimsenin böyle düşünmesini istemezdim. Rosemary’nin özellikle de Silas için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

“Sen onun yerini almıyorsun, Coraline. Seni öyle görmüyoruz. Silas da öyle görmüyor. Yerini alamazsın çünkü onların arasındaki şey tamamen farklıydı.” Yüzüme baktı. “Seni seviyorum, Coraline. Seni anlıyorum. Çünkü ben de senin gibiydim. Ayrıca kız kardeşimin anısını onurlandırmak için Silas’ın tekrar âşık olmasından daha iyi bir yol düşünemiyorum. Onun için istediği tek şey buydu.”

BÖLÜM OTUZ

İşte Gelin Geliyor

Silas

“Gel,” diye homurdandım. Şakaklarım baş ağrısıyla zonk-luyordu.

Kapı açıldığında o gün uğraşmayı istediğim son kişi içeri girdi. “Sizi gitmeden yakalayabildiğime sevindim, patron.”

Masamdaki zımbayı kafasına fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Daniel o kelimeyi saygıdan dolayı kullanmı-yordu. Benim asla babam gibi başarılı olamayacağımı hatırlatmanın pasif agresif bir yöntemiydi. Şirkette onun mirasına layık olamayacağımı hatırlatmak istiyordu.

Ben bilgisayarımı kapatırken Daniel da içeri girmiş, masamın önündeki metal sandalyelerden birine oturmuştu. Öne uzanarak bana bir kâğıt yığını uzattı.

Şöyle bir göz attım ama tam anlamıyla okumadım.

“Şu an neye bakıyorum, Daniel?”

“Yeni uç nokta güvenliği avantajlarımız ve değer önermelerimiz.” Bu kadar basit bir şey için kendisiyle son derece gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. “Biliyorum sen...”

“Yazılımın geliştirilme sürecinin henüz tamamlanmadığını söylemiştim,” diye sözünü kestim. Stephen ve Daniel’a olan kızgınlığım birbirine karışıyordu. Kâğıtları göğsüne fırlattım. “Şunları masamdan çek. Satış departmanı akşam saatine kadar yeni nesil güvenlik duvarları için yeni pazarlama materyalleri hazırlamazsa, yarın ofise gelmeye zahmet etmeyin.”

Bembeyaz kesilmişti. “Beni kovamazsın,” dedi kekeleyerek.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım, sınırlarımı zorlamasını çok istiyordum.

Daniel başını iki yana sallayarak bu işi ona yaptırmamın ne kadar inanılmaz olduğuna dair bir şeyler homurdandı. Yere düşen kâğıtları topladıktan sonra parmağını bana doğrulttu.

“Yönetim kuruluna bunun olacağını söylemiştim. Ruhsal bozukluğun seni öngörülmez birisi yapıyor. Mantığınla değil, duygularınla düşünüyorsun. CEO olmaya uygun değilsin.”

“Ofisimden defol, Highland.”

“*Caroline* ile o sahte evliliğinizi sürdürseniz iyi olur. Boşanma belgelerini imzaladığınız anda o koltuk benim olacak.”

Çenem seğirdi.

Ofisimdeki hava ağzından çıkan her bir kelimeyle gitgide yoğunlaşıyordu. Sıcak asfalttan yükselen ısı dalgaları gibi derinlerimden ruhuma doğru boğucu, bunaltıcı bir alev yayılmaya başlamıştı.

Daniel ayağa kalktığı anda söylenmeye devam ediyordu. Uzun zamandır burada çalıştığından dolayı onu kovmayacağı mı düşünüyordu. Zaten işini kaybetmek, şu an korkması gereken en son şeydi.

Avucumu tabancamın soğuk metaline yasladım. Ayın gelgitleri çağırması gibi şiddet de beni buluyordu. Parmak ucum tetiğin tanıdık kıvrımını okşarken içimde tanıdık bir güç uğulduyordu.

Sıkıcı düşüncelerini benimle paylaşmaya devam etmek üzere bana döndüğünde durdu. Yaşadığı şokla donup kalmıştı.

Dehşeti belki sadece iki saniye daha sürdürdü, ardından namluyu terk eden kurşunun sesi ofisimin duvarlarında yankılandı.

Daniel'ın tiz çığlığı kulaklarımı tırmaladı. Yere düştü ve bacağını sıkıca kavradı. Dizkapağının hemen üstündeki yara-dan koyu kırmızı bir sıvı akıyordu.

Acıyla kıvranırken gözyaşları içinde kapıya doğru sürün-meye çalışıyordu. Barut ve kurşun kokusu bedenime adrena-lin pompalıyordu.

Köşeye sıkışıp kaçacak yeri olmadığında tabancamın namlusuyla yüzleşmekten başka bir seçeneği kalmamıştı. Göz hizasına gelmek için çömeldim.

Tabancanın yan tarafı tepe ışığının altında parladı.

Kötülükten korkma. Gölge ve vadi senindir.

Tabancamın kabzasını boğazına bastırdım, çenesini kal-dırarak bana bakmaya zorladım. Hayatına ne kadar az değer verdiğimi görmesini istiyordum.

“Söyle bana, Daniel.” Hafifçe sırtarak başımı yana eğdim. “Karımın adı ne?”

Dudakları titrerken gözlerini benimkilerden kaçırdı. Sert-çe yutkunduktan sonra güçlkle fısıldadı. “Coraline.”

“Bu ismi unutma. Hayatını bağışlayan oydu.”

Gelinlik mağazasına girdiğimde kanım hâlâ kulaklarımda uğulduyordu. Ortamın tatlı kokusu, takım elbisemdeki barut kokusuyla tam bir zıtlık oluşturuyordu.

Kadınsı yumuşaklığın hâkim olduğu yere giren ölümcül bir silah gibiydim. Kalm halıyla kaplı zeminde adım atarken adrenalin damarlarımda akmaya devam ediyordu. Dört bir yana asılı özel tasarım gelinlikler spot ışıkları altında pırıl pı-rıl parlıyordu.

“Beyefendi.” Sade, siyah etek-cekete giymiş bir ka-dın karşıma çıktı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Karım nerede?”

Ellerim cebimde, beklenti dolu gözlerle kadına bakıyordum. Kötü bir ruh hali içindeydim, karşıma çıkan herkese tam bir pislik gibi davranmama engel olabilecek tek şey Coraline’in bacaklarının arasındaydı.

Zihnim bir savaş halindeydi ve sadece onun bedeninin verebileceği bir teselliği arıyordum.

Kadının yüzünde farkındalık belirdi. “Çok özür dilerim, Bay Hawthorne. Bugün sizin de katılacağınızı bilmiyordum. Arka taraftalar. Müsaitler mi diye bir bakayım...”

“Sen ve çalışanların uzun bir öğle yemeği molası vereceksiniz,” diye sözünü kestim. Cebimden çıkardığım cüzdanımdan birkaç tane yüzlük banknot aldım ve kadına uzattım. “Çıkarken ‘kapalı’ tabelasını asmayı unutma.”

Zaten Coraline’in rahat etmesi için mağazayı bugünlük kapattırmıştım. Diğer gelin adaylarının etrafta dolaşıp durmasından endişe duymama gerek yoktu. Başkalarının bakışlarının Coraline’ı tedirgin ettiğini biliyordum ve bugünden keyif almasını istiyordum. Tabii bu koşullar altında bunun ne kadar mümkün olduğu tartışılırdı.

“Elbette.” Boğazını temizleyerek parayı kabul etti. “Mahremiyetiniz bizim için önemlidir. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?”

Başımı iki yana sallayarak yanından geçtim ve arka tarafa doğru ilerledim. Gelinliklerin sergilendiği ön taraf ile prova odasını ayıran koyu mor perdeyi çektim.

Odanın öbür tarafında kahkahalar çınladı. Coraline odanın ortasında küçük, dairesel bir platformda dönerken kızlar alkışlıyordu. Fildişi rengi gelinliği bedeninde dalgalanıyordu.

Elinde şampanya kadehiyle lüks koltuklardan birine otururken, “*Vera Wang*’ asla yanılmaz,” dedi Sage.

Ancak Coraline’in dikkati onda değildi.

Önündeki aynalı duvardan yansımamı gördü. Bana doğ-

* Amerikalı moda tasarımcısıdır. (ç.n.)

ru dönerken açık pembe ışıklar yüzünü aydınlatıyordu. Koyu renk saçları dalgalı bir şekilde yayılıyor, başının üzerine yerleştirilmiş uzun duvağı bir şelale gibi sırtına dökülüyordu.

Straplez gelinliği, göğüslerinin arasındaki boşluğu mükemmel bir şekilde görebilmemi sağlayan derin bir çizgiye sahipti. Pahalı ipek kumaş vücudunun üst kısmını sarıyor, dalgalar halinde ayaklarının dibine dökülüyordu.

Beline sarılmış siyah şifon kuşağı gördüğümde dişlerimi altdudağıma geçirdim.

Briar da bana döndü. “Silas, ne halt ediyorsun?!” dedi homurdanarak. “Düğünden önce gelini gelinlikle görmek uğursuzluk getirir!”

“Umurumdaymış gibi mi görünüyor?” diye cevap verdim. Çenemi sıvazlarken Coraline’ın lüks kumaş içindeki görüntüsünü adeta içime çekiyordum.

“Bu bize defolup gitmemizi söylemenin bir yolu mu?” dedi Lyra tek kaşını kaldırarak.

Yavaşça başımı salladım ve liseli kızlar gibi kıkırdayarak eşyalarını toplamalarını izledim. Annemin akşam babamla birlikte olmak için çoktan gittiğini biliyordum, arkadaşlarına veda ettikten sonra Coraline’ı tamamen kendime saklayabilecektim.

Ben odanın ortasında hareketsizce duran karıma yaklaşıırken kızlar sessizce çıkmıştı.

“Kızlar günümü mahvediyorsun, Hawthorne.” Hafifçe sırtarak başını eğdi. “Burada ne işin var?”

Platforma, yanına çıktım. Ellerimi kalçasına yerleştirip onu önümüzdeki aynalı duvara doğru çevirdim. Başımı eğdim, burnumu boynuna gömerek kokusunu derince içime çektim.

“Tüm günümü masamın başında oturmuş, ellerimin altında nasıl hissettireceğini düşünerek geçirdim.” Sözlerimi vurgulamak istercesine kalçalarını hafifçe sıktım. “Bu vücudu tüketmek istiyorum.”

Dilimi boynunda atan nabzına değdirdiğimde nefesi ke-sildi.

“Fiziksel temasın senin aşk dilin olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Tenine doğru gülümserken kalçalarını kendime çektim ve pantolonumun altındaki şişkinliğe sürttüm. Aletim zonklu-yordu, benim her damlasını içine boşaltana dek rahatlama-yacaktı.

“Bence benim aşk dilim *sen* olabilirsin, *hex*.”

Yırtılan kumaşın sesi aramızda yankılandığında Corali-ne’in boğazının derinliklerinden bir ses yükseldi. Etek kıs-mındaki tülleri avuçladım ve çıplak poposunu sertliğimde hissedene dek kopardım.

“İç çamaşırını giymedin mi, *hex*?” Onaylayıcı bir mırıltı çıkardım. “Yoksa gelip seni bu gelinliklerden birinin içinde becermemi mi umuyordun?”

“Bu dört bin dolarlık bir *Vera Wang* gelinliği.”

“Artık değil. Şimdi değeri paha biçilemez çünkü içinde benim için sıırılsıklam olacaksın.”

Ellerim bedeninin ön kısmında dolaşıyordu, göbeğini okşadığımda derin bir nefes aldığını hissettim. Beline sarılı şifon kumaşı çektikten sonra ellerimi gelinliğin yakasından içeri daldırdım ve büyük göğüslerini avuçladım.

“Bir şey mi oldu?”

“Sonra konuşuruz...” diye mırıldandım. “Şu anda seni na-sıl tüketeyeğimi izleyeceksin.”

Ona dokunmak yeterli gelmiyordu. Hassas meme uçları-nı parmaklarımda çevirmek, o şirin *piercing*’leriyle oynamak yetmiyordu. Onu parçalarına ayırmak ve kendimi yıkmıla-rının arasına gömmek istiyordum. Orada mutlu bir şekilde ölebilirdim.

“Şimdi beni becerecek misin?” diye sordu.

Kısılı gözlerimle aynadaki yansımasını izledim, yüzünü kavrayarak bana bakması için çevirdim. Ona yukarıdan ba-

karken ne kadar muhteşem olduğunu düşünerek dudaklarımı yaladım.

Alaycı kahverengi gözleri şehvetle, benim için hissettiği çaresizlikle doluydu.

“Ağzını aç ve lütfen de.”

Hiç tereddüt etmeden gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi. “Lütfen karını becerebilir misin, Silas?”

Çenesini indirdi, pembe dilini tükürmem için dışarı uzattı. Ben de tam olarak bunu yaptım. Ardından ağzımı onunkine bastırdım, dilimi dudaklarının arasına sokarak her zerresinin tadına baktım.

“Kocan için iyi bir sürtük ol, ellerinin ve dizlerinin üzerine çök.” Kıçına sertçe vurduğumda sıçradı. “Kıçın yukarıda, başın aşağıda olsun, güzelim.”

Kollarımdan ayrılmasına izin vermeden önce dudaklarına bir öpücük kondurdum. Platformdan sırtarak indi, dizleri şimdiden titriyordu. Pantolonumun üzerinden aletimi avuçladım ve yukarıdan aşağı sıvazlayarak içimi kavuran ateşi bastırmaya çalıştım. Ancak boşunaydı.

Yavaş gitmeyi bilmiyordum. Nazik olmak, ağırdan almak bana göre değildi.

İçinde olmak istiyordum. Sıvılarımı içine akıtmak, daha sonra dilimle derinlerine tekrar itmek istiyordum.

Bir elimle kemerimi çıkardım, deriyi elimde tutmaya devam ederken pantolonumun fermuarını indirdim. Aynaya doğru ellerinin ve dizlerinin üzerinde giden kadının peşinden platformdan indim.

En sonunda rahatlayınca aynadan yansımamı izlemeyi bıraktı. Yavaşça arkasında dizlerimin üzerine çöktüm ve belinin üstünde kalan kumaşı kaldırdım. Elim çıplak kıçını avuçladı, hemen ardından sert bir tokat geçirdim.

Benden uzaklaşmaya çalışarak, “Silas!” diye sızlandı.

Dilimi şaklatarak başımı iki yana salladım. Ardından kemerimi onun narin boynuna doladım, tokaya geçirdikten son-

ra sıkıca çektim. İçimi bir tatmin dalgası kaplamıştı. O nefes almaya çalışırken aletim seğiriyordu.

“Bugün kaçamazsın, *hex*,” dedim yumruğuma sardığım kemeri tasma gibi kullanarak. “Burada uzanacak ve her bir santimimi içine alacaksın.”

Coraline mırıldandı, altdudağını ısırarak başını tavana doğru kaldırdı ve hevesle salladı. Sırttım, boştaki elimle pantolonumu indirip aletimin soğuk havayla buluşmasını sağladım. Dişlerimin arasından bir tıslama çıktı.

Parmaklarımı bacaklarının arasına götürüp ıslaklığını elimde hissettim. Klitorisini okşarken boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Bacaklarını biraz daha aralayarak vücuduna daha fazla erişmemi sağladı.

“Daha şimdiden sikim için sırlıslık olmana bayılıyorum.” Kendimi kalçasına bastırdım, sertliğimi sıcak tenine sürttüm. “Bu güzel amcığın bana bu kadar muhtaç olmasını çok seviyorum.”

Islaklığını kullanarak aletimi ıslattım ve ucunu girişine yönlendirmeden önce elimle birkaç kez sıvazladım. Coraline inledi. Ben ateş gibi sıcaklığına gömüldükçe kalçalarını bana doğru kaldırıyordu.

Dar kadınlığının beni sarmasını izledim. Sertliğimin her santimi onun sıcak, pembe tenine dalmış haldeydi. Aramızda ufacık bir boşluk kalmayana dek kendimi içine ittim.

Kendimi en derinlerine kadar gömmüştüm.

Rahatlamıştım, mutluydum. *Evimdeydim.*

İtişimin kuvvetiyle avucunu aynaya yaslamıştı. Ben daracık duvarlarının arasında ilerlerken kendini tutmaya çalışıyordu. Çok sıcak, ateşli ve ıslaktı. Başımı arkaya atıp göğsümden gürültülü bir inilti kopmasına engel olamadım.

Siktir. Hiçbir şey bu kadar güzel hissettirmemişti ve asla hissettirmeyecekti. Kadınlığı benim için esniyor, bana duyduğu arzuyla aletime yer açıyordu.

“Bu tatlı amcık benim için yaratılmış, bebeğim,” diye ho-

murdandım. İsteksizce geri çekilip bir kere daha açgözlü bir tavırla hamlemi yaptım. “Benim için mükemmelsin.”

“Çok dolu. Çok fazla...” Aynaya doğru biraz daha eğildi, diğer eliyle karnına bastırıyordu. “Tanrım, seni boğazımda hissediyorum.”

Her geri çekilişimde iç duvarlarındaki sıcaklık beni içine çekiyor, her bir itişimde daha da derinlere girmeye çalışıyordum. Bedeninin her bir santimine gömülmek ve onun DNA’sı ile kaplanmak istiyordum. Böylece ben içinde akmadan tek bir saniye bile geçiremeyecekti. Ruhumu çıkarıp onun ruhuna dikebilseydim bunu yapardım.

Üstelik bunun bile yeterince yakın olacağından emin değildim.

Küçük bedeni her darbemle ellerimin altında parlıyor, uylukları titrerken sözcükleri birbirine karışıyordu. Bir zevk şalesine kapılmış gibi inliyordu.

Onun parçalara ayrılmasını istiyordum. Eskiden olduğumuz kişilerin kalıntılarından ibaret kalana dek ikimizin de parçalanmasını istiyordum. Böylece yeniden bir mozaik gibi parçalarımızı birleştirebilecektik.

Kalçalarım acımasız bir tempoyla hareket ediyordu. Kendimi sadece yarıya kadar geri çekiyor, ardından tekrar içine dalıyordum. Onun sımsıkı duvarlarının biraz bile dışında kalmaya tahammülüm yoktu. Her defasında kalçaları karnıma çarpıyordu.

Karanlık gözlerim aynaya kaydığında elbisesinin üzerinden taşan ve vuruşlarımla zıplayan göğüslerini gördüm. Baş eğikti, kollarımda titriyordu. Minik vücudu beni sakinlikle kabul etmeye, bir yandan da dik durmaya çalışıyordu. Yaşadığı zevke teslim olup uzuvlarının pes etmesini istemiyordu.

“Ne kadar seksi olduğuna bir bak.” Aynadan kendisine bakması için vücudunu geri çektim. Ağzı biraz daha aralandı. Ağırlaşan gözkapakları ceylan gözlerini yarı yarıya gizliyordu. “Çok güzel, sik sarhoşu bir sürtük. Değil mi, bebeğim?”

Maskarası yüzüne bulaşmış, yanakları kızarmış ve elbisesi yırtılmıştı. Kadınlığını mahvetmem ve ihtiyacım olanı ondan almam için bacakları genişçe aralanmıştı. *Kahretsin*. Mükemmeldi.

“Silas” diye yalvardı. Boynundaki kemer yüzünden sesi boğuktu. “Silas. Silas.”

İlahi bir kaostu. Mahvolmuştu, aletimin üzerine boşalmak üzereydi. Benim ilahi, güzel kaosumdu. Dudaklarından sızan mutluluk hıçkırıklarından güç alarak bu defa daha kararlı bir şekilde içine girdim. Islaklığı ve sıcak ter uyluklarımda birbirine karışıyor, kadınlığı da çılgınlıklarına eşlik ediyordu. Odanın boş duvarlarında yankılanan sesler kulaklarıma doluyordu.

“Sen çok uslu bir kızsın ve beni çok iyi alıyorsun, Coraline,” dedim dişlerimi sıkarak. “Benimle dolup taşana kadar dolduracağım seni.”

Sesim istediğimden sert çıkmıştı ama aletim yeni yuvamın her bir santimine ulaşmaya çalışırken her şey çok şiddetli hissettiriyordu. Yansımadan beni izleyen bakışları sıcaktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Yumuşak ve sırlıslık haliyle beni bir dalga gibi yutuyordu.

Kemerini bırakıp her iki elimle de kalçasını kavradım ve yumuşak teninden tutunarak olabildiğince derinlere girmeye çalıştım. Tatlı iniltiyle titriyordu, zirveye çok yaklaşmıştı. Hemen onun ardından uçurumdan atlamak isteyen hayalarım gerilmişti.

Yeterince yakın hissetmediğim için kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim. Pozisyonumuz değiştiğinde aletimdeki *piercing*’ler daha derinlere girerek en hassas noktasını fazlasıyla uyarmıştı.

Yine de yetmiyordu.

Onu sertliğimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken sıkı kıcı bacaklarıma yaslanıyordu. Kadınlığını bir oyuncak gibi kullanarak aletime masaj yapıyordum. Onu mahvetmem için yaratılmış gibi sertçe beceriyordum çünkü öyleydi. Daha

önce bildiği her şeyi yıkacak, mahvedecek ve yok edecektim. Ardından dizlerimin üstüne çöküp kendinden yarattığı güzelliğe tapınacaktım.

Dudaklarım boynunun her yanına öpücükler kondururken kulağına düzensiz nefesler veriyor, boğazından damlayan her bir damla terinin tadını alıyordum.

“Sikimi ıslat, bebeğim. Üstüme boşal. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi bana göster,” diye inledim. Orgazmının çoktan başladığını hissedebiliyordum, girişi adeta ikiye bölünmüştü.

“Siktir, siktir. Kahretsin. Tanrım...” Küfürleri art arda sıralarken kollarımın arasındaki vücudu gerilmişti.

Kadınlığı beni sıkıca sarıyor, açgözlü çekiştirmeleri beni zirveye yaklaşıtıyordu. Kasıklarına fişkıarak boşaldı. İçini benimle doldurana dek aletimin etrafında titredi.

“Coraline.”

Sırılsıklam kadınlığına boşalmaya devam ederken adını bir yakarış gibi mırıldanıyordum. İpleri kopmuş bir kukla gibi üzerime yığılmış olmasına rağmen inlemeye ve mırıldanmaya devam ediyor, itişlerime karşılık vermek için kalçalarım bana doğru hareket ettiriyordu.

İçinden çıkmayı, vücudundan ayrılmayı hiç istemiyordum.

O bir afyondtu. Asla bırakmak istemediğim, bağımlılık yapan bir maddeydi. Kana enjekte edilen uyuşturucunun o tatlı ve hafif sızısıyla vücudumu ele geçiriyordu. Kollarını zihnimin etrafına doluyor, beni hoş fısıltıların ve güzel rahatlamaların saklandığı bir yere sürüklüyordu.

Vücudunda huzur vardı. Dünya yıllardır bana sadece savaş sunmuştu, oysa onda barışın olduğu bir parça vardı. İçimdeki kaosu özlediği bir sükûnete sahipti.

“Silas,” dedi fısıldayarak. Başının arkasını omzuma yasladı. “Galiba başardın. Tam anlamıyla yıkılmış haldeyim.”

Başımı boynunun kıvrımına gömerek tenine öpücükler

kondurdum. Kızarmış tenini yatıştırmak istercesine dilimi deri kemerin altına kaydurdım. Hâlâ içindeyken dudaklarımı bir gülümseme kaplamıştı.

“Sen de beni yıktın.”

Kaybetme ihtimali yüzünden aşka duyduğum korkuyu yı-kıp geçmişti.

Ölüm bir olasılık değildi. Hepimiz için kaçınılmazdı. Bir an buradayken bir süre sonra yok olabileceğimiz gerçeğini bilmek ürkütücüydü. Sevdiğiniz birini düşündüğünüzde, ne yaparsanız yapın onun öleceğini bilmek çok daha ürkütücüydü.

Fakat Coraline hepsine değerdi. Acıya, korkuya ve benden önce ölürse yaşayacağım kedere değerdi. Altın kadar değerliydi ve ona öyle olmadığını hissettiren herkesi yok etmek istiyordum. Onu sevmek zor bir şeymiş gibi hissettiren herkesi mahvetmek istiyordum.

Coraline Whittaker’ı sevmek kaçınılmaz bir ölüme değerdi.

Telefonum çaldığında havadaki rahatlatıcı sessizlik cam gibi paramparça oldu. İyi şeyler nadiren kalıcı olurdu ve bu huzur dolu an da bitmeye mahkûmdu.

Savaşın geri dönmesi tek bir cümleye bakardı.

Yıkım durdurulamaz olur, inşa edilen her şey devrilir, anıtlar parçalanır ve her şey küle dönüşürdü.

“Bir sorunumuz var.”

BÖLÜM OTUZ BİR

Ah Kardeşim

Silas

Polis sirenleri, Alistair Caldwell'in çocukluğunu geçirdiği evin önünü kırmızı ve mavi ışıklarıyla aydınlatıyordu.

Sanırım Ponderosa Springs'ten ayrı olduğu iki yıldan beri ilk kez buraya ayak basıyordu. O duvarların arasında onun için ziyaret etmeye degecek hiçbir şey yoktu. Anne ve babası, miraslarını bırakacakları bir oğulları olması arzusıyla geri dönüp hakkını alması için yalvarmalarına rağmen dönmemişti.

Sanki doğduğundan beri ona yedek lastikmiş gibi davranmamışlardı. Sanki Dorian'a bir şey olması halinde, yedek parça görevi görmesi amacıyla dünyaya getirmemişlerdi.

Keşke vâris olarak Alistair'in ağabeyini seçtikleri için ne kadar pişman olacaklarını o zamanlar bilselerdi.

"Lanet korkak! Çıkıp benimle yüzleşemiyorsun bile, değil mi?"

Arabamdan inerken Easton Sinclair'in bedeninin polis arabasına çarparken çıkardığı ses yankılandı.

Rook'a bir bakış attım, ikimiz de Alistair ve Thatcher'ın birkaç adım gerisindeydik.

Caldwell ailesinin bu olayla ilgisi ne olabilirdi? Easton'ın ortaya çıkabileceği onca yer varken neden burayı seçmişti?

Thatcher, kelepçeli Easton'ı arka koltuğa oturtmaya çalışan polisin yanına doğru süzüldü.

“Onu götürmeden önce birkaç dakika daha bekleyebilir misiniz?” Parmaklarının arasındaki birkaç yüz dolarlık banknotu uzattı, birkaç saniyelik beklemenin ardından yaşlı polis parayı alıp cebine attı.

“Yirmi dakikanız var.”

Kapıyı kapattıktan sonra yüz yüze gelebilmemiz için Easton'ı çevirdi ve arabanın yanına yaslanmasını sağladı. Ardından satın aldığımız süreyi bize vermek adına uzaklaştı.

Easton'ın gözleri bulanıktı. Cildi solgun ve terliydi. Tam emin değildim ama tahmin etmem gerekirse, en son ayık olduğu günün üzerinden aylar geçmiş olmalıydı.

Üzerinden iğrenç dalgalar halinde yayılan pislik ve alkol kokusu midemi bulandırmıştı.

“Tabii ki siz dördünüz gelecektiniz,” dedi dişlerinin arasından. “Wayne Caldwell onu kurtarmanız için sizi mi aradı?”

“Burada ne bok yiyorsun, Sinclair? Bizimle uğraşman için Stephen mı gönderdi?” diye sordum.

“Neden Alistair'a sormuyorsun?”

Easton Sinclair daima tahmin edilebilir birisi olmuştu. Dayak yemiş bir köpek gibi verilen emirleri yerine getirir, ona çizilen yoldan nadiren sapardı.

Karşımdaki adamı ise tanıımıyordum. Büyürken nefret ettiğim kişi değildi. Bir yabancıydı. Bu da bir sonraki aptalca hamlesini tahmin edemediğim için onu daha tehlikeli hale getiriyordu. Ortada bir belirsizlik vardı.

Fakat beni gafil avlayan o olmamıştı.

Kardeşim dediğim kişiydi.

“Sana kim söyledi?”

Alistair konuştuğunda bir şeyler değişmişti. Ortam gerilmiş, nefes almak zorlaşmıştı. Öfkenin ateşiyle yanan enerji, intikamcı bir soğukluğa dönüşmüştü.

Arkadaşımıza bakarken Thatcher'ın omuzları gerilmişti. Kaşları şaşkınlıkla seğirdi. Gözlerinden bir anlığına, kayan bir yıldız kadar çabucak acı dolu bir ifade geçti. Ardından her zamanki donuk Pierson haline döndü.

“Stephen bugün beni arayıp hayatım boyunca yanlış soyadı taşıdığımı söyleme nezaketinde bulundu. Sanırım doğru zamanın geldiğini hissetmiş.” Easton, sözcükler dilini yakıyormuş gibi tükürürcesine konuşmuştu. Gözleri bıçak kadar keskindi, bakışlarından yayılan saf nefret hissedilebiliyordu. Alistair'a karşı küçümseme ve nefretle doluydu.

“Babanın dışarı çıkıp hiçbir zaman kabullenmediği oğulla yüzleşecek cesareti yok.”

Etrafımızdaki hava yoğunlaşıp gerginlikle dolarken yıllar boyunca geliştirdiğimiz bağımız zayıflıyordu. Dördümüzü birbirine bağlayan ipin koptuğunu hissediyordum. Adeta asla onaramayacağımız bir şeyi kırmanın eşiğinde olduğumuzun uyarısı gibiydi.

İşte bu, gerçekten sınandığımız anlardandı. Sizi kandırmasına rağmen birinin yanında kalmayı seçtiğiniz bir andı.

Gerçek bir sadakat sınavıydı.

Bu sınavın Alistair Caldwell'den geleceğini beklememiştim. Daima benim yüzümden sınanacağımızı düşünmüştüm.

“Ne boktan bahsediyorsun sen...”

“Wayne Caldwell benim babam, Van Doren. Satır aralarını okumayı öğren, aptal!” dedi Easton sertçe. Ona saldırmak istiyormuş gibi yaslandığı arabadan doğrulmaya çalıştı. Ancak kendi başına ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğu için sendelemişti. “Uyuşturucu bağımlısı bir mirasçı. Çürümüş bir yedek. Ve bir piç. Ponderosa Springs'in kralına layık bir üçlü. Ne kadar ironik, değil mi?”

Kendimi yapmamaya zorlasam da dönüp Alistair'a bak-

tım. Sadece yüzünü görmek istiyordum. Her zamanki gibi sağlam durup durmadığını öğrenmek istiyordum.

“Nerede o, Sinclair? Eski anıları yâd etmek için seni aramadığını biliyorum,” dedi Alistair. Yeni bir kardeşin ortaya çıkışını görmezden gelmişti çünkü muhtemelen biliyordu. Bu yüzden bizim kadar şok olmamıştı.

“Caldwell mi demek istiyorsun, kardeşim?” Easton tükürdü ve Alistair’ın siyah tişörtünü lekeledi. Ardından gururla sırttı.

Parçalanan camın sesi havada çınladı. Alistair, Easton’ı tişörtünden kavrayıp polis arabasına o kadar sert çarpmıştı ki, arka camı kırmıştı.

“Hâlâ bir pisliksin, Sinclair. Benim için asla ailemden biri olmayacaksın.” Alistair avucunun içindeki kumaşı öfkeyle sıkıca kavradı. “Hiç tanıyamadığın babanla bağ mı kurmak istiyorsun? O zaman bir kere daha soruyorum. Stephen hangi cehennemde?”

Kan bağının her şeyden üstün olduğu söylenirdi.

Fakat bunu söyleyen kişi muhtemelen Ponderosa Springs’te yetişmemişti.

“Şu an nerede olduğunu bilmiyorum.” Yutkunarak gözlerini bana çevirdi. Alkolün, sırtındaki acıyı hafiflettiğinden emindim. “Ama düğün gününde nerede olacağım biliyorum.”

Polis memuru geri döndüğünde sessizliğe gömülmüştük. Easton’ı bizden uzaklaştırıp sakinleşmesi için bir geceliğine nezarethaneye tıkacaklardı. Bizi cevaplardan daha fazla soru ve kırık bir güvenle baş başa bırakmıştı.

“Ben...” diye başladı Alistair.

Ancak Rook araya girdi. “Konuşmak mı istiyorsun? Mezarlık’ta yapabiliriz.”

Koyu renkli botlarım yıpranmış ve çatlamış asfaltla buluşuyordu. Çatlaklardan büyüyen yabani otlarla kaplanmış bu yerde onlarca yıllık bir terk edilmişliğin izleri vardı. Buna rağmen ne kadar boş olsa da bana lise yıllarımı hatırlatan benzin ve kan kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Mezarlık, anarşinin doğduğu çorak ve ölü bir yerdi.

Burası Ponderosa Springs'in çocuklarının isyanına sığınaklık yapan terk edilmiş bir yarış pistiydi. Yasadışı dövüşler, izinsiz yarışlar ve saf adrenalinin döndüğü bir yerdi.

Eskiden hafta sonlarımın çoğunu burada geçirir, ortasında durduğum pistteki çimden çemberde dövüşlere katılırdım.

Rook ve Alistair'in kavgalarını izleyerek 'büyümüştüm. Acı çektirmek üzere yaşayan bir çocuk ile hayatta kalmak için acıya muhtaç olan bir çocuk için tuhaf bir şey sayılmazdı.

Ancak ilk defa bu seferki dövüşleri kötü niyet de içeriyordu.

Rook, Alistair'in çenesine bir yumruk daha indirdiğinde parmak eklemleri yarıldı. Tekrar saldırmak üzere geri çekildiğinde kollarımı etrafına dolayarak onu yerden kaldırdım.

Bir çocuk gibi tutuşuma karşı koymaya çalışıyordu.

"Ne zamandır!" Yere oturmuş, kanlı ağzını silen Alistair'a bağıırıyordu. "Ne zamandır söyle!"

Rook'u bıraktım ve yeniden saldırıya geçmesini engellemek için ellerimi göğsüne bastırdım. Saçları yüzünün önüne düşmüştü, omzumun üzerinden arkaya doğru bakarken öfkesi incinmiş bir ifadeye dönüştü.

"Onun senin kardeşin olduğunu ne zamandır biliyordun?"

Alistair'in çenesi gerildi. Yardım eli uzatmaya zahmet bile etmeyen Thatcher'a bir bakış attıktan sonra yerden kalktı. Bölünmüş hissediyorduk. Üstelik görünüşe göre Alistair'ı anlayabilen bir tek ben vardım.

Midemde bir suçluluk duygusu yükseldi. Sıcacık ve aceleci haliyle beni yakmak isteyen bir ateş gibiydi.

"Ne zaman..."

“İki yıl,” diye homurdandı Alistair. Solmaya yüz tutmuş çimlere kan tükürdü. “Wayne kasabadan ayrılmadan hemen önce bana söyledi. Buraya geri döneceğimizi hiç düşünmemiştim. Lanet bir problem haline gelmeyeceğini düşünmüştüm.”

“Gitmeden önce bunu söylemeyi düşünmedin mi?” dedi Thatcher kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Önemi yoktu. Hâlâ da yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Ellerini havada savurarak, “Her şeyi değiştirir!” diye bağırdı Rook.

Korku ve acı göğsümde nabız gibi atıyordu.

Ona gerçeği şimdi söylemem herhangi bir şeyi değiştirir miydi? Bana bakışını değiştirir miydi? Yoksa onlara gerçeği söylemek yarardan çok zarar mı getirirdi?

Birbirimiz için ne kadar değerli olduğumuzu söylemek onlara zor geliyor olabilirdi ama ben söyleyebilirdim. Yüksek sesle olmasa da benim için ne kadar değerli olduklarının daima farkındaydım.

Sevgiden asla korkmamıştım. Sadece onu kaybetmekten korkuyordum.

Şu anda kendi gerçekliğimin, bu sallantılı bağı tamamen parçalamasından korkuyordum. Barajı yıkan son damla olabilirdi.

“Yani kiminle akraba olduğumuzun bir önemi mi var?” Alistair alaycı bir ses çıkardı, terli saçları alına yapışmıştı. “Senin için ne olduğumu değiştiriyor mu, Van Doren?”

“Sana nasıl güvenirim? Sikik ağzından çıkan tek bir kelimeye bile nasıl inanabilirim?”

Gerçek dilimin ucundaydı, haykırmam için adeta yalvarıyordu. Alistair tehditkâr bir adım attı. Rook’un ağzına bir yumruk atıp karşılık vermek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Dikkat et, baban gibi konuşuyorsun. Bu kadar ikiyüzlü olma. Sage’i, sen onu bir güzel becerip tatlı kalbin kırıldıktan sonra öğrendiğimizi unutuyorsun.”

Göğsüm sıkıştı, sanki birileri ruhuma uzanıp tüm sinirleri çekiştiriyordu. Tartışmaları buzdağının sadece görünen kısmıydı. Bana verecekleri tepkinin ön gösterimiydi.

Coraline'la konuştuktan sonra o kadar rahatlamıştım ki, artık sessiz kalamıyordum. Kendi sözlerime fazlasıyla güvenmemi sağlamıştı, söylediklerimi kolayca kabullenmişti.

Lanet dudaklarımı kapalı tutmak artık imkânsız geliyordu.

“Hepimizin sırları var,” dedim içimdeki vebayı ortaya dökerek. “Bu güvensizlik anlamına gelmez. Sadece bazı sırlar diğerlerinden daha ağırdır. Yükünü paylaşması çok daha zor olur.”

Rook dikkatini bana çevirerek gözlerime baktı. Ellerim hâlâ göğsündeydi, hiçbir yere gitmediğinden emin olmak için avuçlarım tişörtünü kavramıştı.

“Öyle mi?” dedi Rook çenesi seğirirken. “Seninki neymiş bakalım?”

Birlikte yaşadığımız bütün anılar gözlerimin önünden geçiyordu. Bu konuşmadan sonra Rook ve diğerleriyle olan anılarımın, Hollow Erkekleri'nden bana kalacak tek şey olabileceğini biliyordum.

Dilimi kuru dudaklarımda gezdirdim. “Ben şizofren değilim.”

Ellerimi göğsünden çektim, hepsinin yüzünü görebilmek için geri çekildim. Yutkunurken sırlarımın ağırlığı üzerimde baskı yapıyordu.

“Şizofren değilim,” diye tekrar ettim dilimde tadım hissederek.

Gerçeğin karşısında ağzım sulanmıştı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, ben de hepsini döktüm. Hikâyemin tüm kısımlarını anlatırken her birinin yüzlerini dikkatle izliyordum. Saklamam gerekenden de çok daha uzun bir süredir tuttuğum sırrın tüm ayrıntılarını söyledim. Rosemary'yi korumak için göğsümde saklamaya yemin ettiğim sırrımı paylaştım.

Anlattım çünkü bilinmezliğin içinde yan yana duramıyor-

sak hiçbir şey olamazdık. Zaten en başta bir araya gelmemizin sebebi de buydu. Hepimiz dile getiremediğimiz acılara sahiptik. Bu defa ilk kez kendi acımdan bahsediyordum.

Yıllarca bana işkence eden kelimeler ağzımdan dökülme-ye can atıyordu. Daima dilimin ucunda bekliyorlar, yüksek sesle söylenmek için yalvarıyorlardı. Ancak korku bir kalkan gibi engel olmuştu.

Coraline kalkanları kaldırmama yardım etmişti. Birinin sesine azıcık da olsa güvenmenin önemini öğretmişti.

“Neden bize hiçbir şey anlatmadın?” diye sordu Rook. Sesi yaşadığı şaşkınlıkla boğuklaşmıştı. Belki de bana daha önce sormadığına üzülüyordu. “Neden tek başına acı çektin?”

Yumuşak kalbinin suçu üstleneceğini bilerek ona baktım. Oradan ayrıldığımızda ona her konuda güvenemediğim için kendinden nefret edecekti. Sanki onun suçuymuş gibi hissedecekti.

Oysa Rook’u asla suçlayamazdım. Benim için daima bir teselli kaynağı olmuştu. Yanında tükenmeden var olabildiğim tek insandı. Ruhumun yakıtıydı. Hep öyleydi ve her zaman da öyle olacaktı.

“Söyleseydim bana inanır mıydın, yoksa ilaçlarımı almak için söylediyimi mi düşünürdün?”

Bir an duraksadı. Hepsi cevabı biliyordu. Rosemary’nin uğradığı istismarı anlatmadan bana inanmazlardı. İlaç alma durumunda olacakların sonuçlarından çok korkuyorlardı.

Onları suçlayamazdım.

Alistair’a kızgın değildim.

En yakınımda olanların artık beni tanıdıklarını bilmenin rahatlığından başka bir şey hissetmiyordum. Hepimizin birbirinden inanılmaz derecede zor öyküleri vardı.

Bu öyküler can yakar, kanatırdı. Duymazdan gelindiklerinde efsaneye döntüşürdü. Fakat bizim için gerçekliği değişmezdi. Onlara bakarken tüm bu yalanlara rağmen tek bir sağlam gerçeğimiz olduğunu biliyordum.

“Hepimiz inanması zor ama tamamen gerçek hikâyeleriz.”

BÖLÜM OTUZ İKİ

Parçalanmış

Coraline

“Plan işe yarayacak, Coraline,” diye tekrar etti Silas. Ellerini saçlarımda gezdirip yüzümü kavradı. “Söz veriyorum.”

“Peki ya düşünüy öne çektiğimizi öğrenirse ne olacak? Göğsüne bir bomba bağlayıp basarsa? Mesele sadece beni değil, aileni de ilgilendiriyor, Silas.” Easton’ın sözlerini bana anlatmasının üzerinden saatler geçmesine rağmen kalbim hâlâ hızla atmaya devam ediyordu.

“Yapamayacak. Canını yakamayacak. Bana güvenmene ihtiyacım var.”

Öyle mi? Peki ya sen? diye sormak istiyordum. Seni kim koruyacak?

Telefonumun keskin alarmı çalmaya başladığında irkil-dim. Fırçayı yere bırakıp sinirli bir şekilde saçlarımı ellerimle taradım.

Yarın ikinci kez evleniyordum ve tek hissettiğim korkuy-du. Silas bir planı olduğunu söylemişti, ona güvenmem ge-rektiğini biliyordum.

Ancak çok fazla tehlike söz konusuydu. Bu çatışmadan zarar görebilecek, benim için çok fazla değerli insan vardı. Stephen çocukların planını öğrenirse bir felaket yaşanabilirdi.

Üstelik ne içindi?

Benim için.

Her şey benim içindi.

Ellerimi siyah tuvale bastırırken dişlerimi birbirine sürtüyordum. Tuvali ittim ve yere düşmesini izledim. Üzerindeki boya etrafa saçıldı.

Stüdyomda geçireceğim bir günün sinirlerimi yatıştıracağım düşünmüştüm ama sanırım daha da kötüleşmiştim. Düşüncelerimle baş başa kalınca beni bu sarmaldan çıkaracak kimse de olmamıştı.

Silas'm girmemden nefret ettiği sulara sürükleyen bir sarmaldı.

“Korkmaya mı başladın, *hex*?”

Ön kapıya yaslanan Silas'ın görüntüsüyle, düşüncemi tamamlama fırsatı bulamadım. Kalp atışlarımı boğazımda hissediyordum, sert vuruşlar kulaklarımda uğulduyordu.

Takım elbise içinde bu kadar yakışıklı olması haksızlıktı. Siyah kumaş, inanılmaz derecede güçlü kaslarını gizleyemiyordu. Sırtarak tek kaşını kaldırdı.

“Düğünden önce gelini görmenin uğursuzluk getirdiğini söylerler, Hawthorne.” Yere düşen tuvali orada bırakıp taburemenden kalktım.

Yaslandığı kapı pervazından doğruldu, ellerini ceplerine yerleştirerek odanın içine doğru ilerledi.

Silas'ı korumak uğruna aramıza mesafe koymak veya Stephen'ı arayıp kendimi ona sunmak gibi aptal fikirlerime rağmen, hâlâ onu yakınımda istiyor olmaktan nefret ediyordum.

Aynı odanın içindeyken yanında olmaya direnmek çok zordu. Varlığı ruhuma merhem gibi geliyordu. Sanki beni sakinleştirmek için yaratılmıştı.

“Gelin için bir hediyem var. Kişisel olarak teslim etmem gerekiyordu,” dedi kısık bir sesle ve tam önümde durdu. Gülümseyen gözlerle bana bakıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bana bir şeyler almayı keser misin, lütfen?”

“Hediye almayı kolaylaştırmayı bırakırsan bunu düşünebilirim,” diye mırıldandı. Eğilip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra cebinden siyah bir kutu çıkardı.

Yarıdan korksam da kendime anı yaşamak için izin verecektim. Onunla daha kaç böyle anım olacağından emin değildim. Onun güvende olması için aptalca bir şey yapabileceğimin de farkındaydım. Benden nefret etmesine neden olsa bile onun için yapardım.

Kutuyu tok bir sesle açtı.

“Ne kadar da alfa bir erkeksin.” Kumaşın üzerine yerleştirilmiş meme *piercing*’lerine bakarken güldüm. “İsminin baş harflerini unutacağımı mı zannediyorsun?”

Her iki tarafında *S* ve *H* harfleri bulunan iki gümüş meme halkası bana bakıyordu.

“Annem eski bir eşya olarak sana ayakkabılarını verdi. Lilac mavi bir şey verdi. Bu da yeni bir şey.” Gözleri karardı. Gözleri donuk bir toprak gibiydi. Yaşamın filizleneceği ama bunu tercih etmeyeceği bir zemindi. Köklerin ve çiçeklerin büyüyeceği bir yerdi. “Kime ait olduğuna dair bir hatırlatıcı.”

Dişlerimi altdudağıma bastırdım. “Sahte bir şekilde mi, yoksa gerçek bir şekilde mi?”

Parmakları yüzüme düşen bir saç tutamım kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu hareketi, gitgide daha çok sevmeye başladığım bir alışkanlığa dönüşmüştü. “Bize dair hiçbir şey, hiçbir zaman sahte olmadı, Coraline.”

Bana yaklaştı, ben onun yüzünü incelerken ikimiz de konuşmadık. Bakışlarım gözleriyle dudakları arasında gidip ge-

liyordu. Silas kutuyu bıraktıktan sonra yavaşça bana doğru eğildi. Dudakları benimkilerin hemen üzerindeydi, nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

Göğsüne yerleştirdiğim ellerimle onu hafifçe ittim.

“Maalesef canını yakacağım. Bende yanlış bir şeyler var,” diye mırıldandım.

Geniş avuçları kalçamı kavrayarak beni göğsüne sıkıca bastırdı. “Sana dokunmak her zaman bir lanetten çok bir mucize gibi hissettiriyor, *hex*.”

“Peki ya seni öldürürse?”

“Seni bir daha öpememekten daha az acıttırdı.”

Başparmaklarının ucuyla kalçalarımın kıvrımlarını okşuyordu. Parmak uçlarımla çenesinin her bir santimini keşfettim. Dokunuşumun altındaki teni yumuşacıktı. Eğildi ve dudaklarımız birleşti.

Bunu yapmamalıydım. Özellikle de bugünden sonra ne yapacağımı biliyorken doğru değildi. Dünyama girmesine izin vermemem gerekiyordu. Hem onun kalbini hem de kendiminkini kırma pahasına onu uzaklaştırmalıydım.

Fakat bağımlılık yapan dudakları her santimimi yiyor, asla doyamıyormuş gibi beni içine çekiyordu. Bedenim, içinde boğulmaktan zevk duyduğu bir kuyu gibiydi.

“Uslu bir kız ol ve tişörtünü çıkar.” Altdudağımı ısırды, tişörtümün kumaşını kavrayıp göğsüme doğru çekiştirmeye başladı.

Arzu ruhumu ele geçirmişti. Son bir kez daha Silas’la birlikte olmanın zevkine kapılmak istiyordum. Son bir kez daha bencilleşmek istiyordum. Bu yüzden vücuduma istediğini alması için izin verdim ve ondan asla kurtulamayacağım kadar derinden dokunmasını umut ettim.

Kurallarına uymayı kabul ederek tişört çıkarma işinin kalanını ben hallettim. Beni yeterince iyi tanıdığı için altında sütyen olmadığını biliyordu çünkü elleri çoktan memelerimi

kavramak üzere yerini almıştı. Yumuşak tenimi sıktığında nefesim kesildi ve sırtım yay gibi gerildi.

Karnımda büyüyen bir yangın vardı. Yüzünü boynuma gömduğünde destek ihtiyacıyla omuzlarına tutundum. Dudaklarını boynumla omzum arasındaki yumuşak noktaya yerleştirdi.

“Silas.” Ağzının yarattığı baskıyla inledim. “Gelinlikle tenimdeki morlukları saklayamam.”

“Güzel,” diye homurdandı. Sözlerini kanıtlarcasına boğazımı ısırıldı. “Bırak herkes bana ait olduğunu görsün. Vücudun, o büyümlü dudakların, kalbin... Hepsi benim.”

İşimiz bittiğinde tenimin mor-kırmızı izlerle kaplanacağını biliyordum. Ağzının izleri ve bıraktığı lekelerle, ona ait olduğumu tüm dünyaya ilan etmek istiyordu.

Sadece birkaç gün sürecek olsa bile...

Kollarımı boynuna doladım. Bir saniye önce yerdeydim, hemen sonra ise kalçalarımın tutarak beni kaldırmıştı. Bacaklarımı etrafına sardım, Silas dönüp bizi götürürken ayak-kabılarım ayağımdan düşmüştü.

Silas döz çöktüğünde açgözlü ellerim omuzları ve yüz hatları boyunca geziniyordu. Bedenimi yere bıraktı.

Sırtım soğuk ve ıslak bir şeye değdiğinde nefesim kesilmişti.

“Ne...”

“Bedeninin benim için sanat yapmasına izin ver, *hex*,” diye mırıldandı boynuma doğru. Ardından ağzını göğsüme doğru indirdi, diliyle dikleşmiş meme uçlarımı okşayarak inlememe sebep oldu.

Beni ve kendini soyarken acele etmemesi hoşuma gidiyordu çünkü her bir anının tadım çıkarmak istiyordum. Gelecekte gizli bir mutluluk kaynağı olması için her saniyesini zihnime kazımak istiyordum. Dünya yeniden karardığında Silas bir fener gibi orada olacaktı.

Hollow Erkekleri’nin karanlık, çürümüş şeytanlar oldukları söylenirdi.

Bunu söyleyenler onlardan birini hiç sevmemiş insanlardı. Hiçbir zaman perdeyi kaldırmamış, ardındaki ışığı hiç görmemiş olanlardı.

Silas beni bacaklarımı aralamaya ve onun için genişçe açmaya zorladı. Vücuduma değen soğuk hava yüzünden bir anlığına irkildim. Fakat çok geçmeden sıcak ağzı soğuğun yerini almıştı. Bana tapınırcasına bacaklarımın arasında diz çöktüğünü görmek bile zirveye ulaşmam için yeterliydi.

Uzun parmaklarını uyluklarımın hassas tenine geçirdi. Dilinin derinlerime girebilmesi için iyice yayılmamı sağladı. Onunla ilgili bildiğim bir şey varsa daima aç olduğuydu. Her zaman bana başa çıkabileceğimi düşündüğümünden daha fazla orgazm yaşatmak için çaresizce uğraşıyordu.

İşini bitirdiğinde tamamen tükenmiş olmamı ve uyuşmamı istiyordu. Silas ile seks yapmak kafamın tamamen boşaldığı, düşünmeyi bırakmamı sağlayan bir deneyimdi.

Açgözlü dili klitorisimi yalayıp vakumlarcasına ağzına doğru çekti. Sırtım üzerine düştüğü kanvastan havalandı, kalçalarımı ağzına doğru iterken sırtıma yapışan boyayı hissedebiliyordum. Bir elimi omzuna, diğerini başına koyarak marifetli diline sürtünmeye başladım.

“Becer beni.” Bir parmağını içime kaydırıp ağır hareketlerle iç duvarlarıma masaj yapmaya başladığında nefesim boğazıma takıldı. “Tanrım. Bunda çok iyisin.”

Kısılmış gözleriyle bacaklarımın arasından bana bakarken sırtıttı. Ellerini vücudumun altına doğru kaydırıp ve büyük avuçlarıyla kıkırmı kavradı. Beni sıkıca tutup yüzüne bastırduğunda tüm dünyam ekseninden kaymıştı.

Kelimenin tam anlamıyla dünya etrafında dönüyordu.

Silas gövdeyi kolayca çevirip alta geçti, sırtını kanvasın üstüne yaslayarak uzandı. Dudaklarını kadınlığımın kıvrımları üzerinde yukarı aşağı sürüklemeye, klitorisimin etrafında daireler çizmeye devam ediyordu. Ağırlığının yüzüne uyguladığı baskı karnımın kasılmasına neden oluyordu.

“Yüzüme oturacak, uslu bir kız gibi dilimi ıslatacaksın, bebeğim.” Mırıltısı beni titretti. “Sonra aletime süreceksin ve o sımsıkı amcığını doldurmama izin vereceksin.”

Utanmadan başımı sallayarak onayladım, boğuk inlemelerim boş stüdyoda yankılanıyordu. Kalçalarımı ileri geri sallarken bacaklarımin arasındaki lezzetli sürtünmenin hazzıyla karın kaslarımı sıktım.

“Seni dilimle becerirken memelerinle oyna, *hex*.”

Ellerimi tüm bedenim boyunca gezdirdikten sonra avuçlarımla kavradım. *Piercing*’lerimle oynarken zevkle tısladım. Silas’la birlikteyken her şey sıcacık hissettiriyordu. İçimdeki boşluk onun varlığıyla ısınıyordu. Şimdi de onunla birlikte yanıyordum.

“Çok yakınım,” diye inledim. Zirveye ulaşma arzusuyla dilinin hareketlerini hızlandırdı.

Silas düz tuttuğu diliyle klitorisime sertçe bastırdı. Yüzünün hareketleri, vücudumun titremeleriyle uyumluydu. Orgazmım her zamanki gibi dalga halinde yaklaşıyordu. Nefeslerim kontrolsüz ve dengesizdi. Kalçamı oynatmaya çalıştım ama tutuşunu sıkılaştırıp beni yakınına çekti, durmamı engelledi.

Dişleri klitorisime değdiği anda adını haykırarak uçurumdan yuvarlandım ve mutluluk dolu bir havuza düştüm. Orgazmım su misali içimde akıyor, tüm bedenime dalgalar halinde yayılarak zevkle titrememe neden oluyordu.

Ben durması için yalvarana dek Silas klitorisimi yalayıp kadınlığımla oynamaya devam etti. Beni becermesi için yalvarıyordum. Göğsüne uzanacağım şekilde beni çektiğinde ellerim tuvalin üzerine yerleşti. Kırmızı boya altımızdaki tuvali kaplıyor, renk dalgaları ve girdaplarla arzuya körüklenen hareketlerimizi işaretliyordu. Bu anın fiziksel olarak hatırlanacak bir izi olacak olmasına içten içe seviniyordum.

Sanat ve yıkımın ta kendisiydik. Aramızdaki her güzel şey birbirimizde kayboluyordu.

“Beni sürececek misin? Uslu bir eş olup kocanın amcığını tüketmesine izin verecek misin?” diye homurdanarak beni kucağına oturttu.

Aletinin damarları ıslak girişime baskı yapıyordu. Kendimi ona sürterken titredim. İçimde olmasına ihtiyacım vardı, acımasız her zerresini istiyordum.

Yanağımın içini ısırarak kendimi kaldırdım ve girişimi aletine hizaladım. Ağır hareketlerle üzerine oturup beni santim santim doldurmasının tadını çıkardım. Onu içime alırken nefis bir acı hissettim. Bedenimin sadece onun için açıldığını biliyordum.

Silas'm dudakları hafifçe aralandı, inleyerek başını kanvasa yasladı. Tamamen içime girdiğinde hareketsiz kaldım. Kalçalarımı yuvarlamaya başlamadan önce güçlükle kıpırdatabildim. Kendimi yavaşça kaldırdım, ardından tekrar oturdum. İç duvarlarımla sertliğini sarmaladım.

“Silas.” İnledim. Destek almak için tırnaklarımı göğsüne batırdım ve içimde gömülü her bir santiminin tadını çıkardım. Parmaklarını tenime bastırarak aletinin üzerinde gidip gelme yardımcı oldu.

Bedenlerimiz birbirimiz için yaratılmış gibi senkronize hareket ediyordu. Kalçasını bana doğru itiş ve vücudumun onu karşılayışı uyum içindeydi.

“Benim için çok iyisin, bebeğim. Sikimi içine çok güzel alıyorsun. Ne kadar uslu bir kızsın,” diye mırıldandı. Doğrularak dudaklarını benimkilerin üstüne yerleştirdi. Kollarını belime doladı ve hareketlerine yön vermek için bir destek olarak kullandı.

Dilimi şişmiş dudaklarında gezdirdim. İçimizdeki açlık arttıkça hareketlerimiz hızlanıyordu. Silas elini yüzüme getirerek başparmağını ağzıma soktu.

“Em,” diye emretti. Dilim çoktan itaat etmeye başlamış-

tı. Islak parmağını zonklayan klitorisime götürmeden önce yavaşça emdim. İtişleri iyice sertleşmişti, her bir vuruşunda popom sertçe geri sekiyordu.

“Siktir, siktir. Ah, siktir...” Hassas tomurcuğumun etrafında daireler çizen parmağının etkisiyle mırıldanıp duruyordum. Aleti beni delip geçiyor, iç duvarlarıma masaj yapıyordu. Aletindeki *piercing*’ler tenime sürtünüyordu.

Aletin etrafında kasıldığımda inledi ve hareketleri hızlandı. Sanki tek düşünebildiği beni orgazma ulaştırmaktı.

“Çok sıkı. Çok güzel,” diye fısıldadı terli tenime doğru. Orgazmım hızla yaklaşıyordu.

Silas beni mükemmel bir şekilde doldururken her bir vuruşu tam da arzuladığım yere isabet ediyordu. Elleri tenimi morluk bırakacak kadar sıkı bir şekilde kavramıştı. Bedenimi cinsel arzusunun çıkış noktası olarak kullanıyordu.

Karnımdaki düğüm sıkılaşıırken adı dudaklarımdan bir yakarış gibi dökülüyordu.

“Hadi, bebeğim. Sikimi güzelce boşalt.”

Kalçalarıyla bir kez, iki kez daha buluştum. Tüm sinirlerim her an kopacakmış gibi gerilmişti. Başka bir orgazm vücudumu parçalarken ıslaklığım, beni becermeye devam eden aletini iyice nemlendirmişti. İç duvarlarım sıkışmış, kendi zirvesine ulaşabilmesi için ihtiyacı olanı ona vermişti.

“İşte bu. İşte bu. Amcığınızı dolduracağım,” diye homurdandı kulağıma. İçime girip çıkmaya devam ediyordu. Ardından tenime doğru inledi ve içime boşalmaya başladı. Yavaşlayıp en sonunda durana dek ikimizin de içini tamamen boşalttı.

Tuvalin üstünde birbirimize dolanmış halde öylece kaldık. Tenimiz terle kaplıyken birbirimizin nefesini dinledik. Orgazmın etkisiyle hâlâ titriyordum.

“Benim için boşaldığında çok güzel oluyorsun, *hex*.”

Silas yüzüme düşen saçları itmeye çalışırken yanlışlıkla alnıma boya bulaştırdı. Tüm dişlerini göstererek kocaman gülmüşediğinde bana en sevdiğim hediye vermişti.

Mutluluğunu.

“Eğer lanetli olduğuma inanmıyorsan bana neden ‘hex’ diyorsun?” dedim alnımı onun kine yaslayarak. Uzuvarım tüm gücünü kaybetmiş gibiydi.

Parmaklarını ensemdede hissettim, yumuşak hareketlerle te-nime masaj yapmaya başladı. “Hexadecimal”.

“Efendim?”

“Lanetli anlamında kullanmıyorum, bebeğim. Hexadecimal’in, yani onaltılığın kısaltması,” diye mırıldandı burnunu burnuma sürterek. “Seni o lanet evden dışarı çıkarken gördüğüm andan beri aramızda gizli bir bağ oluştu. Seni anladım, acını gördüm ve onu ortadan kaldırmak istedim. Sanki sen söylemeden neye ihtiyacın olduğunu biliyormuşum gibi hissediyordum. Yani sana ‘lanetli’ demiyorum. Sadece benim çözebildiğim özel bir dil olduğundan bahsediyorum.”

Yaşlar gözlerimin kenarını yaktı ve usulca yanaklarıma süzöldü.

İhtiyaçlarımı ondan daha iyi anlayacak birinin asla olmayacağını biliyordum. Kaosun içinde huzur bulmam için nasıl yardım edeceğini biliyordu. Beni bir kez bile incinmiş ya da kırık hissettirmemişti.

Beni daima sadece Coraline olarak görmüştü ve bu onun için daima yeterli olmuştu.

Kalbim, daha doğrusu ondan geriye kalanlar parçalanıp dağıldı.

Bu adamı seviyordum. Onu seviyordum ve bu beni korkutuyordu. Onu seviyordum ve onu terk etmek zorunda olmamın tek nedeni buydu.

Birbirimizi temizledikten sonra Silas beni dairede bıraktı. Bu geceyi çocuklarla birlikte geçirecek, düğün tanrılarını onurlandıracaklardı. Ben de hazırlık yapmak için kız kardeşimle yalnız olacaktım.

* Hex kelimesi İngilizcede lanetli, uğursuz, büyücü gibi anlamlara gelmektedir. (ç.n.)

** Matematik ve bilişim alanlarında kullanılan on altı tabanlı bir sayı sistemidir. Bu sistemde sayılar on altı farklı sembolle temsil edilmektedir. (ç.n.)

Beni bir seçimle baş başa bırakmıştı ve umuyordum ki, bir gün beni affedebilirdi. Umarım günü geldiğinde bunu neden yaptığımı anlardı. Bu kararı almam kolay olmamıştı. Onun için yapıyordum. Onun ve sevdikleri için.

Onu ve o insanları riske atamazdım. Kendim için yapamazdım. Ben buna değmezdim. Silas her ne kadar aksine ikna etmeye çalışsa da gerçek buydu.

Gece çöktü ve kardeşim uykuya daldı. Orada tek başıma oturup asla aramak istemediğim numaranın çalışını dinledim.

“İşte buradasın, *Kirke*. Ben de seni bekliyordum.”

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

...Ayrıana Dek

Silas

Evleneceğiniz kadının ortaya çıkmayacağını ne zaman anladınız? Evlilikte en çok sorulan sorulardan biri buydu.

Mihraba uzanan koridorun sonunda, aslında terk edildiğinizden emin olana dek ne kadar süre beklerdiniz?

Coraline'ı tanımasaydım belki daha uzun bir süre beklerdim ancak bizi evlendirmeyi bekleyen rahibin önüne çıkar çıkmaz bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Kötü bir şeyin önsezisi gibi iliklerimde hissetmiştim.

“Karım hangi cehennemde?”

Kızlar yüzlerinde endişeli ifadelerle bana bakıyorlardı.

“Burada buluşup hazırlanacaktık ama telefonuna cevap vermiyor. Üstelik dün gecedan beri onunla hiç konuşmadık,” diye yanıt verdi Lyra. Şapelin içini süsleyen çiçeklerle uyumlu kırmızımsı turuncu bir elbise giymişti.

Çenemi ovuşturup yumruğumu arkamdaki duvara geçtim.
Lanet olsun, Coraline.

Stephen'in planlarını ona anlatmamam gerektiğini biliyordum. O inatçı kıcını habersiz bırakmalıydım ama bunu ona yapamamıştım.

Bir şeyi söylememek de yalan söylemek anlamına geliyordu. Tüm sırlarımızı paylaştıktan sonra ondan gerçeği sakladığımı öğrenirse beni asla affetmezdi. Özellikle de sırdaşım olacağına söz verdikten sonra olmazdı.

"Telefon sürekli sesli mesaja düşüyor," diye mırıldandı Sage. Sanki aradığı cevaplar oradaymış gibi telefonun ekranına bakıyordu.

"Nereye gitmiş olabilir? Neden..."

"Çünkü onu bulmamızı istemiyor. Çünkü aptalca bir şey yaptı," diyerek Lyra'nın sözünü kestim. O sırada kızların soyunma odasının kapısı ardına kadar açıldı.

"Şapelin dışında ya da dairesinin yakınlarında değil," dedi Rook sertçe. Ütülü takım elbisesi stresli durum yüzünden buruşmuştu.

Keşke Coraline'ı bu kadar iyi tanımasaydım.

Keşke bunu yapacağını bilmeseydim. Keşke onu gece yalnız bırakmasaydım. Keşke şu an nasıl bir durumun içinde olduğumuzu anlamıyor olsaydım. Belki de bilinmezlik daha çok huzur verirdi. Parmaklarımı gözlerime bastırıp uzun bir nefes verdim.

"Stephen'a gitti." Sözcükler boğazımda zehir gibi bir tat bıraktı. Korkuyla öfke midemde zehirli bir asit oluşturuyordu. İnadına rağmen aslında ne kadar korktuğunu biliyordum. Korkmuştu ve ben yanında değildim. Korkmuş ve yalnızdı, üstelik böyle olmasına hiç gerek yoktu.

Odaya stresle panik hâkimdi. Herkes onu nasıl bulacağımızı düşünmeye başlamıştı.

Coraline Whittaker'ı tanımanın iyi yanı da buydu.

Onunla tanıştığımdan beri kaçma ihtimali olduğunu biliyordum. Ona Stephen'dan ve planımızdan bahsettiğimde kanatlarını bağlamam gerekiyordu. Bunun sigortasını sağ-

lamam gerekliydi. Tam da bu yüzden hediye ettiğim meme *piercing*'lerine mikroçip yerleştirmiştım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nerede olduğunu tespit ettiğimde.

"Ne? Neredeymiş?"

"Sana lanet bir tahmin hakkı vereceğim."

Coraline

İçimde korku yoktu.

Odanın diğer ucunda ofisinden geri kalanları paramparça eden adamı izlerken hissizdim. Bileklerimin derisine yapışmış koli bandına rağmen korkmuyordum. Stephen Sinclair bana fiziksel olarak ellerini sürebilirdi ama bana asla tekrar *dokunamazdı*. O bodrumda yaptıkları gibi olmazdı.

Kim olduğumu bilmiyorken, bir kimliğim veya özsaygım yokken yaptıklarını yapamazdı. Stephen eskiden zihnimi şekillendirerek beni mükemmel oyuncak bebeğine dönüştürebiliyordu. Beni kırıp zihnimi parçalamak ve oyun alanı haline getirmek onun için kolay olmuştu.

Peki şimdi? Kim olduğumu biliyordum ve asla Stephen Sinclair'e ait olmayacaktım. Beni fiziksel olarak ne kadar incitirse incitsin asla elde edemeyecekti. Silas Hawthorne ile birlikteyken dönüştüğüm kişiyi ele geçiremeyecekti. O halim sonsuza dek Silas'a aitti.

"Her şeyi almışlar. Aradığın şey neyse çoktan gitmiş," dedim Stephen masasındaki çekmeceyi söküp çıkarırken. İçindeki kalan eşyalar ahşap zemine saçıldı.

Sinclair malikânesindeki o ofisin altında iki yıl yaşamıştım ama ilk kez burayı inceleme şansı buluyordum.

Aradığında bir anlaşma yapmıştık. Ben ona gönüllü olarak gidecektim, o da karşılığında Ponderosa Springs'i terk edecekti.

Adil bir takastı. Diğerlerinin özgürlüğüne karşı ben.

Stephen'in saçları kulak hizasına kadar uzanıyordu. Bana dönerken zayıf telleri sallandı. Gözlerini kıstı, sarı dişlerinin üstünde kıvrılan dudaklarının arasından bir hırıltı çıktı.

Hapishane, Hollow Heights Üniversitesi dekanına iyi davranmamıştı. Bir zamanlar sarıya çalan saçlarına griler karışmıştı. Dişleri ihmal ettiği için sararmıştı, teninde hastalıklı bir ton vardı. Bir zamanlar giydiği özel dikim takım elbisesi yıpranmıştı, adeta içindeki yozlaşmışlığın bir kanıtıydı. Sefalet içindeydi.

"Paraya ihtiyacımız var, bebeğim." Manyakça araştırmasının arasında dönüp bana baktı. "Sana bakabilecek durumda olmalıyım."

Boğazımın arkasında bir acı vardı. Benden bir çocukmuşum gibi bahsetmesi canımı sıkıyordu.

"Paraya ihtiyaç varsa hesabımdan çekebiliriz..."

"Babanın parasına ihtiyacım yok, *Kirke*. Ben bir erkeğim, sana nasıl bakacağımı bilirim."

Çenem gerilmişti, azı dişlerimi birbirine sürtüyordum. Masanın karşı tarafından bana bakan gözlerinde öfke vardı.

"Yerinde olsaydım acele ederdim, Stephen," dedim sertçe. "Ponderosa Springs'te geçirdiğimiz her an, Silas'ın bize bir adım daha yaklaşması demek. Uyarmadı deme."

"Senin parlak zırhlı şövalyen olacağını mı sanıyorsun, Coraline?" Alaycı kahkahası havayı adeta yırtmıştı. "Sen onun için hiçbir anlam ifade etmiyorsun. Hawthorne için sen sadece amacına giden bir araçsın."

Alaycı bir ifadeyle gözlerimi devirdim. "Peki senin için ne ifade ediyorum, Stephen? Özel kızın mıyım?"

Elindeki kâğıtları yere fırlattıktan sonra beni bağladığı sandalyeye yaklaştı. Saçımdan tutup başımı acı verecek şekilde yukarı çektiğinde tısladım. Sanki benden daha değerliymiş gibi bana tepeden bir bakış attı.

O tanıdık kokusu burnuma doldu.

“Sen benimsin, *Kirke*. Beni bir kere sevdin, yine sevebilirsin. Yerinde olsaydım Silas’ı unutmakla başlardım, böylece her şey senin için daha kolay olur.”

Stephen’ı hiç sevmemiştim. Zihnim sadece işkenceleri karşısında hayatta kalabilmek için gerekeni yapmıştı. Yol kenarında ölü taklidi yaparak yırtıcılardan kurtulmaya çalışan sıçanlar gibi davranmışım. Uyum sağlamış, hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapmışım.

O bodrumda aşk yoktu.

Ağzımda biriktirdiğim tükürüğü yüzüne fırlattım.

“Git kendini becer.”

Yüzüme inecek tokadı bekliyordum, boğazıma dolacak o metalik tada hazırlıklıydım. Dudaklarım darbenin etkisiyle zonkluyordu. Tanıdık bir acıydı. Stephen’ın şiddeti, çocukluk evine gitmeye benziyordu. Hatırlıyordun, sırları biliyordun ve asla kaçamıyordun. Sonsuza dek senin bir parçan olarak kalıyordu.

Ondan bir kez kurtulmuştum, yine yapabiliirdim. Hem yapamasaydım bile en azından Lilac’ın yalnız olmayacağını, Silas’ın güvende kalacağını bilecektim.

Artık her şey herkes için sona eriyordu. Mutlu ve özgür olabilirlerdi. Stephen’ın zincirlerinden kurtulacaklardı. En sonunda hak ettikleri parlak geleceklerine kavuşacaklardı, çektikleri acıya değecekti.

Eliyle yüzümü sımsıkı tuttu. “Yoksa sana terbiyeli olmayı yeniden öğretmek zorunda mı kalacağım, Coraline?”

Ağzımdaki kanı ortaya sererek dişlerimi gösterdim. “Ben bodrumda çürümeye bıraktığın kız değilim, Stephen. Bu sefer beni kıramayacaksın.”

Elini bir kez daha savurdu, çenem acıyla sızlıyordu. Darbenin şiddetiyle gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum. Belki de onu yeterince kızdırırsam bu işi ikimiz için de çabucak bitirirdi.

Bir kez daha vurmak üzere kolunu geri çekti ama darbe gelmedi.

Dış kapıdan gümbürtüler yükseliyordu.

Birinci, ikinci v  üçüncü darbe sesinin ardından tahta parçalar etrafa saçıldı. Kapı tamamen mente elerinden s k ld   nde girişte Silas belirdi.

Silas'ın kapıyı kırdıktan sonra odanın içinde ilerleyişi ve ondan dalgalar halinde yayılan saf g   karşısında irkilmi tim.

Silas yaklaşırken Stephen tökezleyerek benden uzaklaşmaya çalıştı. Bana sadece tek bir bakış attı, ardından bir yırtıcı gibi Stephen'a yöneldi.

Stephen'ın masasının üzerindeki tabancaya doğru uzanmaya  alı tı ını gördüğümde midem d   mlendi. Fakat yeterince hızlı değildi. Eli kabzaya de di i anda Silas'ın kocaman avucu üzerine inmi ti.

Acımasız bir hareketle Stephen'ın elini kaldırıp yeniden masaya çarptı. Silah d   p eli parçalanana kadar devam etti, kırılma sesleri kulağıma kadar geliyordu.

‐Tabanca kullanmanın, öldürmenin bireyselli ini yok ettiğini söylerler,‑ dedi Silas yumuşak bir sesle. ‐Oysa bizimki kişisel bir mesele.‑

Stephen yüzündeki korkuya rağmen kendini gülmeye zorladı.

‐Diğer    köpek oynamak istemiyorlar mı?‑ dedi Silas'ın elinden kurtulmaya çalışarak.

Silas'ın cevabı, hızlı bir hareketle Stephen'ın boynunu güçlü parmaklarıyla kavramak ve suratını masaya geçirmek olmuştu. Gözleri   keyle parlıyordu. ‐Bu gece oyun yok. Yalnızca sen ve ben olacağız. Her şey bitecek.‑

‐Asla bitmeyecek,‑ dedi Stephen bo ulurcasına. Silas'ın tutu u sıkıla tı ında iki elini de kullanarak nefes borusundaki baskıdan kurtulmaya çalıştı. ‐Hafızayı  ld remezsin. Sonsuz dek onun zihninde ya ayaca ım.‑

‐özle de g r.‑

Silas'm kolları gerildikçe damarları şişiyordu. Stephen'ın yüzünün rengi mide bulandırıcı bir mora dönmüştü. Her nefes bir mücadeleye dönüşürken hak etmediği oksijeni yutabilmek için çırpınıyordu.

Yıllarca Stephen'm ölümünü izlemenin nasıl olacağını hayal etmiştim. Gözlerindeki ışığın sönüşünü, yüzündeki rengin soluşunu merak etmiştim. Bodrumdaki o ince şiltenin üzerinde yatarken bana huzur veren hayallerimden biriydi.

Ancak ölümünün sevdiğim adamın elinden olacağını hiç beklemiyordum.

“Ona bak. Onun yüzünü hatırlamanı ve ona yaptıkların için sonsuza dek cehennemde yaşayacağını bilmeni istiyorum,” dedi Silas yumuşak bir fısıltıyla. “Eğer yapabilseydim seni iki kez öldürürdüm.”

Stephen'ın hayatının yavaş yavaş tükenişini izledim. Yüzünde beliren korkuyla nefes almaya çalışıyordu. İçimden bir yanıma kaçmak, şiddetten korunmak istiyordu ama yapamıyordum.

Bütün dikkatim Silas'm üzerindeydi.

Asla taşımaması gereken bir yükü omuzlarında taşıdığını görmüştüm. Gerçeği söylemeye korkarak sessizce acı çekişine tanık olmuştum. Fakat şu anda, hayatını mahveden adam kollarında son nefesini vermek üzereyken Silas'ta başka bir şey görüyordum.

İçindeki karanlık başkalarını korkutuyordu. Oysa beni hiç korkutmamıştı.

O intikam veya zevk için değil, adalet için öldürüyordu. Kapanışı yapabilmek için.

Ölüm, soğuk elleriyle odaya girerek havayı varlığıyla doldurdu ve Stephen'm vücudu sonunda gevşemeye başladı.

Yanan etin bayat bir kokusu vardı. Ekşi ter ile kanalizasyonun bir karışımı gibiydi.

Yedi bin dolarlık gelinliğimin kumaşına işlemiştii. Aslında üzerime sinen koku endişelerimin en küçüğü olmalıydı. Kumaşın geldiğı durum daha fenaydı.

Yırtılmış, kirlenmiş ve kana bulanmıştı.

Artık ömür boyu süreceğ bir bağın başlangıcını simgeleyen beyaz bir elbise değildi. Daha çok yıllardır sayfaları arasına sıkışıp kaldığım bir korku romanının sonunu simgeleyen bir veda elbisesiydi.

O derin çukurdan sıçrayan her bir kıvılcımla birlikte içimde bir rahatlama hissi uyanıyordu. Bir zincirin daha çözüldüğünü hissediyordum.

Önümde yıllar süreceğ bir iyileşme süreci olacaktı ve zorlu mücadelem henüz başındaydım.

Altın kafesimin parmaklıkları erirken burnuma dolan yamış derinin kokusu ne kadar iğrenç olsa da bana özgürlüğün kokusu gibi geliyordu. *Benim özgürlüğüm.*

“Şimdi ne yapıyoruz?” Sessizliği ilk bozan Rook olmuştu. Yanında duran Sage’e bir bakış atıp sevgilisini kendine doğru çekti.

Rook Van Doren’ın Sage’e bakışı bir sanat eseri gibiydi. Sanki Adem’in Yaratılışı tablosunun gözlerle yapılmış haliydi. Parmaklar birbirine uzanıyor ama belli belirsiz değiyordu. Böylesine basit bir harekette bu kadar çok duygu nasıl var olabiliyordu?

Hepimiz farklı nedenlerle yaşananlara inanamıyorduk. Kurtuluş hepimiz için farklı anlam ve biçimlerdeydi. Yine de o mezarın dibinde yanan Stephen Sinclair bizim için hapishane anlamına geliyordu.

Tek bir kişi hepimizi birbirimize bağlamıştı. Tek bir kişinin ölümü hepimizi özgür kılmıştı.

“*Tilly’s’e gitmeye ne dersiniz?*” diye mırıldandı Lyra topukları üzerinde ileri geri sallanırken. “Törende bir şey yemedik.”

Alevlerin parıltısı yüzlerimizi aydınlatırken ilk gülen Briar oldu. Ses kulaklarıma dolar dolmaz kendi neşem dudaklarımı kıpırdattı.

Hepimiz güldük. Hepimizin gülüşleri farklı tonlardaydı. Bazıları kıkırdıyor, bazıları kahkaha atıyordu. Erkek ve kadın... Gecenin karanlığında, en saf insani duygularımızla ağustosböceklerinden bile yüksek sesle vızıldıyorduk. Gülmekten karnım ağrıyor, kaburgalarım acıyordu. Hatta bir ara Silas’a tutunmak zorunda kalmıştım.

Thatcher başını sallayıp Lyra’nın başını nazıkçe öptü ve fısıldadı. “*Seninle ne yapacağım, küçük bayan ölüm?*”

Alışılmadık bir çiftti ama bir şekilde ilişkileri... yürümüştü. Dondurma ve patates kızartması gibiydi. Biri tatlı biri tuzluydu ama birbirlerini dengeliyorlardı.

Bu açıdan Alistair ve Briar’a benziyorlardı. Alistair deri ceketinin içinde “*siktir git, benimle konuşma*” havası yayıyordu. Briar ise enerjisiyle “*ben çok tatlıyım ama korkutucu erkek arkadaşım sana vurabilir*” diyordu. Alistair gölgeydi, Briar ise ışıktı. Biri olmadan diğeri yanlış hissettiriyordu.

Her biri, diğeri olmadan yanlış hissettiriyordu. Sanırım bu benim için de geçerliydi.

O anda Briar, Sage ve Lyra’ya bakarken Stephen Sinclair’den ne kadar nefret ettiğimi düşündüm. Yine de bir parçam geldiğimiz noktadan dolayı minnettardı. Bodrumda yaşadıklarım konusunda rahatlamış sayılmazdım fakat en azından yeni arkadaşlarım, orada yaşadıklarım değerdi.

Liseden beri arkadaş değildik ya da kardeşlik gibi zorunlu bir bağla da birbirimize bağlanmamıştık. Kan bağı veya beraber geçirilen zamanların aramızdaki bağla bir ilgisi yoktu.

Travmalarımızın vardı. Sonsuza dek bizimle yaşayacak korkunç ve iğrenç travmalardı ama bizi bir araya getirmişti.

Acı dolu bu yolda birbirimizle karşılaşmış, birbirimize sarılmış ve bırakmayı reddetmiştik.

Acımız olmasa tanışamazdık. Korkumuz olmasa birbirimizi bu kadar derinden sevemezdik.

Kaybetmeyi reddettiğimiz için birbirimize sıkıca tutunmuştuk.

Nadir ya da kırılgan bir şey olsa da sonuçta bize aitti.

Gözlerimi çevirdiğimde Silas'ın da bana baktığını gördüm. Aynı acı beni ona götürmüştü. Yollarımızın kesişip iç içe geçmesine ve birbirine bağlanmasına sebep olmuştu. Ta ki orada ruhlarımız yırtık iki kumaş parçası gibi birbirine dikişlene kadar...

Belki pürüzsüz bir birleşme değildi ama birbirimize kendimizce uyuyorduk.

Parmağını şişmiş dudağımda gezdirdi. "Bana en sevdiğim rengi sor."

Tanıştığımızdan beri bir an bile benden vazgeçmemişti. Beni sevilmeyecek, zarar görmüş bir şey olarak görmemişti. Hayatımın geri kalanını, bu iyiliğine karşılık vererek geçirmeyi planlıyordum.

"En sevdiğin..."

"Komik olan nedir?"

Yabancı ama bir o kadar da tanıdık bir ses Ponderosa Springs'in çok başlı bir yılan olduğunu bize acımasızca hatırlatmıştı.

Bir tanesinin kafasını kestiğinizde yerine iki tane daha çıkıyordu.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Sınırsız

Silas

Sese ilk dönen ben oldum ve Coraline’ı arkama çektim. Ancak o yerinde durmayıp tekrar yanıma geldi.

Onu kaybedecek bir ruh halinde değildim.

“Arkamda kal,” dedim yumuşak bir fısıltıyla. Kıstığı kah-verengi gözleriyle başını iki yana sallamaya hazırlandığını görünce onu durdurdum. “Lütfen, *hex*.”

Adi bir alfa erkek numarası yapmıyordum. Ona kendini koruyamayacağını söylemiyordum.

Onu kaybetmekten korkuyordum.

Tanıdık bir his ağzıma doluyor, dişlerimden geçerek karnıma yayılıyordu.

Korku. Buz gibi bir korku içindeydim.

Onu kaybedemezdim. Kaybetmeyecektim. Onu daha yeni bulmuştum.

Easton Sinclair karanlığın içinde yalpalayarak ilerliyordu. Arkamızdaki alevler solgun yüzünde titreşiyordu. Kır-

mızı-turuncu ışıklardan ve gölgelerden meydana gelmiş gibi görünüyordu.

Artık gençliğimde hatırladığım adam değildi. Gözlerinin altındaki mor halkalar ve çökmüş yanakları, mazide kalmış bir adamın rahatsız edici öyküsünü anlatıyordu.

Fiziksel ve ruhsal çöküşü gözlerinin ışıltısından belli oluyordu.

Dengesiz ve zayıftı. Üstelik elinde lanet bir tabanca tutuyordu.

“Sanırım hayatımı mahvetmek siz dördünüzü çok eğlendirirdi, değil mi?” Tabancanın ucuyla kafasını kaşıyıp kendi şakasına kendi güldü. “Yoksa duyduğum koku babamın yanmış bedeninin kokusu mu? Pardon, üvey babam demek istemiştim. Hâlâ yeni kavramlara alışmaya çalışıyorum.”

Sayıca üstün olabilirdik, yine de bu gerçek kalbimin hızla çarpmasına engel olmuyordu. Tabancam belimde olsa da ben çıkarana kadar herhangi birimizi vurabilirdi.

Kaybedecek hiçbir şeyiniz olmadığında sayılar anlamsız gelirdi.

“Easton. Bana bak.”

Sage ona doğru tereddütlü bir adım attığında uzanıp onu tutmak istedim. Bir tehdit olmadığını, sanki başımdan beri bunu istemediğini gösterircesine ellerini havaya kaldırmıştı.

“Artık hepimiz için her şey bitti. Bunu yapmak zorunda...”

“Kapa çeneni.”

Duyguları bir anda sanrılardan saf bir öfkeye dönüşmüş gibi kolunu Sage’e doğru salladı. Sage’in gözleri namluyu takip ediyordu.

Rook, Sage’i bileğinden yakalayıp kendine çekti ve hemen arkasına aldı. Bu sırada hepimiz nefesimizi tutmuştuk.

“Kanla ödeşmek istiyorsan benden alabilirsin,” diye pazarlık etti Rook. Sage’in bileğimi acı verecek kadar sıkı tutuyordu. “Onu bu işin dışında bırak.”

Easton hangi sebeple gelmiş olursa olsun, birilerinin kanı

dökülmeden oradan ayrılmayacağı açıktı. Ona ne söylersek söyleyelim, gözlerindeki bakış bana onun artık geri dönme-yecek kadar ileri gittiğini söylüyordu.

Paramparça olmuştu ve ondan geriye kalanlarla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyordum.

“Onu bu işin dışında mı bırakalım?” Easton gıdalkarcasına güldü, sesi ağaçlarda yankılandı. “Bu lanet gruba katkın nedir, Van Doren? Komiklik mi? Çünkü zekâ ile ilgili bir şey olmadığı kesin.”

“Derdin ne, dostum? Para mı istiyorsun?” dedi Alistair dikkatini tek bir kişiden uzaklaştırmaya çalışarak. Böylece ateş etmesi halinde en azından tekil bir hedefi ıskalayabilirdi. “Sana para bulabiliriz. Yardım da edebiliriz.”

“Yardım mı? Senin lanet yardımını istemiyorum!” Easton patlamaya hazır bir saatli bomba gibiydi ve zamanımız tükeniyordu. “Neden senin yardımını kabul edeyim ki? Akrabayız diye mi? Siktir git! Hepiniz siktirin gidin!”

Bastırılmış öfkesiyle titriyor, gözyaşları alevlerin ışığında parlıyordu. Mevcut durumundan bağımsız olarak bakıldığında aslında o da en az bizim kadar kurbandı. Ahlaki açıdan gri alanın farklı bir tonuydu. Sadece rengini karşı tarafta kazanmıştı.

Bizim Ponderosa Springs’in kötü adamları olmamız gibi o da bizim hikâyemizin kötü adamıydı.

O yüzden bir yanım onu anlıyordu. Dargındı ve intikam ateşiyle doluydu, ayrıca sevdiğim insanlara tabanca doğrultuyordu. Ona karşı hissettiğim anlayış, içimizden birini vurmak gibi bir aptallık yaparsa onu öldürmemi engellemeye yetmezdi.

“Onu öldürmek size düşmezdi,” dedi kekeleyerek. Elinin tersiyle burnunu sertçe sildi. Tabancanın etrafına sarılı parmakları titriyordu. “Bu intikam sizin değildi. Neler yaşadığımı, onun bana yaptıklarını bilmiyorsunuz, sizi lanet aptallar. O herifi öldürmek *benim* hakkımdı ama siz bunu bile yapma- ma izin vermediniz!”

“Haklısın.” Bir adım öne çıktım. Ayaklarımın altındaki dallar çatırdadı. Beni kendine yakın tutmaya çalışan Coraline takım elbiseme yapışmıştı, yine de sonunda beni bırakmaya zorlayana kadar yürümeye devam ettim.

Gözücüyla Rook’un başını iki yana salladığını görebiliyordum ama ani bir hareket yapmaktan kaçınıyordu.

“Yaşadıklarını bilmiyoruz ve elindekini indirmediğin sürece bilmeyeceğiz. Hikâyeyi öğrenmemizi istiyor musun? Yaptıklarını insanların anlamasını istiyor musun?” diye sordum avuçlarım terleyerek. “Kendine anlatacak şansı ver, Sinclair. Baban gibi olma.”

Havaya gergin bir sessizlik hâkimdi. Easton’ın bakışları karşısında herkes nefesini tutmuş hareketsiz bekliyordu.

Buradan bakıldığında savaştaki bir adamdan çok üzgün bir çocuğa benziyordu. Hiç olmazsa bir şansı o da hak ediyordu. Hayatının hikâyesini yeniden yazıp en azından sonunu değiştirebilirdi.

Kötülük yoktan var olmazdı. Onu seçebilir ya da reddedebilirdin.

“Silahı bırak...”

“Benden her şeyimi aldınız,” diye homurdandı. Yağlı saçları rüzgârda dalgalanırken ölü mavi gözlerinde yaşam belirtisi yoktu. “Sen Sage’i aldın,” dedi tabancasını ona doğrultarak.

“Sen ise soyadımı.” Bu defa Alistair’a çevirdi.

“Sen ise intikamımı aldın.”

Bu defa bakışlarının ve silahın hedefinde ben vardım. Derin nefesler alıyordu. Başını kaldırdı, ay ışığının yüzündeki gözyaşlarını aydınlatmasına izin verdi. Elim belimdeki tabancama uzanırken arkamda kıpırdanan ayakların sesini duydum.

“Şimdi de ben sizden bir şey alacağım.”

Bazen hikâyenin sonunu ne kadar değiştirmek istesek de değiştiremezdik.

Bazen o son her türlü gelirdi.

Çekilen bir tetiğin tanıdık sesi ormanda yankılandı.

Fiziksel olarak imkânsız olsa da zaman, tabancanın minik patlamasını duymama yetecek kadar yavaşlamıştı. Gaz genişleyip kurşunu namludan çıkmaya zorladı.

Zamanın işleyişi ilginçti.

En az beklediğiniz anda yavaşlıyor, her bir hareketin içinize işlediğinden emin olmanızı sağlıyordu. Kum saatinden düşen her bir kum tanesini size yaşıtıyordu.

"Onu yakala."

"Yardım çağır, B!"

Uzaktan gelen bir çınlama sesi kulak zarımı titretirken zihnim bulanıktı, göğsümde yakıcı bir his vardı.

Elimi beyaz gömleğimin üstüne, göğsüme yerleştirdim ve geri çektiğimde avuç içimdeki kırmızılığı gördüm.

"Siktir!"

Zemin sanki su yatağının üzerinde duruyormuşum gibi çökmüş, dizlerim ağırlığımı taşıyamayarak bükülmeye başlamıştı. Artık ağırlığımı taşımayı reddettiklerini anladığımda başımda boşluk hissettim.

Sırtım, zeminin soğukluğuyla buluştuğunda bedenime sarılan kolları gördüm. Lavanta ve bal kokusu, barut kokusuna karışıyordu. Midem bulanıyordu. Yine de böylesi şiddetle ilişkili bir şeyle karışmış haldeyken bile kokusunu içime çekmeye devam ettim.

"Silas. Hayır. İyisin. Bir şeyin yok."

"Kahretsin, Coraline. Kanıyor!"

"Thatcher, lanet ceketini bana ver!"

Üzerimdeki eller ve kollar durmadan kıpırdanıyordu. Dalların ötesinde, Ponderosa'nın çam ağaçlarının arasından geceyi izliyordum. Oysa birçok insan samanyolunu izleyecek en güzel yerin Oregon sahili olduğunu bile bilmezdi. Yıldızların parıltısını azaltacak tek bir ışığın bile olmadığı bir yerdi.

Kulaklarımda kaos olsa da içimde panik yoktu.

"Hey, bana bak. Lütfen."

Gözlerim yukarı doğru kaydı ve Coraline'in saçlarının

sarkarak yüzüme değdiğini gördüm. Beni kucağında tutarken sıcaklığını hissediyordum.

“Sıcacıksın, bebeğim.” Kokusunu, dokunuşunu hissetmeye çalışıyordum. “Benim ne kadar soğuk olduğumu hissediyor musun?”

“Gözlerini benim için açık tut, Silas. İşte böyle. Bana bakmaya devam et, bebeğim.” Bana bakarken iri gözyaşları yüzüme damlıyordu. Pürüzsüz elleri başımı okşuyor, yüz hatlarımda geziniyordu.

Sesinde panik vardı ama o anda her şey o kadar uyuşmuş gibi hissettiriyordu ki, onu teselli bile edemiyordum. Parmaklarımı bile güçlkle hissederek elimi kaldırdım ve titreyen parmaklarımla saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

“Sana sonsuza dek bakabilirim, *hex*,” diye fısıldadım kelimeler göğsüme batarken.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama canım çok acıdı. Sanki derin bıçaklar ciğerlerimi parçalıyordu. Öksürdüğümde boğazımdaki tükürüğümle boğulacak gibi oldum.

Coraline’in elbisesine kırmızı lekeler sıçrattığımda dudaklarından bir hıçkırık koptuğunu duydum.

“Lütfen dayan, Silas. Canının yandığını biliyorum ama iyi olacaksın. İyi olacağız, tamam mı?” Sesi ağlıyormuş gibi çıkıyor, bana sarıldıkça vücudu daha fazla titriyordu. “Eve gideceğiz. Sen ve ben evimize gideceğiz. Daha fazla lavanta dikmek zorundasın çünkü ben nasıl yapılacağını bilmiyorum. Tamam mı?”

Gözlerimden acıdan değil fakat uzun süredir hissetmediğim üzüntüden kaynaklanan yaşlar akıyordu. Göğsümdeki acıyı bastıran derin bir hüzündü.

Eve gidebileceğimi sanmıyordum.

Fakat bunu ona söyleyemezdim. Dünya ondan bu kadar şey almışken yapamazdım. Umudunu kaybetmesini istemiyordum. Gelecekte tünelin ucunda onu bekleyen ışığın olduğunu bilmeliydi.

Kimse o ışıĒı Coraline'dan fazla hak etmiyordu. Kimsenin o ışıĒa ondan çok ihtiyaı yoktu.

Birkaç yıl önce tek istediĒim lmekti.

Şimdi yavaşlayan kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Şimdi ölüyordum ve istediĒim tek şey onunla bir gün daha geirebilmekti.

Glőnde boĒulabileceĒim, dokunuşunu hissedip sevgisini deneyimleyebileceĒim bir gün...

Bir fincan lavanta ayı daha içmek.

Kahveме bir kaşık daha bal katmak.

Bir gün daha...

"Coraline." İsmiני hırıltılı bir sesle őkyledim. Dudaklarım ıslaktı, metalik tadı alabiliyordum.

"Bana yardım et! Lütfen!"

"Hey, hey. Silas. Hemen buradayım, dostum. Dayan. Yardım geliyor. Dayan, tamam mı? Hayır, gözlerini açık tut..."

Rook.

"Kimseye őkylemeyeceksiniz." Rook'un dudakları titriyor, çenesinden hâlâ kan sızıyordu. "Őöz verin."

Küçük yumruklarımı iki yanımda sıktım. Sadece on bir yaşındaydım. Boyum 1.55, bazı günler giydiĒim ayakkabıya göre 1.57'ydi. Rook'un babasını dövme şansım yok denecek kadar azdı.

Oysa dövmek istiyordum.

Kendi derimi üzerimden sıyrıp atacak kadar çok istiyordum. Bedenimi saran öfkenin yoĒunluĒu beni rahatsız ediyordu.

O Rook'tu.

Jelibon alar ve normal bir çocuktan daha fazla yara bandına ihtiyaç duyardı. Yine de dayak yemeyi hak etmiyordu.

O olmazdı. Özellikle ne kadar nazik biri olduĒunu Ērendikten sonra olmazdı.

Özellikle babası tarafından dövülmesini kabullenemezdim.

"Serçeparmak yemini," diye homurdandı koluyla dudaklarını silerek. Yüzünde cesur bir ifade vardı ama sırrını hiç öğrenmememiz gerekiyormuş gibi hissetmiştim.

Belki de yüzündeki utancı görmememiz gerekiyordu. Bilsedim bisikletle buraya gelmeyi kabul etmezdim. Kim bilir ne kadar zamandır sakladığı sırrını ortaya çıkararak onu böyle utandırmazdım.

Bana kendisi anlatmaya hazır olana kadar beklerdim.

"Ben serçeparmak yemini falan etmem. Çok saçma," diye homurdanmıştı koyu saçları gözlerinin önüne dökülen Alistair. "Bir dahakine sen de onun suratına bir tane yumruk çak. Sana nasıl yapacağını öğrettim."

"O zaman yemin edin!" diye bağırdı Rook. "Anlamıyorsunuz. Ağzınızı kapalı tutacağınıza yemin etmek zorundasınız! Yoksa Dorian'ın iç çamaşırı çekmecesine kimin örümcek koyduğunu yetiştiririm!"

Aslında teknik olarak hepimiz yapmıştık ama örümcekleri çekmecenin içine döken Alistair'di.

Rook ile uzun bacaklı örümcekleri bulmamız günler sürmüştü. Üstüne bir de kirden şikâyet eden Thatcher'ın sızlanmalarıyla uğraşmak zorunda kalmıştık.

"Üzerine yemin edilecek bir şey yoksa yemin etmek anlamsızdır," dedim usulca. Oysa Rook'un bana sormasına bile gerek yoktu. Her sırrı, her korkusu ve her hayali. Hepsini onun için saklar ve korurdum.

"Ailem üzerine yemin etmem," dedi Thatcher. Mutfaktaki elmalardan birini alıp ısırıldı. "Yeminim tutmaz ve yalan söylemiş olurum."

"Daha iyi bir fikrin var mı, dâhi şey?"

Buzdolabına doğru yürüdü. Bisikletle buraya gelirken kazağına rağmen terlememiş olmasına şaşırmıştım. Rook'un evinden buraya gelmek sonsuzluk kadar sürmüştü.

"Yunan mitolojisinde, Styx yer altı nehirlerinden biridir," dedi Thatcher. Buzdolabından çıkardığı bir poşet donmuş

bezelyeyi Rook'a uzattı. Rook ağzının üzerindeki şişliğe yerleştirdi. "İlyada ve Odysseia'da Homeros, Tanrıların Styx'in suyu üzerine yemin ettiklerini söyler."

"O zaman Styx'e yemin edelim," dedi Rook başını onaylarcasına hızla sallayarak. Bunun ne anlama geldiğini anladığından emin bile değildim. Ancak sessizliğimizi koruyacak bir tür bağlayıcı unsurun olmamasından çok korktuğu belliydi.

"Bekle," dedi Alistair ve ön cebine uzanıp siyah bir keçeli kalem çıkardı. Önce benim kolumu yakaladı ve ardından içinde kafatası olduğunu düşündüğüm berbat bir daire çizip iç çizgileri boyunca bir takım kelimeler karaladı.

Üst kısımda "Styx Nehri'ne", altta ise "bir kişi" yazıyordu.

"Ne yapıyorsun? Üstüme bir şeyler çizmeye kalkma." Thatcher, onun dokunuşundan kaçmaya çalışsa da Alistair kısa bir mücadeleden sonra onu sıkıca tutmayı başarmıştı.

"Bu da ne?" diye sordum koyu tenimden akan mürekkebe bakarak.

"Charon'un obolosu.*" Ağzındaki kalem kapağı yüzünden söyledikleri zor anlaşılıyordu. "Styx Nehri'ni geçip öbür dünyaya gidebilmemiz için ödememiz gereken ücret."

Aynı şeyleri Rook'a ve sonra da kendine çizmesini izlerken kaşlarımı çattım.

"İşte."

"Bu bok ne işe yarayacak şimdi?"

Kalemi pantolonunun cebine geri koyduktan sonra cevapladı. "Bu yolla birbirimizi bulacağız," dedi her birimize bakarak. "Çalacağız, yanacağız ya da kanayacağız. En sonunda ne olursa olsun, ölümden bile birbirimize geri döneceğiz. Styx'e kadar."

Yine de aptalca bir çizimdi. Birbirimize verdiğimiz aptalca bir sözdü. Yirmi yıl sonra nerede olacağımızı kim bilebilirdi ki? Yani gelecekte birbirimizi tanımıyor bile olabilirdik.

* Obolo, eski Yunan parası Drahmi'nin 1/6'sı kadar olan gümüş meteliktir. (ç.n.)

“İlyada ve Odysseia’yı okudun mu yani? Ali’nin okuma yazması olduğunu biliyor muydunuz?” dedi Thatcher.

“Bana bir daha öyle seslenirsen yumruğu yersin.”

Başımı iki yana sallayıp kolumdaki işaretlere baktım.

Oysa şu anda hayatımın en büyük anı gibi hissettiriyordu.

Nereye gidersek gidelim, başımıza ne gelirse gelsin bunu hatırlayacaktım. O sözü tutacak kadar önemseydiğim arkadaşlara sahip olduğumu anımsayacaktım.

Güzel hissettiriyordu.

Yeterliydi.

“Styx’e kadar?” diye sordum ve hepsi aynı anda cevap verdi.

“Styx’e kadar.”

Coraline ağlıyordu ve onu rahatlatmayı çok istiyordum.

Rook bunu yapardı.

Zihnim yankılanıyordu.

Rook kederini taşımasına yardım ederdi. Yalnız kalmayacaktı. Çocuklar birbirine yaslanırdı. Birbirlerini önlerine bakmaya zorlardı çünkü hep böyle yapardık. Daima ilerlerdik.

“Se... seni seviyorum,” dedim boğulurcasına. İnanılmaz derecede üşüyerek bilincime tutunmaya çalıştım. Ancak uykunun şarkısına karşı koyamıyordum. Beni aşağı çeken elleri çok güçlüydü.

Coraline artık bulanıktı. Yüzünü göremiyordum ama umarım ona hep söylemek istediğim şu son sözlerimi duyabilmişti.

“Silas. Hayır, lütfen,” diye yalvaran Rook’u duyar gibi oldum ama artık yalvarılacak birisi yoktu.

Tanrı orada değildi.

Gölgeler ve vadi benimdi.

Kötülükten korkmuyordum.

“Söz ver...”

Sesim artık çıkmıyordu. Bu defa beni sonsuza dek terk etmişti.

“Söz veriyorum, Si. Styx üzerine yemin ederim. Onu koruyacağım.”

“Hayır! Böyle söyleme, Rook. Kahretsin söyleme bunu! O iyi tamam mı? Söyleme öyle! O iyi. Bebeğim, iyisin sen!”

Sesi uzak bir yankıdan ibaretti.

Cadı dudaklarından olanları durduracak bir büyü dökülmediğini biliyordum. Ölüm her yanı kaplayıp kaçınılmaz bir şekilde varlığını hissettirirken olmazdı. Bir battaniye gibi üstümü sarıyordu.

“İyisin. Seni seviyorum. İyisin. Seni seviyorum.”

Gürültülü sesler boşlukta uçuşuyordu ama karanlık beni gitgide rahatlatıyordu. Soğuk azalıyor, hiçlik her yanı sarıyordu.

Artık ben her şeyin arasında süzülen havaydım.

Sınırsızdım.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Soğuk Ayaklar

Silas

Hiçbir şey canımı yakmıyordu.

Uyuşukluk bütün acılardan beni koruyan bir örtü gibi üzerimi kaplamıştı. Parlak ışıklar adapte olmaya çalışan gözlerimi yakıyordu.

Aşağı baktığımda ürkütücü bir sessizliğin çöktüğünü hissettim. Belime kadar gelen uzamış otlar rüzgâr olmamasına rağmen sallanarak bedenime dokunuyordu.

Çeşitli renk ve büyüklükteki çiçekler arkamda sonsuzluğa uzanıyordu.

Kır çiçekleri gözlerimi acıtacak kadar parlaktı, oysa etrafta vızıldayan arıların sesinden eser yoktu.

Elimi aşağı uzattım ancak parmaklarımı sarmalarına rağmen yeşil otları avucumda hissedemedim. Her şey hem vardı hem de yoktu.

Hayatta olmak ama tam anlamıyla yaşayamamak fikri boğucuydu. Etraftaki her şey güzellikleriyle benimle adeta alay

ediyordu. Hayat bana bütün güzelliklerini sunuyor ama beni içindeki boşlukta hapsediyordu.

“Silas!”

Ses etrafımı saran derin sessizliği bozmu tu. Arkamı dönüp baktığımda hiçbir şey göremedim. Çiçekler kilometrelerce uzanıyordu. Etrafımda döndüm ve uzakta beliren siluetin varlığıyla ka larımı çattım.

Bana doğru attığı her bir adımda  ekil alıyordu.

“Silas!” diye yeniden seslendi. Bu kez yüzündeki gülümsemeyi ve bedeninden yaydığı ne eyi g rebilmi tim.

“Rosie?” diye ismini söyledim boğazım düğümlenerek. Yanaklarımdan g zya larım dökülüyordu. İyi ve mutlu olduğunu gördüğüm için döktüğüm sevinç g zya larıydı. Fakat bir yanı da hüzünlü ve kederliydi çünkü burada olması öldüğüm anlamına geliyordu.

 lm  t m ve Coraline’ı yalnız bırakm  t m.

Rosie birkaç adım önümde durdu. Koyu kestane rengi saçları yüzünün önünde dalgalanıyordu.  zerinde onu son gördüğüm zamanki kıyafetleri vardı.

“Ho  a kal demeye geldim,” dedi ba mı eğerek. Gülümserken  illerle kaplı yanakları kırı m  tı. “Son bir kez veda  ma şansımız hiç olmadı.”

Bedenim ve ruhum yıllarca bunun ağırlığını hissetmi ti. Ona veda edememenin, ölmeden önce göreceğine güvendiği son kişi olmamanın yükü altında eziliyordum.

“ ok  zg n m, Rosie. O gün eve yalnız gitmene izin verdiğim için çok  zg n m.” Sesim kendi kulaklarımda yankılanıyormu  gibiydi. Fakat beni duyduğunu biliyordum çünkü ka ları  atılm  tı. “Seni koruyacağıma söz vermeme rağmen koruyamadığım için çok  zg n m.”

“Senin suçun değildi, Silas. Ölümüm Senin suçun değildi.”

Sesi yumuşak, nazik ve güven vericiydi. Her zaman olduğu gibi.

“ l m m için kimse seni suçlayamaz,” dedi yeniden

gülümseyerek. Genç yüzünü izlerken göğsümün yandığını hissettim. O yaşamı deneyimleyemeyecek, büyümeyecekti. Rosemary'nin olasılıklar dünyası, büyük bir trajediye dönüşmüştü. "Öldüm ve artık kendini affedebilirsin."

Zihnimin gerisinde sesler vardı. Uzaktan bağırışlar gelse de arkama baktığımda hiçbir şey göremiyordum. Uyuşukluk hissi yok olurken kemiklerim yeniden ağırlaşıyor, ayaklarımı yeniden hissetmeye başlıyordum.

"Ayaklarım donuyor."

Eğilip çıplak ayaklarını gördüğümde kalbim duracak gibi olmuştu. Gözlerimi yakan yaşların akmasına izin verdim. Onu da yanımda götürmek istiyordum, böylece hayatı deneyimlemek için bir şansı olabilirdi. Yeniden Sage'i görebilir, yeniden âşık olabilirdi.

Ona sonsuz olasılıklarım geri vermek istiyordum. Bunu onun için yapmayı çok istiyordum.

"Çorap giymediğinde ayakların hep üşür," dedim boğazım düğümlenirken.

"Hey, Silas?" Sesi artık bir fısıltıdan ibaretti. Arada kalmış bu yer ve çiçekler silinmeye başlıyordu. Üşüme hissi bir kez daha vücudumu sardı. Rosie'nin mutluluğunu kalpten isteme-me rağmen, geri dönmeyi de çok istiyordum.

Coraline'ın yanına dönmek istiyordum çünkü onu tek başına bırakamazdım.

Ben onun lanet kırıcısıydım.

Bir başka kaybı olamazdım. Ona sonsuza dek sevilebileceğini kanıtlamak istiyordum. Beni öldürmeden bunu yapabileceğini göstermek istiyordum.

"Efendim?" dedim.

Rosemary'nin soluklaşan yüzünde uykulu bir gülümseme belirdi. Huzurlu bir yerlere sürükleniyor gibi görünüyordu. "Beni son bir kez daha taşıyabilir misin?"

Geri dönmek istiyordum ama bana her şeyden ve herkes-ten önce şefkatini gösteren bu kişiye veda etmeliydim. Bana

nasıl seveceğimi öğreten, böylece Coraline’la tanıştıgımda ne yapmam gerektiğini anlamamı sağlayan kişiye bu kapanışı borçluydum. Daha kim olduğumu bile bilmeden benimle ilgili bu kadar şeyi bana öğreten kişiye veda olacaktı.

Orada olamadığım için hissettiğim suçluluğa veda edecektim.

Son bir kez daha ona baktım ve Rosemary Donahue ile paylaştığımız sevginin, yaşadığım sürece benimle olacağını anladım. Anısına ve yaptıklarına bir teşekkür gibi taşıyacaktım.

Ölürken birçok kişi tarafından sevildiğini biliyordu. Bu, hayatlarımızın sonuna geldiğimizde hepimizin isteyeceği bir şeydi.

“Her zaman, Rosie’m.”

BÖLÜM OTUZ ALTI

Hex Kodu

Coraline

Üç Ay Sonra

“Lilac! Geç kalacaksın!” diye bağırdım koridorun sonundan.

Yatak odasında yankılanan tavırlı adımlarını duyuyordum. Omzunda çantasıyla karşımda belirdiğinde başımı iki yana salladım.

“Sabahın bu kadar erken saatinde bir şeyler öğrenmemizi nasıl bekliyorlar?” diye mırıldandı. Uykudan sıyrılabilmek için gözlerini ovuşturdu.

“Son sınıftasın, hâlâ nasıl alışamamış olabilirsin? Erken uyumaya başlamalısın artık.”

“Silas gece kuşu olmanın zekâ belirtisi olduğunu söylüyor,” diye mırıldandıktan sonra esnedi. Sarı saçlarını dağınık bir topuzla toplamıştı. Gülümsedim, ikisi son dönemde çok fazla ittifak yapmaya başlamıştı.

Sanırım Silas, Lilac’ın onayının benim için çok önemli olduğunu düşündüğünden dolayı kötü adam olmaktan kaçmıyordu. Bu yüzden onu resmen şımartıyordu.

“Tenis çantan kapının yanında. Ekstra peynirli sandviçin tezgâhın üzerinde. Görüşürüz, Li.” Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

Uzaklaşmadan önce beni kendine doğru çekip sarılarak güldürdü.

“Seni seviyorum, Coraline. Mutlu olduğun için teşekkür ederim.”

Kalbim sızladı. “Mutluluğu bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Stüdyoma girmeden önce ön kapıya yürüyüp okula gidişini izledim.

Önceki gece bitirdiğim resim kurumak üzere hâlâ şövalede duruyordu, Silas hemen önündeydi. Sadece gri bir eşofman giyyordu, gövdesi çıplaktı.

Kalçasından sarkan eşofmanı bana vücudunun mükemmel bir görüntüsünü sunuyordu. Her bir girinti ve çıkıntısını, kaslarının kıvrımını belli ediyordu.

Teni güneş kahvesi rengindeydi ve her hareketinde teninin altındaki kaslar dans ediyordu.

Böyle mükemmel görünmek suç olmalıydı.

Süzülerek arkasından içeri girdim, kollarımı beline dolayıp yanağına sırtına dayadım. Duş jelinin kokusunu içime çektim.

Silas ile tanışana kadar fiziksel temas meraklısı biri olmamıştım, bunu sevmeyi bana o öğretmişti. Artık aynı odada olduğumuzda ona dokunmadan edemiyordum.

“Bunun ismi ne?” diye sordu karşıımızdaki yağlı boya tabloyu izlemeye devam ederek.

Ona dair en sevdiğim şeylerden biri de sanatıma karşı son derece destekleyici olmasıydı. Sadece Light için yaptıklarımı ve öğretimimi değil, sanatımı da destekliyordu. Farklı kavramlar hakkında konuşurken benimle birlikte saatlerce uyanık kalıyor, fikirler sunup sonunda çıkacak ürüne daima ilgi gösteriyordu.

Ben öyle hissetmediğim zamanlarda bile beni özel hissettiriyordu.

“Lanet kırıcı,” diye fısıldadım.

Resimdeki adam Silas’ın aynısıydı. Sanki çerçeveden fırlayıp kollarımı sardığım adamın bir yansımasıydı. Silas da benzerliği fark etmişti.

Ameliyat esnasında iki defa kalbi durmuştu. Ölmüştü ve iki kez hayata geri dönmüştü.

Ölmüş ve bana lanetli biri olmadığımı ispatlamak için geri dönmüştü. Kötü büyüü bozup ölüme meydan okumuştı. Silas bana geri dönebilmek için ölüm meleğini atlatmayı bile göze almıştı.

Hayatımın geri kalanını bu iyiliğin karşılığını ödeyerek geçirmek istiyordum. Onunki gibi bir sevgiye layık olduğumu kanıtlamak istiyordum.

“Bu ben miyim, *hex*?” diye mırıldanarak bana döndü ve elleriyle yüzümü kavradı. “Lanet kırıcın mıyım?”

“Sen her şeyimsin, Silas Hawthorne. Her şeyim.” Gülümseyerek kendimi dokunuşuna bıraktım ve dudaklarımı başparmağına bastırdım. “Ofisini o çirkin turuncuya boyasan bile.”

Derinlerden gelen, viski kokulu bir kahkaha attı. Bağımlılık yapan bir gülüştü.

“İsmi var biliyorsun, değil mi?” dedi başını eğip bana bakarak. “Rengin.”

“Evet, çirkin ötesi turuncu rengi.”

“*Hex* koduyla *#dd4a3d*.” Gülümsedi. “Yani ismi Coraline.”

“Yani senin en sevdiğin renk ben miyim?”

“Sen benim en sevdiğim her şeysin, *hex*.”

Hayatınızın geri kalanını Silas gibi biriyle geçirmeye karar verdiğinizde, geçmişinizin bir önemi olmadığını yavaş yavaş öğreniyordunuz. Tüm günlerimin başlangıcı ve sonu onunlaydı. Ondan öncesi ise yoktu. Olmasına da zaten izin vermezdi.

Acı, yaralar, korku...

Onunlayken hiçbirinin önemi yoktu. Ben Ponderosa *Spring*'in lanetli cadısı değildim. Sevmesi zor birisi değildim.

Silas, beni nefes almak kadar rahat seviyordu. Sanki bunun için yaratılmış gibi kolay ve doğal hissettiriyordu. Ben de onu özenle, beni hayatta tutan tek şeymiş gibi seviyordum.

Aşkımız yaşayan, nefes alan bir şeydi ve başka bir şeye yer bırakmadan bizi dolduruyordu.

O sözler, adliye salonunda annemin babama ettiği yemin olabilirdi ama benim Silas'a söylemem için yaratılmışlardı.

Dünya savaş içindeyken ben onun barışı ve huzuru olacaktım. Ağzımdan çıkan her bir sır dudaklarımda mühürlenecekti. Onun şu an olduğu ve ileride olacağı kişiyi kabul edeceğime yemin etmiştim.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım. “Seni seviyorum.”
Ölüm bizi ayırana dek.

Silas

“Tekrar.”

Elimi karnında gezdirirken Coraline inledi, tırnaklarım sıcak ve terli tenine gömülmüştü. “Silas...”

“Tekrar, Coraline,” diye mırıldandım bacaklarınm arasından. Dilimi uzatıp girişini yaladım. Sesimin derinlerden gelen nazik titreşimleri kadınlığına zevk dalgaları gönderiyor, klitorisinde yankılanarak ıslanmasına neden oluyordu. “Nasıl dayanabileceğinle ilgili övünmüyor muydun? Benim uslu kızım olacağına söz vermemiş miydin, *hex*?”

Yatakta kıvrılarak onu yatak başlığına bağlayan ipi gerdi.

“Ben... Ben...”

Ona bakmak üzere başımı kaldırdım. Gözleri aşırı zevk ve uyarılmayla karışık bir ifadeyle kocaman açılmıştı.

Onu uyarmıştım.

Ona bedenini bana sunması halinde neler yapacağımı söy-

lemiştim. Coraline'ın sadece boşalmasından memnun değildim. Tamamen dağılmasını istiyordum. Her bir orgazmında duvarlarının yıkılmasını izlemek istiyordum.

“Hadi ama,” diye teşvik ettim. Bacaklarını yatağa sıkıca bastırarak benim için genişçe açılmış halde beklemesini sağladım. “Bütün gece çok iyiydin. Bunu yapabilirsin.”

Onu sınırına kadar zorlamıştım. Tabancamla bir orgazm, elimle başka bir orgazma taşımıştım. Şimdi de aletimle boğmadan önce son sınıra gelmesini istiyordum.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Ondan daha fazlasını istiyordum. Her şeyini istiyordum.

Üç aylık saf bir özgürlük ona çok iyi gelmişti. Etrafındaki duvarları yıkmış, beni kalbinin içine tamamen almıştı. Orada bir yuva kurmama izin vermişti, bu bir dönüm noktasıydı.

Nemli kirpiklerinin arasından bana bakarken yanaklarındaki gözyaşlarının lambanın yumuşak ışığı altında sıcacık parladığını gördüm.

İfadem kararırken dizlerimin üzerinde doğruldum ve komodinin çekmecesine uzandım. Birkaç ay önce ona aldırduğum silikon dildoyu çıkardım.

“Nesin sen? Hımm?” diye fısıldadım. Oyuncağı dudaklarına dokunduruşum, ağzını açması için verdiğim sessiz bir emirdi. “Söyle, Coraline.”

“Seninim. Senin karınım,” dedi boğuk bir sesle altımda kıvranırken. “Sadece seninim. Sadece... sadece senin dolduracağın bir boşluğum.”

Ağzını hafifçe araladığında pembe oyuncacı yumuşak, öpücüklerim yüzünden şişmiş dudaklarının arasına ittim.

Ellerim uyluklarını morartırcasına sıkıyordu. Aletim pantolonumda bir delik açmak üzereydi. Dilini oyuncacığın etrafında döndürdükten sonra her tarafı ıslanana kadar emdi. Boğazına doğru ittiğimde öğürdü ama güzel bir şekilde dildoyu ıslatana dek durmadım.

Beni memnun ettiği düşüncesiyle gözlerinin parladığını gördüğümde sııttım.

Gördüklerimden memnun kalınca bacaklarının arasına geri döndüm. Karnımın üzerine uzanarak ıslak kadınlığına öpücükler kondurdum. Bir elimle bacağına sabitlerken diğeri elimle silikon penisi kaygan kıvrımlarının arasında gezdiriyordum.

“Güzel,” diye onayladım tenini sıkarak. “Benim benimle doldurulmak için yaratılmış sürtük karımsın, değil mi?”

Coraline başını onaylarcasına salladı. Dildoyu içine soktuğumda gözlerini sıkıca kapattığını gördüm. Sımsıkı duvarları onu içine çekip yutarken sahte bir penisi kışkırttığım için kendimle gurur duyduğum söylenemezdi.

Tanrım. Çok güzeldi.

Benim için çok güzeldi.

Ağzından kırık bir inilti koptu. “Silas. Yapamıyorum. Fazla. Çok fazla.”

“İyisin,” diye rahatlattım. “Orada öylece uzanacak ve uslu olacaksın. Benim için güzel, iyi bir kız olacaksın.”

Bunu çok seviyordum.

Zevkten başı dönerek seğirmesini ve kıvrınmasını izlemeyi çok seviyordum. Gösterdiğim ilgiden şişmiş klitorisini izlemek çok zevkliydi.

Tamamen benimdi.

Benim inatçı, güzel karımdı.

Oyuncağı daha da derinlere soktum. Bacaklarını kapatmaya çalıştığında gövdemle buna engel oldum.

“Siktir!” Ağzımı klitorisine bastırdığımda çığlık attı. Dişlerimle hassas sinirleri okşadıktan sonra dilimle yalamaya başladım.

Karnı kasılıyor, kalçalarını dokunuşuma bastırarak kaybedeceği bir mücadele veriyordu. Kadınlığı daha fazlasını arzularken mantığı bunun çok fazla geldiğine inanıyordu.

Kısa ve hızlı darbelerle oyuncağı içine sokmaya devam ettim, dilimin ritmine uyacak şekilde hızlandırdım. Zevk sıvıları ağızıma sızarken onun zevkiyle boğulduğumu hissediyordum.

“Silas. Boşalacağım, bebeğim.” Boğazımın derinliklerinden gelen bir iniltiyle yüzüme sürtünürken onu bağlayan iplerden kurtulmaya çalışıyordu.

Burası en sevdiğim kısmıydı.

Dokunuşumu geri çektiğimde acı içinde çığlık attı. Öfkeli, vahşi bir hayvan gibi olmayan bir şeylere karşı direniyordu. Bacaklarımın üzerinde doğrulurken gülümsedim. Pantolonumun düğmelerini açıp zonklayan aletimi çıkaracak kadar indirdim.

“Lütfen. Tanrım... Buna ihtiyacım var...” dedi nefes nefese. Durmak mı, yoksa devam etmek mi istediğine kendisi de emin değilmiş gibi görünüyordu.

Sertliğimi sıvazlarken beni izliyordu. Saçları karmakarıştı, yüzü kızarmıştı.

“Kelimelerini kullan, Coraline,” diye homurdandım zevk sıvımı aletimin ucuna yayarken. “Neye ihtiyacın var, bebeğim? Tekrar boşalmak mı istiyorsun? O sınıksız amını kullanmamı mı istiyorsun?”

Cevap vermek yerine kalçalarını kaldırdığında vücuduna doğru kıvrıldım. Yanağım kavrayarak bana bakmasını sağladım.

“Aç,” diye emrettim. Dudaklarını benim için araladığında ağızımdaki tükürüğü diline akıttım. “Bana ne istediğini söyle. Hak ettiğin şeyi söyle.”

Konuşabilmesi için tutuşumu gevşettim. Yuttuktan sonra gelecek cevabını bekliyordum.

“Boşalmamı sağlamamı istiyorum. Becer beni, Silas. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Sensiz bomboşum.”

İşte buradaydı.

Benim mahvolmuş küçüğüm. Yumuşacık ve tatlıydı. Kendini sevgi ve şefkate layık görmeyen birisiydi, üstelik sadece bana aitti.

“Sen bir lanet değilsin, bebeğim. Sen bir lütufsun.”

Dudaklarımı onunkilere bastırduğım da dillerimiz iştahla birbirine dolandı. Bir elimle aletimi sıvazlarken diğeriyle başını düz bir şekilde tuttum.

En sonunda, tüm gece hayal ettiğim gibi kendimi evime ittim.

Aletim onu esnetirken ciğerlerinden müstehcen, harap olmuş bir ses yükseldi. Seğirmeye başladığını gördüğümde kendimi tutamayıp inledim.

“Şimdiden çok yaklaştım,” diye sızlandı.

Ağzımı göğsüne doğru indirdim ve meme uçlarını yaladım. İsmimin baş harflerinin yazılı olduğu şirin *piercing*’lerini ısırarak oyunbaz bir tavırla çekiştirdim.

Göğüslerini emdikçe sıcak bedeninin altımda kıvrandığını hissediyordum.

“Bekle,” diye emrettim tenine doğru. Kendimi geri çekip sert bir hamleyle tekrar içine girdim. “Henüz boşalmana izin yok.”

Etrafımda kasıldı, boşalmamak için kendini sıkıyordu. Dizlerimin üzerinde ona doğru eğildim. Onunla böyle oynamamın sebebi benim de yaklaştığım olmamdı. Onu boşaltmaya çok yakındım. Onu zirveye taşımak beni de sona yaklaştırmıştı.

İki elimle kalçalarını kavrayarak ileri geri gitmeye başladım. Başımı eğdim ve içine girip çıkışlarımı izledim. Her bir santimimi içine alırken kaygan sıvısı aletimi parlatıyordu.

“İşte bu, güzelim,” diye mırıldandım. Hızımı artırarak kasıklarına çarparken çıkardığı sesleri dinledim. “Hoşuna gitti mi?”

Başını geriye doğru atıp inledi, başını sallayarak onayladı. “Beni kullandığın zamanları seviyorum. Senin güzel, küçük sürtüğün olmaya bayılıyorum.”

Siktir.

“Tanrım. Kendini bu kadar küçük düşürmen beni çok üzüyor,” diye tıslayarak sert bir darbe daha indirdim. İçine adeta gömüldüğümde kalçalarımı oynattım.

“Şu haline bak.” Gözlerimi beni izleyen bakışlarına çevirdim. Elimini karnına bastırduğimde içine girişimi hissediyordum. “Çok güzelsin. Amcığının içinde beni hissediyor musun, *hex*? Benimle dolmak için yalvarışını hissediyor musun?”

“*Tanrım... Lütfen... lütfen...*”

Altımda çılgınca inlerken her bir itişime kalçalarıyla karşılık veriyordu. Onun vücudunda kaybolmaya başlamıştım.

Her bir çekilişimde beni çeken kaygan, sıcacık bir sıkılıkla karşı karşıya kalıyordum. Beni boşalmaya zorluyordu, onu doldurmaktan başka bir seçenek bırakmıyordu.

Kadınlığı cennet gibiydi ve burada sonsuza dek kalabilmek uğruna binlerce kez ölmeye hazırdım.

Hayalarımnda hissettiğim karıncalanma başımı döndürüyordu. Kalçalarındaki ellerim tutuşunu sıkılaştırdı. Onu şahsi oyuncağım gibi kullanmaya devam ediyordum.

“Benim için gel, güzel kızım.”

Çok fazla ıslandığı için dediğimi yaptı.

“İşte bu,” diye inledim. Kendi orgazmımın peşinden giderken hareketlerim ritmini kaybediyordu. “Sikeyim, işte bu.”

Etrafımda kasıldı, aletimin etrafındaki titreyişlerini hissederken kendimi bir kez daha içine ittim.

“Evet, evet, evet...” Orgazmı sırasında inlemelerine devam etti.

Kalçalarımı içine itmeye devam ediyor, rahatlamanın tadını çıkarmasını sağlıyordum.

Başım dönüyordu. İçinde titremeye başladığımda göğsüm sertçe inip kalkıyordu. Kaslarım hissettiğim yoğun coşkuyla ağnyordu. Ağzımdan çıkan zevk dolu iniltileri bastıramıyordum.

Göğsüne öpücükler kondurarak boynuna doğru ilerledim ve yavaşça bileklerini çözdüm. Özgür kalınca tenini taparcasına öptüm.

“Benimle misin, *hex*?” diye mırıldandım sıcak tenine doğru. Acele etmeden parmaklarını ve avuçlarını ovaladım.

Ne sorduğumu biliyordu. Benden önceki zamanlara dönmediğinden emin olmak istediğimin farkındaydı. Güvende hissetmediği zamanlara.

Coraline bana göz kırptı ve yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. “Her zaman burada ve seninleyim.”

Bacaklarının arasından hafifçe çekilerek kollarını esnetmesine izin verdim. Fakat yataktan çıkmadım. Yanına kıvrılıp Coraline’ı göğsüme çektim.

Başım boyun kıvrımına gömüldü.

Sıcacıktı. Ter ve seks kokuyordu.

O da benim vücuduma gömülmüştü. “Hamileyim,” diye mırıldandı.

“Ne?”

“Hamileyim.” Sırttan yüzünü göğsüme bastırdı. “Dün sabah öğrendim.”

Coraline bana asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şeyi vermişti. Kendi ailemi ve koşulsuz bir sevgiyi tattırmıştı. Gücüne ve hayatındaki insanlara olan bağlılığına sürekli hayranlık duyuyordum. Üstelik şimdi karnında benim çocuğumu, bebeğimizi taşıyordu.

Ne şanslı bir çocuktü.

Rosemary’yi seçme şansım hiç olmamıştı. Aramızdaki bağ koşulların getirdiği bir şeydi. Acımızı hafifletmek için bize verilen bir armağan gibiydi. Elbette bu durum ona olan sevgimi asla ortadan kaldırmayacaktı. Çünkü gerçektü ve beni kurtarmıştı. Yine de bir seçim yapma şansım olmamıştı.

Oysa onu gördüğüm anda Coraline’ı seçmiştim. Bugün, yarın ya da sonraki her gün... Onu sevmeyi ve kendimi ona adamayı seçmiştim.

Çünkü ondan başkası olamazdı.

Sonsuza dek biz olacaktık. Kaçınılmaz ölüm gelene kadar...

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Sonsuza Dek Styx

Silas

Cenazeler hayatın sonunu simgelerdi.

Sevdiğiniz birinin ölümüne ne kadar hazırlıklı olursanız olun, yine de acı vericiydi. Asla tahmin edemeyeceğimiz bir şekilde canınızı acıttı ve o yarayı iyileştirecek tek merhem ise en az istediğiniz şey olurdu.

Zaman.

Düşmandı. Hırsızdı. Taze bir yaranın üzerine dökülen tuzlu bir suydı. Ta ki bir gün öyle olmayana dek. Düşmanlığı, artık pembeleşmiş pürüzlü izine bakınca acıdan uzaklaşmanın seni büyüttüğünü anladığın ve şükrettiğin ana kadar sürerdi.

“Nasılsın, bebeğim?” Annem elini omzuma koyup hafifçe sıktı.

Kızarmış yüzü aylarca durmayacak gözyaşlarıyla lekelenmişti. O gün, annem en yakın arkadaşını toprağa vermişti. Sonsuza dek birlikte olmayı seçtiği ama sonsuza dek sürmeyeceğini bilemediği yoldaşını uğurluyordu.

Aşk bu açıdan kötüydü. Her şeyi tüketir ve umutla doldu-

rudu, böylece ölümü bile yeneceğine inandırırđı. Hatta seni sonsuza dek sahip olabileceğine inandırırđı.

“İyiym, anne,” dedim Scott Hawthorne’un tabutunun yanında dururken. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Bana bakarken gözlerindeki yaşları sildi ve kirpiklerini kırıştırdı. Acaba küçüklük zamanlarım mı aklına gelmişti, yoksa babama olan benzerliğim karşısında dağılmamaya mı çalışıyordu?

“Gitmeni istiyorum.”

Gözlerim kocaman açılmış, kaşlarım çatılmıştı. Hayatım boyunca annemden hiç böyle bir şey duymamıştım. Ağzım açık bir halde ona bakarken çenemin titrediğini hissediyordum.

“Ne?”

“Öyle değil, aptal çocuk!” Sanki söylediğı şey çok barizmiş gibi hafifçe koluma vurdu. Sanki babamın cenazesinde duymayı beklediğim son şeyi söylememiş gibi rahattı. “Kendin hariç herkes için bu kasabaya sıkışıp kaldın. Bu hiçbir zaman kendi isteğın olmadı. Babanla bunun farkındaydık ama seni buradan gitmeye ikna edemeyeceğimizi de biliyorduk. Evet, burada çok şey buldun ve sonsuza dek bir parçan burada olacak. Ama sonsuza dek aynı düzen devam etmek zorunda değil.”

Liseye başladığımdan beri oradan uzaklaşmamı istemişlerdi. Fısıltılardan ve dedikodulardan uzak bir yere gitmemi planlamışlardı. Babamın da bunu isteyeceğini biliyordum ancak aynı şeyi benim de isteyip istemediğimi düşünme fırsatını hiç bulamamıştım.

Bu yerde asla silinmeyecek anılarım vardı. Sonuçta hayat sonsuza dek sürmese bile anılar sürüyordu. Ponderosa Springs boş gibi gözükse de bir yanı dopdoluydu.

Caldwell ailesinin bahçesindeki çocukluk anılarımı hâlâ hissediyordum. Kahkahalarımızın yankıları hâlâ lisenin çatısında duruyordu. Mezarlık’a kanlı yumruklar ve adrenalinin

hatıraları sinmişti. Uzun Eldiven galibiyetlerinin coşkusu her yerdeydi. Ayrıca kaos her sokağı alevlendiriyordu.

İzlerimiz buradaydı ve daima burada olacaklardı.

Buradan gitmeyi seçebilirdik ama anılar bizimle kalmaya devam ederdi.

Buna nasıl veda edilirdi ki?

“Şirket var, anne. CEO pozisyonuna yeni geçtim ve öyle hemen çekip gitmem imkânsız,” dedim gerisini açıklamak çok da kolay olmadığı için.

“Baban olsa o şirketten çok senin kendi mutluluğunu önemserdi. Mezun olunca buradan ayrılacağını samyorduk ama Rosemary öldüğünde tuttuğun yas seni buraya bağladı. Yıllardır bu kasabanın sana dar gelişini izliyorum.”

Elbette bütün anılar güzel değildi.

Bu yerde ölüm de vardı. Sırlar ve acılar... Yalanlar ve affedilmez eylemler... Ponderosa Springs topraklarında gezerken altına gömdüğümüz cesetleri düşünmeden edemezdik. Aldığımız canlar ve bizden alınanları unutamazdık.

Onları arkada bırakmak kolay olabilirdi.

Coraline ile bakışların onu takip etmediği, arkasından fısıldaşmaların yükselmediği bir yerlerde bir hayat kurmak kolay olurdu. Kadınıma iyileşmesi ve olgunlaşması için ihtiyacı olan alanı verebilmek isterdim. Omuzlarında utancın yükü olmadan nasıl birine dönüşeceğini izleyebilirdim.

“Bunu düşüneceğim. Tamam mı?”

“Tamam, tatlım oğlum,” diye mırıldandı.

Annemin zarif bedenini kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. Ona şizofrenimle ilgili gerçeği söylememe konusunda hiçbir suçluluk duymuyordum. Zaten gerçeğin de çok önemi kalmamıştı.

Hasta olsam da olmasam da annemin bana olan sevgisi asla değişmezdi. Beni hep sevdiği gibi severdi. Ondan ihtiyaç duyduğum şey beni onaylaması değildi, inancıydı. Kendim için de aynı şey geçerliydi.

Gerçekler hayatına sadece suçluluk ve üzüntü katacaktı. Çıkacağı keder yolculuğunda bunlara hiç yer yoktu. Bu defa oğlu yerine, bir doktorun sözlerine inandığı için kendini affedemeyecekti. Oysa aslında benim için endişelendiğinden inandığını unutacak ve kendinden boşuna nefret edecekti.

Bunu ona yapamazdım.

Zaten hayatımda bu gerçeği bilmesi gerekenler öğrenmişti. Önemli olan da buydu.

Babamın cenazesi de tıpkı hayat gibi akıp gidiyordu. Onu tanımayan insanların nazik sözlerini dinliyor, nezaketen el sıkışıyordum.

Son kişi de yeniden inşa edilen St. Gabriel Kilisesi'nden çıktığında kısa bir süreliğine yalnız kalmıştım.

O sırada kutsal alanın kapıları açıldı ve sunak basamaklarından baktığımda Alistair, Rook ve Thatcher'ın içeri girdiklerini gördüm. Üzerlerinde takım elbiseleri vardı, hatırladığımdan daha olgun görünüyorlardı.

Yanık et ve sır kokan o boş mezarın başında durduğumuz günden bu yana altı ay geçmişti. Hepimiz şık giysiler içindeydik, birimizin üstünde düğün kıyafeti vardı. Yeni bir maceranın başlangıcı olması gereken bir gündü.

Gerçekte intikamımızın acı sonunu işaret ediyordu.

Alistair bu kasabaya asla bir daha adım atmayacağını söylemiş olsa da benim için yapmayacağı şey yoktu. Babamın anısı için bu lanet yere ayak basmayı bile göze alırdı.

“Sizce burayı ikinci kez yakarsam ne kadar sinirlenirler?” diye sordu Rook. Kilise sıralarından birine rahatça yerleşip ellerini ensesinde birleştirdi.

“Yarın uçağım var. Hapse düşersen kendi başına olacaksın, haberin olsun.”

Alistair'a sııttım ve onu sessizce onayladım. Yine de öyle bir durumda içeri düştüğü anda Rook'u kurtaracağımızı biliyordum.

“Cenazelerden bıktım,” diye mırıldandı Rook. Güneş göz-

lûğü bakışlarını saklıyordu. “Öldürüleceğinizden endişe duy-mayacağım bir sabaha uyanmak güzel olacak.”

“Sen az önce sana hak vereceğim bir şey mi söyledin?”

“Amerikan Sapığı’ndan hemen şimdi kurtulabilir miyiz?”

Thatcher arkasındaki sıradan ona doğru eğildi. “Rüyada görürsün, Van Doren.”

Bir an bir sessizlik oldu. Hayatımızda bir bölümün daha bittiğinin bilincindeydik. Düşmanımızın son taşını da yok et-miş, satranç tahtasının kontrolünü tamamen elimize almıştık.

Neredeyse. Ancak dürüst olmak gerekirse, Easton Sinclair en az endişelendiğim konuydu. İntikam almayı bırakmıştım. Üstelik bana hayatımda kimsenin veremeyeceği bir fırsat ver-mişti.

Rosemary’ye veda etme, ondan özür dileme ve suçluluk duygumdan kurtulma şansı yakalamıştım.

Yani beni vurmuş olmasına rağmen onu bir daha görürsem teşekkür edecektim. Fakat umarım o anda Rook yanımda ol-mazdı çünkü onun, Easton’ı benim gibi affettiğini sanmıyor-dum.

“Küçükken Caldwell Kütüphanesi’ne gizlice girip şişe tor-pillerini ateşlediğimizi hatırlıyor musunuz?” dedi Rook daha pervasız olduğumuz gençlik günlerimizi hatırlatarak.

“Thatcher’ın seni ispiyonladığını hatırlıyorum.” Alistair burnundan alaycı bir ses çıkardı, kollarını kavuştururken sı-rıttı. “Oysa onun fikriydi.”

“Öncelikle *senin* fikrindi, Ali,” diye karşı çıktı Thatcher. “Babana kızgındın, ben sadece bir çözüm sunmuştum. Öfkeni bana yükleme.”

“Sanırım bu tartışmayı daha önce de yapmıştık,” diye mı-rıldandım. “On üç yaşındaydık ve babamın arabasının arka koltuğunda oturuyorduk.”

Kamera görüntülerine yakalanınca babam bizi dekanın odasından almıştı. O olaydan sonra güvenlik kameralarına sızmayı öğrenmiştim. Sonuçta video yoksa kanıt da olmazdı.

“Ponderosa Springs’i özleyeceğimi söylemiyorum ama...” Rook bir an duraksayarak tek tek hepimize baktı. “Bu yer bizi bir arada tuttu. Onsuz ne yaparız ki?”

Sorusu cevapsız bir şekilde yankılandı ve havada asılı kaldı. Hiçbirimiz nasıl cevap vereceğimizi bilmiyorduk çünkü cevap hiçbirimizde yoktu. En sonunda bu yerin bizden beklediği kişilerden farklı kişiler olabileceğimizi keşfetmiştik.

“Aslında burayı satın alabiliriz,” dedim aniden. Diğer yandan bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değildim. Sadece onları kaybetmeyi istemiyordum.

Belki de beni ölümle burun buruna getiren deneyimim yüzündendi ama Ponderosa Springs’i acısı ve diğer her şeyiyle sonsuza dek içimde saklayacaktım.

“Kilise alıp ne halt edeceğiz?” dedi Rook.

“Ponderosa Springs’i kastediyorum,” dedim onları işaret ederek. “Alistair zaten arazilerin çoğunun mirasçısı. Bir kısmı da bize ait. Geri kalan kısmını da satın alıp bölüşebiliriz. Bu kasabayı tamamen kendimize ait bir yer yapabiliriz.”

Bu korkunç kasabayı evimiz yapabilir miydik? Çok mu fazla hasar almıştı?

“Ya da satabiliriz,” dedi Alistair kararlı bir tavırla. O kararını çoktan vermiş gibi görünüyordu. “Bizi biz yapan şey bu kasaba değil, *biziz*.”

Bizi yaratan bu yeri elimizde mi tutmalıydık, yoksa satmalı mıydık?

Kutsal mekânın kapıları bir kere daha açıldı fakat bu defa diğer yarılarımız içeri giriyordu. Coraline beni gördüğünde Sage’in elini bıraktı ve koridordan bana doğru ilerledi.

Onu o koridorun sonunda sonsuza dek beklemekten asla bıkmayacaktım. Kaç kez evlenirsek evlenelim, her defasında yine burada bekleyecektim.

En alt basamağa ulaştığında aşağı indim. Parmaklarımla saçını düzelterip altdudağına hafifçe dokundum.

“Selam, *hex*.”

“Selam, bebeğim,” diye fısıldadı. Kollarını belime doladı ve parmak uçlarında yükselerek dudaklarıma bir öpücük konurdu. Bu hızlı ve kısa öpücüğü en sevdiğim alışkanlığıydı.

Zaten konu Coraline olduğunda her şeyini seviyordum.

“İyi misin?”

Başımı sallayarak onayladım. “Şimdi daha iyiyim.”

“Siz çocuklar ne hakkında konuşuyordunuz?” diye sordu Briar. Alistair’ın yanına oturmuş, gülümsüyordu. Hayatlarımızı tamamen değiştirebilecek sohbetimizden tamamen habersizlerdi.

“Anılar,” dedim kısaca.

Ne doğruydı ne de yalandı.

Özgürlüğün yolları önümüzde uzanıyordu. Bunlar kötü şöhretli Hollow Erkekleri’nin bilmediği yollardı. İşkence dolu geçmişlerimizin uzak yankılarının ulaşamayacağı yerlerdi.

Belki de sonsuza dek Ponderosa Springs’in piçleri olacaktık ama artık sadece bundan ibaret değildik.

Öfke, günah, soy ve sessizlikten fazlasıydık.

Alistair Caldwell öfkeden fazlasıydı. Büyük bir koruyucu ve ağabeydi. Biraz ışık olmadan var olamayan bir gölgeydi.

Rook Van Doren’ı tanımak artık içsel bir lanet değildi. Yanışına, sevdiklerini tüketen ateşten kurtulup küllerini savurmasına tanık olmak bir ayrıcalıktı.

Ve Thatcher Pierson ağaçtan düşen bir günah meyvesi değildi. Varlığı, ailelerimizin geçmişinin geleceğimizi belirlemediğinin hatırlatıcısıydı. Sevginin sözden çok eylem olduğunun bir simgesiydi.

Ben kimsenin inanmadığı sözlerden fazlasıydim. İhtiyacı olana bir sestim.

Şiddet arzusuyla yanan, sevlmeyecek yaratıklar değildik. Hayatlarımızda, intikam ve travmanın ötesinde bir olasılık olduğunu bize göstermek için gölgelere karışmaya hazır insanlar vardı.

Yıkıcı öfkemizin alevlerinin ötesinde, ruhlarımızı birbiri-

ne bağlayan tek bir iplik sonsuza dek var olacaktı. Bir hatırlatıcı gibi içimizde kalacaktı. Bir zamanlar hayatlarımızın karanlığında umutsuzca var olmaya çalışırken bir aile olan dört çocuk olduğumuzu unutmayacaktık.

Belki aramızda kan bağı yoktu ama büyük resme bakıldığında bu çok önemsiz bir detaydı.

Sizinle aynı DNA'yı paylaşan birini sevmek kolaydı. Fakat koşulsuz sevginin gerçek göstergesi, aranızdaki bağ ne olursa olsun asla vazgeçmemeyi seçtiğiniz kişiydi.

Bizim birbirimiz için olduğumuz şey buydu.

Aile.

“Buradan sonra ne yapıyoruz?” dedi Rook. Öne doğru eğilerek kollarını önündeki sıraya yasladı.

Ayrılık korkusu tüm ağırlığıyla omuzlarımızdaydı. Birbirimizi asla bırakmayacağımızı biliyordum. Fakat farklı geleceklerin bizi birbirimizden koparma ihtimali beni korkutuyordu.

“Nereye istersek oraya,” dedi Alistair. Eskiden yaptığı gibi uzanıp Rook’un saçlarını bozdu. “Nereye istersek oraya, Van Doren.”

Coraline’ı yanıma çektim ve başına bir öpücük kondurdum. Saçlarının kokusunu içime çektim. Uğruna her şeyimi feda edebileceğim kadını kollarımda tuttuğumu biliyordum. Gerçekten lanetli olup beni öldürseydi de bu değişmezdi.

Burnumda lavanta kokusu ve tenimde dokunuşunun hatırasıyla ölürdüm. Onunla dolup taşmış bir halde ölüme gittiğim için minnettar bile olurdum.

Fakat bir dahaki sefer önden başlamak isterdim çünkü çok inatçı bir kadındı ve yakalaması çok zor olmuştu.

“Styx’e kadar?” diye sordum.

Ölümün şafağında yeni bir başlangıcın ufkundaydık.

“Styx’e kadar.”

Bu, hayatlarımız boyunca bizimle olacak yeminimizin yankısıydı.

SON SÖZ

Çocukken istediğim tek şey hikâyeler yazmaktı. Ruhumu kitaplara döküp insanlarla paylaşmak ve böylelikle birileriyle bağ kurmak istiyordum. Ortaokul yıllarımı çoğunlukla kitaplarla arkadaşlık ederek geçirdim ama artık sizler varsınız. Bunun beni ne kadar duygulandırdığını size anlatamam. Yani artık bir yerlerde yazdıklarımı okuyup seven insanlar var. Her birinizi tahmin bile edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum. Beni yalnız hissettirmedığınız için teşekkür ederim. Benim kendi Yalnızlar Topluluğum olup bana bir yuva kurduğunuz için teşekkür ederim. Kitaplarımın sayfalarında sizlerin de sonsuza dek bir yuvanız olacak. Bu kitabı mı soruyorsunuz? Bu kitap Silas ile Coraline'ın sevgisinin bir ürünü oldu. Onları yazarken ağladım, çığlıklar attım ve neredeyse saçlarımı yolacak gibi olup arkasından koca bir kutu dondurma yedim. Bu çifti çok sevdim. Bu hikâyeyi çok sevdim. Anlatabilmem için ihtiyacım olan alanı bana açtığınız için teşekkür ederim.

Hollow Erkekleri, hayatımda bir kez yaşanacak türde bir deneyim olarak beni sizlerle tanıştırdı. O çocukları ve öykülerini sonsuza dek kalbimde saklayacağım. Bitmiş olması çığınca geliyor. İnanılmaz bir tecrübeydi ve bir sonraki maceramız için sabırsızlanıyorum.

Şimdi toplanın. Burası benim en sevdiğim kısım. En sevdiğim insanlarla tanışacaksınız.

Fletcher, elbette. Teslim günlerinde berbat olduğumu biliyorum. Bana getirdiğin bütün atıştırmalıklar ve enerji içecekleri için teşekkür ederim.

Hannah ve Jess, günlük kelime hedefime ulaşamayıp randevularımızı unuttuğumda beni asla suçlamadığınız ve bütün gece çalışmalarına eşlik ettiğiniz için size sonsuza dek minnettarım.

Trilina, Ramz ve Kat. Ne üçlü ama. Sizler benim sonsuza dek arkadaşım kalacaksınız. Sizlerin motivasyonu, ilhamı ve kahkahaları olmasaydı bu kitabı bitiremezdim. Moralin bozuk olduğunda beni ayakta tuttunuz. Minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem ama bunu sonsuza dek anlatmaya çalışacağım.

Sandy! Seni çok seviyorum ve bana katlandığın için sonsuza dek *Starbucks*'tan ne istersen göndereceğim.

Serinin inanılmaz güzel kapaklarını ürettiğin için teşekkür ederim. Sen en iyisisin!

AJ her zamanki gibi formatlamada harika bir iş çıkardın! Kelsey ve Bri sizler de en harika motivasyon takımı oldunuz!

Son teşekkürüm ise sana sevgili küçük okuyucu. Bu maceralarımda bana eşlik edip sımsıkı tutunarak bırakmadığın için teşekkür ederim. Yanımda olup beni destekledin. Bir sonraki sürprizimi sana göstermek için sabırsızlanıyorum. Düşlerimi gerçekleştirdiğini biliyorsun, değil mi?

Son olarak en sevdiğim Hollow Erkeği'ne, yani Silas'a teşekkür ederim. Sessiz katillere bayılırım.

Simsiyah kalbimdeki bütün sevgimle...

MJ

MONTY JAY HAKKINDA

Monty Jay kitapları birçok farklı ülkede yayınlanmış, bir karanlık romantizm yazarıdır. Kitapları ahlaki açıdan gri alandaki kahramanlarını arayan kötü kalpli romantikler için yazılmıştır. İki tüylü arkadaşı Poe ve Maeve ile birlikte Appalachian dağlarını evi olarak görür. Yazmadığı zamanlarda onları *Stephen King* okurken, bir dövme koltuğunda otururken ya da yeni bir gerçek olaydan esinlenmiş suç belgeseli izlerken bulabilirsiniz.

Daha fazla bilgi ve iletişim için aşağıdaki linke tıklayabilirsiniz.

<https://authormontyjay.com/>